

Giới thiệu Tựa Như Tình Không Của Thâm Viễn

Editor: Wioo

Ảnh bìa: Des by Diễm Doãn, Yeying23

Số chương: 47 chương

Thể loại: Hiện đại, HE, phá án, gương vỡ lại lành, ngọt sủng (không nhiều),...

Ai cũng sẽ lướt vội qua thanh xuân, sau đó sẽ đôi lúc ngừng lại, ngẩn ngơ cảm thán...

Xa Tình Không cũng cảm giác thời gian thật là trôi quá mau. Hai người cứ dây dưa bên nhau mãi mà chưa tu thành chính quả. Cho tới ngày tuyết rơi hôm ấy, hai người chia tay. Xa Tình Không ôm Mục Tâm gào khóc: "Làm thế nào bây giờ, lần này mất anh ấy thật rồi!"

Rất nhiều năm sau, Xa Tình Không ở cục dân chính ký tên vào giấy chứng nhận kết hôn, Lục Thâm Viễn xoa vai cô, cười còn ngọt hơn đường: "Xa Tình Không, em cuối cùng cũng không thoát ra khỏi bàn tay anh."

Vào hồ cần biết

1. Thích thì cắt giấu a a ~
2. Kết cục HE
3. Càng về sau càng ~
4. Bạn trai cũ muốn quay đầu ăn cỏ thì làm sao? Ở tiền tuyến chờ!

Bạn đang đọc truyện *Tựa Như Tình Không Của Thâm Viễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1-1: Tiết tử

Nhiều năm sau Xa Tình Không hồi tưởng lại cuộc đời mình phát hiện, hóa ra bước ngoặt là ở thành phố Lan Khê.

Xa Tình Không theo mẹ tới thành phố Lan Khê lúc mới sáu tuổi, y học đã chứng minh, đứa trẻ ba tuổi có thể nhớ rõ ràng, có đoạn có thể nhớ cả đời.

Xa Tình Không tới thành phố Lan Khê sau khi trải qua rất nhiều chuyện. Ví dụ như gia đình của cô khi đó chỉ có mẹ nuôi dưỡng. Mẹ và cô sống trong một ngọn núi lớn cùng bà ngoại, nhà làm ruộng bán trà, đột nhiên vào thành phố đi làm là bởi vì ông ngoại bị bệnh, giả tiền thuốc thang rất đắt.

Mẹ bắt đầu đi vào thành phố đi làm, vậy là mang theo đứa bé sáu tuổi là cô.

Nơi ở Xa Tình Không cũng nhớ, chung cư công nhân bên ngoài khu công nghiệp thành phố, đơn sơ cũ nát, dùng xi măng màu nâu u tối đắp thành căn phòng nhỏ, sàn nhà lồi lõm bùn đất, cứ khi mưa đến thì bên ngoài mưa to bên trong nhà mưa nhỏ, bùn đất dưới sàn trở nên sền sệt bắn thiu, nơi sạch sẽ nhất chỉ có cái giường, chủ thầu nói không có tiền làm nền nhà xi măng cho hai người.

Nhưng mà Xa Tình Không thì không sao, khi đó cô thích nhất là buổi sáng.

Mẹ ở đây, hàng xóm hòa thuận, tiền không nhiều thì mỗi ngày chăm chỉ làm việc, công nhân chất phác trung thực, cả ngày vui vẻ nói chuyện trời đất, không có giai cấp phân chia.

Xa Tình Không bảy tuổi rồi cùng mấy đứa trẻ con của mấy người công nhân cùng đi nhà trẻ, khi đó mẹ cô cũng được tăng lương không ít, nhà từ lâu một bùn đất lên lầu hai ván gỗ, không khí cũng khá hơn nhiều, hai lầu hàng xóm phần nhiều là vợ mang con tới thành phố theo chồng.

Nhà trẻ ngay phía sau sân bóng rổ, tên nhà trẻ cô cũng nhớ, rất đặc sắc: Nhà trẻ nghệ thuật Chong Chóng Lớn.

Xa Tình Không liên tưởng đến đài truyền hình hay phát sóng tiết mục thiếu nhi "chong chóng animation".

Nhưng cuộc sống trong nhà trẻ của cô cũng không quá vui.

Mấy người bạn học chung lớp chòi là bạn trong cùng khu chung cư, chơi với nhau đã lâu, nhưng sau đó mọi người lục tục theo ba mẹ dọn nhà đi một nơi công trường khác, Xa Tình Không dần dần mất đi bạn chơi cùng.

Lớp là lớn hơn nữa cũng chỉ có bốn bạn nữ, nam sinh nhiều, nữ sinh thành bảo vật. Nhưng mà Xa Tình Không vẫn không giống các bạn, ba bạn nữ kia đều là người bản xứ, nhà rất đẹp, mỗi ngày đều mặc áo mới váy mới, ngay cả mùa hè ăn kem cũng mỗi ngày một vị.

Trong lớp là có một bạn gái tên là Vương Hân, tóc vừa đen vừa dài, Xa Tình Không có lúc thích đến nhà trẻ sớm, núp bên cửa sổ phòng học nhìn thầy thắt tóc đuôi sam cho Vương Hân.

Tóc của cô ngắn, mẹ quanh năm bận bịu với công việc, căn bản không có thời gian thắt tóc cho cô.

Khi đó Xa Tình Không rất sùng bái thầy, có thể thắt ra kiểu tóc đuôi sam đẹp nhất thế giới.

Nhưng sau đó Xa Tình Không còn phát hiện, thầy không chỉ thắt tóc đẹp cho Vương Hân mà còn cho hai người còn lại, lúc đó lưu hành đồ cột tóc có nơ, một cái năm đồng, Xa Tình Không sờ mái tóc ngắn ngắn của mình, nhìn đồ cột tóc hoa xa xa trên đầu ba bạn nữ, trong lòng đột nhiên thất thần.

Mùa hè năm 2001, thành phố Lan Khê cử thiếu nhi đi tham gia so tài nghệ thuật, truyền hình trực tiếp.

Nhà trẻ Chong Chóng Lớn nhận được giấy mời, học sinh lớp là đều tham gia, nhảy Latin kết hợp cả nam và nữ.

Năm ấy Xa Tình Không lớn lên nhanh, vừa cao vừa gầy, thầy xếp cô đứng ở hàng cuối cùng, cùng nhảy với một bạn nam cao, nước mũi vẫn còn chảy.

Lúc biểu diễn nữ cần mặc váy trắng.

Năm đó còn chưa có Taobao, internet khoa học kỹ thuật không phát triển, mua bộ quần áo nói dễ hơn làm, giá tiền cao, thầy cô giáo chỉ chú trọng sân khấu, đem nhiệm vụ quần áo giao lại cho gia đình mỗi học sinh tự chuẩn bị.

Xa Tình Không quanh năm suốt tháng làm gì có cái váy áo nào để mặc, nhiều nhất cũng chỉ là quần áo có hoa văn, trong tủ treo đồ mới chắc chỉ có lúc tết mới có, mẹ sẽ đi chợ mua cho cô áo màu đỏ hoặc áo khoác màu đỏ nốt.

Quần áo mùa hè cũng ít ỏi.

Xa Tình Không về nhà lục tủ quần áo mấy lần, không tìm được cái váy trắng nào cả, mẹ tan làm về nhà, Xa Tình Không ôm eo mẹ, nháo muốn một cái váy mới. Khi đó cô cao lắm cũng chỉ tới sống lưng của mẹ, vùi đầu trong lồng ngực bà, không nhìn thấy bóng tối trên khuôn mặt mẹ.

Suốt đêm mẹ mượn máy may của nhà hàng xóm may cho cô một bộ váy trắng.

Không lóng lánh nhưng mẹ thận trọng thêu đóa hoa đỏ thắm lên váy, năm đó, mọi người đều thích màu đỏ chói.

Nhưng người không có thẩm mỹ như Xa Tình Không chê đóa hoa kia khó coi, khóc loạn mấy ngày.

Cuối cùng cô vẫn phải mặc cái váy có bông hoa đỏ thắm kia tham gia tiết mục, Xa Tình Không cả người không được tự nhiên, cô không thích như thế, không nghĩ tới Vương Hân lại thích bộ váy của cô, diễn tập xong lại kéo Xa Tình Không ra xỏ xỉnh, lén lén lút lút nói muốn đổi quần áo với cô.

Đem đổi bộ áo đầm đắt giá thành cái váy sần sùi hoa đỏ tự may.

Khi đó còn nhỏ chưa suy nghĩ nhiều, vui vẻ là được rồi.

Mặc dù qua nhiều năm sau Xa Tình Không vẫn không hiểu tại sao Vương Hân lại thích cái váy xù xì thấp kém kia nữa.

Xa Tình Không từ lúc diễn tập đã để ý cái váy trắng của Vương Hân và cái váy lụa mỏng của một bạn nữ khác rồi, Vương Hân nói như vậy, Xa Tình Không vô cùng vui vẻ, không nói hai lời liền gặt đầu liên tục, hai người đem quần áo đổi cho nhau.

Hai đứa nhỏ cho đây là chuyện thần không biết quỷ không hay. Mẹ giặt quần áo cho hai đứa, phát hiện quần áo đã bị "đánh tráo".

Cuộc đời Xa Tình Không từ cái váy trắng đó bắt đầu thay đổi.

Trong thau đồ ngâm váy trắng.

Mẹ Xa Tình Không kinh hoàng, mẹ Vương Hân tức giận.

Mẹ của cô cho là con nít học điều xấu, đi trộm đồ. Mẹ Vương nghiêm túc cho là trong lớp có đứa trẻ tham lam đi lừa gạt đổi quần áo mới của con gái mình.

Xa Tình Không bị mẹ hung hăng đánh một trận, đánh bằng roi tre, sau lưng đau rất.

Hai người mẹ đem hai cái váy tới nhà trẻ, còn chưa tới cửa đã gặp nhau.

"Tại sao lại là cậu?" Hai vị gia trưởng gặp mặt, mắt đỏ lên, kinh ngạc chỉ đối phương, "Cậu cậu cậu cậu" nửa ngày, đầu lưỡi đông cứng, một câu cũng không nói được, bỏ qua hai đứa con bỏ qua hai cái váy, ôm thật chặt đối phương, kích động không ngừng kêu tên nhau.

Khóc nháo nước mũi chảy ra tràn lan làm Xa Tinh Không và Vương Hân trở mặt nhìn nhau, không rõ nguyên nhân, hai đứa nhỏ cũng nước mắt giàn giụa.

Sau hôm đó, Xa Tinh Không và mẹ rời khỏi chung cư cũ, tiến vào nhà đẹp của Vương Hân. Mẹ Xa bảo Xa Tinh Không kêu mẹ Vương bằng cái tên thân thiết: "Dì nhỏ".

Cha mẹ Vương Hân làm cho mẹ con Xa Tinh Không rất nhiều đồ ăn ngon, đủ loại thức ăn, quà vật cũng một đồng lớn, Xa Tinh Không lần đầu được nếm thử mùi vị của socola.

Dì nhỏ còn cho cô rất nhiều váy đẹp.

Xa Tinh Không rất thích cái áo đầm lộ vai của Vương Hân, có nụ hoa bên mép váy, dì nhỏ cũng mua cho Xa Tinh Không một cái váy y hệt.

Xa Tinh Không nằm mơ cũng cười trộm.

Đáng tiếc mộng đẹp không dài.

Một tuần sau, mẹ cô xách bao lớn bao nhỏ, Xa Tinh Không hỏi mẹ muốn đi đâu, bà nhu thuận xoa mái tóc ngắn của đứa nhỏ, trên mặt hiền hòa, vừa cười vừa nhẹ giọng nói: "Con đợi ở nhà, mẹ ra ngoài mua đồ mới rồi về."

Xa Tinh Không không bám mẹ, ngoan ngoãn gật đầu, không khóc đòi đi theo.

Lúc mẹ cô ra cửa Xa Tinh Không vẫn đang coi tivi cùng Vương Hân, nhà Vương Hân có đầu đĩa, mẹ cô vẫy tay tạm biệt, Xa Tinh Không cũng chỉ nhân nhạ đáp lại, ánh mắt khóa trên màn hình tivi, màn hình đầy màu sắc hấp dẫn sự chú ý của bọn trẻ hơn.

Mẹ Vương Hân chạy tới vỗ vai Xa Tinh Không, muốn cô vẫy tay chào tạm biệt mẹ, Xa Tinh Không không biết tại sao chẳng qua mẹ chỉ là ra ngoài mua đồ thôi mà, sao lại bắt mình chào tạm biệt nghiêm túc như vậy, nghĩ vậy nhưng cô vẫn quay đầu hôn gió mẹ mình một cái rồi mỉm cười thật to.

Mẹ Xa che miệng, hốc mắt không biết có phải đỏ không.

Xa Tinh Không chưa từng nghĩ đó là lần cuối cùng cô nhìn thấy mẹ mình.

Cho đến khi mẹ đi không trở lại, Xa Tinh Không mới phát giác, đứng ở cửa không yên, kêu khóc muốn mẹ.

Cái tuổi đó ít nhiều gì cũng có nhận thức, cộng với việc xem tivi, Xa Tinh Không đoán được là mẹ bỏ rơi cô, không muốn cô.

Xa Tinh Không khóc náo loạn hai ngày hai đêm, không đợi được mẹ trở lại nhưng lại thấy được một người khác, là một vị mặc âu phục màu đen, dáng vẻ có khí phách, mặt mũi thiện lương, bóng hình làm Xa Tinh Không thấy quen mắt.

Sau lưng người đàn ông kia là một cậu trai trẻ đang ngó dáo dác, tò mò nhìn lên Xa Tinh Không.

Dì nhỏ của Xa Tinh Không ngồi xổm người xuống, nắm bả vai cô, chỉ người đàn ông kia, nói với cô: "Tinh Không, đây là ba con, tới tìm con trở về nhà." Sau đó chỉ đứa con trai mi thanh mục tú sau lưng kia, giọng nói của dì nhỏ còn mềm mại hơn, "Kia là anh cả của con Xa Mục Tùng, cũng tới đón con về nhà."

Bạn đang đọc truyện *Tựa Như Tinh Không Của Thâm Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1-2

Xa Tinh Không bảy tuổi không có mẹ được cha Xa Viêm đón về Xa gia trong một đêm mùa hè mưa to, dì nhỏ gói ghém hành lý kỹ càng cho cô, Xa Tinh Không khóc nháo, một đám người vừa đỡ vừa bắt ném cô vào chiếc xe sang trọng, rồi xa nhà đi nhỏ. Mười bảy mười tám năm trôi qua Xa Tinh Không cũng không gặp được người nhà đi nhỏ, tin tức mẹ té xuống xe qua đời cũng là do cô cầu xin Xa viêm, ông không biết làm sao cho phải mới nói cho cô biết.

Mười sáu mười bảy năm đã làm thay đổi rất nhiều thứ.

Cho đến khi Lục Thâm Viễn xuất ngoại du học cũng chỉ có bạn tốt Mục Tâm biết Xa Tinh Không và Lục Thâm Viễn có quan hệ.

Lục Thâm Viễn và Xa Mục Tùng là bạn tốt, là thanh mai trúc mã với Xa Tinh Không.

Trước ngày Lục Thâm Viễn trở về nước, Xa Tinh Không vẫn còn ở thành phố G cùng em gái Mục Tâm chơi đùa.

Mục Tâm là bạn tiểu học của Xa Tình Không, hai người chơi với nhau từ lớn đến nhỏ, tình cảm sâu xa tới mức có thể mặc chung một cái quần lót. Sau khi tốt nghiệp đại học Mục Tâm vào công ty của gia đình làm việc, anh cả Mục Tô từ năm ba đã vào công ty đứt lốt, hai anh em vào làm cũng không có chuyện gì.

Xa Tình Không sau khi tốt nghiệp liền đòi cha Xa Viêm vào dạy học ở một trường trung học phổ thông xa thành phố, lý lịch đơn giản, một lớp chỉ có mười hoặc mười một học sinh, cuộc sống so với hai anh em nhà họ Mục thì hết sức rảnh rỗi, lúc nghỉ ngơi không có chuyện gì thì chạy vào thành phố G quấy rầy hai anh em họ.

Ngày đó đúng dịp hai người họ đang họp cùng lãnh đạo, Xa Tình Không mặc áo lộ vai mang túi đeo chéo ngồi trong phòng làm việc của Mục Tô, bỗng nhiên có hai người thanh niên ánh mắt khó coi bước vào.

Tối tìm Mục Tô bàn chuyện hợp tác hạng mục.

Xa Tình Không không để ý tới hai người họ, chỉ giương mắt nhìn một chút rồi lại cúi đầu tiếp tục nghịch ngón tay, hai nhân viên đó chưa thấy Xa Tình Không bao giờ, thư kí bên ngoài cũng không cản khách, nhìn lại Xa Tình Không cả người cột nhà, tóc nhuộm màu rượu đỏ, mang đôi giày cao gót đen chói mắt, mùi nước hoa trên người khiến người khác nghĩ tới: Không biết là thiên kim tiểu thư nhà nào đối với Mục tổng quản mãi không buông.

Nhân viên rất tức giận, thì thầm bàn kế tính đuổi cô đi, Xa Tình Không không để ý tới bọn họ, hai người kia vừa vội vừa tức, ghét nhất là những cô gái cao lãnh nhà giàu như vậy, tốt số ngậm miệng vàng từ khi ra đời, bản lĩnh thì không có, cả ngày ăn chơi trác táng.

Nhân viên đứng lên muốn kéo Xa Tình Không, chuẩn bị đuổi ra ngoài, thật không khéo, một cái tay đưa lên, chưa vội đụng tới cọng lông nào của cô, trước hết đem điện thoại mới mua của Xa Tình Không ném xuống, âm thanh lách cách vang lên, điện thoại rớt xuống đất, lập tức tối đen.

Xa Tình Không sửng sốt.

Lúc hai anh em nhà họ Mục tới xử lý chuyện này thì sắc mặt của cô vẫn còn đen, nhưng cô cũng không nổi giận với nhân viên, không nói câu nào khom người nhặt điện thoại lên, không nổi giận mới làm người khác khiếp sợ.

Điện thoại hư không tệ lắm, cũng không làm lớn chuyện, Mục Tô dạy dỗ nhân viên mấy câu, bọn họ xấu hổ cúi đầu rồi đi.

Sau chuyện này Mục Tô mời Xa Tình Không đi ăn cơm, Mục Tâm đi theo sát bên, đi tới quán ăn cao cấp của thành phố G, chỉ món ăn trên thực đơn Xa Tình Không đang cầm, "Hai người ăn lâu uyên ương đi, kinh nguyệt của tớ đến rồi, không ăn cay được."

Xa Tình Không mấy ngày trước mới đi làm móng tay, sơn màu nhạt chút, gắn lên thêm mấy cánh hoa, không làm kiểu khoa trương, dù sao vẫn còn đang dạy học.

Mục Tâm nhìn móng tay của cô thêm mấy lần nữa, cười mập mờ, Mục Tô ngồi đối diện xem thường em gái nhà mình: "Em cười nhìn ngu thế."

Mục Tâm xem thường, chột chột sống lưng Xa Tình Không: "Cậu đoán xem lúc này mấy người nhân viên làm hư điện thoại của cậu đến tìm tớ nói chuyện gì?"

Chân mày Mục Tô nhíu lại: "Bọn họ còn đi tìm em?"

Nói đến việc này Xa Tình Không ngược lại cũng thấy có lỗi, lúc này ở trong phòng làm việc bọn họ có hỏi cô, cô không trả lời, chẳng qua là tâm tư đang treo ở vòng bạn bè, Lục Thẩm Viễn vừa đăng trạng thái, anh thường không hay đăng gì cả, có thì chỉ là vào dịp tết; lần này là đăng một tấm hình chụp vé máy bay cùng lệnh công tác ở cục công an thành phố Lan Khê.

Xa Tình Không nào còn tâm trạng để ý đến những người nhân viên kia nói cái gì.

Mục Tâm cũng không để ý Xa Tình Không có muốn nghe hay không, dù sao cô vẫn muốn nói: "Bọn họ tìm tớ hỏi phải làm thế nào để chuộc lỗi, sau chuyện hồi này chắc là bọn họ coi cậu là bạn gái của anh tớ rồi." Nói xong liếc mắt nhìn thiếu niên ngồi đối diện.

Mục Tô vô tội xòe tay, tầm mắt ngưng ở người Xa Tình Không, cô không biết nói làm sao chỉ đành nhìn Mục Tô.

Hai người bị hiểu lầm là một cặp không phải là chuyện ngày một ngày hai, chẳng qua là hai người không có tình cảm, hay nói đúng hơn là, Xa Tình Không không có tình cảm với Mục Tô.

Mục Tâm cười thô bỉ, không biết vô tình hay cố ý mà nhìn lên hoa trên móng tay của Xa Tình Không: "Em phân tích cho hai người biết nhé, anh nhìn móng tay của một người mà thấy ngón giữa không vẽ, vậy là ham muốn tình dục mạnh nha, yêu xa người ở nơi này người ở nơi khác, thường xuyên lấy tay tự thủ dâm, muốn làm hài lòng người khác? Vậy thì rất đơn giản! Gửi sex toy đi! Sức quan sát kém như vậy hèn gì cả đời là nhân viên quèn! [Không biết mọi người hiểu không nên mình chú thích thêm, Mục Tâm nói cách mà hai nhân viên phải phân tích được như vậy, còn gửi sextoy là trả lời cho câu "lấy gì chuộc lỗi"]

Lời nói lật đổ cả tam quan.

Mục Tô và Xa Tình Không lơ mơ.

Mục Tô không nhịn được nhìn lên năm ngón tay của Xa Tình Không, đúng là ngón giữa bàn tay phải thật chính tề, không tô không vẽ gì cả.

Da đầu Xa Tình Không tê rần, vội vàng nắm chặt bàn tay, hung hăng vỗ lên ót của Mục Tâm.

Cho cậu nói bậy nói bạ này!

Đêm đó Xa Tình Không trực tiếp mua vé máy bay về thành phố Lan Khê, một phút cũng không muốn ở chung với anh em bá dơ nhà họ nữa.

Bị lời nói của Mục Tâm làm mất bình tĩnh cộng thêm thói quen hay nhìn vòng bạn bè trước khi ngủ, Xa Tình Không lại thấy Lục Thâm Viễn đáng thêm một tin nữa, không có chữ nào, chỉ đơn giản là một tấm hình sân bay, xác định vị trí là ở Lan Khê.

Cho nên anh trở về nước rồi.

Đêm đó trong giấc mơ của Xa Tình Không hiện lên thời niên thiếu thật sinh động.

Đó là vào mùa hè của năm nhất đại học, Lục Thâm Viễn tổ chức sinh nhật, hai người uống rượu, là lần đầu tiên học sinh ngoan ngoãn Lục Thâm Viễn uống rượu, là lần đầu tiên học sinh xấu Xa Tình Không uống nhiều rượu.

Lục gia và Xa gia kết giao.

Nhưng mà đối với chuyện Lục Thâm Viễn và Xa Tình Không quen nhau, Lục gia tỏ thái độ với Lục Thâm Viễn: Thâm Viễn, con là một học sinh giỏi, Lục gia chúng ta là thư hương thế gia, đừng bao giờ quá thân thiết với với tiểu muội nhà người ta!

Người trong thành phố Lan Khê không nhà nào không biết, Xa gia có vị công chúa chanh chua Xa Tình Không.

Sau khi kết thúc tiệc sinh nhật Lục Thâm Viễn mang Xa Tình Không vào phòng lặng lẽ nói chuyện. Lục Thâm Viễn kể cho cô nghe chuyện người nhà cảnh cáo anh, Xa Tình Không ngồi trên đùi anh, vẫy trắng bởi vì đang ngồi nên bị kéo lên không ít, lộ ra cặp giò trắng nhỏ.

Hai người uống một ít rượu, Xa Tình Không đem hơi rượu phả vào mặt anh, cười đùa cợt nhả: "Phải không, anh không được ở gần em quá, nhưng mà", cô nằm trên ngực anh, cười mập mờ: "Bây giờ khoảng cách là số không."

Lời còn chưa dứt, Lục Thâm Viễn cúi đầu, hôn đôi môi đang không ngừng lái nhài của cô.

Miệng lưỡi đụng nhau, nghe rõ tiếng thờ dóc cùng âm thanh trái tim đè nén.

Cho đến khi bàn tay nóng bóng của Lục Thâm Viễn dò dẫm vào bắp đùi cô. Xa Tình Không đỏ mặt.

Anh cười khê, mùi rượu bay là là trên mặt Xa Tình Không, "Không cần xấu hổ, thả lỏng giao cho anh, em sẽ rất thoải mái."

Vừa nói, bàn tay anh liền dờn vào giữa hai chân cô, Xa Tình Không vui đầu vào hõm vai anh, không dám thở mạnh.

Lục Thâm Viễn đầu tiên trấn an vuốt ve chân cô cho đến khi thân thể cô từ cứng ngắc chuyển thành buông lỏng, anh mới dè dặt dò vào khu trung gian kia.

Xa Tình Không ôm chặt cổ Lục Thâm Viễn, không tự chủ kẹp hai chân lại.

Lục Thâm Viễn cười một tiếng: "Buông lỏng, anh sẽ không đâm phá tầng mỏng kia đâu."

Xa Tình Không nhắm chặt mắt, hai gò má đỏ bừng, không biết là do tác dụng của còn hay là do tim đập rộn lên, bởi vì quá khẩn trương nên hai chân phát run.

Lục Thâm Viễn một lần xoa trước ngực cô vừa êm ái tiếp tục tán công vùng mềm mại ôn nhu kia, đầu ngón tay đâm về phía trước, ý vào việc hiểu biết đối với kết cấu phái nữ, lục lợi qua lại, kích thích trên đầu ngón tay khiến Xa Tình Không cả người bắt đầu rung rẩy, Lục Thâm Viễn ở bên ngoài quanh quẩn đủ rồi, rút cuộc duỗi vào bên trong.

Sau chuyện này men rượu cũng tiêu bớt, Xa Tình Không nằm trên ngực anh, hôn hên thờ nhỏ, rất lâu sau thân thể vẫn còn khê run.

Lục Thâm Viễn chưa rút tay ra, sắc mặt chậm rãi khôi phục vẻ dửng dưng ban đầu, cúi đầu xuống, ngưng mắt nhìn về mặt đỏ bừng của Xa Tình Không, anh tiến tới, nói khê bên tai cô: "Quần em ướt rồi."

Xa Tình Không mặt đỏ bừng: "Biến thái."

Lục Thâm Viễn nhếch miệng lên, cười khê, tiến tới hôn môi, gò má, lại hôn môi.

****

Xa Tình Không trong mộng nhớ lại cảm giác vô cùng chân thật, ngày hôm sau dậy vội vàng đem drap trải giường quần áo ngủ đi giặt hết, không dám để cho đi dơ nhà giặt, quần áo còn chưa khô đã nhận được điện thoại của đồng nghiệp Ân Diệu.

Ân Diệu là đồng nghiệp của Xa Tinh Không ở trường học, từ nơi khác tới, chưa kết hôn, cùng bạn trai ở chung, mấy ngày trước kiểm tra ra thai ngoài tử cung, còn nói tìm thời gian đi khám, lúc này lại vội vàng gọi điện thoại cho cô, giác quan thứ sáu của Xa Tinh Không rất chính xác: Đứa con xảy ra chuyện.

Giác quan thứ sáu của phụ nữ rất chính xác, bên kia điện thoại Ân Diệu khóc thảm thương: "Tớ đau bụng, chảy máu, Giang Nguyên hai ngày rồi chưa trở về, Tinh Không, cậu có thể đưa tớ đến bệnh viện không?"

Bạn đang đọc truyện *Tựa Như Tinh Không Của Thâm Viễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Từ nhà đến bệnh viện thành phố cách một khoảng, trên đường còn có kẹt xe, Xa Tinh Không không dám tắt điện thoại của Ân Diệu, đột nhiên đầu bên kia im lặng một lúc rồi lại truyền tới âm thanh huyền ảo, Xa Tinh Không bên này đổ mồ hôi lạnh, có người đang kêu mau mau gọi xe cấp cứu, có người đang chảy máu nhiều té xỉu!

Sau đó điện thoại có giọng lên tiếng, "Xin chào, chủ nhân của điện thoại này té xỉu, cô có biết cô ấy bị gì không?"

Xa Tinh Không bối rối mấy giây, nắm chặt điện thoại, hít thở mà vẫn không bình tĩnh được, cô há miệng, thật lâu mới nói rõ ràng: "Cô ấy có ấy bị thai ngoài tử cung, nhóm máu O."

Đến bệnh viện Xa Tinh Không chạy thẳng tới lầu ba, phòng phẫu thuật đóng chặt cửa, ngoài cửa còn có vài người đang chờ, vẫn còn ghế trống, hai chân cô nhún ra, tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, mắt nhìn chăm chăm cửa, xuất thần.

Đợi một lúc lâu, cửa cảm ứng mở ra hai lần nhưng người ra ngoài đều không phải là người cô đang đợi.

Xa Tinh Không không có nhiều bạn, Ân Diệu là một trong số đó, quan hệ không tốt không xấu, cùng nhau đi ăn cơm dạo phố có hay tâm sự chuyện nhà với nhau, nhất là thân thể tình cảnh của cô ấy khiến Xa Tinh Không đồng tình thông cảm, lần này xảy ra chuyện này, cô không tránh khỏi đau lòng.

"Ai là người nhà của bệnh nhân Ân Diệu?" Đợi không biết bao lâu cửa phòng phẫu thuật mở ra lần nữa, hai nhân viên y tế mặc đồng phục giải phẫu mang khẩu trang đi ra, kêu người.

Xa Tinh Không giật mình một cái liền vội vàng đứng lên, chạy tới: "Là tôi."

Bác sĩ nhìn chăm chăm người Xa Tinh Không, mắt đối mắt, cô khó hiểu chảy mồ hôi lạnh.

"Bệnh nhân chảy nhiều máu, ống dẫn trứng bị vỡ, cần cắt bỏ phần bên trái, nếu không cắt bỏ kịp thời để tình hình nghiêm trọng hơn thì có thể ngay cả tử cung cũng không giữ lại được, nguy hiểm tính mạng, giải phẫu khẩn cấp, không được trễ nãi. Nhưng phẫu thuật có nguy hiểm nhất định, cần phải có người nhà kí tên đồng ý." Đợi Xa Tinh Không đi vào, có một bác sĩ lớn tuổi đem tờ giấy tới cho cô, vừa nói vừa nhìn: "Cô có quan hệ gì với bệnh nhân?"

Lượng thông tin hơi lớn, Xa Tinh Không dừng hai giây, tay ở sau lưng nắm chặt lại, ngừng hai giây mới mở miệng nói: "Chị họ."

Bác sĩ hơi cau mày: "Chồng của bệnh nhân có đến không?"

Con người của cô di chuyển: "Anh ta ở nơi khác."

"Chỗ này kí tên của cô." Bác sĩ gạt đầu chỉ chỗ.

Xa Tinh Không cúi đầu xuống, che giấu ánh mắt bất an, nhận lấy bút, "Được."

"Sao anh không biết Xa gia còn có một người em họ Ân nhỉ?" Ngón tay Xa Tinh Không đang tính đặt vào, còn chưa kí được, bên cạnh bỗng nhiên vang lên âm thanh quen thuộc.

Xa Tinh Không lần này không kịp được nữa, cả người run lên, có mấy người nghiêng đầu nhìn người mới xuất hiện, nam tử trẻ tuổi tuấn mỹ mặc cánh phục trên vai có hai gạch ba sao đang đi tới.

Trang phục càng làm cho anh trở nên sạch sẽ đẹp trai, tầm mắt nhìn thẳng, rơi vào người Xa Tinh Không.

Cô tựa như bị sét đánh, kinh động tới mức chút xíu nữa là đem bút trên tay quăng đi, co cẳng chạy khỏi hiện trường.

Nhưng mà cuối cùng cũng nhịn xuống.

Xa Tinh Không cầm giấy cầm bút trên tay, chút nữa là ký tên được rồi, vậy mà tốc độ cũng không nhanh bằng vị trình sát chuyên nghiệp này.

Lục Thâm Viễn bước tới, cướp giấy bút trên tay cô đi, nhét trả cho bác sĩ, giọng điệu cứng rắn, lạnh lùng: "Đây là chuyện em có thể đùa giỡn được à? Mạng người quan trọng, sau này có chuyện gì liệu em có bồi thường nổi không? Kêu người thân của cô ấy tới đây."

"Cô không phải người thân của bệnh nhân à?" Bên kia bác sĩ bình tĩnh, nhìn cô trách cứ, giọng không tốt lắm.

Như bị người vô hình đánh, Xa Tình Không cũng bực mình, ngẩng đầu mắt lớn trừng mắt nhỏ với bác sĩ: "Người nhà cô ấy ở Bắc Kinh, không lẽ còn phải chờ bọn họ ngàn dặm xa xôi tới đây kí tên các người mới chịu làm phẫu thuật? Không phải nói mạng người quan trọng phải giành giật từng giây từng phút sao?"

Sắc mặt của Lục Thâm Viễn và hai vị bác sĩ đồng thời trầm xuống.

Da đầu của cô căng lên, cộng với Lục Thâm Viễn đang ở trước mặt, tình cảnh lúng túng cũng bị sự nóng tính của cô đẩy đi, không để ý người nhà của bệnh nhân khác đang vây xem, tính cách không nói lý của đại tiểu thư bày ra: "Sợ không gánh nổi trách nhiệm có phải không?" Trùng mắt ra, cô lấy điện thoại ra gọi, trung màn hình điện thoại cho Lục Thâm Viễn và hai vị bác sĩ nhìn: "Vây tôi không thể làm gì khác hơn ngoài mời lãnh đạo của bệnh viện này tới đây làm phẫu thuật vậy."

Mấy phút sau Xa Mộc Tùng vội vàng vàng chạy tới bàn tiếp tân của khoa giải phẫu, bầu không khí cứng ngắc liền thay đổi.

Mí mắt Xa Tình Không không thèm nhìn cả anh mình, ngược lại Lục Thâm Viễn vừa về nước đứng dậy, mỉm cười chào hỏi với Xa Mộc Tùng.

Bác sĩ trẻ tuổi khẩn trương cười hề hề, cúi người kính trọng chào nói xin lỗi: "Viện trưởng, chỉ là hiểu lầm! Hiểu lầm! Ân tiểu thư là bệnh nhân cần cấp cứu, đang làm phẫu thuật!"

Xa Tình Không lúc này mới ngược nhìn, ánh mắt hung thần quét qua người bác sĩ chân chó kia. Xa Mộc Tùng đi vào, đưa tay giữ cửa, giọng nói còn lạnh hơn Lục Thâm Viễn, người cao 1m8, nhìn xuống người bác sĩ trẻ tuổi đang đứng, mở miệng, nâng cao âm điệu: "Hiểu lầm?"

Người bác sĩ kia lật đật gật đầu. Xa Mộc Tùng đem tầm mắt chuyển qua người em gái từ lúc mình bước vào chưa cho anh một cái nhìn nào, anh hiểu tính cách của em gái, chưa đợi anh mở miệng răn dạy, một người khác đã lên tiếng trước.

"Hiểu lầm thôi mà, việc cần người nhà kí tên khi bệnh nhân phẫu thuật nghiêm trọng đã là quy định của bệnh viện rồi. Người bác sĩ kia chỉ làm theo nội quy thôi." Lục Thâm Viễn đi tới, sóng vai đứng thẳng bên Xa Mộc Tùng, nói xong mắt lại dừng trên người cô, ánh mắt thâm trầm, ý vị không rõ, "Không ngờ tính cách Xa Tình Không vẫn nóng nảy như trước đây."

Cô như cũ vẫn cúi đầu ngậm miệng, không nói lời nào.

Việc giải quyết xong, bác sĩ trẻ tuổi trở về phòng phẫu thuật, Xa Tình Không gọi cho chị họ của Ân Diệu thông báo tình hình, chị ấy đang ở gần đây, rất nhanh đã chạy tới, nửa ngày vẫn còn mơ màng, không ngờ Ân Diệu sẽ gặp phải sự việc như vậy.

Cô ở trong phòng khách nửa ngày mới suy nghĩ thông suốt, khi này do mình quá lỗ mãng, nếu sau khi phẫu thuật bệnh nhân có việc gì thì chữ kí người thân sẽ trở nên rất quan trọng.

"Buổi tối cùng nhau ăn cơm đi?" Xa Mộc Tùng giải quyết xong cũng không vội về phòng xử lí báo cáo, bắt chéo chân ngồi trên sofa, nhìn Xa Tình Không xong rồi lại nhìn Lục Thâm Viễn.

Cô không đáp, len lén liếc nhìn anh một cái. Khuôn mặt Lục Thâm Viễn như cũ vẫn ảm áp ý cười, nói chuyện không nóng không lạnh, "Tớ hộ tống cấp trên tới." Sau đó, tầm mắt như lơ đãng tùy ý nhìn cô một cái, nói tiếp, "Nhưng mà nếu viện trưởng Xa muốn mời khách, tớ sẽ không từ chối đâu."

Xa Mộc Tùng trực tiếp lờ anh, "Tiểu tử này thật không biết khách khí." Hai người đàn ông cười cười nói nói, từ đầu đến cuối cô không chen vào, ngoan ngoãn ngồi cạnh anh trai mình, nghe nói chuyện mới biết lí do tại sao Lục Thâm Viễn lại ở đây.

Vừa rồi trên đường tới bệnh viện Xa Tình Không có thấy qua một tin tức: Cục Công an vừa bắt được một án cướp liên hoàn, trong khi thi hành nhiệm vụ thì bị thương, đưa tới bệnh viện thành phố cấp cứu.

Cô lại tiếp tục nhìn trộm vai anh, hai vạch ba sao, biết được là Chi đội trưởng hộ tống người đến bệnh viện.

"Tình Không có muốn đi cùng không?" Không ngờ người nhìn lên bị chính chủ bắt gặp, đối mặt nhau, con ngươi Lục Thâm Viễn lóe lên thâm ý, khóe miệng nhếch lên, như cười như không hỏi cô.

Lục Thâm Viễn luôn luôn có thể biến hai chữ "Tình Không" trở nên sâu sắc hơn.

- - - - -

Dạo này lười lắm, edit tới đâu đăng tới đó. 1 tuần ít nhất 1 chương

Bạn đang đọc truyện *Tựa Như Tình Không Của Thâm Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Cái chuyện cùng nhau ăn com này, ánh mắt Xa Tình Không lóe vài cái nhưng cuối cùng vẫn không từ chối.

Không phải chỉ là cùng ăn com thôi sao, trước kia ngoài làm tình thì còn chuyện gì chưa làm đâu.

Lục Thâm Viễn chuyển công việc còn lại cho đồng đội, phân phó đội một truy tìm tội phạm, Xa Mộc Tùng vẫn chưa tan làm. Trong ba người cô là người nhàn rỗi nhất, vì vậy chuyện chọn nhà hàng giao cho cô.

Lục Thâm Viễn không ở đây, Xa Mộc Tùng lấy từ trong ví ra một tấm thẻ đưa cho cô: "Này, em cầm lấy đi, không cần lo anh thiếu tiền."

Xa Tình Không cầm thẻ trong lòng bàn tay, nói giỡn: "Em đâu có lo cho anh, em mà không cầm tiền của anh thì em không còn là Xa Tình Không nữa đâu."

Xa Mộc Tùng vừa bực vừa buồn cười, xoa đầu cô: "Em nói vậy sao nghe như Xa gia đang bạc đãi em vậy?"

Xa Tình Không lắc đầu hất bàn tay to lớn của anh mình ra, biểu tình cứng nhắc trong một giây, giây sau liền trở lại bình thường, mở miệng ha hả hai tiếng xua tay xoay người đi, không nói gì nữa.

Chỉ là sau khi xoay người thì mặt lạnh đi, Xa Mộc Tùng không phát hiện.

Xa Mộc Tùng cũng không chú ý tới biểu cảm của cô.

A, Xa gia có bạc đãi cô hay không cũng chưa biết.

- - - - -

Xa Tình Không chọn nhà hàng sang trọng nhất gần bệnh viện, kiến trúc Châu Âu, yên lặng thanh nhã, trong không khí còn du dương bản nhạc Pháp mềm mại, rất lãng mạn.

Bữa ăn được định vào buổi tối, Xa Tình Không về nhà rửa mặt thay quần áo, lúc ngồi trước bàn trang điểm tay còn run run, định đánh một lớp phấn thoa một lớp son.

Trợn to mắt nhìn vào khuôn mặt trong gương một lúc lâu, sau đó vẫn không có cốt khí, thờ dãi ném thoi son vào trong hộp.

- - Thật là tự xem thường bản thân mình rồi, cổ tình trang điểm xinh đẹp như vậy để làm gì chứ?

- - Vậy mà còn nhớ mãi không quên?

- - Chỉ là đi ăn một bữa com thôi mà...

.....

Cuối cùng cô vẫn trang điểm nhẹ, tìm trong tủ quần áo một bộ váy trắng trang nhã không khoa trương, giày cũng đổi thành đôi búp bê không gót.

Sau khi ra cửa thì bị thu hút bởi chính bàn tay của mình... Son móng tay, ngày đó Mộc Tâm nói tới lý luận "tình dục"...

Xa Tình Không quyết định quay trở vào son cho đầy đủ năm ngón, lẩn lộn nửa ngày, vội vã mới tới kịp nhà hàng.

Nhà hàng xa hoa là cô chọn, người phục vụ dẫn cô tới bàn đã đặt trước, Xa Tình Không gọi nước lọc uống tạm, thuận tiện hỏi mật khẩu wifi của nhà hàng sau đó cầm di động kéo Xa Mộc Tùng và Lục Thâm Viễn vào nhóm chat, báo địa chỉ, bàn ăn rồi không nói thêm gì nữa.

Hai người kia trả lời rất nhanh, Xa Mộc Tùng gửi đến một sticker [ok], Lục Thâm Viễn cũng theo đó gửi một cái giống vậy, Xa Tình Không nhìn chăm chăm avatar mặc định là cái đầu xám trắng của anh, nhìn nửa ngày, không nhận được ha hả hai tiếng.

Cắt điện thoại đi, cô ngồi im lặng chờ hai người kia đến.

Cô cũng không phải chờ lâu lắm, Xa Tình Không vừa uống xong cốc nước là Xa Mộc Tùng và Lục Thâm Viễn đã sóng vai nhau đi tới.

Lúc này đèn đèn rực rỡ, nơi cô chọn bàn là cạnh cửa sổ, bên ngoài cửa kính là ánh đèn nê ông nhuộm sáng cả thành phố.

"Xin lỗi, bắt em đợi lâu rồi." Hai người ngồi xuống, độ ăn ý rất cao, cùng nhau gật đầu nhận lỗi với Xa Tình Không.

Xa Mộc Tùng đương nhiên ngồi đối diện cô, Lục Thâm Viễn thì ngồi cạnh Xa Mộc Tùng.

Hai người đều đã thay quần áo, trang phục đơn giản nhưng thu hút, trên môi là nụ cười nhàn nhạt. Người ta thường nói: có tốt xấu gì cũng không đánh người tươi cười.

Xa Tinh Không không chấp nhất việc hai người đến trễ, gọi phục vụ lấy thực đơn, gọi món ăn. Gọi món ăn là một kỹ thuật, phải trung hòa các món trên bàn, đồng thời không được thiên vị quá mức khẩu vị của một người nào đó đang ngồi trên bàn.

Cô cảm thực đơn suy tư một lát, cuối cùng vẫn lễ phép đẩy thực đơn cho Lục Thâm Viễn, sau đó chủ động lần đầu tiên nhìn thẳng vào cặp mắt thâm thúy, con người đen nhánh của anh, nhàn nhạt cười, nói: "Đề khách gọi trước đi."

Không biết có phải Xa Tinh Không cố tình nhấn mạnh từ "khách" hay không mà khi nói ra, Lục Thâm Viễn nghe thấy quả thật rất chói tai.

Cuối cùng người kia vẫn xem như không có chuyện gì tiếp nhận thực đơn, người phục vụ đưa bút, mi Lục Thâm Viễn hơi nhăn, khoanh khoanh mấy cái mới bảo nhân viên mang đồ ăn lên.

Xa Tinh Không bụng ily uống nước, nhấp vành ily, mắt dừng ngay tại xương cánh tay rắn chắc của anh, mi hơi trầm xuống.

Vẫn đẹp như vậy.

Vẫn khiến cô rung động như vậy.

***

Lục Thâm Viễn chọn mấy món có hương vị vừa phải, không cay quá cũng không ngọt quá, cô yên lặng cúi đầu ăn cơm, ngồi đối diện hai người đàn ông mà tâm tình đã tốt lên.

"Cậu trở về khi nào mà không nghe tin tức gì vậy?" Xa Mộc Tùng rất vui vẻ, tâm trạng vui sướng khi gặp lại người bạn mấy năm không gặp không thể che giấu được.

Lục Thâm Viễn và Xa Mộc Tùng là bạn học cũng là anh em chơi chung từ nhỏ đến lớn. Anh còn là... thanh mai trúc mã của cô.

"Vừa về cũng không lâu." Lục Thâm Viễn trả lời, ánh mắt dừng hai giây trên người Xa Tinh Không đang cúi đầu ăn cơm.

Hai người đàn ông trò chuyện một hồi.

Xa Tinh Không không chen lời nào, cũng không có ý muốn chen vào, yên tĩnh ăn cơm, lỗ tai tỉ mỉ lắng nghe giọng nói trầm thấp dễ nghe của anh.

Tính ra cũng đã mấy năm không được nghe rồi.

"Về sau ở lại đây làm việc?" Nói chuyện được một nửa, Xa Mộc Tùng đột nhiên chuyển đề tài, hỏi Lục Thâm Viễn. Đề tài đủ hấp dẫn dễ lôi kéo Xa Tinh Không vào.

Cô buông nĩa, ngẩng đầu, nhìn anh.

"Đề xem đã." Lục Thâm Viễn như cũ không nhanh không chậm, tầm mắt chạm phải cái nhìn của con rùa đen rúc đầu là cô, Lục Thâm Viễn nhếch miệng lên, nhìn cô, nhẹ giọng hỏi: "Tinh Không đang dạy học ở trường thực nghiệm à?"

Lục Thâm Viễn nói hai chữ "Tinh Không" nghe có vẻ ý vị.

Đột nhiên bị nhắc tới, cô sững sờ hai giây, ánh mắt anh không che giấu được nụ cười khê.

Xa Tinh Không háng giọng, buồn buồn gật đầu, "ừ" một tiếng. Có chút không hiểu tại sao anh lại biết mình đang dạy ở trường thực nghiệm.

Lục Thâm Viễn hỏi xong cũng không nói gì nữa, chỉ có Xa Mộc Tùng nói tiếp, ngược lại không nhìn ra em gái của mình và người anh em này có vấn đề, Xa Mộc Tùng cười khê trêu chọc Lục Thâm Viễn: "Em ấy có thể làm nên chuyện lớn gì đâu, cậu nhìn cậu kia, đã là chi đội trưởng rồi, tuổi lại còn trẻ, không tệ nha." Nói xong lại vỗ vai anh.

Lục Thâm Viễn cười nhạt, không để ý danh xưng "chi đội trưởng" của mình, đáp lại Xa Mộc Tùng: "Con gái mà, làm tới giáo viên, yên ổn như vậy là tốt lắm rồi."

Giọng nói rõ ràng là có mấy phần cung chiêu, người thần kinh thô như Xa Mộc Tùng cũng sững sờ mấy giây, Xa Tinh Không vênh môi dưới, không tiếp lời.

Xa Mộc Tùng ho nhẹ hai tiếng. Anh thu hồi ánh mắt nhu tình đi, đầu vào đẩy cằm nĩa lên dùng cơm.

Bầu không khí lắng xuống, ai nấy tự lo ăn phần của mình. Tiếng nhạc Pháp êm ái thư giãn vang lên, quanh quẩn thật lâu trong gian phòng lãng mạn.

Ba người đều mang tâm sự riêng. Cuối cùng Xa Tinh Không hạ nĩa trước, phần ăn trước mặt đã ăn xong, cầm khăn giấy lau miệng một cái, nhìn anh trai mình, mở miệng phá tan im lặng: "Anh, em chuẩn bị về quê dạy học."

Một câu nói khiến hai người đàn ông đối diện sững sốt.

"Chỗ nào?" Chân mày Xa Mộc Tùng nhíu chặt, giọng nghiêm túc, Lục Thâm Viễn cũng cau mày nhìn cô. Một thiếu nữ mềm mại yêu kiều.

"Không xa." Xa Tinh Không nói, "Huyện Bình Hòa cạnh bên."

Con người của anh co rúc một cái.

Xa Mộc Tùng: "Trường học tổ chức?"

Cô gật đầu: "Vâng ạ, đi cùng còn có mấy vị giáo sư lớn tuổi nữa."

Lời cuối cùng cô vẫn không nói ra, mấy vị giáo sư cao cấp kia mới có một năm kinh nghiệm dạy ở thôn quê.

Lục Thâm Viễn đã là chi đội trưởng, cô vẫn chỉ là một giáo viên nhỏ. Chênh lệch, lại cách xa một đoạn lớn.

"Khi nào em đi?" Lục Thâm Viễn đột nhiên hỏi.

Xa Tinh Không sững sốt một lúc, vội vàng cup mắt nói: "Đầu tháng sau."

Đề tài đi dạy ở thôn quê của cô kết thúc trong bữa ăn, Lục Thâm Viễn lại về đội, Xa Mộc Tùng lái xe chở cô về nhà trọ.

Trên đường về Xa Tinh Không lặng lẽ gửi tin nhắn cho Mộc Tâm, kể chuyện bữa ăn ngày hôm nay, cuối cùng hỏi cô ấy: "Cậu nói xem có phải anh tớ phát hiện ra chuyện của tớ và Lục Thâm Viễn không?" Lục Thâm Viễn lúc đó dùng giọng điệu mềm mại vừa quen thuộc vừa xa lạ đó nói chuyện với cô, thật là hù hết hồn!

Mộc Tâm trả lời rất nhanh: "Cậu suy nghĩ nhiều quá, anh cậu đầu gỗ thế kia, không chừng khi cậu và Lục Thâm Viễn ba ba ba làm chuyện gì anh ấy còn không biết nữa là!"

Xa Tinh Không biết Mộc Tâm nói chuyện vĩnh viễn không bao giờ trong sáng.

Nhưng mà dùng từ "đầu gỗ" để hình dung thì...

Xa Tinh Không yên lặng cắt điện thoại, lặng lẽ nghiêng đầu nhìn anh trai mình đang chuyên tâm lái xe, đột nhiên có hơi buồn cười.

Dám nói viện trưởng đại nhân như vậy thì chỉ có Mộc Tâm thôi. Dẫu sao cô ấy là nữ hán tử chính hiệu, từ nhỏ đến lớn bị Xa Mộc Tùng cự tuyệt vô số lần, càng tỏ lộ càng không để ý mặt mũi.

Đầu tháng chín.

Chi đội trưởng thành phố Lan Khê Lục Thâm Viễn tự nguyện chuyển công tác đến Huyện Bình Hòa, lí do rất đơn giản: hộ khẩu đã mang theo trên người, chỉ thiếu người cùng đi đến cục dân chính thôi.

Vậy mà vận khí lớn, huyện thành không lớn không nhỏ, không chỉ trong thời gian ngắn có thể tìm được Xa Tinh Không mà còn đụng phải một cục án mạng.

Ngày 18 tháng 9, Nam Thành huyện Bình Hòa xảy ra án mạng, hung thủ cưỡng gian một người phụ nữ rồi giết chết, thoát khỏi hiện trường, trong phúc chốc cả thôn làng như bị sét đánh, người dân kinh hãi, toàn bộ thôn làng bao phủ một tầng hơi kinh khủng.

Chỉ có trong phòng làm việc mới tĩnh mịch.

Trên bàn bày ra một chồng tài liệu, trên bảng trắng xiêu vẹo những manh mối ít ỏi, Lục Thâm Viễn đề huyệt Thái dương đau nhức, tâm phiền ý loạn.

"Đội trưởng, sáng nay có người đi nhận thân nhân người mất, chúng ta có phải đi xem không?" Giọng Trần Uy đề thấp, cúi người báo cáo tiến triển với Lục Thâm Viễn, cảnh phục mới quá ngắn, không vừa người, lúc khom người phải dùng mu bàn tay lúi vạt áo, sợ lộ hàng.

Làng quê này sao đến cả đồng phục cũng cất xén nguyên liệu nữa vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tựa Như Tinh Không Của Thâm Viễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Chuyện xảy ra ở Nam Thành vào sáng sớm, một dân làng họ Hoàng phát hiện trong cống nước ở vườn rau nhà mình có một chiếc xe đạp không khóa. Xe đạp mới tinh, ngâm trong nước bẩn thiu, mấy phần lạ lẫm.

Người họ Hoàng suy tư, sáng sớm trong ruộng đường nhỏ, vườn rau mênh mông bát ngát, trời mờ mờ, không có người nào xung quanh cả, ông ta gỡ đầu gối tai, nhanh chóng vớt chiếc xe đạp mới tinh lên, ị ạch đem xe về nhà.

Không lâu sau, mặt trời nhô lên cao, thôn dân lục tục ra ngoài làm việc, người trong vườn rau dần dần đông lên, một người dân khác họ Từ lúc này phát hiện cách vườn rau không xa có chỗ khác thường, gần cống nước.

Người họ Lưu đến gần nhìn, nhìn thấy rõ ràng thì kêu gào chói tai khiến người dân bốn phía chú ý. Tiếng hét kia phá vỡ bầu không khí yên tĩnh ôn hòa thường ngày của Nam Thành.

Một thi thể nữ giới trần truồng nằm ngửa trong vườn rau!

Có người tốt bụng đắp lên thi thể một tấm vải, thôn không lớn nên tin tức truyền đi rất nhanh, lúc người họ Hoàng nghe được tin này lập tức kinh hãi, vội vàng quăng cái xe um một tiếng trở lại cống nước. Có lẽ là do trộm đồ của người chết, ông ta áy náy, đến đại đội hình cảnh ngoài trấn báo án.

Lúc đó Lục Thâm Viễn và đoàn người mới từ thành phố Lan Khê tới chưa được một tuần.

"Tôi hỏi bọn họ, bọn họ nói chưa báo cảnh sát nên tôi mới tới đồn công an báo án." Người dân họ Hoàng mặc vải thô, hai tay quy củ đặt trước người, da trên bàn tay nhăn nheo, ngăm đen, đất còn dính trong móng tay.

Lục Thâm Viễn và cảnh sát địa phương đang bàn giao nhiệm vụ, án vừa nói ra mọi người liền sững sờ, vụ việc không nặng không nhẹ, nguyên đại đội hình cảnh dẫn đầu mấy người, cộng thêm Lục Thâm Viễn và trợ lý Trần Uy ngồi xe cảnh sát, tức tốc chạy tới hiện trường.

Nhưng khi đoàn người đến thì đã trễ một bước. Người dân vây xem trên một trăm, hiện trường nước chảy không lợ.

Huyên náo tiếng nghị luận bàn tán, phần lớn là quần chúng tới xem náo nhiệt, còn ôm cả con nít tới xem, nháy tán loạn, phá hư hiện trường.

Mặt đám cảnh sát tối đi.

Mặt Lục Thâm Viễn thui nhất, giọng lạnh lùng, ra lệnh đem toàn bộ người không liên quan đuổi đi, để lại mấy người nói "nhìn thấy tận mắt", mấy cảnh sát viên cũng nắm chặt thời gian tiến hành bảo vệ, mọi được tin tức hữu dụng, chụp hình hiện trường.

Lục Thâm Viễn mặt không biểu cảm, dè dặt đến gần hiện trường, ngồi xổm cạnh bên thi thể, mang bao tay cao su vào, vén tấm vải che đậy người chết lên để cho cảnh sát viên bên cạnh chụp lại tình huống cụ thể rồi sau đó anh mới tỉ mỉ quan sát tình trạng xung quanh người chết.

Quần áo bị lột ra ném qua một bên, áo lót quần lót bị xé quăng trên vườn rau, xem xét bước đầu, nạn nhân bị xâm phạm, gò má sưng lên, cổ có vết siết rõ ràng, có lẽ bị bóp cổ nghẹt thở chết.

Lục Thâm Viễn khám xét một hồi xong đứng dậy, đi ra khỏi dây cảnh giới, giương mắt thấy xa xa Trần Uy đang thăm vấn mấy vị nhân chứng. Anh bước không nhanh không chậm, đi đến cạnh Trần Uy rồi dừng lại, Trần Uy cầm sổ ghi chép, thấy Lục Thâm Viễn đến gần thì gật đầu, Lục Thâm Viễn ừ một tiếng, anh ta tiếp tục công việc.

Nhưng mà phần trần thuật không giải quyết được gì cả.

Một người đàn ông trung niên trong đám nhân chứng chặc chặc nói: "Phát hiện sớm nhất là lão Từ, mất ông ta bị cận thị, ông ta tưởng là có người quăng cái bao bố vào, lúc đến gần nhìn một cái là đàn bà, bị hù cho hồn phi phách tán luôn!"

Đâu ra cái bao bố! Là thi thể đàn bà nha!

Một bà lão người bản xứ, huơ tay múa chân nói với cảnh sát: "Cô ấy lúc nằm đó, hai tay nắm quyền giờ lên, mắt trừng rất to, đáng vẻ rất dọa người."

"Bộ dạng đáng thương lắm, khiến người ta chảy cả nước mắt." Một bà lão khác cũng phụ họa.

"Ghe tòm lẫm, coi quần áo của người ta ra, phía dưới nhét đầy rau hẹ."

"Trần trường thật là dọa người mà!"

"...."

Trần Uy nhớ kỹ điểm chính, quay đầu nói với Lục Thâm Viễn: "Có lẽ còn lưu lại tinh dịch, hay là em cho kỹ thuật viên làm xét nghiệm ADN?"

Anh nhấp môi dưới, gật đầu đồng ý.

Trần Uy tuân lệnh, ghi chép xong vội vàng kêu Tiểu Chu đi thu thập bản mẫu.

Mùa thu tháng chín, từng đợt gió lạnh tràn vào thôn làng nhỏ, bao phủ thôn là hơi thở bức người.

Xa Tinh Không theo xuống quê dạy ở trường tiểu học hơn hai tuần rồi, cuộc sống an nhàn.

Cô đổi bộ đồ hoa lệ ra, bình tĩnh đem trang sức khoa trương tháo xuống. Đi cùng có một hai cô giáo không vừa mắt cô, sau lưng không biết mấy lần khua môi múa mép: "Sao, cái cô Xa Tinh Không đó, không phải là nhà rất có tiền à, thiên kim đại tiểu thư, cùng chúng ta tới đây làm gì, đừng tới lúc không chịu khổ nổi nữa thì tức giận, bắt chúng ta hầu cô ta nha!"

"Đúng vậy, muốn được lên giáo viên cấp cao không phải chỉ cần Xa gia ra tay à, tùy tiện cũng lấy được chức danh không nhỏ rồi!"

"Vậy cô ta ở trước mặt chúng ta làm cao rồi cũng nhận được chức danh à? Đối trá!"

"..."

Xa Tinh Không nhắm mắt một con mờ một con, kệ bọn họ nói bậy.

Tình huống thật là gì chỉ cần một mình cô biết là đủ rồi.

Cô là đại tiểu thư không sai, có người còn chưa biết, cô cũng sống ở thôn làng từ nhỏ, người ngoài chỉ nói tiểu thư Xa gia ra đời ở Anh, trước bảy tuổi đều ở bên đó hưởng thụ cuộc sống xa xỉ giàu có.

Ai nào biết, lúc bảy tuổi, cô và mẹ đẻ sống nghèo khổ vất vả trong khe núi, ăn không no, mặc không ấm, mỗi ngày còn phải chịu đựng sự châm chọc của xóm làng: Nhìn đi, đó là người đàn bà lẳng lơ bên ngoài, đẻ ra đứa con không biết là của ai kìa!

Bạn đang đọc truyện *Tựa Như Tinh Không Của Thâm Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Vụ án được thông báo cùng ngày, thôn dân vây xem nhận ra người bị hại, có người đi liên lạc thân nhân người chết, chờ thật lâu mới có người nhà đến nhận.

Người thân nạn nhân mấy ngày nay ở trên trần không có về nhà, tới nhận là em chồng của nạn nhân, áo đồ quần đen, nước da lúa mạch, lúc nói chuyện thì mắt trừng lên, giọng cực kì to, "Đôi giày kia là năm ngoái tôi đưa cho cô ấy, còn chiếc xe đạp kia mấy ngày trước tôi còn tới mượn nữa!" Sau đó bước tới xem bức ảnh do người cảnh sát đưa ra, mặt mày tái mét, "Đây không phải chị tôi thì còn ai nữa."

Lục Thâm Viễn và Trần Uy chạy tới hiện trường nhìn mấy lần, không nói gì nữa.

Cảnh sát mặc thường phục tiến lên hỏi thăm về nạn nhân. Thân phận được xác lập.

Hoàng Diễm Diễm, nữ, 27 tuổi, công nhân làm việc ở nhà máy dệt, thi thể không xa nơi làm việc là bao.

Từ việc phát hiện thi thể ở cống nước cùng xe đạp đã kết luận được, nạn nhân bị sát hại trên đường về nhà.

Cô em chồng của Hoàng Diễm Diễm khóc suốt mướt, lúc rời đi đôi vai vẫn còn run run.

"Cậu nhìn ra được quan hệ giữa nạn nhân và em chồng có gì lạ không?" Người đi sau, Lục Thâm Viễn nghiêng đầu, đột nhiên hỏi Trần Uy.

Trần Uy còn đang cau mày nhìn vòng quanh bên trong hiện trường thì giọng nói lạnh lùng của Lục Thâm Viễn truyền tới khiến anh hơi sững sốt.

Mặt Lục Thâm Viễn nghiêm túc. Da đầu Trần Uy căng thẳng, ai ui thật đúng là đang hỏi khó mình mà!

Trần Uy gãi gãi sau ót. Lục Thâm Viễn nhướn mày, "Hửm?" Anh ta suy nghĩ mấy giây, yếu ớt nói: "Có vẻ quan hệ tốt vô cùng, anh nhìn cô ta vừa rồi đi, khóc thành ra dạng như vậy, giống thật lắm, không giống giả bộ."

Dùng "hoa lê đài vũ", "lấy nước mắt rửa mặt" hình dung cũng không quá đáng.

Trần Uy run sợ nhìn Lục Thâm Viễn, chỉ thấy anh chậm rãi nâng tay lên, sau đó tát một cái vào ót Trần Uy, giọng tởn tẻ: "Trong tivi phát mấy người khóc như chết đi sống lại thì cuối cùng vẫn là diễn mà thôi."

Trần Uy: Hắc

"Quan sát được động tác tay chân của nạn nhân chưa?"

Trần Uy lắc đầu.

Lục Thâm Viễn hít sâu một hơi, tự mình khua tay múa chân làm mẫu cho Trần Uy nhìn: "Nạn nhân từ đầu đến cuối hai tay vòng sau lưng, tay trái nắm cổ tay phải, tay phải tự nhiên khoác lên lồng bàn tay trái, hai chân trọng tâm không đồng nhất, phần lớn đặt ở chân trái." Vừa nói anh vừa miêu tả tư thế.

Trần Uy nhìn anh.

"Cậu nói đi, tư thế như vậy khiến người khác có cảm giác gì, trong tình trạng gì mới bày ra tư thế như vậy?" Lục Thâm Viễn đứng ngay ngắn, đem vấn đề hỏi Trần Uy.

Trần Uy nhìn tư thế của Lục Thâm Viễn, tự mình cũng mô tả lại, sau đó cẩn thận suy nghĩ, nửa phút sau liền có kết quả, mắt Trần Uy sáng lên, "Em lập tức đi điều tra quan hệ của nạn nhân với chị em bên chồng!"

Kiểu phát hiện ra sự thật như thế này có chút vui vẻ, làm gì có đáng vẻ của cô em chồng đau thương khi chị dâu mình bất ngờ qua đời nữa đâu!

Trần Uy như một làn khói chạy đi thu thập tin tức, Lục Thâm Viễn hài lòng với phản ứng của anh ta, đúng là trẻ nhỏ dễ dạy.

Hiện trường hôm nay cũng có không ít người dân vây quanh, cảnh sát tiếp tục điều tra. Lục Thâm Viễn đến gần nghe bọn họ nói chuyện, người dân vừa được nhắc tới hỏi chuyện thì lắc đầu liên tục.

"Trời còn chưa tối là con đường này đã không có người đi rồi." Một bác gái trực tiếp khoác tay lắc đầu.

"Buổi tối có ai dám ra khỏi nhà không?" Cảnh sát hỏi bà ấy.

Quần chúng ồn ào, "Không dám đâu, lỡ mà gặp phải mấy người đó thì người gặp họa lại là mình!"

"Nghiep churong, người nào thất đức như vậy!"

Sau khi tin tức lan rộng, thôn dân thay đổi thói quen sống nhiều năm của mình, sớm đi sớm về.

"Ở dưới đất lưu lại vật chứng, không có giá trị lắm." Một cảnh sát thấy Lục Thâm Viễn đứng bên cạnh, không nhìn được quay đầu báo cáo tin tức với anh.

Có thể nói mấy câu với Lục đội trưởng là tốt rồi. Lục Thâm Viễn nhìn người nọ, ánh mắt thâm trầm, quả thật, hiện trường ngoài xe đạp, thi thể, quần áo ra thì không còn gì có thể chứng minh đặc điểm của hung thủ. Tình dịch trong âm đ*o của Hoàng Diễm Diễm thì cũng có thể.

Nhưng nơi này là làng quê, chờ báo cáo DNA ngàn dặm xa xa trên trần trên, càng kéo dài thì càng khó.

Hiệu suất làm việc của Trần Uy cao, tới giờ cơm trưa đã thu thập được kết quả: "Em chồng của nạn nhân tên là Ngô Tổ, có anh họ là Ngô Quý cũng đồng thời là chồng của nạn nhân, 26 tuổi, chưa lập gia đình, hàng xóm láng giềng đều nói hai người xưa nay bất hòa, lúc Ngô Quý ra ngoài đi làm thì hai người ngày nào cũng cãi nhau, thậm chí nghe nói Ngô Tổ vốn được người nhà an bài gả cho Ngô Quý, hôn nhân gần rất phổ biến, nhưng mà sau đó Ngô Quý ra ngoài làm việc thì gặp Hoàng Diễm Diễm."

Trần Uy rõ ràng mạch lạc báo cáo, Lục Thâm Viễn chờ mấy người đang đi điều tra quanh làng tìm người tình nghi phạm tội.

Dựa theo phân tích của Lục Thâm Viễn, nơi đầu tiên xảy ra án mạng là đường quốc lộ của thôn làng nhỏ, nơi này vốn xa xôi, đất đai hoang vu, bình thường ngoài dân làng thì người ngoài cũng cực ít khi tới đây, vì vậy trước tiên có thể loại bỏ khả năng gây án của người ngoài thôn, người địa phương có khả năng khá lớn.

Bọn họ tiếp đó tiến hành điều tra các ngôi làng gần đó, sau đó Lục Thâm Viễn suy đoán có hai điểm quan trọng.

Đầu tiên là tuổi tác, có thể kéo Hoàng Diễm Diễm hơn một trăm cân từ quốc lộ vào vườn rau chắc chắn không phải trẻ con và người già. Thứ hai là trên cổ nạn nhân có vết siết. Có thể có hành động chán ghét và giết hại tột độ như vậy hẳn là từng có tiền án.

Tiến hành điều tra theo hai phương án trên.

Trần Uy báo cáo quan hệ của nạn nhân và em họ xong Lục Thâm Viễn mới từ máy tính ngẩng đầu lên, trên mặt không nở nụ cười nhưng vẫn đẹp trai xuất sắc, anh giơ tay chỉ chỗ trống cho Trần Uy, "Cậu điều tra hồ sơ của thôn dân ở đây, đồng thời quan sát nhất cử nhất động của Ngô Tổ."

Mặc dù không biết có thể từ số lượng thôn dân này tìm ra được hung thủ hay không, nhưng tuyệt đối cũng không thể bỏ qua tiểu tiết.

Trần Uy mở máy vi tính, vội đầu tìm. Hiển nhiên là không tìm được người phù hợp với hai yêu cầu của Lục Thâm Viễn, Trần Uy còn chưa tìm ra thì bên kia đã có người phát hiện.

Người bản xứ trong thôn cũng không nhiều. Một cái tên nổi lên trước mắt, Trịnh Tân.

"Người này đã từng nhiều lần trêu chọc phụ nữ, phạm tội cường gian." Cảnh sát Tiểu Chu đem máy vi tính nhường lại cho Lục Thâm Viễn nhìn, nơi này chỉ có máy kiểu cũ, màn ảnh còn nhấp nháy không ngừng. Tiểu Chu chỉ điểm chính cho anh nhìn.

Một đám người nín thở vây lấy Lục Thâm Viễn làm trung tâm.

Anh mở hình Trịnh Tân lên, nhìn một cái rồi tắt, lại điều tra địa chỉ nhà, cuối cùng quay đầu nói với Trần Uy ở phía sau: "Mang người tới kiểm tra trước."

Trần Uy tuân lệnh, hỏi dân làng địa chỉ rồi lập tức dẫn theo mấy cảnh sát khác đi bắt người.

Quá trình bắt người rất thuận lợi, lúc cảnh sát đến Trịnh Tân vừa cùng người nhà ăn cơm xong, thấy cảnh sát trước nhà mình, Trịnh Tân còn bình tĩnh hơn người trong nhà rất nhiều.

Trần Uy dẫn đầu, cầm súng, bước chậm tới gần Trịnh Tân, Trịnh Tân vút tằm xia răng đứng lên, Trần Uy nheo mắt, nghĩ là hắn muốn chạy trốn nên nhìn những người cạnh cửa tỏ ý bảo họ chặn lại, không ngờ Trịnh Tân lại chậm rãi giơ hai tay lên, đầu hàng.

Người nhà Trịnh gia sợ hãi mặt mũi trắng bệch.

Trần Uy sưng sốt hai giây, lập tức vẫy tay, hai người cảnh sát gần nhất bước tới giải còng tay vào Trịnh Tân.

Một đội người trở về cục. Quá trình hỏi cung cũng thuận lợi lạ thường, "Anh ta thừa nhận là do anh ta làm." Lục Thâm Viễn ở bên ngoài quan sát, Trần Uy đi ra báo cáo với anh đầu tiên.

Lục Thâm Viễn bối vì dựa tường lâu nên áo đen dính không ít tro trắng, anh cũng không để ý, tiện tay phui hai cái, nhìn Trần Uy gật đầu.

Đoạn đối thoại ở bên trong anh đều nghe cả. Lời khai của Trịnh Tân rất khớp với chứng cứ ở hiện trường, điều này khiến cả đám cảnh sát thở phào nhẹ nhõm.

Trần Uy định tìm giấy cho Lục Thâm Viễn lau tay, tay anh dính rất nhiều đất trên tường, nhưng khăn giấy còn chưa được lấy đi, câu nói kế tiếp của cấp trên làm Trần Uy sưng sốt.

Lục Thâm Viễn không nhận khăn Trần Uy đưa tới, ngồi dậy, đứng ngay ngắn, nhìn chăm chăm Trần Uy, mặt không cảm xúc, lạnh lùng nói: "Nhưng anh ta chỉ thừa nhận cường gian, không thừa nhận giết người."

Nếu người thừa nhận rồi, bình võ cũng đã vỡ rồi, vậy tại sao vẫn chưa tìm được hung thủ?

Ngón tay Trần Uy lơ lửng giữa không trung.

Tâm trạng của Lục Thâm Viễn cực xấu.

Trong lòng mong nhớ Xa Tình Không, hận không thể nhanh một chút đi tìm bóng dáng cô.

Nhưng, vụ án khó giải quyết.

Trần Uy cho người lấy tinh dịch của Trịnh Tân cùng với mẫu trong người Hoàng Diễm Diễm, Lục Thâm Viễn đích thân ra tay, mang lên trần trên, đưa đến phòng xét nghiệm tiến hành phân tích.

Trần Uy lái xe, mang theo tiểu Tống - một cảnh sát bản xứ, dù sao hai người vừa tới đây vẫn chưa quen thuộc đường xá.

Tiểu Tống chỉ đường cho Trần Uy, chọn đường gần nhất, ba người lác lác hai giờ đồng hồ mới vào được thành phố.

Đã gọi hẹn trước nên ba người vội vã đi vào, đưa đồ vật, nhân viên mặc áo khoác trắng động tác nhanh nhẹn, liên quan đến án mạng nên hết sức nghiêm túc.

Cũng tốn một khoảng thời gian nhân viên mới ra được kết quả, mặc dù chưa thấy qua nhưng cũng đã nghe đồn thành phố Lan Khê có đội trưởng Lục Thâm Viễn nổi tiếng, nhìn người đích thân tới, công an mời ba người tới phòng làm việc.

Trong báo cáo là sơ đồ DNA, hai phần, có một đoạn nhỏ so sánh.

"Cái vị điểm này hoàn toàn không phù hợp, chênh lệch hơi xa." Nhân viên chỉ bút ở một chỗ, vừa nói vừa gõ vào, "Còn có chỗ này, chỗ này, những cái này, chúng ta có năm vị điểm, tư liệu của Trịnh Tân hoàn toàn không đồng nhất."

Nhân viên giải thích một hồi, cuối cùng đặt bút xuống nhìn anh.

Lục Thâm Viễn môi mông, giọng điệu lạnh nhạt: "Như vậy thì loại bỏ nghi phạm này."

Không công mà về, lúc ba người đi ra khỏi cửa mặt ai cũng ủ rũ cúi đầu.

"Đội trưởng, nếu không chúng ta đi ăn chút gì đi, buổi trưa anh cũng ăn có chút xiu." Ba người đi tới cạnh xe, Trần Uy thở dài thật sâu, lúc Lục Thâm Viễn chuẩn bị bước lên xe thì chỉ tiệm ăn đối diện.

Tiểu Tổng phụ họa: "Đúng vậy, đội trưởng, người là sắt com là thép, không ăn thì bụng rỗng! Ăn no mới có sức làm việc!" Vừa nói bụng cũng kêu lớn mấy tiếng

Trần Uy nhìn tiểu Tổng khi dễ.

Nhưng mà tiếng kêu này lại làm Lục Thâm Viễn vừa bực vừa buồn cười, "Không có tiền đồ!" Hất tay đóng cửa xe, dẫn đầu đi tới tiệm ăn, "Vậy thì đi ăn com."

Trần Uy vòng qua người tiểu Tổng, không khách khí vỗ ót tiểu Tổng, đi theo cười, "Cậu có tiền đồ lắm đó!"

Tiểu Tổng sờ đầu, không tiền đồ cười cười đuổi theo nhịp bước của hai người phía trước.

Gọi vài món đơn giản, ba người nhanh chóng giải quyết, Lục Thâm Viễn bỏ tiền ra trước khi đi thanh toán, hai cấp dưới không đồng ý, định trả tiền về cho anh, Lục Thâm Viễn lập tức bóp chết suy nghĩ của hai đồng chí: "Com không phải là ăn không, hai người trở về làm việc cho tốt, vụ án này chúng ta phải mau mau kết án đi thôi."

Sống lưng hai người chột lạnh.

Ai u má ơi, trên đời này làm gì có bữa ăn nào miễn phí. Bái bai.

Trên xe không có nước suối, Trần Uy trước khi lên xe liền ghé vào cửa hàng mua mấy chai, tiểu Tổng đi cầm phụ, Lục Thâm Viễn ngồi chờ, thuận tiện nhìn ngắm bốn phía, không ngờ trong lúc lơ đãng lại bắt gặp được bóng vấy trắng quen thuộc.

Một cô gái mảnh khảnh, váy trắng theo gió đung đưa. Cách anh một khoảng rất xa, ở đường đối diện.

Hồ hấp của anh cứng lại, vội vàng muốn đuổi theo.

"Đội trưởng, tui em về rồi." Trần Uy vừa vặn trở lại, đem nước suối vào xe, nín áo Lục Thâm Viễn, "Trong thôn kia có đoạn đường không đèn, trời tối đi đường núi rất nguy hiểm."

Bước chân Lục Thâm Viễn khựng lại. Bóng người bên kia đường đã biến mất nơi khúc quanh.

Nơi nào đó trong quán ăn nhỏ.

"Xa đại tiểu thư, sừng sốt làm gì, chọn món ăn đi, để cho cô chọn trước đó, cô không chọn thì tôi chọn nha!" Cùng Xa Tinh Không xuống thôn quê giảng dạy còn có cô giáo Giản Ngọc, quan hệ cũng tạm, lúc này cô ấy đang rút thực đơn từ tay cô, giọng chị đại, mặt chán ghét nhìn cô, "Cảm thấy khẩu vị nơi này không phù hợp với người cao quý như cô à?"

Xa Tinh Không biết là nói đùa, lắc đầu cười, cũng không nhìn thực đơn nữa, tiện tay gọi mấy món.

Giữ bình tĩnh, che giấu sự hoảng hốt nho nhỏ. Hình như ở khu phố khi nãy, mình nhìn thấy Lục Thâm Viễn?

Không thể nào đâu.

Anh làm sao có thể tới chỗ này, người ta là đại đội trưởng cơ mà.

Là nhớ anh, nên mới xuất hiện ảo giác thôi.

- - - - -

Chương sau set pass.

Bạn đang đọc truyện *Tựa Như Tinh Không Của Thâm Viễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Lục Thâm Viễn đem kết quả so sánh DNA về đồn công an Nam Thành, tin tức không đồng nhất làm đoàn người kinh ngạc.

Chuyện trở nên phức tạp.

Người bị tình nghi Trịnh Tân thừa nhận ông ta cưỡng gian nhưng kết quả lại phủ nhận điều đó.

"Nhân viên đã xét nghiệm tổng cộng ba lần." Lục Thâm Viễn nói ra sơ bộ tình huống khi ấy, "Phân tích DNA từ trong mẫu, kết quả phân ra hai phần đối lập đã nói lên rất rõ: Trịnh Tân không cưỡng hiếp Hoàng Diễm Diễm." Ít nhất trước khi chết.

"Tra hỏi Trịnh Tân một lần nữa." Cuối cùng Lục Thâm Viễn chỉ có thể làm vậy.

Trần Uy gật đầu, dẫn theo mấy người hỏi cung Trịnh Tân.

Trong phòng thẩm vấn, Trịnh Tân mang công tay, rũ đầu, quy củ ngồi đó, thành thật trả lời câu hỏi.

"Ông có cưỡng hiếp Hoàng Diễm Diễm không?" Trần Uy hỏi vấn đề đang quấy nhiễu bọn họ phá án.

Trịnh Tân co bả vai, ngẩng đầu nhìn ánh mắt Trần Uy, mắt anh hung dữ, Trịnh Tân lại cúi đầu xuống, áp úng, lần này lại nói: "Tôi không nhớ rõ."

Qua tấm kính căn phòng, Lục Thâm Viễn xoa chân mày, mấy vị hình cảnh bên cạnh cũng thờ dài.

Trong phòng, Trần Uy vẫn còn tra hỏi, vội vàng hy vọng có thể tìm ra điểm đột phá.

Lục Thâm Viễn đứng dậy, không nhìn bên trong, mấy người cảnh sát dõi theo anh, chờ hành động tiếp theo. Nhưng anh chỉ buông tay, kết luận: "Công việc tìm người tình nghi thất bại."

Người trong phòng giám sát kêu rên.

"Mở rộng ra phạm vi lớn, tiến hành xâm nhập toàn diện điều tra." Cuối cùng, anh hít sâu một hơi, mặt thâm trầm, chỉ thị bước kế tiếp.

Tiếng kêu rên còn lớn hơn!

Tìm kiếm diện rộng còn chưa phát hiện gì mới, người ta lại bị ron cả tóc gáy bởi chuyện xảy ra tiếp theo: Sắc ma lại xuất hiện!

Cách ngày phát hiện Trịnh Tân không cưỡng hiếp Hoàng Diễm Diễm bốn ngày.

Ngày 22 tháng 9, buổi sáng 10h30p, thời tiết tốt, cơ quan công an lần nữa nhận được báo án, làm gián đoạn bữa trưa của đoàn người Lục Thâm Viễn.

Người báo án là một thôn dân, trong tay cầm điều thuốc còn chưa đốt, lo âu khẩn trương, hận không được lập tức đốt thuốc kích thích tế bào não.

Cũng may là còn tỉnh, lúc báo án nói trôi chảy, nội dung khiến người ta sững sờ: Ở Nam Thành quốc lộ số 2 đi thông qua bờ sông phát hiện một nạn nhân nữ, không đầu, không tay chân!

"Không phải là án giết người liên hoàn chứ?" Trần Uy nhỏ giọng kêu lên, vụ án Hoàng Diễm Diễm còn chưa giải quyết xong, Trần Uy chỉ theo điều kiện phản xạ mà liên tưởng, khiến mấy vị cảnh sát khác tái mặt.

Lục Thâm Viễn tỉnh bơ lãnh lạnh liếc anh, Trần Uy làm động tác im miệng.

Việc này không nên chậm trễ, đoàn người đi theo người báo án, lập tức tới hiện trường.

Xe cảnh sát chạy như bay. Lần này hiện trường được bảo vệ tốt hơn, dây cảnh giới văng quanh bờ sông, quần chúng bên ngoài hiếu kì nhìn vào trong.

Lục Thâm Viễn bước đến, cảnh sát đưa mấy bộ găng tay cho anh.

"Người phát hiện thi thể là người nhặt rác trong thôn, ông ta cho là rác rưởi nên kéo lên, bị ngã mới lại gần nhìn thì phát hiện là nữ thi bị chặt nhiều phần." Tiểu Tổng hôm nay tích cực nhất, chắc là do mấy hôm trước đội trưởng mời cơm nên có tác dụng, hôm nay đi đầu điều tra một lượt rồi trở lại báo cáo. "Tay và chân đều bị phân ra, phần cơ thể còn lại bị vứt nơi đó." Tiểu Tổng chỉ vào phần đất.

Thi thể không có đầu và tay chân nằm trên bờ sông, đang đắp vãi trắng. Nhân viên trong cục đang khám xét.

Đây là vụ án giết người vô cùng tàn nhẫn.

Ánh mặt trời làm Lục Thâm Viễn có chút nhức mắt, anh nheo mắt lại, nhìn ra xa.

Quả nhiên dục tốc thì bất đạt.

Chờ bắt hung thủ, cản trở hần, hần không định để yên cho cảnh sát!

Phần thân thể còn lại đem về phòng xét nghiệm, nhân viên bước đầu kiểm tra xác báo cáo bên trong phát hiện tinh dịch nam.

Cưỡng gian, sát hại. Hai điểm giống với vụ án Hoàng Diễm Diễm.

Câu nói vô tâm "vụ án giết người liên hoàn" của Trần Uy cũng có thể trở thành sự thật.

Lục Thâm Viễn không biết là nên khen ngợi hay phê bình Trần Uy, chàng vạng tối lại có người đàn ông trẻ tuổi tới báo án, có người mất tích.

Nam, Chung Tử Thụ, người cao, nghiêm mặt đau thương, "Vợ tôi đã hai ngày chưa về nhà."

"Ừ, anh nói tiếp đi." Tiểu Tống lần này gia nhập, làm việc ghi chép.

Dù sao bây giờ cũng không có đầu mối, trong phòng hơi trống người, Lục Thâm Viễn và Trần Uy dứt khoát ngồi cách không xa nghe.

Theo lời Chung Tử Thụ, anh ta nghe nói bờ sông có thảm án, ở nhà đứng ngồi không yên, vội vã chạy tới báo án.

Vợ anh ta tên là Tô Thất Nữ, năm nay 28 tuổi, đi làm cửa hàng điện tử gần đó, bảy giờ rưỡi tối ngày 20 tháng 9, Tô Thất Nữ ăn cơm tối ở nhà xong thì đến xưởng làm ca đêm, đi một lần rồi không thấy về.

- - - - -

"Tiểu Duyên, đi siêu thị mua ít đồ không?" Xa Tinh Không vừa dùng phòng tắm công chức để tắm rửa, đổi thành quần áo sạch, tóc còn chưa khô dài qua vai, đưa đầu nhìn Tiểu Duyên giường trên hỏi.

Liêu Tiểu Duyên nằm trong chăn, cảm máy tính bảng chơi trò chơi, thò đầu xuống nhìn cô, thấy Xa Tinh Không cầm túi, giày cũng thay rồi, không khỏi nhướn mày, "Cô đi làm gì?"

"Băng vệ sinh dùng hết rồi." Xa Tinh Không nói.

Thật ra là bữa tối vô tình ăn trứng tôi trong thức ăn, dạ dày đang khó chịu nên muốn mua gì đó ăn nhẹ.

Liêu Tiểu Duyên lắc người, đổi tư thế thoải mái, lắc đầu từ chối, "Không đi, tôi không có gì muốn mua."

Xa Tinh Không nga một tiếng, cũng không nói gì nữa, xoay người cầm đèn pin cạnh cửa, muốn ra cửa.

Băng vệ sinh cũng là nhu yếu phẩm cần thiết.

Bên ngoài trời đã tối, trần nhà không thể so với thành phố lớn, trên đường không có tiếng chó sủa thì cũng có tiếng gà vịt còn trùng kêu, cũng không có đèn đường, đi ra đi vào toàn dựa vào đèn pin.

Xa Tinh Không đã bước ra ngoài, trở tay định đóng cửa, Liêu Tiểu Duyên đang quay lưng chơi điện thoại đột nhiên lại gọi cô: "Tinh Không, buổi tối đừng ra ngoài nữa."

Động tác đóng cửa của cô dừng một lát, tóc trên đầu còn ướt, hắt một cái có thể văng ra nước, nghi ngờ: "Tại sao vậy?"

Liêu Tiểu Duyên đặt điện thoại bên người, ngồi dậy, dựa vào lan can trên giường, từ trên cao nhìn xuống, nghiêm túc gờ hai ngón tay: "Cô có nghe nói chưa, thôn làng cạnh bên xảy ra hai vụ án cưỡng hiếp giết người đó! Nghe nói còn là do buổi tối ra cửa một mình nên bị hại! Cũng phụ nữ trẻ tuổi khoảng 20 mấy, hung thủ còn chưa bắt được! Thật là tạo nghiệp mà, cô nói làm sao chúng ta vừa tới đây thì lại xảy ra chuyện này! Tôi bây giờ trời tối còn không dám bước ra khỏi phòng nữa bước đó! Thật là tìm chỗ chết mà, sao tôi lại phải thay Ân Diệu tới nơi rách này chứ!"

Bạn đang đọc truyện *Tựa Như Tinh Không Của Thâm Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Số người đi dạy ở nông thôn cũng không nhiều, Liêu Tiểu Duyên lúc đầu cũng không cần phải tới đây làm gì, chẳng qua là Ân Diệu vừa sinh con, còn đang ở cữ nên cô ấy mới phải đi thay.

Liêu Tiểu Duyên không thích Xa Tinh Không cũng không thích Ân Diệu.

Xa Tinh Không biết cô ấy không thích mình, cô dùng mấy giây, suy nghĩ một chút, cũng không rủ cô ấy đi cùng, chỉ nhân nhậ trả lời một câu: "Nhớ giữ cửa cho tôi." Xa Tinh Không không nhìn sắc mặt của Liêu Tiểu Duyên, trở tay cài cửa lại, xoay người bước nhanh tới cửa hàng gần đây.

Nói không sợ là giả nhưng cô biết, nếu mình mượn của người khác một miếng băng vệ sinh nhất định sẽ nhận lại mấy câu châm chọc: Xa đại tiểu thư lại không có băng vệ sinh à!

Thà như vậy còn không bằng tự lực cánh sinh.

Xa Tinh Không thông thả đi mát làm Liêu Tiểu Duyên tròn tròn mắt, vội vàng xuống giường mang giày, kéo cửa nhìn bên ngoài thử, ánh sáng đèn pin của Xa Tinh Không đã đi xa rồi. Liêu Tiểu Duyên cười khanh khách, há miệng muốn kêu cô nhưng cuối cùng vẫn im lặng, xoay người lại đóng cửa trở về giường.

Liêu Tiểu Duyên vẫn biết sợ, trái tim treo ngược cho đến khi thấy Xa Tinh Không xách bịch băng vệ sinh và quà vật trở về mới buông xuống, hung hăng liếc cô mấy cái, Xa Tinh Không ngó lơ, ném túi quà vật vào ngực Liêu Tiểu Duyên, "Sao, cho cô đó."

Dáng vẻ không lo sợ gì cả của cô làm Liêu Tiểu Duyên bức bối, hại mình lo lắng vô ích này giờ.

Xa gia ở thành phố Lan Khê có một cô công chúa chanh chua tên Xa Tinh Không. Lời đồn đại này quả nhiên không phải là giả. Chanh chua tự do phóng khoáng, cuồng vọng ngạo mạn, thích thì làm, không bao giờ coi người khác ra gì.

Dạy học ở thôn làng nhỏ này đương nhiên không thể so sánh với thành phố lớn, nhưng Xa Tinh Không không ghét cuộc sống này.

Cô là giáo viên dạy văn, giảng giải cho mấy đứa nhỏ nghe về thơ Đường thơ Tống là sở trường của cô, cô thường dạy bọn nhỏ viết chữ trong phòng học đơn sơ, Xa Tinh Không kiên nhẫn dùng bút đen gạch trên tường viết thành chữ hán văn thể, khoa tay múa chân không phiền hà để miêu tả bài học.

Chữ viết của cô vốn nhỏ nhắn, chữ viết ra khó nói được ý vị. Liêu Tiểu Duyên cùng hai giáo viên khác từ phòng học đi ra thì bắt gặp cảnh này, một thầy giáo nam đi đầu còn cười một cái, nhỏ giọng cùng người phía sau thì thầm: "Không ngờ Xa tiểu thư còn nghiêm túc giảng bài như vậy."

Một giáo sư khác phụ họa: "Đối với cái nơi đơn sơ bẩn thỉu này tôi đoán cô ấy cũng không đỡ được bao lâu đâu."

Liêu Tiểu Duyên mím chặt môi, nhìn người đứng trên bục giảng, cuối cùng không cam lòng dòi tằm mắt đi, tay xuôi bên người co thành một nắm.

Không thể không thừa nhận phụ nữ nghiêm túc là xinh đẹp nhất, huống hồ Xa Tinh Không còn được đặt cho cái tên đúng với người: Tiểu công chúa xinh đẹp.

- - - - -

Nhận được báo án có người mất tích từ Chung Tử Thụ, Lục Thâm Viễn trầm tư chốc lát, vung tay lên dẫn theo mấy người đến hăng điện tử của Tô Thất Nữ điều tra.

Vụ án giết người hôm trước không có đột phá, có lẽ nên tạm thời giải quyết vụ khác trước, buông lỏng đầu óc nói không chừng sẽ có phát hiện mới.

Mọi người theo sự hướng dẫn của Chung Tử Thụ nửa giờ sau đã đi tới hăng điện tử. Mọi người đưa ra thẻ cảnh sát, gọi ông chủ xưởng tới hỏi thăm, nói sơ qua vụ án, ông chủ vội vàng gọi tới mấy người đồng nghiệp của Tô Thất Nữ.

Không vòng vo, Lục Thâm Viễn trực tiếp hỏi: "Nói qua tình huống lần cuối cùng mọi người gặp Tô Thất Nữ đi."

Mấy người công nhân bị gọi ra trở mắt nhìn nhau mấy giây, đối mặt với cảnh sát ai cũng không dám mở miệng trước, cuối cùng chủ xưởng quả trách, nói họ có chuyện gì cũng phải nói ra, bao che là phạm pháp.

Bị la rầy mấy người công nhân mới dứt quãng mô tả thời gian cuối cùng họ gặp Tô Thất Nữ, Trần Uy và tiểu Chu bên cạnh ghi chép. Có mấy người phải nhận nói không gặp Tô Thất Nữ ngày hôm đó.

Lục Thâm Viễn nheo mắt lại, ngón cái vuốt ve ngón trỏ, bắt đầu phân biệt xem bọn họ nói thật hay nói dối.

Có một cô gái tóc ngắn mặc đồng phục xanh của nhà máy nói rất cận kề: "Ngày đó Thất Nữ vốn kêu tôi đi tới nhà bọn họ đánh bài, nhưng đêm đó trời mưa, trời tối đường lại khó đi nên tôi từ chối."

Đường thôn phần lớn là đường đất, mưa một chút là bẩn thỉu khó đi.

Cô gái tóc ngắn vừa nói vậy thì những người thoái thác nói không gặp Tô Thất Nữ cũng lục tục mở miệng, nói hết ra. Đại khái nội dung là: Ngày 20 hôm đó trời mưa, trong xưởng lại cúp điện, tạm thời thông báo không tăng ca.

"Theo suy tính, tám giờ là Tô Thất Nữ có thể về đến nhà." Lục Thâm Viễn đi tới bên cạnh Trần Uy, dự đoán khoảng thời gian.

Chung Tử Thụ ở một bên lắc đầu, giọng trầm: "Nhưng cô ấy chưa trở về."

Một đám người nhìn Chung Tử Thụ, anh ta sợ hãi rút bả vai, mất tinh thần. Cảm giác sợ hãi khi không tìm được người mình yêu, Lục Thâm Viễn cảm thấy hết sức quen thuộc. Thật giống với tâm trạng của mình bây giờ.

Lục Thâm Viễn thu hồi ánh mắt, trầm tĩnh một lúc mới hắng giọng nói: "Đi tới nhà của Chung Tử Thụ nhìn thử."

Anh để Chung Tử Thụ dẫn đường, Trần Uy khép sổ lại, ngoắc gọi những người khác đi theo. Vì để biết rõ thêm chân tướng, một đám người cũng đi theo.

Mọi người đi rất nhanh, Trần Uy bước chậm đến bên Lục Thâm Viễn, phía trước là Chung Tử Thụ đang dẫn đường. Trần Uy nhìn thật kỹ bóng lưng anh ta, nhỏ giọng ở phía sau nói chuyện cùng Lục Thâm Viễn: "Đội trưởng, xác chết mất đầu kia có khi nào là Tô Thất Nữ không ạ?"

Không nên trách miệng anh ta ăn mắm ăn muối, có người mất tích thì lại phát hiện ra một tử thi không khỏi khiến người ta liên hệ hai vụ lại với nhau. Lục Thâm Viễn cũng rất nghiêm túc suy nghĩ về giả thiết của Trần Uy, hiếm khi thấy anh tán đồng: "Không loại trừ khả năng này."

Đến nhà Chung Tử Thụ, mấy vị cảnh sát chia nhau khám xét, chụp hình và lục soát mọi thứ, có gì khác lạ đều không bỏ qua. Ngoài Chung Tử Thụ ra thì trong nhà còn có ba mẹ và anh trai chị dâu, Lục Thâm Viễn tiến hành điều tra mối quan hệ giữa Chung Tử Thụ và vợ cùng với tính tình của Tô Thất Nữ.

Theo lời người nhà, hai người kết hôn đã mấy năm, tình cảm không tệ, đã có một đứa con trai sáu tuổi, cuộc sống gia đình mỹ mãn, hiểu thảo với cha mẹ. Không có gì khác thường.

Trần Uy nhớ kỹ nội dung chính, trong nhà có hơi nhiều người nên kích thích sự tò mò của hàng xóm xung quanh, bọn họ đang nhìn vào trong nhà. Đây là việc thường thấy khi khám xét hiện trường, Trần Uy không để ý, xoay người quan sát những thứ khác, Lục Thâm Viễn dừng bước, tò mò đi một vòng nhìn thôn dân xung quanh.

Suy nghĩ một lúc, anh quyết định đi qua bên kia, tùy tiện tìm hai ba người dân hỏi bọn họ vấn đề quen thuộc: "Quan hệ giữa Chung Tử Thụ và vợ như thế nào? Tô Thất Nữ có tính cách ra sao?" Có lời khai của người thân cũng không thể làm chứng được, dấu sao thì trong một gia đình sẽ có hành vi bao che lẫn nhau.

Nhưng thôn dân đều nhất trí trả lời: "Hai vợ chồng quan hệ tốt lắm!"

"Thất Nữ rất hiếu thuận với cha mẹ chồng. Chung gia đối với con dâu cũng rất tốt."

"Tô Thất Nữ là điển hình của mẹ hiền dâu thảo đó, tuyệt đối sẽ không vô cớ bỏ nhà ra đi đâu."

Mấy người vừa nói ra thì dân làng khác cũng phụ họa theo, đồng ý lời nói này. Loại ra nguyên nhân mâu thuẫn gia đình mà bỏ đi.

Mọi người đem tài liệu vừa thu được cất đi, chuẩn bị trở về báo cáo, mấy người Trần Uy bước đi rất nhanh, Lục Thâm Viễn đi được hai bước thì đột nhiên dừng lại, quay đầu, trong ánh mặt trời chói chang có một bé trai đang ngồi chồm hổm dưới đất nghịch bùn.

Đó là con của Tô Thất Nữ và Chung Tử Thụ.

"Xác chết không rõ danh tánh kia có thể là Tô Thất Nữ." Lục Thâm Viễn định thần, trong đầu vang ra lời nói của Trần Uy. Loại dự cảm này ngày càng mãnh liệt. Vậy còn đầu và tứ chi, chúng đang ở đâu?

Vì để nhanh nhất tìm được phần còn thiếu, sớm kết án, Lục Thâm Viễn đề nghị thêm người, tiến hành thông báo tăng cường phạm vi lớn tìm kiếm đầu và tứ chi.

Mọi người làm việc hết công suất, không tới một ngày đã nhận được tin tức: Trong cống nước nối liền Tây Thành và Bắc Thành phát hiện đầu và tứ chi của phụ nữ.

Xác nhận, người chết đúng là Tô Thất Nữ.

Không có tường nào mà gió không lọt qua được, vụ án giết người này nhanh chóng truyền đến huyện Bình Hòa. Mọi người sợ hãi, Xa Tình Không ở trường tiểu học cũng bắt đầu coi trọng vấn đề an toàn vào ban đêm, trời vừa tối, cửa mỗi nhà đã đóng chặt, không phải là chuyện ngoài ý muốn thì nhất định sẽ không ra khỏi cửa.

Cảnh sát đã bắt đầu truy kích hung thủ. Xa Tình Không cũng cảm thấy chuyện này đặc biệt nghiêm trọng, ban đêm ở nhà trọ cầm điện thoại di động, cô nhìn lại mấy tấm hình cũ lên lên lưu về, có tấm là hình của Lục Thâm Viễn mặc đồng phục khi anh vừa tới trường cảnh sát.

Cảnh sát a.

Nhiều năm như vậy, anh có thể từ lính nhỏ lên làm đại đội trưởng, nhất định là thường xuyên phải trải qua những sự việc kinh khủng như vậy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tựa Như Tình Không Của Thâm Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Từ cửa hàng điện tử về đến nhà không tới ba cây số, buổi tối 20 hôm đó Tô Thất Nữ có phải chuẩn bị về nhà bằng con đường này không?

Lục Thâm Viễn dẫn theo người một lần nữa đi từ nhà đến cửa hàng điện tử, dọc theo đường đi quan sát thử xem có nơi nào lưu lại vật phẩm gì không. Nếu như đêm đó Tô Thất Nữ đi đúng đường này về nhà thì trong lúc nạn nhân gãy gậy giữa chắc chắn sẽ lưu lại một ít dấu vết.

Không nằm ngoài dự liệu của anh, lục soát không bao lâu đã phát hiện một cây đèn pin cùng áo khoác của nữ nằm bên ngoài nhà máy cách khoảng năm cây số.

“Đội trưởng, chỗ này!” Người phát hiện đầu tiên là tiểu Tổng, đang đứng nơi đó hô lớn để Lục Thâm Viễn đi qua. Ánh mặt trời có hơi chói mắt. Trần Uy cầm bộ găng tay mới đưa cho anh, hai người đi tới cạnh tiểu Tổng, theo hướng chỉ nhìn sang, trong đám cỏ bên lề đường có một cái đèn pin kiểu xưa và áo khoác tối màu.

Lục Thâm Viễn ngồi xổm người xuống, quan sát hồi lâu mới kêu người tới, chụp mấy tấm hình, “Gọi Chung Tử Thụ đến đây xác nhận.” Trần Uy gật đầu. Cả đám tiếp tục tìm một vòng nữa, chắc chắn không phát hiện thứ khác mới vội vã trở về sở.

Chung Tử Thụ bị gọi đến, mặc đồ tang, mặt mũi tiều tụy, Lục Thâm Viễn đưa đồ cho anh ta nhìn, Chung Tử Thụ hít sâu một hơi, đồ vật vừa đưa ra đã lập tức có câu trả lời: “Không sai, mấy món này là đêm hôm đó tôi tự tay đưa cho cô ấy.”

Ánh mắt anh sụp xuống, đối mặt với Chung Tử Thụ thì không biết làm sao, chỉ có thể thấp giọng nói: “Nén bi thương.”

Vụ án trước còn chưa phá, đèn pin và áo khoác còn phải kiểm tra một lần rồi mới biết có giá trị hay không. Chung Tử Thụ che mặt khóc tí tê, sau khi anh ta rời đi Lục Thâm Viễn lập tức sắp xếp lại vụ án của Tô Thất Nữ:

Căn cứ theo tình huống trước mắt và phán đoán sơ bộ, đêm ngày 20 tháng 9, Tô Thất Nữ từ trong xưởng ra về, đi dọc theo quốc lộ, ven đường bị tập kích, hung thủ cường gian nạn nhân rồi giết chết, vứt xác ở hai nơi. Thủ đoạn gây án của hung thủ tàn nhẫn, khiến người ta căm phẫn. Hai vụ án thu hút vô vàn sự chú ý của người dân.

Lúc anh đến đồn công an thì cửa đã bị nhà báo vây kín, nước chảy không lọt, không thể ra cũng không thể vào, Lục Thâm Viễn đứng bên ngoài, sờ túi mấy lần mới lấy ra được thẻ cảnh sát, đưa cho bảo vệ nhìn mới tiến được vào trong.

Trần Uy đến trước anh không lâu, lúc này thấy anh đi tới thì lập tức chạy qua, chân mày Lục Thâm Viễn nhíu chặt, sắc mặt khó coi, Trần Uy khò khè thầm trong lòng, khi anh còn chưa lên tiếng thì đã vội vàng báo cáo tình hình: “Đội trưởng, thư kí đảng ủy của huyện Bình Hòa đã tới, ở bên trong, chờ chúng ta phân tích vụ án!”

Trần Uy thân bí giảm thấp giọng khi nói chuyện, chân mày Lục Thâm Viễn càng nhíu chặt hơn.

Trần Uy khó xử, “Đội trưởng, anh mất hứng à?”

Lục Thâm Viễn lạnh lùng liếc anh ta một cái: “Cậu nói gì?”

Trần Uy: Èo.

Anh đương nhiên biết tại sao vị thư kí này lại tới. Vào thời điểm vụ án khó giải quyết nhất, quan viên cao cấp thích tới tham gia náo nhiệt, muốn có cảm giác tồn tại. Vậy nên tới quấy rầy tiến độ làm việc của cảnh sát.

Một đồng nhà báo truyền thông tới, kế hoạch mở cuộc họp vào buổi sáng tạm thời bị hoãn lại, vì phối hợp với thư kí và truyền thông mà Lục Thâm Viễn phải nhẫn nhịn, dẫn một số người lần nữa tới hiện trường “khám xét”, cung cấp tài liệu và hình ảnh cho bọn họ.

Tin tức này lên tivi mục thời sự. Thư kí huyện Bình Hòa với mái tóc Địa Trung Hải, nhìn máy chụp hình và camera, rõ ràng mạch lạc phân tích tình huống trước mắt: “Sau khi vụ án này diễn ra đã đem đến sự hoảng sợ cực độ cho người dân đồng thời cũng mang tới áp lực lớn cho đảng viên chính phủ, chúng ta mãnh liệt yêu cầu cơ quan công an nhanh chóng phá án, đem về lại một cuộc sống an toàn.”

Tivi địa phương đài chính trị. Lúc đó trong phòng giáo viên ở trường tiểu học, Xia Tinh Không nhìn đến xuất thần, thậm chí có chút không dám tin tưởng. Cô đối với bóng dáng của Lục Thâm Viễn có thể nói là nắm trong lòng bàn tay, không thể quen thuộc hơn nữa. Trong màn hình tivi vừa rồi chợt lóe lên, hình như cô nhìn thấy bóng dáng anh.

Chỉ là trang phục không còn bóng loáng nữa, bộ đồ cảnh sát trên người anh có vẻ hơi chật nhưng vẫn không che giấu được khí chất anh tuấn. Cho dù đi tới nơi nào, mặc cái gì, anh vĩnh viễn luôn ưu tú như vậy, mê người, người gặp người thích.

Mấy ngày ngắn ngủi trôi qua thôi mà đã liên tục phát sinh hai vụ án mạng. Lục Thâm Viễn biết giờ phút này bọn họ phải gánh một trách nhiệm trọng đại. Thư kí tới làm phiền nửa ngày, cũng may buổi trưa đã trở về huyện. Buổi họp bị dời lại sao khi ăn trưa xong thì tổ chức. Lục Thâm Viễn liệt kê ra những tổng kết của chính anh.

Trải qua phân tích, hai vụ án có vài chỗ giống nhau, một là hung thủ đều lựa chọn thời điểm ban đêm để gây án, hai là đặc biệt tấn công phái nữ, ba là người bị hại bị bóp cổ cho đến khi chết, bốn là đều có dấu hiệu bị cưỡng gian.

“Hai vụ án giết người cưỡng gian này có thể điều tra cùng một lúc.” Lục Thâm Viễn viết xuống những kí hiệu trên tấm bảng trắng. Chữ viết mạnh mẽ có lực, mạch lạc rõ ràng.

Trần Uy đi theo đứng bên cạnh anh, chờ anh kết luận xong thì định chứng cứ lên tấm bảng bằng nam châm, hắng giọng giải thích với những người cảnh sát đang ngồi trên ghế: “Những chứng cứ này thu được khi điều tra xung quanh Hoàng Diễm Diễm và Tô Thất Nữ.” Trần Uy chỉ lên bảng, Lục Thâm Viễn lui lại mấy bước nhường chỗ cho Trần Uy, “Hai nạn nhân đều là phụ nữ hiền lành, quan hệ gia đình và đồng nghiệp rất khá, trước khi bị hại không có bối cảnh phức tạp, có thể loại bỏ khả năng bị giết vì thù và vì tình.”

“Hai nạn nhân này giống như ngẫu nhiên bị chọn.” Một vị cảnh sát ngồi trước nói. Một đám người cũng đồng ý, trao đổi xì xào. Trần Uy cũng gật đầu phụ họa.

“Nhưng mà.” Lục Thâm Viễn gõ xuống bảng trắng để mọi người yên tĩnh lại, dùng giọng dừng dừng tiếp tục nghi ngờ: “Ồ vụ giết hại Tô Thất Nữ, tại sao hung thủ lại vứt xác nạn nhân ở hai nơi khác nhau? Thi thể của Hoàng Diễm Diễm thì hẳn lại không làm như vậy.”

Tại sao lại làm việc thừa thãi như vậy? Lục Thâm Viễn hỏi. Mọi người trong nháy mắt trầm mặc.

Trần Uy che miệng ho nhẹ hai tiếng, Lục Thâm Viễn liếc anh ta một cái. Nhưng mọi người không phủ nhận, vấn đề mà anh hỏi rất đáng để suy ngẫm. Dừng lại ở vấn đề này, mọi người tiến hành thảo luận sâu vào. Lục Thâm Viễn cầm cây bút Đức, đẩy tới một tấm bảng khác rồi trải bản đồ thôn làng lên.

Nam Thành, Bắc Thành, Tây Thành, đường thẳng quốc lộ.

“Nhà Tô Thất Nữ ở Nam Thành, chỗ này là nơi làm việc của nạn nhân.” Lục Thâm Viễn đánh dấu trên bản đồ, ngón tay lại vẽ một đường thẳng tắp, “Cách đó năm cây số phát hiện quần áo và đèn pin.” Cánh tay lần nữa vung lên, điểm vào nơi có khoảng cách hơi xa so với nơi ban đầu, “Nhưng đầu và tứ chi là phát hiện ở ranh giới Nam Thành và Tây Thành, ba nơi cách xa như vậy, đi đến tận Nam Thành Và Tây Thành vứt xác, hung thủ có mục đích gì?”

“Che giấu tai mắt người khác!” Tiểu Tống ngồi phía cuối la lớn, đứng lên, “Dựa theo suy nghĩ bình thường của mỗi người, khi ai đó muốn che giấu việc gì, họ làm tất cả rất nhiều chuyện để che giấu sự thật cuối cùng nhằm đánh lạc hướng người khác!”

Lục Thâm Viễn dừng động tác lại, nhìn về mặt tiểu tống thành thật giải thích, những cảnh sát khác cũng suy tư, vẫn là anh có phản ứng nhanh nhất, lần này càng có tự tin. Lục Thâm Viễn đánh dấu hai điểm trung gian, khẳng định một câu: “Sở dĩ hung thủ vứt xác như vậy là muốn chúng ta lạc hướng ra khỏi Nam Thành, đẩy Nam Thành ra khỏi vùng tình nghi.”

Trần Uy vỗ tay một cái, “Cho nên hiện trường gây án chính là ở ngay tại Nam Thành, chúng ta chỉ cần tập trung điều tra ở Nam Thành là ra hung thủ thôi.”

Đoàn người cũng đồng ý với kết luận này: Coi Nam Thành là trung tâm từ đó triển khai điều tra. Xác định địa điểm, tan họp, Lục Thâm Viễn phân chia nhiệm vụ cho từng nhóm, bắt tay từng người, tiến hành tra soát.

Nhưng mà Nam Thành có hơn trăm ngàn người dân, biến người mờ mịt, đi nơi đâu tìm ra hung thủ?

Lục Thâm Viễn tự pha cho mình một ly cà phê, đi ra khỏi phòng thì vừa vặn đụng Trần Uy cũng đang bung một ly nước lớn đi tới. Hai người dừng bước, Trần Uy lên tiếng chào anh.

Cuối cùng anh ta bị Lục Thâm Viễn mang đi theo tới hiện trường điều tra lần nữa.

“Hiện trường nơi phát hiện Hoàng Diễm Diễm đã bị dân làng làm hư hết rồi phải không?” Lục Thâm Viễn không đầu không đuôi hỏi.

Trần Uy hơi ngo ngắc, “Dạ?”, nhìn thẳng vào đôi mắt đen trầm của anh thì gạt mình, lập tức kịp phản ứng anh đang hỏi gì, gật đầu: “Đúng, gần như là không tìm được vật chứng hữu dụng, chúng ta bây giờ đang đi đến hiện trường vụ của Tô Thất Nữ.”

Lục Thâm Viễn thu hồi ánh mắt, “Ừ”, ngón tay vuốt ve thành ly, suy nghĩ một lúc rồi lại hỏi: “Thi thể Tô Thất Nữ phát hiện trong hồ?”

“Vâng ạ.” Trần Uy gật đầu

“Xác chết chìm trong cái gì?”

Trần Uy: “Trong túi nilong lớn, bên trong còn có cám gạo và vỏ măng.”

Lục Thâm Viễn cup mắt, liếc nhìn ly cà phê còn bốc hơi nóng trong tay, đem cà phê đặt lên bàn, sửa sang cổ áo, nhìn Trần Uy xua tay: “Đi xem thử.”

Bạn đang đọc truyện *Tựa Như Tình Không Của Thâm Viễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Vỏ măng, cám gạo, túi nilong lớn, điển hình là vật phẩm nhà nông.

Vật chứng đã mang về sở, Trần Uy dẫn đường, hai người đến phòng xét nghiệm nhìn thử, trong phòng còn có mấy nhân viên kỹ thuật, một số thứ được bày ra bàn. Mọi người thấy Lục Thâm Viễn đi tới thì nhường ra một khoảng trống, lên tiếng chào hỏi, “Đội trưởng”, “Cảnh sát Lục”.

Lục Thâm Viễn cũng gật đầu chào lại, đến gần bàn nhìn một cái, trên bàn là một đồng cám gạo màu vàng, còn có vỏ măng đang chuyển thành màu đen và hai mảnh túi nilong.

“Trong thành phố chắc hẳn rất khó kiếm được mấy thứ này.” Lục Thâm Viễn chống cánh tay lên mặt bàn, đầu ngón tay không biết vô tình hay cố ý mà gõ vài cái.

Trần Uy lắc đầu cười, cũng nhìn chăm chăm mấy món đồ: “Trong thành phố khẳng định là không tìm ra, mấy thứ này nhìn một cái là biết chỉ có ở thôn quê.”

“Hung thủ hẳn là dân quê.” Tiểu Chu đứng cạnh Trần Uy chen vào nói.

Trần Uy nhìn tiểu Chu một cái làm anh ta cười hắc hắc nịnh nọt.

“Hơn nữa hiện trường hung thủ chặt xác chắc chắn ở bên trong làng.” Lục Thâm Viễn đồng ý với tiểu Chu, động tác gõ bàn dừng lại.

Mấy người trong phòng trao đổi ánh mắt, yên lặng chốc lát, có người giơ tay lên tiếng: “Nhưng mà đội trưởng ơi, mấy nhà ở đây nhà nào cũng có mấy món này.” Những người bên cạnh gật đầu phụ họa: “Ồ trong thôn này nhà nào cũng có, vậy chúng ta làm sao biết ai là hung thủ đây?”

Anh nín thở, Trần Uy không nhìn nổi nên tròn mắt nhìn bọn họ mấy lần, hít sâu một hơi lại không biết làm sao, vừa buồn cười vừa tức giận: “Cho nên chúng ta mới phải tiến hành phân tích ba món này nhanh nhanh một chút đó!”

Mặc dù nói nhà nào cũng có nhưng trên thế giới này có cái gì giống cái gì hoàn toàn đâu, so sánh ba món vật chứng nhất định có thể tìm được điểm khác biệt. Có thể tìm được điểm đột phá nhất định có thể thành công phá được án.

Lục Thâm Viễn đưa tay sờ vào đồng cám gạo, ngón trỏ xoa xoa ngón cái, hạt cám gạo từ trong kẽ tay thừa thớt rơi xuống. Đoàn người không dám chậm chạp, lập tức tiến hành phân tích mấy mẫu vật chứng.

Đầu tiên là vỏ măng, đã tách cám gạo ra ngoài, được mang qua một cái bàn khác. Trần Uy mang bao tay, cầm lên nhìn thử: “Bên ngoài to mà ngắn.”

Kiến thức của anh về cây tre không nhiều lắm, tầm mắt di chuyển, có ít ấn tượng nhưng không chắc chắn nên xoay qua hỏi tiểu Tống: “Cây tre lớn lên trong vùng núi thì măng tương đối dài phải không?”

Trừ Lục Thâm Viễn và Trần Uy, những cảnh sát có mặt ở đây đều là người địa phương, đối với những thứ này có thể nói là quen thuộc, tiểu Tống lập tức gật đầu, Lục Thâm Viễn nói không sai, tiểu Tống chỉ bổ sung chút ít: “Măng và tre mọc ở khu gần đập nước thì hơi ngắn.” Nói xong chỉ vật chứng, “Giống như vậy.”

“Những khúc vỏ măng này có nguồn gốc từ đập nước.” Mấy vị cảnh sát khác cũng gật đầu.

Lục Thâm Viễn suy nghĩ hai giây, tìm bản đồ địa thế huyện Bình Hòa, so sánh từng cái cuối cùng ra kết luận: Nam Thành, Tây Thành, Bắc Thành, chỉ có Nam Thành có đập nước.

“Hung thủ phân xác chết ra nhiều phần ở tại Nam Thành.” Lục Thâm Viễn cầm bút khoanh vòng tròn trên bản đồ, nói.

Nhưng vẫn chưa thể kết luận ngay, xoay người tiếp tục phân tích một đồng lớn cám gạo.

Trong túi nilong nhét vỏ măng không nhiều, phần lớn là cho cám gạo vào.

Tiểu Tống lần nữa phát huy hiểu biết: “Cám gạo có hai loại, một loại là để nuôi heo, tỉ lệ gạo thấp và có nhiều hạt vỡ trong cám gạo.” Vừa nói vừa dùng một chút, bốc lên một nắm cám gạo, nhìn vòng quanh bốn phía rồi tiếp tục nói: “Một loại khác nữa là cám gạo hung thủ đã dùng, do các xưởng chế biến chuyên nghiệp sản xuất ra, hạt xù xì, không có hạt gạo bị vỡ, có thể đem ra bán. Ở huyện của bọn em cám gạo bán ra rất nhiều, đựng kỹ trong túi nilong lớn. Như vậy có thể suy đoán, hung thủ mua cám gạo và túi nilong lớn ở bên ngoài.”

Mọi người lại dời sự chú ý tới một vật phẩm khác: Hai túi nilong lớn bị ngâm nước. Nhìn thiết kế trên mặt túi có thể thấy tên công ty sản xuất được in rất lớn. Rất hiển nhiên, đây là công ty “Húc Dương” sản xuất túi nilong.

“Cho nên! Tìm được chủ nhân của túi nilong này, ai có túi nilong, người đó chính là hung thủ.” Tiểu Tống la lớn, lúc kết luận giọng nói còn nâng cao.

Đáng tiếc khi vừa nói xong, Lục Thâm Viễn còn chưa phân bác đã bị Trần Uy vỗ vào ót, tức giận: “Ngu người! Người mua nhiều như vậy, cửa tiệm nhiều như vậy, cậu chuẩn bị đi mò kim đáy bể à?”

Trần Uy phụ trách khám xét hiện trường đã sớm tìm hiểu hết những túi nilong này rồi.

Ký hiệu trên túi nilong của “Húc Dương”. Đây là công ty chuyên cung cấp thức ăn gia súc, có chút danh tiếng ở huyện, công ty sản xuất kinh doanh tốt

nên mặt hàng phân phối trải rộng toàn tỉnh, không chỉ giới hạn trong huyện Bình Hòa.

Nếu chỉ trong huyện thì có hơn ngàn nhà, nhà nào cũng mua thức ăn gia súc của công ty này. Đi tìm thế nào bây giờ? Không phải mò kim đáy bể thì còn gì nữa?

Một đầu mối vừa tìm ra đã bị bóp chết, mọi người yên lặng không nói. Không khí lại rơi vào yên tĩnh. Lục Thâm Viễn mím chặt môi, nhìn chăm chăm vật chứng trên bàn.

Nhưng rất nhanh anh đã chú ý tới một điểm khả nghi: Góc phải phía trên của túi có số thứ tự viết bằng tay.

Hai dãy số C125, C225.

“Đây nghĩa là gì?” Lục Thâm Viễn chỉ hai dãy số.

Ký hiệu rất bình thường, dùng bút đen viết lên, bị ngâm nước thì mất màu chung với màu túi, người khác nhìn vào cứ tưởng là tên công ty, rất dễ bị bỏ qua. Không thể nghi ngờ đây là một phát hiện quan trọng.

Những cảnh sát khác cũng không chú ý tới điểm đột phá này: “Tụi em cũng không hiểu, tụi em còn không chú ý tới nó nữa là, mấy cái túi nhà tụi em cũng có những số này.”

Bởi vì thường ngày nhìn thấy đã thành thói quen nên không chú ý.

Chân mày đang nhíu chặt của anh giãn ra, “Đi, đi công ty Húc Dương một chuyến, điều tra dãy số này.”

Lần này là tiểu Tổng dẫn đường, công ty ở bên trong thành phố, Trần Uy lái xe, tiểu Tổng chỉ đường, một lần nữa vào thành phố.

Công ty Húc Dương ở thành phố khá có danh tiếng, sau khi xuống núi, hồi đường mấy người là có thể tới. Tọa lạc tại khu công nghiệp, bốn phía còn có mấy xưởng nhỏ sản xuất giấy.

Mọi người trình thê cảnh sát, tiếp tân lập tức gọi chủ xưởng, ông chủ là một thanh niên trẻ tuổi, dẫn ba người Lục Thâm Viễn vào phòng, anh cũng không nói nhiều, bày ra túi nilong đặt trong túi kín, nói rõ mục đích.

Sắc mặt của ông chủ thay đổi lớn, vừa nghe nói túi nilong có liên quan tới vụ giết người thì nói chuyện cũng lắp bắp, vội vàng xoay người gọi giám đốc qua giải quyết.

“Tuổi còn trẻ mà đã làm chủ xưởng rồi, trong khi đó thì lá gan không lớn xui nào.” Nhìn bóng lưng chủ xưởng rời đi, Trần Uy không nhịn được lau bàu vài tiếng. Tiểu Tổng cũng phụ họa: “Chắc là vừa lên đảm nhiệm không lâu.” Nói xong tiểu Tổng còn không quên vỗ vai Lục Thâm Viễn nịnh nọt: “Cùng là thanh niên trẻ làm quan, chỉ có đội trưởng của chúng ta là có bản lĩnh nhất.”

Trần Uy ây dô trên ghẹo tiểu Tổng nịnh hót, lại nhìn Lục Thâm Viễn, anh ngồi trên ghế salon, mặt như cười như không nhìn hai người họ. Tiểu Tổng và Trần Uy thức thời ngậm miệng lại.

Giám đốc tiêu thụ rất nhanh đã tới, là một người đàn ông trung niên, bụng bia, bước chân trầm ổn hơn so với chủ xưởng, cúi người gật đầu chào hỏi với bọn họ. Trần Uy nói lại mục đích một lần nữa, giám đốc hội ý, dẫn ba người họ đến khu sản xuất quan sát quá trình.

Cuối cùng đi tới kho thành phẩm, nơi này rộng rãi, bên trong có từng đống túi nilong được đóng gói kỹ.

Lục Thâm Viễn lại gần xem thử, quả nhiên ở mỗi góc trên túi đều thấy những con số, Lục Thâm Viễn đưa tay chỉ những ký hiệu kia, hỏi giám đốc: “Những con số này có nghĩa là gì vậy?”

Quản lý đi theo nhìn một cái, giải thích: “Đây là số do chúng tôi tự viết. Vì để cho tiện việc quản lý doanh thu nội bộ, mỗi đại lý được cấp một dãy số cố định, hơn nữa quy định mỗi một đại lý chỉ có thể hoạt động ở khu vực nhất định.”

Lục Thâm Viễn gật đầu, Trần Uy lấy túi nilong ở hiện trường cho giám đốc nhìn thử: “Hai dãy số này ở khu vực nào?”

Giám đốc rướn cổ lên nhìn kỹ: “C125, C155?”

Lục Thâm Viễn: “Đúng.”

Giám đốc dừng mấy giây, “C mở đầu là tiêu thụ ở huyện” gãi gãi đầu, “Chờ một chút để tôi mở sổ ghi kê khai vốn.”

Lục Thâm Viễn gật đầu. Quản lý vội vàng chạy vào lục ngăn kéo trong nhà kho, Lục Thâm Viễn nghiêng đầu chạm phải ánh mắt của Trần Uy. Sắp đến gần với câu trả lời rồi.

Giám đốc lúc chạy lại trên tay còn cầm cuốn sổ tay da trâu, vừa đi vừa lật, lúc đi tới bên cạnh anh thì mở ra một trang, chỉ ngón tay cho anh nhìn: “C là chữ mở đầu ở huyện, C1 là chỉ định tiêu thụ ở Thành Tây, chỗ này có ghi 25 và 55 chỗ tới cửa hàng thức ăn gia súc ở cửa Tây Thành

“Tây Thành?” Tiểu Tổng hỏi lại.

Giám đốc gật đầu: “Đúng.”

Không phải đội trưởng nói là ở Nam Thành sao? Chân mày Lục Thâm Viễn nhíu lại, liếc nhìn hai người muốn nói lại thôi, xua xua tay: “Đi xem thử trước đã.”

Tra tìm số thứ tự đầu mỗi cũng chỉ có thể ngừng ở đây. Trần Uy lái xe, không dám trì hoãn thời giờ, nếu như lần này việc điều tra ký hiệu trên túi nilong làm đứt dây động rừng, tất cả coi như đổ bể. Tốc chiến tốc thắng mới là đạo lý cứng rắn.

Theo như sự chỉ dẫn của quản lý, đám người Lục Thâm Viễn chạy tới điểm tiêu thụ kia, chỗ rất dễ tìm, cửa tiệm còn mở, không có khách, ánh mặt trời vừa vặn chiếu đến người phụ nữ trung niên đang vừa nghe radio vừa lẩm bẩm ngủ.

Tiểu Tổng không nên được sự cấp bách trong lòng, tiến lên hỏi ngay: “Xin chào, cho hỏi chủ tiệm đâu rồi?”

Người phụ nữ mở mắt, có lẽ ánh mặt trời làm bà ta nhức mắt, lấy tay xoa xoa, cho tới khi nhìn thấy hình dáng người tới tìm thì vội vàng đứng lên, lắp bắp trả lời: “Tôi tôi là chủ.” Vừa nói vừa dè dặt nhìn ba người Lục Thâm Viễn, “Có có chuyện gì không?”

Khỏe mắt anh giật giật vài cái. Trần Uy tiến lên kéo tiểu Tổng ra sau, cười một tiếng, đưa ra thẻ cảnh sát: “Cảnh sát đây.”

Người phụ nữ lại bị dọa hết hồn. Lần nữa nói mục đích cho bà ta nghe, đưa túi nilong cho bà ta nhìn.

Bà chủ bình phục tâm trạng, nhìn cái túi, trí nhớ tốt hơn so với giám đốc tiêu thụ, cầm sổ sách ra nói: “Cuối năm ngoái tôi quả thật bán ra một mớ thức ăn gia súc có đầu C1, lúc ấy người mua nhiều lắm, có ghi chép lại, đây, bán cho nhà nuôi gà số 32 Tây Hành thôn của chúng tôi.” Bà chủ đưa sổ sách cho Lục Thâm Viễn nhìn.

Chữ hơi khó coi nhưng vẫn có thể đọc ra.

“Tây Hành? Đi đường nào vậy?” Lục Thâm Viễn gấp sổ lại, đưa trả bà chủ. Bà chủ cất sổ đi, đi ra cửa chỉ đường: “Đọc theo đường quốc lộ đi xuống, cái nhà chót nhất có sân nuôi gà đó.”

Tiểu Tổng và Trần Uy nghiêng đầu nhìn anh, Lục Thâm Viễn gật đầu, nói tiếng cảm ơn với bà chủ, ngoắc ngoắc để hai người kia đi theo: “Lên xe, đi tới đó.”

Đối với chuyện nhìn thấy Lục Thâm Viễn trên tivi, Xa Tinh Không chỉ biết kinh ngạc. Nghĩ tới nghĩ lui vẫn không hiểu, một đại đội trưởng đang êm đẹp tự dung chạy tới vùng quê nghèo làm gì.

Suy nghĩ một chút, Xa Tinh Không gọi cho Mục Tâm, kể ra chuyện này, cuối cùng còn không quên tự luyến vọng tương một cái: “Cậu nói đi, không phải là bởi vì tớ nên anh ấy mới tới đây chứ?” Cô nhớ cách đây không lâu bọn họ cùng nhau ăn cơm, bản thân có đề cập tới: Cô muốn đến huyện Bình Hòa giảng dạy.

Trong đầu vẫn hy vọng mỗi tình đầu này còn cảm giác với mình.

Đầu kia điện thoại Mục Tâm vừa đáp xong cái mặt nạ đường da, a a cười nhạt: “Xa Tinh Không, cậu đừng quên là lúc đầu anh ấy đối xử với cậu thế nào, đừng mù quáng dùng mặt nóng dán mộng lạnh nữa được không, anh ấy còn thích cậu thì sẽ không khiến cậu phải chờ lâu như vậy đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Tựa Như Tinh Không Của Thâm Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Đường vào nhà dân rất khó đi, quốc lộ có trải xi măng chỉ được một đoạn ngắn, càng vào sâu trong thôn thì đường càng nhiều bùn sinh, cuối đường thì hẹp lại, chỉ đủ cho một chiếc xe hơi đi qua, phải lượn nhường đường cho xe máy và xe đạp ra vào, lúc tìm được nhà nuôi gà, Trần Uy vội vàng xuống xe, che ngực, sắc mặt khó coi, không nhìn được than phiền: “Ôi trời, mếm chút nữa là ối rồi.”

Tiểu Tổng cười cọt đi tới vỗ lưng Trần Uy: “Trông anh giống mấy cô gái quá!”

Lục Thâm Viễn khóa xe, nhìn hai người dờ hơi bọn họ, vừa bức vừa buồn cười, nâng cao âm thanh hô một tiếng: “Đi thôi, hai cậu muốn ở đây qua đêm à!”

Lúc đó đã là buổi chiều, cuối mùa thu, mặt trời lặn nhanh hơn, bữa trưa ba người đã giải quyết gọn lẹ trên xe rồi.

Trần Uy từ chối qua đêm ở đây vì vậy nhanh chóng hất cánh tay tiểu Tổng ra, đuổi sát theo bước chân của Lục Thâm Viễn.

Nhà nuôi gà có mùi vị rất kinh, mới đi đến cửa đã ngửi thấy rồi, còn có tiếng gà kêu to nữa. Lục Thâm Viễn đi đầu lấy ra thẻ cảnh sát, người làm vội vàng đi kêu ông chủ.

Nghe nói là cảnh sát tới nên ông chủ tháo khẩu trang ra chạy tới, nhìn thấy ba người Lục Thâm Viễn thì một mực cung kính nói: “Các đồng chí cảnh sát tìm tôi có việc gì không ạ?”

Tiểu Tổng vừa định lấy ra túi nilong thì tay đã bị Trần Uy cản lại, anh ta không hiểu, Trần Uy liền nhìn anh ta nháy nháy mắt, Lục Thâm Viễn bước lên trước, giọng nói trong trẻo lạnh lùng hỏi ông chủ: “Ông có thể dẫn chúng tôi đi xem kho để thức ăn gia súc không?”

Ông chủ lơ mờ không rõ mục đích của bọn họ nhưng vẫn gật đầu đồng ý dẫn tới nhà kho, lúc mở cửa bốc lên một cỗ mùi làm ba người ho khan mấy tiếng.

Nhà kho tối đen, ông chủ mở đèn ba người mới thấy rõ tình trạng: Nhà kho không lớn không nhỏ, thức ăn gia súc cũng không nhiều, đều chất trong góc.

Lục Thâm Viễn đến gần, ngồi chồm hóm xuống quan sát mấy cái túi nilong một hồi rồi mới đứng lên, vóc dáng của anh cao hơn ông chủ, từ trên cao nhìn xuống, nhìn vào ông ta, không nhịn không nhạt nói: “Nói đi, ông đã từng bán mấy bao thức ăn này cho ai chưa? Hoặc đem túi rỗng đưa cho người khác?”

Ông chủ liếc mấy túi thức ăn kia, lắc đầu nói: “Ồ đây sau khi dùng xong chúng tôi đều giữ lại đựng đồ, không có cho ai hết.”

“Giống như loại túi vừa lớn vừa chắc này, ở nông thôn quả thật rất hay dùng.” Tiểu Tổng ở sau lưng Lục Thâm Viễn thì thầm nói.

Lục Thâm Viễn nhíu mày, giọng điệu lạnh hơn mấy phần: “Ông nhớ lại thử xem.”

Trần Uy cũng nhìn mấy kí hiệu trên túi, không sai, là C1, đầu thức ăn gia súc đều ở đây.

“Chắc chắn không có sao?” Trần Uy cũng sùng sộ lên, nghiêm nghị hỏi ông chủ.

Ông chủ run run hai cái, suy nghĩ một lát thì ra: “Nếu như là bán thì đầu năm nay vợ tôi có đem một vài túi bán cho một bà xay cám gạo.”

Lục Thâm Viễn đoạt lấy túi nilong trong tay tiểu Tổng, đưa cho ông chủ nhìn: “Là những cái túi này phải không?”

Ông chủ lại gần quan sát một lúc, cuối cùng không ngoài dự đoán chỉ hai số thứ tự trên túi, rất khẳng định gật đầu, lại có hơi bối rối: “Vâng, những cái này đúng là chứa thức ăn gia súc, lần trước tôi mua từ C110 đến C150, nhưng mà sao hai cái túi này lại ở chỗ các cậu? Chẳng lẽ chúng tôi âm thầm mua bán nó cũng phạm pháp?”

Lục Thâm Viễn nhấp miệng, Trần Uy và tiểu Tổng che miệng ho khan mấy tiếng, Lục Thâm Viễn dẫn đầu đi ra khỏi kho, chờ ông chủ khóa kĩ cửa mới nói sơ qua câu chuyện một lần, cũng yêu cầu ông chủ toàn lực phối hợp điều tra: Đem tin tức của người mua túi nói hết ra, biết bao nhiêu nói bấy nhiêu.

Nghe dính líu tới án mạng thì ông chủ không bình tĩnh được nữa, vội vàng phui sạch mọi quan hệ: “Người đàn bà kia họ Ngu, vợ tôi hỏi trước thường mua cám gạo ở nhà bà ấy, bà ấy chỉ tới đây ở tạm thôi, nhà ở Nam Thành, cụ thể chỗ nào thì tôi cũng không biết.”

Nghe được chữ “Nam Thành”, Lục Thâm Viễn cùng Trần Uy và tiểu Tổng nhìn nhau, đi mấy vòng, đầu mới lại chỉ về đó.

Bán cám gạo, túi nilong, họ Ngu.

Lập tức quay về Nam Thành!

Lúc này đổi lại là Lục Thâm Viễn lái xe, hết tốc lực quay về Nam Thành, vừa dịp đúng lúc sở trưởng từ bên ngoài về, thấy Lục Thâm Viễn từ ghế lái nhảy xuống, Trần Uy và tiểu Tổng vội vã chạy theo, mi mắt sở trưởng giật giật, đuổi sát.

Lục Thâm Viễn trước đó đã gọi điện về cục, mấy người vội vã vào phòng họp.

Tiểu Tổng đi theo phía sau cùng, Lục Thâm Viễn và Trần Uy bước vào phòng, sở trưởng nhìn hai người họ rồi nghiêng đầu hung hăng trừng tiểu Tổng: “Cậu to gan thật, dám để cảnh sát Lục lái xe?”

Tiểu Tổng của chưa phản ứng kịp: “Dạ?”

Sở trưởng không để ý tới anh ta, hừ một tiếng xoay người đi vào.

Tiểu Tổng: “Ày.” Nghe em giải thích đi mà.

Cái họ này ở Nam Thành thật hiếm thấy, cảnh sát lục tìm hồ sơ một lúc đã thấy, là thôn dân duy nhất có họ Ngu ở Nam Thành.

Địa chỉ nhà ở trung lộ số 41.

“Trước tiên đừng bứt dây động rừng.” Lục Thâm Viễn không có chủ trương lập tức khám xét nhà mà lặng lẽ dẫn mấy người bao gồm có Trần Uy đi theo dõi. Đó là một căn tử hợp viện được rừng tre bao quanh, vách tường cũ kĩ.

Đã là hoàng hôn, trong tử hợp viện khói đang bay lên, chắc là làm cơm tối.

“Đội trưởng, mấy cây măng này vừa thô lại vừa ngắn.” Một cảnh sát chỉ vài cây tre, báo cáo với anh. Đoàn người nhìn xung quanh, quả thật phát hiện mấy cây măng giống với thứ phát hiện ở hiện trường vụ án.

“Đứng người rồi.” Trần Uy thì thầm. Lục Thâm Viễn gật đầu, đồng quan điểm.

Không dám gây động tĩnh quá lớn, Lục Thâm Viễn và mọi người quanh quần ở ngoài một lúc rồi dẫn người đi, vòng qua các nhà cạnh bên âm thầm hỏi thăm nhà họ Ngu.

Thôn dân mồm năm miệng mười biết được không ít tin tức. Nhà họ Ngu có hai người ra ngoài đi làm, một bà lão ở nhà, có một cháu gái đang ở Tây Thành bán cám gạo, còn có một cháu trai tên Ngu Hồng, nhưng mà người này không tốt lành gì.

“Trở về điều tra hồ sơ của Ngu Hồng, chắc có phát hiện mới.” Rút đội, Lục Thâm Viễn ra lệnh bước kế tiếp.

Điều tra viên nhanh nhẹn thu thập hồ sơ: Ngu Hồng, nam, 35 tuổi, chưa lập gia đình, từng phạm tội trộm cắp và bị tuyên án 8 năm, thi hành án xong thì trở về quê ở Nam Thành.

Điều tra đến đây thì trời đã tối, bên ngoài gió thổi hiu hiu.

“Mọi người về trước ăn cơm, những việc khác để ngày mai bàn tiếp.” Lục Thâm Viễn dùng một tiếng khép văn kiện lại, nhìn vòng quanh phòng làm việc, người nào cũng nằm bò ra, Trần Uy còn khá, ít nhất không bị tiếng đóng văn kiện làm hết hồn.

Mặc dù nóng lòng muốn phá án nhanh nhưng cũng không thể dồn họ vào chỗ chết đuối... Một đám người tuân lệnh tan việc, cảm ơn ông trời rồi vội vã về nhà, Lục Thâm Viễn vừa bực vừa buồn cười, không biết làm sao, lắc đầu đi theo bọn họ.

Trần Uy và anh ở nhà trợ công nhân viên, chờ tất cả mọi người giải tán Trần Uy mới thần bí tiến tới bên cạnh Lục Thâm Viễn, lấy ra mấy gói mì gói: “Tiểu Tổng cho, tìm nhà bếp mượn nồi, sắp ăn chung chứ?”

Trần Uy ném tới hai gói, anh vững vàng đón lấy, tiếng túi nilong phát ra xèo xèo. Nói thật, cơm nước ở đây không dám khen. Ăn nhiều cũng ngán, có khi còn không ngon bằng mì gói. Lại suy nghĩ một chút, nếu như Xa Tinh Không ở huyện cạnh bên có phải cũng không ăn quen với thức ăn ở đây không?

Dù gì mình ở bên ngoài chịu khổ quen rồi, mà cô ấy là đại tiểu thư, làm sao chịu nổi... Phải nhanh tìm được người thôi.

Lục Thâm Viễn lắc đầu một cái, ngẩng đầu nhìn thấy Trần Uy cầm hai gói mì, anh ta cười gian: “Tiểu Tổng tên kia cũng dễ thương ha! Nếu như anh ta mời chúng ta đến nhà ăn thì tốt hơn, nhưng chắc là sợ bị người khác cho rằng là hối lộ lãnh đạo!” Dù sao Lục Thâm Viễn cũng được coi là cấp trên của tiểu Tổng.

Lục Thâm Viễn dở khóc dở cười, đứng lên: “Đi mượn nồi đi.”

*****

Có hơi sai sai. Tính tiết ngọt của tui đâu???

Bạn đang đọc truyện *Tựa Như Tinh Không Của Thâm Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Sáng sớm hôm sau Lục Thâm Viễn tập hợp mọi người, không nên để chậm trễ, lập tức chạy tới nhà họ Ngu. Vẫn là tử hợp viện được bao bởi rừng tre, gió mai thổi nhẹ nhàng, ý thu nồng đậm, đám người quần áo đơn giản khuôn mặt lạnh lùng đi tới.

Lặng yên không tiếng động bao vây khu nhà, Lục Thâm Viễn và Trần Uy bước tới gõ cửa, người mở cửa là một bà lão, tóc mai bạc trắng, khuôn mặt đầy nếp nhăn, mặc bộ đồ hoa.

Vì để tránh cho người bị tình nghi chạy trốn, Lục Thâm Viễn và Trần Uy không mặc cảnh phục, nghĩ đến tính cách của Ngu Hồng, Lục Thâm Viễn mặc tùy tiện hơn, cởi ra hai hàng nút áo, lau tóc một cái, đứng đợi đầu đó, Trần Uy nhìn anh một lúc anh mới mở miệng, khi nói lông mày còn nhướng lên, giọng nói cũng không đứng đắn: “Bà nội, Hồng ca đâu rồi?”

Bà lão cũng không nhận ra họ là ai, giọng địa phương hỏi: “Các cậu là ai? Tìm A Hồng có việc gì?”

Anh hơi cúi đầu, học khẩu âm của bà lão trả lời: “Tôi là bạn của Hồng ca, ở thôn đối diện, lần trước có hẹn cùng đi ra ngoài mà chờ hồi lâu cũng không thấy người!” Nói xong còn dùng chân đạp cửa hai cái, hai tay dứt túi, Trần Uy nói lầm bầm trong lòng: “Sao mà giống dữ vậy!”

Thái độ của anh như vậy đương nhiên là bà lão không thích, có thể trong lòng cũng suy nghĩ: Ngưu Hồng có tiền án, giao du với bạn toàn là bất lương. Lúc này có lẽ anh ta đang núp ở đâu đó, dựa vào bà lão che chở.

Bà lão biết rõ bạn bè của Ngưu Hồng, không ưa nhưng cũng tin Lục Thâm Viễn, ngược lại nếu như là người đảng hoàng đến tìm, bà lão chắc chắn không tin.

“Mấy ngày trước nó đi ra ngoài rồi, nhiều ngày chưa về.” Bà lão hừ lạnh hai tiếng, không mời Lục Thâm Viễn và Trần Uy vào nhà, nhưng nhìn hai người cũng không giống nói dối, cuối cùng bà còn không quên giảng đạo: “Cậu lại gọi nó đi đâu, không chịu làm việc suốt ngày đi chơi lêu lổng!”

Thái độ ghét bỏ như vậy. Trần Uy yên lặng lau mồ hôi lạnh. Nhưng mà Ngưu Hồng đã đi ra ngoài!

Sự việc này bọn họ không nghĩ tới.

“Bà nội, vậy...” Chân mày Trần Uy nhíu lại, định hỏi chút gì đó nhưng vẫn bị anh chặn lại.

“Hồng ca có phải đi Tây Thành trước rồi phải không? Chúng tôi hẹn nhau mà giờ hắn lại đi trước rồi.” Lục Thâm Viễn hung hăng vỗ vai Trần Uy, bộ dạng kia giống như là trong lòng bức bối muốn đánh Ngưu Hồng vậy. Trần Uy bị anh vỗ đau nhức, nghĩ: Lực đạo của đội trưởng mạnh quá, đau đến muốn khóc.

“Chỗ nào, A Hồng nói nó lên trấn trên đi làm mà! Nó nói đi làm ở xưởng, tiền lương không tệ, bao ăn bao ở.” Bà lão vừa nghe xong thì nóng nảy, “Thằng nhóc này lừa gạt mình?”

Lục Thâm Viễn than thở hai tiếng, tựa nửa người dựa vào Trần Uy, vênh váo a a cười: “Bà nội bà nói đùa à, Hồng ca đi làm?”

Bà lão tròn mắt nhìn anh, vạn phần căm ghét “lưu manh tối ngày ăn chơi”: “A Hồng nhà chúng tôi tại sao không thể đi làm, đáng vẻ hai người như vậy, không đi làm mà cả ngày ăn chơi, đi đi đi, đừng tới tìm A Hồng nữa!”

Vừa nói vừa đóng cửa, vang một tiếng lớn. Từ chối không nói chuyện với hai người nữa.

Lục Thâm Viễn và Trần Uy: “...”

“Đội trưởng.” Trần Uy nhìn cánh cửa đóng chặt, nghiêng đầu ai oán kêu.

Lục Thâm Viễn đứng thẳng, thu hồi nụ cười vênh váo trên mặt, hai tay thờ ơ cài lại hàng nút áo, khôi phục dáng vẻ trong trẻo lạnh lùng, ánh mắt quét qua Trần Uy, giọng không mặn không nhạt: “Đi qua nhà hàng xóm hỏi thăm.”

Trần Uy nhìn cửa rồi lại nhìn đội trưởng của mình, sau đó yên lặng đuổi theo bước chân của Lục Thâm Viễn, đi các nhà khác điều tra. Ngay lập tức anh ta nghe được mệnh lệnh của cấp trên:

“Sao, chúng ta không xác định được lời của bà lão kia là thật hay không, cậu đi hỏi mấy nhà hàng xóm đi.” Lục Thâm Viễn chỉ mấy căn nhà: “Dùng cách vừa rồi tôi mới dùng.”

Trần Uy kinh hãi: “Không phải đội trưởng hỏi à?” Nhớ lại cách mà Lục Thâm Viễn vừa dùng, Trần Uy toát mồ hôi lạnh. Người ngoan ngoãn như mình mà phải làm vậy à?

Lục Thâm Viễn nhìn anh ta cười một tiếng, không nói lời nào.

Trần Uy nổi da gà, đâu dám nói gì nữa, vội vàng bắt chước lại dáng vẻ lưu manh. Hóa ra vừa rồi là đội trưởng làm mẫu cho mình nhìn.

Trần Uy vừa bước hai bước lại ngừng lại, nghiêng đầu, nghiêm trang hỏi anh: “Vừa rồi đội trưởng giả bộ mà nhìn như thật!”

Động tác chỉnh quần áo của anh cứng lại, không ngờ Trần Uy lại đột nhiên hỏi, anh gật đầu, suy nghĩ một chút, không giấu giếm: “Không phải là giả bộ, tôi vốn là như vậy.”

Nói thật.

Trần Uy sững sờ lần nữa: “Dạ?”

Lục Thâm Viễn cũng không muốn nói về đề tài này nữa, xua tay, la Trần Uy: “Còn không đi đi?”

Trần Uy không thối mắc nữa, yên lặng lên đường hành động.

Lục Thâm Viễn chau mày. Thành phố Lan Khê có một công chúa chanh chua Xa Tinh Không, ngoài ra còn có Lục gia nổi danh thư hương nho nhã, nhưng rất ít người biết con trai út của Lục gia thật ra cũng là một tiểu bá vương không ngoan ngoãn.

Chỉ là tiểu bá vương này giả bộ biết nghe lời thôi.

Chuyện điều tra Nguru Hồng được tiến hành bí mật, không cho người ngoài nào biết mục đích. Trần Uy đi giả lưu manh mấy lần đều lấy được tin giống nhau. Nghe bà nội Nguru Hồng nói anh ta vào thị trấn làm.

“Xem ra bà ấy không có nói dối.” Trở lại sở, phân tích mọi tài liệu, mọi người đều đồng ý kết luận này.

Thị trấn cách Nam Thành không xa, nhưng mà nói đi làm thì biết tìm ở đâu bây giờ? Trong thị trấn nhiều công xưởng lớn nhỏ, rải rác các nơi, biết tìm từ đâu?

Đúng là “mò kim đáy bể”, mọi người lại kêu rên một trận. Nhưng được cái, lần này chân tướng cách cũng không xa.

“Trần Uy, đi cùng tôi vào thị trấn.” Lục Thâm Viễn không nói hai lời, ngoắc gọi Trần Uy đi theo mình, không có lựa chọn nào khác, đầu mới đã đến gần, phải nhanh chóng điều tra ra chân tướng.

Trần Uy vội vàng bước theo, tiểu Tổng cũng muốn đi nhưng bị Lục Thâm Viễn cản lại: “Cậu dẫn người theo dõi người nhà họ Nguru, nhất cử nhất động phải nắm bắt rõ ràng.”

Tiểu Tổng hô lớn: “Rõ.”

Tiểu Tổng đã từng dẫn họ vào thị trấn hai lần, đại khái đường đi cũng nhớ rõ, mau chóng vào thị trấn tìm Nguru Hồng. Tất cả mọi điều nghi vấn chỉ có khi tìm được anh ta mới có thể cởi bỏ.

Đáng tiếc mọi kết quả đều dựa vào suy nghĩ, không có chứng cứ xác thực rằng Nguru Hồng chính là hung thủ, trước mắt thì Nguru Hồng và vụ án của Hoàng Diễm Diễm không có quan hệ.

Chỉ là nghi ngờ, vì vậy không nên mang theo cả một đám người để đi tìm. Nếu như là sai thì rất khó xử.

Trần Uy lái xe, Lục Thâm Viễn ngồi ở ghế phụ, đường núi quanh quẩn khiến người lái xe phải đặc biệt cẩn trọng, nhưng mà chỉ yên tĩnh trong chốc lát thì Trần Uy lại lên tiếng: “Tiểu Tổng rất muốn đi cùng chúng ta.”

Lục Thâm Viễn nhắm mắt, nơi này không có ai nữa nên anh nói chuyện rất tùy ý, hừ hừ nói: “Tiểu Tổng rất tích cực, có lòng cầu tiến, tuổi cũng còn trẻ, có lòng muốn thể hiện bản thân ở nơi lớn hơn.”

Trong sở không có nhiều người nhưng Lục Thâm Viễn rất ít khi nào tận lực nhớ thói quen của ai đó, trong nhóm người này tiểu Tổng và tiểu Chu là vượt trội nhất, anh rất có ấn tượng với hai người họ.

“Tiểu Tổng đúng là không tệ.” Ấn tượng của Trần Uy với tiểu Tổng rất tốt, dĩ nhiên không phải là do mấy gói mì gói.

Lục Thâm Viễn nhìn phía trước, mấy hàng cây cối dần chạy lui về sau, có mấy khúc ruộng bậc thang đã được gặt rồi.

“Ừ.” Anh nhàn nhạt gật đầu, đồng ý với Trần Uy.

Đây là lần thứ ba hai người tới thị trấn, dọc theo đại lộ dần xuất hiện cửa hàng. Trần Uy đậu xe ven đường, xuống xe chạy vào mua hai chai nước, lên xe đưa cho anh. Lục Thâm Viễn nhận lấy, nói tiếng cảm ơn, mở nắp uống mấy hớp, chai nước đã vơi đi một nửa.

Xe tiếp tục chạy về phía trước, tới đồn công an trong thị trấn, chuẩn bị phối hợp với cảnh sát.

Đồn công an nằm đối diện trường tiểu học, trước cửa có mảng lớn sân trống dùng làm chỗ đậu xe, Trần Uy mở cửa, xuống xe, mặt trời lúc trưa có hơi chói mắt, Lục Thâm Viễn lấy tay che lại.

Cảnh sát biết mục đích của bọn họ, lập tức vỗ tay vui vẻ: “Đúng dịp! Hai người tới đây là đúng dịp rồi!”

Lục Thâm Viễn và Trần Uy như rơi vào sương mù, không hiểu, nhìn mặt nhau, cảnh sát kia cười: “Muốn tìm Nguru Hồng đúng không? Hồng trong hồng thủy?”

Gật đầu.

“Tôi hôm qua chúng tôi vừa bắt được một tên trộm, tên là Nguru Hồng!” Cảnh sát vừa nói xong thì liền lật tài liệu ra, chỉ vào màn hình máy tính cho hai người nhìn: “Sao, căn cứ trên giấy tờ anh ta mang theo bên người, Nguru Hồng, ở Nam Thành thị trấn Bình Hòa.”

Khuôn mặt đồng nhất với tin tức tra được ở Nam Thành. Người này chính là Nguru Hồng mà Lục Thâm Viễn muốn tìm.

Lục Thâm Viễn và Trần Uy trong nháy mắt thở phào nhẹ nhõm. Bầu không khí đã dễ thở hơn. Trên đường đi còn nghĩ phải đi đâu tìm người, không ngờ nhanh như vậy lại tìm thấy.

Trần Uy còn văn nghệ đọc thơ nữa: “Đạp phá thiết hài vô mịch xử, phải tới toàn không uống thời gian!”*

* Mình để vậy luôn đọc cho thuận, nghĩa là không ngờ tới việc bản thân sẽ không phí công sức, thời gian để thực hiện một việc gì đó.

“Người đã bị chúng tôi giam lại, các cậu có muốn đi xem không?” Cảnh sát nhìn qua lại giữa hai người.

Lục Thâm Viễn gật đầu, “Đi xem thử đã.” Muốn nhìn thấy người thì mới yên tâm.

Trần Uy đi theo nói: “Xong rồi đi ăn cơm.” Ăn cơm cũng không thể thiếu được. Vừa rồi anh ta đã chú ý tới bên cạnh trường học có một quán ăn nhỏ. Chắc là ăn ngon hơn sơ với nhà bếp của sở rồi.

Cảnh sát vội vàng dẫn đường: “Đi đường này.”

*****

Xa Tinh Không không ăn được bao nhiêu cơm, từ nhỏ đến lớn ăn quen cơm của dì Kiều nấu rồi, ăn nhiều ngày ở nhà bếp, không ăn nổi nữa nên ra cửa hàng bên cạnh trường học mua đồ ăn, mới vừa đi mấy bước thì đã bị một cái bóng đen níu lại.

Khi hồi phục tinh thần thì cả người đã bị đè lên cửa sổ xe.

Xa Tinh Không mở to mắt, dung nhan anh tuấn của Lục Thâm Viễn đang hiện lên ngay trước mắt. Còn có giọng nói kia như đang phát ra từ trong mộng: “Cuối cùng cũng tìm được em.”

Mới vừa gặp ghi phạm, lại ăn xong cả cơm, không ngờ ra cửa lại gặp người đẹp. Hôm nay thật là “đập phá thiết hài vô mệnh xử, phải tới toàn không uống thời gian.”

Xa Tinh Không tỉnh lại, lắp bắp: “Anh anh anh...”

“Nhớ anh không?” Lục Thâm Viễn dùng lực đè cánh tay cô, cúi đầu, trán kề trán, nửa cười nửa không, “Hửm?” Có chỗ nào giống hai người đã từng chiến tranh lạnh hai năm đầu.

“...” Xa Tinh Không không theo kịp suy nghĩ của anh. Hai người đối mặt mấy giây.

Con người của cô xoay xoay mấy vòng, bị ánh mắt thâm thúy của anh nhìn chằm chằm, hốc mắt không chịu thua kém mà đỏ lên. Lục Thâm Viễn sưng sốt một chút, khoảng cách gần như vậy đương nhiên là anh thấy được lớp nước mỏng trong mắt cô rồi.

Làm sao lại...

Lục Thâm Viễn nhếch mép một cái, cổ họng thở nhẹ một hơi, sau đó anh cúi đầu, hung hăng hôn lên bờ môi mềm mại đã lâu không đụng tới.

Môi chạm môi, phảng phất như có dòng điện chạy qua toàn thân, hai người khẽ run, Lục Thâm Viễn ôm sát để cô càng gần mình hơn, hận không thể hoàn toàn hòa làm một.

Xa Tinh Không không cự tuyệt, không phản kháng. Cảm giác ưu tư khi lâu ngày gặp lại.

Lục Thâm Viễn đưa lưỡi ra, mắt không ché chìm đắm quét qua răng cô, hơi cấp tốc dò lưỡi vào, hô hấp dồn dập nóng ran. Miệng lưỡi quấn quít, hô hấp nóng bỏng, cánh mũi tràn đầy mùi hương quen thuộc của đối phương.

Bao lâu....

Bao lâu không gần nhau....

Trần Uy từ trong nhà vệ sinh của quán ăn đi ra, không thấy đội trưởng, nghĩ là anh về xe chờ mình nên vội chạy mau tới, không dám để đội trưởng chờ lâu.

Nhưng mà bỗng dưng Trần Uy phát hiện ra một chuyện lạ, không ngăn được nội tâm đang kích động, hô lên:

“Đội trưởng?!”

Người đè lên một người phụ nữ mà hôn trên cửa xe cảnh sát đó, là đội trưởng nhà mình sao?

Bóng lưng giống lắm mà....

Ồi giờ cuối cùng cũng có ngọt

Bạn đang đọc truyện *Tựa Như Tinh Không Của Thâm Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Cho tới khi trở về trường học, Xa Tình Không cứ như người đang mơ.

Từ lúc bị cưỡng hôn đến khi tách ra, cô cũng chưa nói trọn vẹn được một câu, nhìn anh có vẻ như có việc gì đó rất gấp, bị người khác làm gián đoạn thì lập tức buông cô ra, giấu Xa Tình Không ở phía sau, ôm đi nơi khác, kín đáo đưa cho cô một tấm danh thiếp: “Đây là số mới của anh, em giữ đi.”

Xa Tình Không gạt mình gạt đầu. Lục Thâm Viễn nhìn về phía trường học ở xa xa, thở dài nói: “Ở chỗ này đợi anh, đừng chạy trốn nữa.”

Cô cầm vạt áo muốn nói với anh: Từ lúc đầu cho tới giờ em đâu có chạy trốn. Nhưng lời còn chưa nói ra đã bị Trần Uy cắt đứt, anh ta rướn cổ lên muốn nhìn mặt cô bên này thì bị Lục Thâm Viễn đè đầu, không cho nhìn.

Xa Tình Không: “...” Lời đến khóe miệng lặng lẽ nuốt xuống.

Chắc, có người khác ở đây thôi thì sau này lại nói vậy. Dù sao cô cũng không chạy thoát nổi. Chỗ dạy không phải nói đến là đến, nói đi là đi.

Nhưng Lục Thâm Viễn hiển nhiên không yên tâm, đi tới xe ba bước quay đầu một bước, lên xe rồi còn ngoái đầu nhìn ra.

Xa Tình Không: “...” Làm sao lại có cảm giác tiểu biệt thắng tân hôn thế này, lần trước ở thành phố Lan Khê không có cảm giác chắc chắn là do Xa Mục Tùng ở đó!

Tìm được Ngưu Hồng rồi, bây giờ chờ sở hạ lệnh bắt người về tiến hành tra hỏi. Lục Thâm Viễn và Trần Uy lập tức quay về thông báo.

Đường núi gấp ghe quanh co, xe chạy lúc về nhanh hơn lúc đi là do sắp phá được án nhưng bầu không khí trong xe còn yên lặng hơn lúc trước.

Lục Thâm Viễn nghiêng đầu không chớp mắt nhìn mặt đường, trên môi còn cảm giác tê dại, đó là hơi ẩm sau khi hôn còn sót lại.

“Đội trưởng, em vừa thấy anh ôm hôn một người phụ nữ, là chị dâu hả?” Trần Uy không biết sống chết còn dám đi hỏi chuyện này.

Không biết mình vội vàng vàng cắt đứt chuyện tốt của người khác thì sẽ bị ghi thù sao?

Trần Uy lái xe không nghe thấy câu trả lời của anh thì nhớ lại cảnh tượng khi nãy, hắc hắc hai tiếng lại hỏi Lục Thâm Viễn: “Ngoại hình y như tiên nữ hèn gì đội trưởng giấu kỹ vậy.” Trần Uy nhớ lại bóng người mặc áo xanh da trời mặc quần đen cùng mái tóc dài, cô gái kia mặc cổ đồ bùng mặt, núp sau lưng đàn ông, còn có cảnh núi rừng sau lưng nhìn y hệt tiên nữ chốn bồng lai tiên cảnh trong không gian khói lửa nhân gian vậy.

Hai tiếng hắc hắc của Trần Uy nghe đặc biệt thô bỉ.

“Nói thêm câu nữa thì cậu cứ ở đây đi, không cần về Lan Khê nữa.” Lục Thâm Viễn không cho anh ta mặt mũi, ánh mắt lạnh lùng, nghiêng đầu hung hăng liếc Trần Uy, trực tiếp đe dọa. Rõ ràng là chuẩn bị giáng chức của người ta.

Trần Uy: “...”, anh ta nhìn thơ thẩn ngoài con đường nhỏ, im lặng không dám nói gì nữa.

Không lâu sau hai người đã trở lại Nam Thành, xe áp tải Ngưu Hồng cũng tới, chuyển anh ta vào trong phòng để thẩm vấn, Lục Thâm Viễn dẫn người tới tra hỏi.

Căn phòng so với ở trên thị trấn đơn sơ hơn nhiều, gió thổi không lọt, trên vách tường có sơn xanh sơn trắng, hơi cũ nên đã ố thành màu vàng.

Mùi hương trong phòng cũng khó ngửi, ngăn cách Ngưu Hồng là lan can sắt đã rỉ sét, đèn được mở nhưng không chiếu sáng được cả căn phòng. Giống như nhà giam phạm nhân, làm sao cũng không tẩy trắng được tội danh của mình.

Ngưu Hồng đeo còng tay, ngồi xuống, tóc dài mặt đen, ánh mắt dữ tợn, tầm mắt xuyên qua lan can, đối mắt với Lục Thâm Viễn, đối với câu hỏi của anh, Ngưu Hồng nói: “Tôi chỉ trộm mấy chiếc xe đạp, ngoài ra không làm gì nữa.”

Từ đầu tới cuối anh ta rất sáng khoái khai báo tội ăn trộm. Nhưng đối với vụ án của Hoàng Diễm Diễm và Tô Thất Nữ thì kiên quyết chối bỏ.

“Mọi người có chứng cứ thì tôi mới nhận tội.” Anh ta lăm bằm.

Tiểu Tổng và tiểu Chu nhìn nhau, Trần Uy mắng hai tiếng, Lục Thâm Viễn mân mê đôi môi thành hai đường thẳng. Ngưu Hồng đang muốn tránh nặng tìm nhẹ đây mà.

Anh ta kín miệng, cạy không ra, không điều tra ra được những tin tức khác.

Lục Thâm Viễn đem tình huống trước mắt báo cho sở trưởng, sở trưởng trầm tư chốc lát, anh trở về phòng đợi lệnh, chưa tới nửa tiếng sở trưởng đã gọi lại: “Tôi mượn tổ chuyên án điều tra dấu vết cùng chó cảnh sát tới trợ giúp cậu, cậu điều tra kỹ nhà ở của Ngưu Hồng. Nhất định 24 giờ sau phải tìm ra

manh mối.”

Vậy thì phải cố hết sức mà làm. Nguru Hồng nói tìm ra chứng cứ mới nhận tội, được thôi, bọn họ giúp anh ta tìm chứng cứ.

Lục Thâm Viễn cúp điện thoại, huyết Thái dương đột nhiên nhảy lên.

Tổ chuyên gia và chó cảnh sát tới rất nhanh, trước khi mặt trời xuống núi việc này không được để chậm trễ, mọi người vội vàng tới nhà Nguru Hồng.

Từ hợp viện được bao bởi rừng tre kia vài phút trước còn yên lặng, chỉ một lúc sau đã bị cảnh sát bao vây nước chảy không lọt.

Trần Uy tiến lên hung hăng gõ cửa, bên trong phát ra tiếng bước chân vội vã và giọng nói bán ngữ: “Tối rồi tối rồi, đừng gõ nữa hừ cửa bây giờ!”

Cửa kết mở ra, bà lão thò người ra liền bị thế trận bên ngoài làm hết hồn, nhìn kỹ lại phát hiện Trần Uy và Lục Thâm Viễn thì không nói được, nhìn hai người mặc đồ cảnh sát thì vạn phần hoảng sợ: “Hai người các cậu...?”

Lục Thâm Viễn không giả vờ nữa, nghiêm trọng đi tới, trình thẻ cảnh sát: “Chúng tôi theo luật phá án, tiến hành lục soát chỗ ở của Nguru Hồng.” Giọng khẳng khái.

Bà lão vịn tường, đứng không vững, “A Hồng rốt cuộc đã làm chuyện gì?”

Lục Thâm Viễn thờ dãi, “Chúng tôi nghi ngờ Nguru Hồng có liên quan đến hai vụ án cưỡng gian giết người,”

Ánh mắt bà lão đứng tròn. Lục Thâm Viễn yên lặng mấy giây, không nói gì nữa, làm động tác tay với người phía sau: Đi vào lục soát đi.

Cả đám vòng qua bà lão, xông vào phòng.

Cảnh sát mặc thường phục lục soát bốn phía, bọn họ cho chó nghiệp vụ ngửi qua các đồ vật của nạn nhân lúc chết, chó cảnh sát động tác nhạy bén, chạy ngửi khắp nơi, rất nhanh phong tỏa mục tiêu chạy vào trong buồng, mọi người vội vàng đuổi theo, chó cảnh sát đã nằm trước cái tủ bị khóa, móng vuốt cào cào cánh cửa tủ.

Ra là ở đây. Không cần nói nhiều, Trần Uy đưa tay đỡ bà lão vừa bước vào: “Bà lão, mau cầm chìa khóa tới mở cửa tủ đi.”

Mặt bà lão xám như tro tàn.

“Không mở thì chúng tôi đành cạy ra thôi.”

Bà lão lúc này mới mở hộc tủ ra, bên trong là quần áo và drap trải giường. Chó cảnh sát lập tức nhào người đến, rất nhanh lôi từ trong ra lớp drap trải giường màu hồng, ném lên sàn nhà, nhẹ le đầu lưỡi thò hồn hên.

Tổ chuyên gia lập tức tiến lên cầm lấy. Trong phòng không có đèn, ánh sáng mờ tối.

Mọi người di chuyển ra trước nhà, thừa dịp mặt trời chưa lặn mà nương nhờ ánh sáng, tổ chuyên gia dè dặt mở ra, có thể nhìn thấy trên đó là những vết máu đã chuyển thành màu đen.

Nói chung đó là vật chứng. Mọi người thôn thức.

Bà lão roi nước mắt đầy mặt, run sợ đi tới, che mặt khóc tí tì: “Nó thường xuyên đi làm bên ngoài, tháng trước mới trở về, lúc đó trời nóng, nhà không có thảm mỏng nên tôi lấy mấy tấm vải và lại thành drap giường cho nó nằm.”

Cả căn nhà quanh quẩn đều là tiếng kêu rên của bà lão. Mọi người yên lặng.

Tiểu Tổng nãy giờ đi lục soát xung quanh chạy vào, đứng bên cạnh Lục Thâm Viễn báo cáo: “Trong chuồng lợn phát hiện một cái thớt dính máu, trong phòng ngủ của Nguru Hồng phát hiện bên trong vách tường bị đập lại có vết máu.” Sau khi nói xong anh ta nghiêng đầu, theo tầm nhìn của Lục Thâm Viễn nhìn thấy bà lão đang khóc và tấm drap trải giường đầy vết máu.

Nữ cảnh sát trong tổ chuyên gia tiến lên an ủi bà lão, những người còn lại theo chỉ thị của Lục Thâm Viễn lập tức tiến hành kiểm tra vật chứng. Kết quả rất nhanh đã có.

“Đều là máu người.” Tổ báo cáo kết quả.

Cũng không phải là câu trả lời ngoài dự liệu. Lục Thâm Viễn gật đầu, “Chờ chút nữa đem tinh dịch của Nguru Hồng và hai nạn nhân đến trung tâm xét nghiệm.”

Nếu như tất cả phù hợp thì có thể đi tới bước kết án rồi.

Tiểu Tổng bên cạnh nghe Lục Thâm Viễn nói vậy thì lập tức lại gần, “Còn phải đi vào thị trấn hả đội trưởng, vậy lần này để cho em đi cùng Trần Uy nhé sếp?”

Lục Thâm Viễn nhướn mi, Trần Uy bị điểm danh còn chưa lên tiếng thì tổ chuyên gia đã cướp lời trước: “Không cần phiền toái vậy đâu, chúng tôi sắp về thị trấn, có thể đưa tôi đem đi, kết quả sẽ được fax tới, mọi người bớt được một chuyện.”

Trần Uy cười trộm

Tiểu Tổng: “...”

Lục Thâm Viễn buồn cười, “Tôi cảm thấy giải pháp này hết sức hợp lí.”

Tiểu Tổng: “...”

Bạn đang đọc truyện *Tựa Như Tình Không Của Thâm Viễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Ngày tiếp theo nhân viên gửi tới kết quả xét nghiệm vừa đúng giờ đi làm, mọi người vui vẻ nói cười không ngớt miệng, quơ bản fax la to cả phòng: “DNA của Ngu Hông trùng với với tinh dịch tìm được trong người hai nạn nhân trước, vết máu trên vách tường cũng đồng nhất với Tô Thất Nữ.”

“Bằng chứng vững như núi a!”

Trần Uy vội vàng đi qua cầm báo cáo, dè dặt bảo vệ mấy tờ giấy mỏng, hắc hắc cười ngây ngô: “Cẩn thận coi chừng làm hỏng!”

Một đám người đang náo loạn dần yên tĩnh lại.

Lục Thâm Viễn yên lặng không tiếng động đứng sau lưng Trần Uy, tờ giấy được Trần Uy bảo vệ bị anh rút ra. Trần Uy không chú ý tới cái nháy mắt của mọi người, quay đầu mặt khó chịu, “Tôi nói rồi mà cậu... Đội trưởng...” Cậu nói tiếp theo nuốt vào bụng. Sau lưng truyền tới một trận cười trộm.

Trần Uy: “...” Thật tức giận!

Lục Thâm Viễn nhìn nội dung báo cáo, không có vấn đề gì thì cất vào: “Chuẩn bị thăm vấn Ngu Hông.”

Vẫn là căn phòng nhỏ u ám kia.

“Mọi người đã lục soát nhà tôi?” Ngu Hông đeo còng tay, ngồi ở chỗ cũ, nhìn vật chứng Lục Thâm Viễn vừa đưa tới, anh ta giãy giụa cái móng, không thể ngồi yên.

Lục Thâm Viễn không lạnh không nóng cười: “Không phải anh nói để cho chúng tôi tìm ra chứng cứ à?” Ngu Hông đen mặt, biểu tình biến hóa.

Khi Lục Thâm Viễn đưa kết quả DNA cho anh ta nhìn, Ngu Hông giống như quả bóng bị xì hơi nhưng vẫn tranh cãi: “A, trước kia không phải cảnh sát các người cũng từng giả mạo chứng cứ sao?”

Lục Thâm Viễn nhìn anh ta không nói lời nào, chấp hai tay lên bàn trở lại chuyện chính: “Khai ra từng chuyện một đi, bắt đầu với vụ án Hoàng Diễm Diễm.”

Cảnh sát bên cạnh đã chuẩn bị sẵn giấy bút, chờ Ngu Hông.

Trong phòng vẫn trầm mặc.

“Hoàng Diễm Diễm à?” Ngu Hông không phản kháng nữa, nhắm mắt giống như đang cố gắng nhớ lại, “Lúc đó là vào buổi tối, trời đen như mực, trên quốc lộ chỉ có hai người, tôi chạy xe gần mấy kêu cô ta nhưng cô ta không phản ứng, tôi vọt tới trước kéo xe đạp lại, hỏi cô ta có tiền không, tôi không tin có người ra ngoài mà không mang tiền! Tiếp đó tôi kéo cô ta đến vườn rau.”

Ngu Hông vừa nói vừa xoa tay múa chân. Lục Thâm Viễn nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của anh ta, phân biệt lời nào thật lời nào giả.

“Lúc này cách đó không xa, khoảng hai ba trăm thước có bốn năm người chạy xe đạp tới, cô ta bắt đầu hô cứu mạng, bọn họ cũng nghe được tiếng kêu, tôi sợ bị phát hiện nên đè cô ta xuống mặt đất, cô ta cố gắng kêu lớn hơn thế là tôi liền bóp cổ, bóp cho tới khi cô ta còn thoi thóp.” Nói đến đây thì Ngu Hông dừng một chút, ngay sau đó tiếp tục vấn đề: “Sau đó cô ta chết, tôi liền cưỡng gian cô ta.”

Lục Thâm Viễn không thể hiện biểu tình gì, nhìn anh ta chăm chăm. Bên ngoài tiểu Chu cực kỳ căm giận: “Giết người mà anh ta nói như không có vấn đề gì, thật là điên rồ!” Tiểu Tổng gật đầu phụ họa.

Ngu Hông không nói tiếp, “Anh có biết Trịnh Tân là ai không?” Lục Thâm Viễn lật tài liệu ra để trước mặt, hỏi Ngu Hông.

Trịnh Tân lúc trước thừa nhận mình cưỡng gian Hoàng Diễm Diễm, đáng tiếc kết quả DNA của anh ta không trùng khớp, là tội giết người đó, Trịnh Tân ăn no rừng mỡ thể tội để làm gì?

Nguru Hồng chán chừ, “Trịnh Tân?”

“Ừ.” Lục Thâm Viễn khép tài liệu, nhìn anh ta: “Trịnh Tân thừa nhận anh ta cưỡng gian Hoàng Diễm Diễm.”

“Tiểu tử Trịnh Tân kia à.” Nguru Hồng cười hắc hắc, dáng vẻ chán ghét không chịu nổi: “Những lá rau họ trong cơ thể Hoàng Diễm Diễm là hán ta nhét vào đó.”

Lục Thâm Viễn nhướn mày: “Anh ta cũng ở đó?”

Nguru Hồng không chút nghĩ ngợi gật đầu: “Ừ, chỉ là khi trời sắp sáng thì hán mới tới, lúc đó tôi đã về nhà ngủ một giấc rồi, chuẩn bị ra ngoài đó xử lý xác, vừa vận Trịnh Tân đi tới, cả người hán toàn mùi rượu, mặt đỏ rần, đi xiêu vẹo, kẻ ngu đó say rượu nên nghĩ là do mình làm à?” Lần này anh ta hỏi ngược lại.

Lục Thâm Viễn nhấp miệng, Trần Uy bên ngoài đã không nghe nổi nữa. Cái tên Nguru Hồng cặn bã này.

Nói rõ vụ án của Hoàng Diễm Diễm xong, Nguru Hồng tiếp tục kể lại đầu đuôi gốc ngọn vụ án Tô Thất Nữ.

“Lúc ấy tôi chuẩn bị giết tiền, tôi nói cô ta lấy tiền ra còn tôi đứng sau lưng lờ người, sợ cô ta giẫy giụa rồi thấy mặt tôi. Cô ta biết rất rõ nhà tôi, cô ta còn hay cho bà nội tôi đồ ăn, lúc ấy tôi sợ nếu bị nhận ra thì cô ta nhất định sẽ báo công an, chuyện lần trước tôi giết người cũng sẽ bị phát hiện.” Nguru Hồng buông tay. “Tôi liền dứt khoát kéo cô ta tới hồ chìm chết. Thấy cơ thể còn chưa lạnh, đáng đáp cô ta lại tốt, khi còn bé tôi còn từng thích cô ta, vậy nên tôi thuận tiện lưu manh cưỡng gian lần nữa.”

“Chết chìm cưỡng gian đã làm rồi, sao lại còn phân thân?” Lục Thâm Viễn đuối tận cùng không buông.

Câu hỏi này làm Nguru Hồng nhú mi nhưng rất nhanh đã khôi phục: “Lúc phân thân tôi cũng đâu có dự tính gì.” Lắc đầu, “Lúc đó đã là người không ra người mà quỷ không ra quỷ rồi.”

Trong phòng lại một hồi trầm mặc. Chỉ có tiếng bút phát ra loạt xoạt. Nguru Hồng tựa lưng vào ghế vênh váo, ánh mắt lơ lửng không trung. Mọi người ở bên ngoài tức giận cũng không biết nói thế nào.

Lục Thâm Viễn cúi đầu xuống, nhìn chăm chăm mặt bàn, yên lặng một lúc rồi lại nghĩ ra điều gì đó, anh từ từ ngẩng đầu, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng, môi mỏng hé mở.

Anh đối chọi với cặp mắt của Nguru Hồng, hỏi: “Anh có biết bà của anh khóc thương tâm thể nào không? Cha mẹ anh đang đi xe lửa trở về.”

Lúc này tất cả mọi hoạt động dừng hẳn. Cảnh sát để bút xuống, nhìn Lục Thâm Viễn rồi lại nhìn Nguru Hồng.

Đôi chân đang rung rung bàn của Nguru Hồng cứng lại.

Rất lâu sau đó.

“Tại sao phải trở thành người xấu?” Lục Thâm Viễn rõ ràng ngay trước mắt nhưng giọng nói của anh lại khiến Nguru Hồng cảm thấy như phát ra từ nơi xa xôi nào đó. Tội chất vấn hán.

Sao lại biến thành người như vậy. Nguru gia sinh con để cái tội giờ này chỉ còn anh ta là nhỏ nhất.

“Tôi.” Nguru Hồng cảm thấy nặng nề, muốn mở miệng nói chuyện nhưng lại thôi, anh ta cúi đầu nhìn sàn nhà, giọng nói nhỏ hơn khi nãy mấy lần, “Lần đầu tiên giết người, tôi nghe nói mình bị xử tử, lần đầu tiên trộm mấy trăm đồng tiền, mới mấy phút mà trên tay đã có tiền xài, tôi cảm thấy làm vậy rất nhẹ nhàng, so với việc đi làm công suốt mười giờ trên công trường thì sướng hơn, tôi càng ngày càng quen tay.”

Không có đường xoay sở.

Trần Uy nghiêng đầu, lại văn nghệ với người cạnh bên: “Ác giả ác báo.”

Vừa thăm vấn xong, Nguru Hồng đã được chuyển đến trại giam.

Kết án, Trần Uy còn băn khoăn về chuyện của chị dâu nhỏ, anh ta tới cạnh bên Lục Thâm Viễn, đột nhiên điện thoại lóe sáng lên hiện ra tin nhắn vừa đúng dịp Trần Uy thấy một tấm hình.

Một tấm hình cô gái siêu dễ thương, lại còn đang mặc đồng phục thủy thủ! Trần Uy bất quá đầy mặt, nhìn người trong hình hỏi: “Đó là tiểu tiên nữ à sếp?”

“Ài?” Lục Thâm Viễn cầm điện thoại, ngẩng đầu lên, không hiểu “tiểu tiên nữ” trong miệng Trần Uy là ai.

Trần Uy cười hắc hắc: “Cô gái sắp gặp ở thị trấn mấy ngày trước đó.”

Lục Thâm Viễn hạ mắt, tự mình nhìn tấm ảnh trong điện thoại, là hình ảnh hồi đại học của cô, tiết mục văn nghệ của trường, cô xanh, cả người mặc bộ váy loli, tay giờ chữ V, mặt mày hớn hờ.

À. Thì ra là cậu ta nói tấm hình này.

“Muốn nhìn?” Lục Thâm Viễn tắt điện thoại, nhìn Trần Uy.

Trần Uy gật đầu liên hồi, cái gì cũng không ngăn cản được tính tò mò: “Trông giống hình hồi trẻ, đội trưởng cho em nhìn chút đi.”

Lục Thâm Viễn đem điện thoại bỏ vào túi, đứng dậy cười khê: “Không cho.”

Trần Uy: “...” Tức giận nha.

Không cho nhìn thì mình cứ lẻo đẻo theo quai! Hừ!

[Khúc này hơi sai sai, sao nghe có mùi đam....]

Trần Uy đi theo phía sau anh, anh đi nơi nào thì Trần Uy đi nơi đó. Lục Thâm Viễn không thêm đề ý tới.

Trần Uy cứ tiếp tục đi theo, đi nửa ngày lại không biết nghĩ ra chuyện gì đó mà dừng bước, mặt mày hớn hờ: “Năm nay tìm vợ đúng là khó khăn, sắp đã có nổi còn em thì FA, nếu bây giờ em nuôi một bé gái 10 tuổi, chờ 8 năm sau em ấy 18 em 30, quá là đẹp.” Có một cô bạn gái như vậy nhất định sẽ bắt cô ấy mặc đồ thủy thủ cho xem!

Ừ, đẹp lắm.

Lục Thâm Viễn dừng lại, quay đầu, mặt không đổi sắc: “Căn cứ vào luật pháp nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa về việc nuôi dưỡng trẻ em, chương hai điều chín quy định, nếu một người đàn ông không có vợ nhận nuôi một người, tuổi của người nhận nuôi và người được nhận nuôi phải chênh lệch từ bốn mươi tuổi trở lên.”

Cho nên cậu thanh niên à, cậu suy nghĩ nhiều quá.

Trần Uy: “...”

*****

Xa Tinh Không ôm nỗi thấp thỏm suốt 24h mới dám lấy dũng khí nhắn cho anh một tin.

Dựa theo số điện thoại anh cho trên danh thiếp, cô đã chỉnh sửa nội dung tin nhắn không dưới năm lần: “Anh có ở đây không? Em là Xa Tinh Không, anh đang ở đâu đấy? Có rảnh không, có thể gặp nhau nói chuyện được không?”

Lục Thâm Viễn lần này giúp Nam Thành phá được vụ án giết người, nhận được vô vàn lời khen từ người dân, trong sở cũng dần có người công nhận năng lực của anh. Nam Thành khôi phục lại cuộc sống yên bình.

Ngày tiếp theo sở trưởng phái tiểu Chu tới, hỏi Lục Thâm Viễn: “Đội trưởng có yêu cầu gì đối với cục trưởng không? Tỷ như...” thường cho anh cái gì đấy.

Tiểu Chu nói uyển chuyển, Lục Thâm Viễn còn đang suy nghĩ không biết làm sao có thời gian rảnh để đi tìm Xa Tinh Không, nếu tiểu Chu đã nói vậy thì hay là sẵn tiện xin vài ngày nghỉ?

Đáng tiếc anh còn chưa mở miệng thì Trần Uy bên cạnh đã lảng xãng, anh ta cho là Lục Thâm Viễn không biết nên muốn thứ gì, dù sao cái gì anh cũng không thiếu, Trần Uy kéo kéo cánh phục không vừa người cười đùa với tiểu Chu: “Nếu không cậu gọi hăng may thêm hai bộ quần áo vừa người chút được không? Cậu nhìn quần áo siết chặt đội trưởng khiến khí chất của anh ấy không phô bày hết được kìa.”

Lời này có thể coi là thật. Lục Thâm Viễn và tiểu Chu nhìn thử, cánh phục của Trần Uy còn nhỏ hơn của anh, xua tay duỗi eo một cái là có thể lộ ra một eo thịt.

Lục Thâm Viễn nhớ mớ mang máng rằng đây không phải là lần đầu tiên Trần Uy ca cẩm với anh về vấn đề quần áo.

“Hắc, đây là do chúng tôi không đúng, cho hai người quần áo không vừa người, không có sao để tôi chạy đi báo cáo ngay, tranh thủ ngày mai sẽ cho hai người quần áo lớn hơn!” Tiểu Chu cúi người gật đầu.

Lục Thâm Viễn suy nghĩ, lời xin nghỉ đến khoe miệng thì nuốt về, liếc mắt thấy Trần Uy đang ưỡn ẹo, chân mày anh nhú lại, cuối cùng nói: “Vậy thì theo ý Trần Uy, cứ đòi cho chúng tôi quần áo vừa người hơn là được rồi.”

Tiểu Chu hiểu ý, trở về báo cáo. Lục Thâm Viễn không lên tiếng nữa. Tiểu Chu đi, Trần Uy hoa tay múa chân, cao hứng biết bao nhiêu: “Đội trưởng đội trưởng, cuối cùng chúng ta cũng có quần áo rộng hơn rồi!”

Lục Thâm Viễn ngẩng đầu nhìn anh ta. Trần Uy hắc hắc cười: “Sếp không biết bộ đồ này trời buộc em thế nào đâu, mỗi lần làm động tác khoa trương là phải cẩn thận!”

Lục Thâm Viễn: “Cậu vui vẻ là được rồi.”

Có vẻ mọi người đã nghĩ sai về truyện rồi, thật ra hai nhân vật chính là anh Viễn và anh Uy, chị Không chỉ làm nền thôi, bởi vì anh Viễn nói: “Cậu vui là được rồi!”:))))))))))

Bạn đang đọc truyện *Tựa Như Tình Không Của Thâm Viễn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Lục Thâm Viễn còn chưa tìm được thời gian thích hợp để gặp Xa Tình Không thì vừa vận nhận được lời mời: Trường tiểu học trong trung tâm thành phố mời cảnh sát đến trường giảng dạy về cách bảo vệ bản thân.

Vụ án lần này làm náo động cả huyện Bình Hòa, tuy nói phạm nhân đã bị bắt nhưng cũng không thể lơ là cảnh giác. Các trường tiểu học trong thị trấn thậm chí là trường cao trung trường dạy nghề đều tìm người về triển khai phổ biến cho học sinh.

Anh vốn là Đại đội trưởng từ thành phố Lan Khê tới nên sở trường không tiện nhờ vả, không đề cập chuyện này với Lục Thâm Viễn. Là do tiểu Tống lờ miệng, trong một lần đưa mì gói cho Trần Uy thì hí hửng tiết lộ: “Sở trưởng gọi Tôn Thư đến trường tiểu học trong thành phố giảng dạy hai ngày, tôi sẽ được đi theo đó.”

Việc tiểu Tống một lòng muốn đi lên thị trấn vẫn chưa thay đổi. Lúc đó Lục Thâm Viễn vừa vận đi qua, bắt được mẩu chót, hiếm thấy chen vào nói: “Phải vào thành phố dạy học?”

Tiểu Tống và Trần Uy ngáy người, vội vàng gật đầu trả lời anh: “Đúng, Tôn Thư sẽ đi.”

Lục Thâm Viễn nhìn hai người một lúc, biểu tình sâu không lường được. Trong tay Trần Uy còn cầm gói mì tiểu Tống vừa đưa, anh ta vội vàng rút ra hai gói đưa cho Lục Thâm Viễn, anh không nhận, thu hồi ánh mắt, khỏe miệng khẽ nhếch lên cười nhạt rồi xoay người rời đi.

Tiểu Tống và Trần Uy trở mắt nhìn nhau. Không hiểu chuyện gì xảy ra. Nhưng sau đó rất nhanh liền biết.

Trước khi tan việc, Tôn Thư âm ức nghiêm mặt chạy đến tìm tiểu Tống, anh ta thích nghe Trần Uy kể về thành phố lớn, hai người đang thảo luận tới chỗ camera trong xe cấp cứu 120 quay được cảnh tên cướp đang cản đường thì Tôn Thư liền chạy tới níu áo tiểu Tống, đáng thương mang đến tin xấu: “Anh, em có thể không mang theo anh vào thị trấn xông xáo được rồi!”

Nụ cười của tiểu Tống lập tức cứng đờ, anh ta kêu lên, “Sao không?”

“Sở trưởng đòi chú ý muốn cho đội trưởng Lục đi.”

Trong nháy mắt yên lặng. Trần Uy và tiểu Tống mơ hồ biết rõ sự thật: “...”

Lục Thâm Viễn chỉ chờ cơ hội như vậy để đi thăm người thôi. Rốt cuộc cũng coi là có chút lương tâm, tiểu Tống từ nhỏ ở đây nên biết đường, thỏa mãn tâm nguyện nhỏ của anh ta: Đi cùng tiểu Tống vào thị trấn.

Gần đây có nhiều buổi giảng dạy nên nhân viên trong sở ít đi, Trần Uy cũng muốn cùng đi, anh ta là người hiểu rõ nhất mục đích của Lục Thâm Viễn: Muốn đi gặp tiểu tiên nữ!

Vậy mà anh lại từ chối đề nghị này: “Trong sở không đủ người, tôi và tiểu Tống đi được rồi, cậu ở lại hỗ trợ mọi người.”

Trần Uy nghiêng đầu nhìn tiểu Tống đang cười hi hi: “...”

Xe chở Lục Thâm Viễn và tiểu Tống vững vàng chạy vào trong thị trấn. Xa Tình Không hai ngày trước đã biết xế chiều hôm nay có một buổi tọa đàm ở sân thể thao lớn, trường học đã dựng xong một cái bục giảng nhỏ, giảng biểu ngữ: Tọa đàm giảng dạy kiến thức về bảo vệ an toàn bản thân năm 2016.

Người được mời đến là cảnh sát Tôn của đồn công an Nam Thành.

Buổi chiều vừa tan học nhà trường liền vội vàng dẫn học sinh tập hợp lại, giáo viên hướng dẫn học sinh xếp hàng ngay ngắn có thứ tự, mặt trời mùa thu chiếu xuống, đám học trò ngồi thẳng, yên lặng như tờ.

Xa Tình Không đi theo lớp của mình ngồi vào cuối hàng, giáo viên Doãn Nhã ở lớp kế bên vỗ bả vai cô, nhỏ giọng hỏi: “Sao lại long trọng dữ vậy, mấy

ngày trước trong lúc họp đã nói không có chuyện gì lớn mà?”

Xa Tinh Không cũng rơi vào sương mù, nhún vai lắc đầu nói: “Tôi cũng không rõ lắm.”

Liêu Tiểu Duyên ngồi bên trái Xa Tinh Không, nghe hai người thì thầm nên sáp lại gần phổ biến, “Hai người không biết hả? Lần này đổi người dạy rồi, lúc trước chỉ là một cảnh sát bình thường không cần phải làm lớn lên nhưng sau này thì khác rồi”, vừa nói vừa kéo dài giọng.

Xa Tinh Không và Doãn Nhã: “Cái gì?”

Liêu Tiểu Duyên tỏ vẻ ngạo mạn, “Cô vậy mà không biết à? Đổi người đó, có lai lịch lớn, mặc dù tôi không biết là chức vụ gì nhưng mọi người đều nói là hai vạch ba sao!”

Nói xong còn tức giận.

Doãn Nhã phụ họa: “Hai vạch ba sao?”

Khỏe mắt Xa Tinh Không lóe lên, trong đầu nhớ lại hình ảnh lần đầu tiên gặp nhau sau khi anh về nước, trên vai anh là bộ quân phục cảnh sát, hai vạch ba sao.

“Hai vạch ba sao là chức vụ gì?” Doãn Nhã không biết, hỏi.

Liêu Tiểu Duyên lắc đầu, “Không biết.”

Xa Tinh Không nhìn thẳng về trước vượt qua học sinh ngồi hàng đầu, trên bục giảng là lãnh đạo đang táy máy thử micro.

Doãn Nhã nghiêng đầu hỏi cô: “Cô có biết không?”

Xa Tinh Không nghiêng đầu nhìn gương mặt thanh tú của Doãn Nhã, nhấp môi dưới rồi lại tránh ánh mắt, Liêu Tiểu Duyên vừa định trêu chọc Xa Tinh Không thần thông quảng đại nhưng cũng là rùa biển thì cô lại nhẹ giọng trả lời: “Chi đội trưởng.”

Đội trưởng đội điều tra tội phạm.

Cấp bậc của chi đội trưởng thường là cảnh sát cấp một hoặc cảnh sát cấp hai, ứng với hai vạch ba sao hoặc hai vạch hai sao. Từ khi biết chức vụ của anh thì cô đã âm thầm điều tra.

Doãn Nhã à một tiếng dài, gật đầu.

Liêu Tiểu Duyên bổ sung: “À đúng rồi, cái vị cảnh sát lần này tới tọa đàm chính là nhân vật lợi hại đã phá được hai vụ án giết người gần đây đó.”

Lời bổ sung lần này chính thức làm rõ sự băn khoăn trong lòng Xa Tinh Không. Cô nhìn Liêu Tiểu Duyên một cái sau đó lặng lẽ lấy điện thoại ra, mở một tin vừa được nhận từ anh sáng nay:

Anh đi tìm em

Không có thời gian địa điểm. Bây giờ thì biết rồi.

“Các thầy cô giáo, các bạn học sinh, thật vui mừng khi mọi người có thể tới đây nghe buổi giảng dạy này, lần này trường chúng ta rất vinh hạnh mời được một đội trưởng đội điều tra tội phạm đến từ thành phố Lan Khê tới, xin mọi người cho một tràng pháo tay hoan nghênh!”

Trong micro, tiếng lãnh đạo vang lên rõ ràng, một tràng pháo tay cất lên. Xa Tinh Không cất điện thoại lần nữa nhìn phía trước, vượt qua đầu một đám con nít thấy được bước chân vững chãi của một người đàn ông.

Xa Tinh Không chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày mình lại được trải nghiệm cảm giác lén lút lút hẹn ăn cơm cùng với nhân vật lớn mà trường học mời về. Sau khi kết thúc buổi dạy cô liền nhận được điện thoại của Lục Thâm Viễn, anh ở trước cổng trường chờ cô.

Xa Tinh Không phí biết bao công sức mới tách ra được đám người Liêu Tiểu Duyên, chạy ra cổng liền thấy Lục Thâm Viễn cả người áo đen quần đen, đứng bên cạnh xe, trời tối dần, lúc anh chia ngón tay ngoắc ngoắc cô, Xa Tinh Không như nhìn thấy được ánh sao trong mắt anh.

Lục Thâm Viễn có mang theo đồ mặc, cô nhìn xung quanh, chắc chắn không có người quen rồi mới chạy tới, vừa đứng vững bên cạnh anh thì trong xe đột nhiên ló ra một cái đầu, “Chào chị dâu!”

Giọng nói kia phát ra làm cô giật mình.

Che giấu nhịp tim đập loạn, Xa Tinh Không sợ hãi như thấy quỷ nhìn tiểu Tống vừa cất tiếng chào, há miệng không biết nói gì thì Lục Thâm Viễn đã đẩy đầu anh ta vào lại trong xe, giọng lạnh lùng: “Biết điều thì ngồi yên trong xe đi!”

Xa Tinh Không: “...”

Tiểu Tổng: “Dạ.” Lui đầu vào, kéo cửa kính lên.

Xa Tình Không dẫn anh tới phố ăn vặt phía sau trường học chọn một tiệm cơm ít người, không phải là phòng ăn cao cấp mà là một quán ăn nhỏ phổ thông, bốn cái bàn, ánh đèn sáng soi chiếu bóng bà chủ đang nấu nước, khói trắng quanh quẩn.

Gọi ba phần mì Somen, một cho tiểu Tổng đang ngồi trên xe.

Bà chủ nhanh nhẹn bung hai cái bát tới, nóng hổi, bên trên còn có vài cọng hành lá cắt nhỏ. Ánh mắt Xa Tình Không hơi động một cái.

Lục Thâm Viễn tách đũa đưa cho cô, nghiêng đầu nhìn bà chủ đã đi xa anh mới tách thêm đôi nữa, đến trước mặt cô nhặt hết hành trong bát ra.

Xa Tình Không dừng lại, cầm đũa hất cái đũa đang gấp hành của anh ra, không thèm nhìn mặt anh mà lấy đũa khuấy bát mì mấy cái, hành lá đang ở trên bây giờ đã rải đều trong bát, cả bát toàn hành.

Trong hơi nóng của mì bốc lên, Xa Tình Không cảm thấy hốc mắt hơi nóng.

Sắc mặt Lục Thâm Viễn trầm xuống, nửa giây sau mới rút tay về, cầm đũa vào bát mì trước mặt mình.

Xa Tình Không nuốt trọn vài miếng, thì ra khi thêm hành sẽ có mùi vị này. Sắc mặt anh đen thui, âm thanh không nghe rõ ý gì: “Em ăn được hành à?”

Xa Tình Không đang nhai thì giương mắt nhìn, cách lớp khói mờ nhìn thẳng vào anh, “Ăn riết rồi sẽ quen.”

Lục Thâm Viễn nhẹ nhàng đặt đũa xuống. Cô cũng buông đũa, đi thẳng vào vấn đề, nói ra câu mà cô luôn muốn nói, “Ngày đó anh dựa vào cái gì mà hôn em?”

Lục Thâm Viễn không chút nghĩ ngợi: “Bởi vì chúng ta còn thích nhau.”

Xa Tình Không nhướng mày, “Thích nhau? Con mắt nào của anh nhìn thấy rằng em còn thích anh?”

Cô vội vã thanh minh che giấu.

Lục Thâm Viễn nhìn cặp mắt đang cố gắng tròn to của cô, yên tĩnh mấy giây, anh thu hồi vẻ lười biếng, chấp hai tay đặt trên bàn nghiêm nghị nói: “Thứ nhất: Ánh mắt.”

Xa Tình Không hé miệng.

“Lúc ăn cơm cùng Xa Mục Tùng, em tổng cộng nhìn anh năm lần, trong đó có ba lần em ngượng ngừng tránh né.”

“Làm sao anh nghĩ đó là ngượng ngừng?”

Lục Thâm Viễn tỉnh bơ: “Em đỏ mặt ba lần, rũ mắt nhìn chằm chằm một nơi đến xuất thần, thậm chí khẩn trương sợ Xa Mục Tùng biết quan hệ giữa chúng ta, nếu như không phải là còn thích thì tại sao em lại lo lắng sợ anh em phát hiện?”

Môi Xa Tình Không mím thành một đường.

“Thứ hai: Vòng tròn bạn bè trên Weibo.” Lục Thâm Viễn chìa ngón trỏ và ngón giữa ra, đối mặt với cô, “Từ sau khi anh về nước, Weibo của em đăng nội dung thống nhất chỉ có hai chữ.”

“Chữ gì?” Xa Tình Không cau mày nhìn anh.

“Trương tư.”

“...”

“Ví dụ như cái microblog mà em chia sẻ mấy ngày trước.” Lục Thâm Viễn lấy điện thoại ra, mau lẹ mở ra trang Weibo của cô, là bài đăng chia sẻ một bình luận.

Khóe mắt cô co rút, không cần xem cũng biết nội dung là gì.

Mấy ngày trước Nhan Thần Doãn đã công bố tình yêu lên microblog, cô đã chia sẻ lại.

Ngày nắng: Tôi nhớ anh ấy. Nhan Thần Doãn: “Là lướt xúc xắc an đậu đỏ, tận xương tương tư có biết không”? Tô Cẩm: Câu này có thể biểu đạt sâu sắc tình yêu đối với một người.

* Câu này nằm trong bài thơ của tác giả Ôn Đình Quân, để chế giễu cái mới và mệt mỏi của cái cũ. Thời Đường người ta ví đậu đỏ tượng trưng cho tình yêu, nghĩa sâu xa hơn thì mình không rõ lắm.

“Là lướt xúc xắc an đậu đỏ, tận xương tương tư có biết không?” Lục Thâm Viễn thấp giọng đưa mắt nhìn, ngón tay như có như không vuốt ve quá khứ.

Xa Tình Không xuôi tay ở bên người, nắm thật chặt. Cô cho là anh sẽ không để ý tới Weibo của mình.

Cô có thể nhớ, cái Weibo này là năm đó cô bắt anh đăng kí nhưng cơ bản là anh không đụng tới, có thể mặt khẩu là cái gì cũng không nhớ.

“Thứ ba cũng là điểm mấu chốt nhất.”

“Cái gì?” Xa Tình Không nhìn lên.

Khóe miệng anh hiện lên nụ cười, “Mục Tâm chính miệng nói với anh, em ghét ngày tuyết rơi bởi vì ngày đó khiến em nhớ về một người.”

Ngày Lục Thâm Viễn xuất ngoại thành phố Lan Khê đang là mùa đông, bông tuyết bay đầy trời, Xa Tình Không lôi kéo Mục Tâm, khóc thảm thương: “Làm sao bây giờ, lần này mất anh ấy thật rồi!”

Móa nó!

Ngày phòng đêm phòng, tặc trong nhà không phòng!

Hai người không ai nói chuyện. Trong phòng bếp vọng ra tiếng nôi niêu xoong chảo.

Yên lặng một hồi lâu.

Trong giọng nói của cô mang mấy phần ghen ngạo: “Lục Thâm Viễn, anh vĩnh viễn đừng dùng năng lực trinh thám của mình để suy đoán một chuyện nào đó sao?”

Hai năm trước như vậy, hôm nay cũng như vậy.

*****

Hai ngày nay cô hợm Doãn Nhã hơi khó chịu, định tan làm hẹn Xa Tình Không cùng cô đi khám bệnh sẵn tiện lấy ít thuốc cảm mạo, không ngờ tan làm lại không thấy bóng người, không biết làm sao đành một mình đi tới phòng khám tư nhân.

Bạn đang đọc truyện *Tựa Như Tình Không Của Thâm Viễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Hôm đó sau khi Lục Thâm Viễn và Xa Tình Không gặp nhau, hai người không vui mà về, Xa Tình Không về trường học cũng không quay đầu lại, Lục Thâm Viễn trầm mặc nhìn bóng người càng chạy càng xa.

Tiểu Tống ở trong xe chờ anh mang bữa ăn về, anh ta đưa cổ ra nhìn sau lưng Lục Thâm Viễn, nghi ngờ: “Chị dâu đâu sắp? Không cùng về hả?”

Lục Thâm Viễn không thèm nói chuyện với anh ta, đẩy đầu tiểu Tống vào, ngồi vào ghế yên lặng hồi lâu rồi mới cho xe quay đầu chạy đi.

Sau đó Xa Tình Không gặp lại Doãn Nhã trong bệnh viện, chuyện xảy ra sau khi gặp anh một tuần.

Sắc mặt cô ấy tái nhợt nằm trên giường bệnh, trên người là các loại ống, thấy cô đến thăm thì mở mắt rồi liền nhắm mắt, không thèm quan tâm Xa Tình Không.

Chị của Doãn Nhã cũng ở đây, thấy cô thì nhàn nhạt gật đầu chào, không nói gì nhiều. Ít hay nhiều gì thì cũng đang trách cô.

Những ngày qua cô đã nghe thấy đồng nghiệp bàn tán, khua môi múa mép cả đám người.

Doãn Nhã bị người ta khóa trình tiết!*

*Mọi người tò mò thì lên gg search nhé.

Vào ngày hôm đó lúc cô trộm chạy ra ngoài gặp Lục Thâm Viễn, Doãn Nhã một người đi đến bệnh viện khám bị ông bác sĩ làm hại. Mặc dù không có đạo lý nhưng vì không có chỗ phát tiết nên Doãn Nhã trách Xa Tình Không, người nhà của cô ấy cũng trách cô.

Trách Xa Tình Không ngày đó không đi cùng Doãn Nhã đến phòng khám, để cô ấy bị bắt vào miệng cọp!

Doãn Nhã là người huyện Bình Hòa, con gái nhỏ nhất trong nhà. Lớn hơn có hai chị đã lấy chồng và một anh trai đã lấy vợ, cha mẹ là nông dân, nhà có

mấy mẫu ruộng cây cấy nuôi gia súc, ông ngoại bị bệnh nằm liệt giường, bà ngoại vì cuộc sống gia đình mà vẫn ra đồng làm việc, gia đình bình thường giản dị.

Xa Tình Không thuận đường mua trái cây tươi đặt trên bàn, Doãn Nhã không mở mắt nhìn cô ngược lại em họ của cô ấy, Doãn Mỹ nghe mùi trái cây mà tới.

Cô ấy xít lại gần nhìn thử, không khách khí nhìn cô cười ha ha, không biết là đang châm chọc hay có ý khác: “Táo và chuối tiêu lớn như vậy, lại còn có mận nữa. Xa tiểu thư thật tốn kém.”

Xa Tình Không nghe tiếng quay lại nhìn Doãn Mỹ. Doãn Nhã lúc này mới mở mắt ra, miễn cưỡng nói chuyện, không biết là đang nói với ai: “Người ta là Xa tiểu thư từ thành phố lớn tới, người có tiền thì chút trái cây này không coi vào đâu đâu.”

Xa Tình Không quay đầu, hơi rủ mắt nhìn Doãn Nhã. Cô cảm thấy gai mắt. Từ bệnh viện đi ra cô không trở về trường học liền mà đi tới đồn công an đối diện trường không xa.

Trên đường đi đã nhắn cho Lục Thâm Viễn một tin: “Có rảnh không? Chút nữa em tới tìm anh nhé? Có chuyện muốn hỏi anh.”

Cô suy nghĩ một hồi mới đành tìm tới phương pháp này. Phải có chút thông tin gì đó. Chỉ là nhìn hành động của bản thân mình có hơi chán ghét. Cự tuyệt người ta xong lại ý vào người ta có chút thích mình mà nhờ vả.

Lục Thâm Viễn không nghĩ nhiều như vậy, cô nhờ anh giúp đỡ thì đương nhiên là anh đồng ý, mỹ nhân chủ động liên lạc thì phải gật đầu rồi.

Tuần trước tạm biệt Lục Thâm Viễn không nói gì khiến Xa Tình Không nghĩ anh sẽ không tới tìm cô nữa, không ngờ sáng hôm sau lại nhận được tin nhắn: “Anh xin điều đến khu 23 đồn cảnh sát đối diện trường em rồi.”

Lúc Xa Tình Không thấy tin nhắn còn đang mơ màng buồn ngủ, đọc xong thì chấn động luôn, vội vàng lau mắt nhậ nhòe kiểm tra lại nội dung, chắc chắn mình không nhìn nhầm mới run rẩy trả lời anh: “Tại sao anh chuyển đi?”

Cô còn tưởng là anh bị kiêu tranh cãi vô lý chanh chua của mình dọa chạy, không quay lại nữa! Mặc dù cô cứ luôn mong là không phải như vậy.

Lần này anh trực tiếp trả lời bằng âm thanh, giọng nói trầm thấp dễ nghe xuyên thấu qua điện thoại, truyền tới lỗ tai cô: “Anh muốn chân thành hiểu rõ em, không phải dựa vào suy đoán trinh thám mà anh luôn dùng.”

Xa Tình Không: “....”

Sau đó. Lục Thâm Viễn nói được là làm được. Anh thảo luận với sở trưởng của đồn công an Nam Thành, lý do cũng đầy đủ: Huyện Bình Hòa có nhiều thôn quê, không nhất định phải ở lì một nơi, đi các địa phương khác thực hành tham khảo học tập, hiểu sâu các vụ án càng nắm giữ được nhiều thủ pháp phá án hơn.

Lời nói của anh quá thuyết phục, thuận lợi bị điều đến khu 23. Lục Thâm Viễn để Trần Uy ở lại, một mình đến nơi khác, trước hôm đi tiểu Tống và Trần Uy còn níu kéo cánh tay anh: “Đội trưởng, anh sẽ quay về chứ?”

Anh nhìn Trần Uy đang sậm mặt đứng sau lưng tiểu Tống, cười: “Vậy phải xem Trần Uy thế nào đã, nếu biểu hiện tốt tôi sẽ về đưa theo.”

Tiểu Tống quay đầu tức giận với Trần Uy: “Quả thật là cậu khiến đội trưởng mất hứng đúng không?”

Biết Lục Thâm Viễn là vì cái đẹp mà chuyển đi nên Trần Uy im miệng, không nói tiếng nào. Trở lại hiện tại, Lục Thâm Viễn dẫn Xa Tình Không tới phòng làm việc, thời gian nghỉ trưa trong phòng cũng không có nhiều người.

Xa Tình Không không quanh co, nói rõ mục đích của mình khi đến tìm anh: “Ngày hôm qua anh nói với em vụ án của Doãn Nhã là do anh phụ trách, anh có thể nói em biết đã có chuyện gì xảy ra không?”

Sau khi biết chuyện Doãn Nhã nằm viện không lâu thì Lục Thâm Viễn cũng gọi điện thoại tới hỏi han cô: Cảnh sát điều tra ra thân phận Doãn Nhã, biết cô ấy là đồng nghiệp của cô, so với vụ án người mà Lục Thâm Viễn quan tâm hơn chính là Xa Tình Không.

Lục Thâm Viễn đang mặc bộ cảnh phục của khu 23, khéo léo vừa người.

“Em muốn biết chuyện này?” Anh rót một cốc nước, ngồi đối diện, hỏi cô. Không ngờ cô tới đây là vì chuyện này.

Xa Tình Không nắm chặt vạt áo, đối mặt với ánh mắt anh, không chút nghĩ ngợi gật đầu, “Hôm nay em đi thăm Doãn Nhã, cô ấy hình như hiểu lầm em rồi.”

Cũng không hoàn toàn là bởi vì Doãn Nhã hiểu lầm, từ nhỏ đến lớn cô bị hiểu lầm vô số chuyện đã thành thói quen, thêm cô ấy hiểu lầm nữa cũng không thành vấn đề gì lớn. Chỉ là sau khi nghe được hoàn cảnh gia đình của Doãn Nhã, Xa Tình Không đột nhiên thấy cảm thông.

Gia đình của cô ấy khiến cô nhớ lại rất nhiều năm trước, ông ngoại bị bệnh và bà ngoại ở trong núi sâu.

Hai tay anh đặt trên bàn, ngón tay vô tình hoặc cố ý gõ lên mặt bàn phát ra tiếng động nhỏ, anh nhìn chăm chăm cô, “Em muốn nghe chuyện gì?”

Giọng nói cô hững hờ vài phần: “Nguyên nhân hậu quả.”

Chuyện xảy ra vào hai ngày trước, khi Lục Thâm Viễn vừa tới đảm nhiệm chức vụ được một ngày rưỡi, vào sáng sớm có hai ba người chạy tới báo án: “Phòng khám trên đường Hữu Ái có người đánh nhau, bác sĩ bị đánh bẻ đầu chảy máu rồi! Đồng chí cảnh sát mau mau đi ngăn cản, đừng để xảy ra án mạng!”

Bây giờ xã hội thật lạ, xảy ra chuyện đổ máu không gọi cấp cứu mà lại chạy đến nhờ cảnh sát. Lúc đó anh và mấy cảnh sát khác đang ở trong sân tập thể dục, nghe được tin tức liền thay quần áo tử tế chạy tới hiện trường kiểm tra. Mọi người chỉ nghĩ là một vụ đánh nhau bình thường.

Không ngờ khi tới lại thấy có một người phụ nữ chảy máu đầm đìa ngồi dưới lòng đường, một bác sĩ ngã ngồi trên mặt đất và một thanh niên đầy máu trên tay.

Lục Thâm Viễn hít sâu, âm thầm thở dài. Vận khí đủ xui. Vừa đổi nơi làm việc còn chưa kịp đi tán gái thì đã xảy ra chuyện.

Xe cảnh sát ô ô vang tận mây xanh, xe cấp cứu 120 cũng tới đẩy hai người bị thương lên xe, trong đó người phụ nữ là bị thương nghiêm trọng nhất. Người thanh niên bị cảnh sát chế ngự bắt đứng lên.

Cảnh sát bắt đầu lấy lời khai của quần chúng vây xem xung quanh, có một nam một nữ mặc áo khoác dày đứng ra làm chứng, là người nhìn thấy tận mắt vụ việc: “Lúc sáu giờ chúng tôi đi ra cửa, đi ngang qua đây liền thấy trước cửa phòng khám có một người phụ nữ quỵ xuống đất, đầu mùa đông trời lạnh nhìn rất dọa người.”

“Phòng khám mở cửa, bác sĩ mặc áo khoác dài đứng bên cạnh người phụ nữ, nhéo lỗ tai cô ta mắng to.”

“Người tới vây xem rất nhiều, chúng tôi quan tâm hỏi cô ấy có sao không nhưng người bác sĩ lại bảo đó là chuyện riêng nhà họ, không được xen vào.”

“Sau đó có người nhìn thấy dưới móng cô gái đó chảy máu, càng chảy càng nhiều, lúc này mọi người mới ý thức được sự nghiêm trọng.”

“Có người nhận ra cô gái kia là em gái của ông chủ cửa hàng bán thức ăn, vội vàng đi gọi ông ta đến.” Người nữ nhìn thấy tận mắt nói đến đây thì chỉ thanh niên đang bị cảnh sát bắt giữ, “Chính là em gái của anh ta.”

“Lúc tới không biết cô gái kia nói gì mà anh ta tức giận dùng đầu gối tiến đến đánh bác sĩ.” Người nam cũng bổ sung.

Lục Thâm Viễn nhìn người thanh niên kia. Mắt anh ta đỏ loét, bởi vì nổi nóng mà màu da cũng đỏ lên, bộ mặt dữ tợn nhìn đám người la lên: “Cái tên cầm thú khốn khiếp đó! Hắn dám khóa em gái tôi! Không bằng cầm thú! Hắn ta điên rồi!”

Mọi người không hiểu anh ta là cái gì. Lục Thâm Viễn nghiêng đầu hỏi cảnh sát cạnh bên, “Khóa cái gì?” Cảnh sát cũng lắc đầu.

Cảnh sát áp tải người thanh niên về đồn công an thì người xem náo nhiệt trên đường mới dần tản đi. Lục Thâm Viễn cũng biết “khóa” trong câu kia nghĩa là gì.

Là “khóa trinh tiết.” Tin tức từ bệnh viện truyền tới, trên người cô gái có một cái khóa trinh tiết.

Khóa vốn là một hành động cho thấy vật này vốn là sở hữu của mình. Kiến thức sâu rộng như đội trưởng Lục cũng há hốc mồm.

Thật rắc rối.

Đội trưởng Lục “thuần khiết” than thở: Bà nó, không hiểu nổi, đó là cái gì, chưa bao giờ nghe thấy!

Vụ này có vẻ ngộ

Bạn đang đọc truyện *Tựa Như Tình Không Của Thâm Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Xa Tình Không và Doãn Nhã không tính là quá thân, không cùng dạy một lớp học nhưng trùng hợp hai lớp gần nhau, vào giờ học cũng chạm mặt mấy lần.

Mấy ngày gần đây cô cũng không gặp được Doãn Nhã, lúc tin Doãn Nhã xảy ra chuyện truyền tới trường học Xa Tình Không cũng chỉ nghe các thầy cô giáo trong phòng làm việc khua môi múa mép bát quái:

“Doãn Nhã là cô gái rất biết điều, trước đó vài ngày tôi còn về quê của cô ấy chơi, hàng xóm láng giềng cũng khen cô ấy hiểu chuyện khôn khéo.”

“Có thể đi dạy ở trường tiểu học trong trung tâm thành phố thì trình độ văn hóa cũng rất cao.”

“Tôi và cô ấy ở cùng một căn nhà trọ, ít ngày trước Doãn Nhã về nhà, nhìn cô ấy đi bộ có hơi khó khăn, trong cầu tiêu có băng vệ sinh dính máu, tôi cứ tưởng là cô ấy tới tháng, cũng không chú ý nhiều.”

“...”

Không ai ngờ tới chỉ trong mấy ngày mà Doãn Nhã lại gặp loại chuyện nhục nhã như vậy.

Lục Thâm Viễn kể lại trước sau câu chuyện, cuối cùng còn hỏi thêm cô một câu: “Em muốn xem thanh khóa kia sao?” Anh nói một cách thân nhiên.

Xa Tinh Không buông tay thả vạt áo này giờ bị chính mình làm nhăn, Lục Thâm Viễn nhìn cô từ trên xuống dưới.

Hôm nay cũng không lạnh lắm, Xa Tinh Không mặc trên người bộ quần áo giản đơn, mái tóc dài quy củ, lúc nói chuyện sợi tóc nhẹ rũ xuống, cô gật đầu một cái, nhẹ giọng trả lời: “Ừ”

Cô muốn xem anh liền bật máy vi tính lên, mở file tài liệu hình ảnh vật chứng.

Đẩy máy vi tính qua cho Xa Tinh Không nhìn, cô kéo ghế gần lại chút, thấy rõ hình ảnh bị phóng đại trên máy vi tính.

“Khóa cửa cuốn?”, Xa Tinh Không trở mắt ghen hòng.

Hình ảnh rất rõ ràng hiện lên hết thảy.

Một cái khóa ri sét lẳng lẳng nằm trong túi đựng vật chứng, bên trên còn vết máu chưa lau đã đổi thành màu đen.

Vừa nghĩ tới vật kia đã từng xuyên qua hạ thể của một người, thịt và phần ri sét chạm nhau, Xa Tinh Không đưa tay che miệng ngăn cảm âm thanh sợ hãi muốn phát ra.

Trong đầu lóe lên hình ảnh Doãn Nhã đang nằm trên giường bệnh, một người phụ nữ ôm gầy nhỏ con, trải qua một ca cấp cứu, thân thể còn có thể cứu, thứ không thể phục hồi chính là vết thương trong lòng.

Chỉ là...

“Anh có biết chắc chắn cái này dùng để làm gì không?” Xa Tinh Không lại nhớ tới sự kiện nào đó, buông tay đang che miệng xuống, nghiêng đầu hỏi Lục Thâm Viễn.

Ở trong ấn tượng của cô, anh chính là một người khác biệt, giống như một bộ âu phục, người bình thường mặc lên thì giống nhân viên tiêu thụ, nhưng mặc ở trên người Lục Thâm Viễn rất có cảm giác cấm dục. Năm đó anh có thể ôm hôn cô, sờ soạng trên dưới không sót chỗ nào nhưng chân chính hỏi liệu anh hiểu bao nhiêu về loại chuyện này, Lục Thâm Viễn có thể nhỏ giọng nói với cô: “Ở phía dưới con gái các em thì ra là như thế này à?” Xa Tinh Không vừa xấu hổ vừa tức, anh còn không bỏ qua, lại hỏi tiếp: “Thời xưa đêm đầu tiên của con gái tại sao lại phải trải đệm trắng ở dưới mông vậy?”, “Con gái lúc động tình thì sẽ chảy nước à?”

Xa Tinh Không: “...”

Bất mình trả lời? Cô thà để chó tha đi!

Hiện nay, đối mặt với từ ngữ cao cấp hơn: Khóa trinh tiết!

Cô không cần biết năm đó liệu anh có giả heo ăn thịt cọp hay không, đối với cái từ này Xa Tinh Không cũng mơ hồ nửa ngày mới biết nó dùng để làm gì. Huống chi là “thanh niên trong sáng” Lục Thâm Viễn này.

Khóa trinh tiết trong xã hội văn minh này đã sớm biến mất từ lâu. Không ngờ bây giờ lại xuất hiện ở đây.

“Bây giờ thì hiểu rồi.” Lục Thâm Viễn tắt máy tính, đối mặt với trực tiếp với câu hỏi của cô, anh lựa chọn tránh né ánh mắt, hàm hồ trả lời.

Như vậy ý nói: Nếu không phải ngày đó lập tức bù lại kiến thức, anh thật đúng là không biết trên đời còn có loại công cụ thể này!

Thật là một công cụ điên rồ!

Lấy được câu trả lời mình mong muốn, Xa Tinh Không vui vẻ chuẩn bị trở về trường học.

Anh đưa cô đến cửa, trước khi đi còn giữ lại: “Ở lại cùng nhau ăn cơm tối đi?”

Xa Tinh Không lắc đầu: “Ngày mai em có tiết dạy, phải về soạn bài nữa.” Không có thời gian đâu.

“Vậy còn ngày mai?” Lục Thâm Viễn không từ bỏ.

Cô nhìn lịch làm việc trong điện thoại di động.

Lục Thâm Viễn tranh thủ cho kịp thời cơ: “Ngày mai thăm vấn bác sĩ phòng khám bệnh kia, em có muốn đến nghe không?”

Xa Tình Không ngừng nhìn điện thoại, nghe tiếng ngắc đầu, trong mắt thoáng qua vẻ hưng phấn: “Em có thể đến nghe hả?” Thật ra thì rất muốn biết nguyên do câu chuyện.

Tiếp xúc lâu nay Doãn Nhã cũng coi cô là đồng nghiệp, lúc vừa đến cô ấy cũng đã nhiệt tình mời com.

“Có thể.” Lục Thâm Viễn không do dự gạt đầu, “Đến lúc đó anh sắp xếp cho người dẫn em vào.” Chỉ trong mấy giây mà đã nghĩ xong chuyện dụ dỗ.

Đến lúc đó anh thăm vấn nghi phạm, để cho cảnh sát khác dẫn cô tới bên ngoài nghe là được.

“Vậy...” Xa Tình Không không ngốc, không tin cô lại dễ dàng có được quyền lợi tốt như vậy.

“Sau khi kết án xong em cùng anh đi xem phim có được không?” Lục Thâm Viễn nói ra mục đích cuối cùng.

Xa Tình Không nhấp môi dưới, trong mắt anh tràn đầy sự mong đợi không thể che giấu được.

Thật lâu sau cô mới trả lời một câu: “Đợi lúc đó rồi hãy tính.” Sau đó, không đợi anh nói gì, cô xoay người sai bước rời đi.

Một ngày sau đó, Xa Tình Không được mời tới.

Người hiềm nghi phạm tội bị thăm vấn là bác sĩ phòng khám Tôn Dũng, ông ta vừa từ bệnh viện về thì nhận được lệnh từ sở cảnh sát, trên đầu quần băng vải thưa, lúc cô đến Tôn Dũng cũng mới vừa bị đưa tới.

Nhóm cảnh sát bận bịu làm việc, Lục Thâm Viễn lặng lẽ dẫn Xa Tình Không đến cạnh Vu Kim, cảnh sát Vu Kim ngo ngắc nghe anh giải thích: “Cô ấy muốn nghe Tôn Dũng nói thế nào, hôm nay sở trưởng không đi làm, chờ lát nữa tôi đi thăm vấn thì cậu dẫn cô ấy đứng bên ngoài nghe nhé.”

Xa Tình Không nhìn Vu Kim cười: “Phiền anh rồi.”

Vu Kim ngo ngắc nửa ngày mới ồ một tiếng, mắt tròn lớn nhìn chằm chằm Xa Tình Không, thiếu chút nữa là hét lên: “Chị dâu?!”

Xa Tình Không: “....”

Lục Thâm Viễn vỗ ốt Vu Kim trách cứ anh ta: “Cậu nhỏ tiếng một chút, đây là đang đi cửa sau đó!”

Xa Tình Không: ”.....”

Đây là lần đầu tiên cô tận mắt nhìn thấy anh phá án ở khoảng cách gần như vậy, cách một mặt kính thủy tinh. Lục Thâm Viễn ở bên trong, cô ở bên ngoài.

Vu Kim đem tới cho cô cái ghế, nhân tiện đưa ly nước qua.

Xa Tình Không nói cảm ơn nhưng ánh mắt vẫn đặt trên người Lục Thâm Viễn: Anh đang mặc đồng phục cảnh sát nghiêm chỉnh, ngồi ngay thẳng.

Ở đối diện, nghi phạm đeo còng tay, cúi đầu ngồi ở đó, mặt đầy vẻ chán chường.

Nghi phạm Tôn Dũng, nam, 45 tuổi, người địa phương.

Ba năm trước mở phòng khám Hữu Ái ở đây, cảnh sát điều tra được anh ta không có bất cứ giấy phép hành nghề hay chứng chỉ bác sĩ nào cả.

Đối mặt thăm vấn, Tôn Dũng cố hết sức che mặt mình, không dám xuất đầu lộ diện.

Lục Thâm Viễn không nhanh không chậm, Tôn Dũng không mở miệng, anh không ngừng đặt câu hỏi, lặp đi lặp lại vấn đề giống như vậy: “Tại sao anh lại xâm phạm Doãn Nhã? Tại sao lại làm ra loại hành động không có đạo đức này?”

Lặp đi lặp lại câu hỏi cho đến khi một cảnh sát khác cẩn thận đẩy cửa vào, trong tay cầm tập văn kiện, tiến tới bên cạnh anh thấp giọng nói câu gì đó, Lục Thâm Viễn gạt đầu, người cảnh sát kia đem văn kiện giao cho anh, xoay người bước ra khỏi phòng.

Ánh mắt Xa Tình Không đảo hai ba vòng cho đến khi nghe giọng nói trầm thấp của anh vang lên: “Doãn Nhã là bạn gái anh?”

Cô ngo ra nhìn Tôn Dũng, dường như bị những lời nói này ảnh hưởng, Tôn Dũng chậm rãi ngẩng đầu lên. Lộ ra khuôn mặt xấu xí.

“Cô ấy là bạn gái anh vậy tại sao anh lại nhẫn tâm làm ra chuyện này?” Lục Thâm Viễn vẫn còn ở truy hỏi.

Không, là tra hỏi.

Nắm điểm mấu chốt “Doãn Nhã là bạn gái anh ta”, Lục Thâm Viễn ép Tôn Dũng nổi nóng, cuối cùng anh ta mở miệng, gân giọng nhìn anh gào to: “Cô ấy ở bên ngoài ngoại tình! Không hối lỗi! Bị tôi bắt gặp rất nhiều lần! Cô ấy vẫn giấu tôi vụng trộm!”

Cuối cùng đã mở miệng.

Lục Thâm Viễn nghiêng đầu nhìn xuyên thấu qua kính, cô thấy anh nhìn Vu Kim đang đứng bên cạnh cô gật đầu.

Mà cô vẫn chưa hiểu lắm: Doãn Nhã có quan hệ với anh ta à?

“Nếu là bạn gái thì tại sao anh phải làm như vậy?” Lục Thâm Viễn nghiêm mặt, lạnh giọng hỏi.

Tôn Dũng mặt mũi dữ tợn: “Các người nghĩ đi, cô ấy nhỏ tuổi hơn tôi nhiều, cô ấy ngoại tình, chúng tôi gây gỗ cãi và thường xuyên, tan tan hợp hợp quá nhiều lần!”

Doãn Nhã bị cảm vật định đi tìm phòng khám lấy thuốc, lúc đó hai người đang trong thời kỳ chiến tranh lạnh. Nhưng vì để tiết kiệm tiền thuốc, Doãn Nhã đành xụ mặt đi đến phòng khám của Tôn Dũng.

Ai ngờ...

“Đêm hôm đó chính anh khóa cái đó lên người Doãn Nhã?” Lục Thâm Viễn hỏi tiếp.

Tôn Dũng gật đầu, còn bổ sung thêm: “Cô ấy đồng ý cho tôi khóa.”

“Đồng ý?” Việc này khiến người khác hơi bất ngờ.

Tôn Dũng không chút nghĩ ngợi gật đầu.

Xa Tinh Không nghe tiếng chặc chặc khinh thường của Vu Kim ở bên cạnh, một viên cảnh sát đứng gần đó cũng lên tiếng: “Nhắm mắt nói mò à, cô gái kia điên mới đồng ý cho anh ta làm loại chuyện này!”

Trong lòng cô yên lặng gật đầu, đồng ý với lời nói đó.

Lục Thâm Viễn cau mày nhíu mày một cái, đổi câu hỏi: “Tại sao anh lại nghĩ đến việc khóa Doãn Nhã bằng đồ vật này?”

Tôn Dũng cử động tay khiến cho cái còng va chạm phát ra tiếng vang đinh đong dứt quãng, sau đó mới lên tiếng: “Mọi người đều là đàn ông nên sẽ hiểu, có ai quan tâm đàn bà sẽ nguyện ý hay không đâu, khóa lên mới yên tâm a!”

Lời nói này.

Xa Tinh Không lần nữa đem tầm mắt dời lên người anh.

Lục Thâm Viễn ngồi thẳng tắp, đối với lời nói của Tôn Dũng cô còn mong anh sẽ suy nghĩ thật kĩ rồi mới trả lời, không ngờ anh dễ dàng nói ra một câu: “Tôi tin tưởng người phụ nữ của tôi.”

Xa Tinh Không: “.....”

Vu Kim tinh bơ chọt vào lưng của cô, nhắc nhở: Người đàn ông của chị còn nói lời ân ái trước mặt tội phạm kia!

Xa Tinh Không: ” ....”

Sau khi mở miệng, Tôn Dũng phối hợp cũng tốt, hỏi thì trả lời hoặc là tự mình nói làm cảnh sát ghi chép không kịp.

Tôn Dũng hừ hai tiếng, lần nữa nhấn mạnh: “Khóa là do cô ấy yêu cầu gắn! Không phải tôi tự tiện làm!”

Lục Thâm Viễn hé miệng không nói lời nào, lẳng lặng nghe Tôn Dũng trần thuật.

“Lúc khóa chúng tôi có thương lượng, lúc hai người ở riêng thì khóa lại, ở chung một chỗ thì mới mở ra.” Tôn Dũng vừa nói vừa khoa tay múa chân, “Vi chuyện này mà thương lượng hơn nửa ngày. Cô ấy còn sợ tôi đề ý chuyện trước kia nên còn viết tờ giấy bảo đảm cho tôi nữa!”

Ngón trỏ của anh gõ xuống mặt bàn, người cảnh sát ghi chép dừng lại nhìn khuôn mặt Tôn Dũng.

Tôn Dũng dừng lại, nuốt nước miếng một cái, tiếp tục nói: “Tôi sẽ không vô duyên vô cớ làm tổn thương cô ấy, tuổi tác vốn nhỏ hơn tôi, tôi còn coi cô ấy như bảo bối, tôi còn sợ mình quản chặt quá làm mất cô ấy thì làm sao tôi nỡ lòng nào tổn thương cô ấy chứ?”

Tôn Dũng hỏi ngược lại. Mi mắt anh nháy một cái

“Cuộc hôn nhân lúc trước do có người thứ ba xen vào nên đổ bể, không có được hạnh phúc, tôi biết cảm giác đó như thế nào, tôi cũng rất đau khổ.”

Anh ta nhớ lại chuyện cũ rồi đau lòng, che mặt khóc ti tê, “Bây giờ gặp phải A Nhã, cô ấy cũng ngoại tình, tôi ở nhà làm trâu làm ngựa, rửa chén rửa rau cả nồi quét sân giặt quần áo toàn bộ đều là tôi làm, quần áo giày vớ đều của cô ấy đều do tôi tự tay giặt, tôi chỉ nghĩ cô ấy nhỏ tuổi, đi theo tôi chắc chắn sẽ bị uất ức, tôi yêu thương cưng chiều!”

Vừa nói xong hai hàng nước mắt lại chảy xuống, Tôn Dũng cuồng loạn khóc lớn kêu gào, hai tay gõ xuống mặt bàn, còng tay va chạm phát ra mấy tiếng vang.

Đối mặt với Tôn Dũng đang than vãn khóc lớn, nhân viên sợ ngây người.

Xa Tình Không đặt ly nước xuống, chậm rãi đứng dậy, sự chú ý cũng đặt trên người Lục Thâm Viễn, thần kinh căng thẳng, chỉ sợ Tôn Dũng ngã nhào tới làm tổn thương anh.

Dường như nhìn thấu nỗi lo của cô, Vu Kim nhỏ giọng nói: “Đừng khẩn trương.”

Lời còn chưa nói hết đã có hai cảnh sát viên đẩy cửa vào, ổn định Tôn Dũng. Hai người cảnh sát áp giải Tôn Dũng trở về trại tạm giam.

Lần này cắt đứt lời giải thích của Vu Kim với chị dâu nhỏ.

Đừng khẩn trương, ở trong đồn cảnh sát thì có thể xảy ra chuyện gì chứ!

Thâm vẫn tạm chấm dứt ở đây.

Lục Thâm Viễn trầm ổn bước ra, Xa Tình Không không tiếng động bước lên đón, Vu Kim biết điều không biết đã chạy đi nơi nào rồi.

Bởi vì lén lút dẫn Xa Tình Không đến nên trong đồn cảnh sát ngoại trừ Vu Kim, không ai biết cô có quan hệ với anh.

Lục sâu xa còn phải ghi chép tài liệu, Xa Tình Không cũng không định trì hoãn thời gian của anh.

Anh chuẩn bị đưa cô ra cửa thì Xa Tình Không đột nhiên không đầu không đuôi nói một câu: “Trên thế giới không có vô duyên vô cớ yêu, cũng không có vô duyên vô cớ hận.”

Lục Thâm Viễn một lúc không phản ứng kịp: “Em nói cái gì?”

Xa Tình Không trung ra biểu tình nghiêm túc, nhìn lục sâu xa, nói: “Tôn Dũng lại chẳng biết xấu hổ, khóa lại cho bạn gái hay là hai bên tự nguyện? Hoang đường cực kỳ!”

Không cách nào tưởng tượng nổi anh ta lại khóa cái này lên người Doãn Nhã!

Không muốn cô nhắc lại chuyện này, Lục Thâm Viễn trầm xuống, thoáng nói: “Chuyện này còn phải tiếp tục điều tra, còn phải thẩm vấn Doãn Nhã nữa.”

Nghi vấn còn có rất nhiều. Hai người làm sao quen biết? Đối mặt người bác sĩ dùng mọi cách tàn phá, tại sao Doãn Nhã lại không chạy trốn?

Bạn đang đọc truyện *Tựa Như Tình Không Của Thâm Viễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

“Tiếp theo anh định làm thế nào?” Xa Tình Không hỏi Lục Thâm Viễn.

Lục Thâm Viễn lắc đầu, “Trước hết là đem lời trần thuật vừa rồi của Tôn Dũng tổng kết lại đã.”

“Doãn Nhã trước đây thường đặt giao hàng nhanh gửi đến đường 37 phòng 609 Trần Ninh, có thể địa chỉ này chính là nơi cô ấy và Tôn Dũng ở chung hoặc là đây là nhà của Tôn Dũng.” Xa Tình Không lấy điện thoại di động ra đưa địa chỉ giao hàng cho anh nhìn.

Trước đây không lâu cô có mua trên mạng một ít quà vặt, mua không nhiều, muốn gửi tới trường học nhưng sợ không chia cho mọi người thì lúng túng, quan hệ với họ cũng không thân, vừa vặn ngày đó cô và Doãn Nhã ăn cơm, cô ấy khẳng khái cung cấp địa chỉ này cho cô, vỗ ngực nói sẽ giúp Xa Tình Không lấy hàng.

Mà khi cô hỏi Doãn Nhã địa chỉ này là nhà ai thì cô ấy trả lời hàm hồ không rõ: Một người bạn thôi. Cô không phải là người hay tò mò chuyện của người khác, Doãn Nhã không nói Xa Tình Không cũng không hỏi. Không ngờ hôm nay địa chỉ này lại có tác dụng.

Lục Thâm Viễn sững sờ nhận lấy điện thoại di động cầm lên xem.

“Nghe Tôn Dũng khai nhưng vẫn không giải quyết được, Doãn Nhã bây giờ đang đau buồn, khẳng định cô ấy không muốn đến đây thăm vấn đâu, em vẫn thấy nên điều tra những việc liên quan đến hai người ấy trước thôi.” Xa Tình Không chỉ tay vào màn hình: “Ví dụ như hàng xóm của bọn họ.”

Không phải là người thân, nhưng có lẽ so với người nhà thì hàng xóm càng rõ ràng hơn. Người xưa có câu bà con xa không bằng láng giềng gần.

Hàng xóm khẳng định biết nhiều, nhất là chuyện ở gần đó, sau khi ăn cơm xong chuyện trong nhà chuyện ngoài đường đều được lấy ra bàn luận.

Xa Tình Không sao chép lại địa chỉ cho anh, cô còn phải trở về trường học nên không đi theo Lục Thâm Viễn điều tra.

Anh cho người điều tra địa chỉ nhà kia, chủ nhà họ Trần, căn nhà kia đang cho thuê, người thuê đoán chừng là Tôn Dũng.

Lục Thâm Viễn gọi Vu Kim và hai người cảnh sát nữa trực tiếp lái xe tới đó, trình thẻ cảnh sát hỏi người xung quanh, xác nhận phòng 609 chính là nhà của bác sĩ Tôn Dũng.

Mấy người cảnh sát chia nhau hành động, tìm hỏi hàng xóm: “Tôn Dũng và Doãn Nhã có quan hệ gì không? Doãn Nhã có nói chuyện bác sĩ Tôn uy hiếp cô ấy không?”

Hàng xóm trả lời rất nhiệt tình:

“Có nói qua rồi, bác sĩ Tôn nói anh ta biết rất nhiều côn đồ, Doãn Nhã nói cô ấy không dám trốn.”

Nhưng cũng có một loại giải thích khác: “Tôn Dũng nói anh ta mua xe mua biệt thự cho Doãn Nhã, bất kể là ở đâu thì bác sĩ cũng rất giàu, ba năm mua xe năm năm mua nhà, mọi người chắc là cũng biết hoàn cảnh gia đình của Doãn Nhã, nhà cô ấy không có tiền, trải qua cuộc sống nghèo khó chỉ mong ước có ngày tốt hơn!”

Lại có người nói: “Doãn Nhã thường âm thầm nói với chúng tôi Tôn Dũng uy hiếp gia đình cô ấy, nói anh ta biết quê quán của cô ấy ở đâu, cha mẹ ở đâu, cô ấy không nghe lời thì sẽ tới tổn thương người nhà.”

“Doãn Nhã nhát gan lắm, lại là người nhà quê, biết điều sợ người ta uy hiếp!”

Bước đầu có thể nghi ngờ Tôn Dũng không đứng đắn, nói láo. Nhưng lại không thể bởi vì lời của hàng xóm mà liền nhận định tội trạng của Tôn Dũng.

Đám người Lục Thâm Viễn vắt hết óc suy tính nên tìm điểm đột phá từ đâu, nhưng mà không cần suy nghĩ bao lâu thì sáng sớm hôm sau anh đã nhận được điện thoại của Xa Tình Không.

Rất hiếm thấy đây đã là lần thứ hai cô chủ động gọi điện thoại cho anh!

Lúc đó Lục Thâm Viễn và Vu Kim đang ăn sáng, ăn xong còn chuẩn bị tiếp tục làm việc, nhưng đối mặt với điện thoại của người yêu, nguyên tắc gì đó vứt bỏ hết vội vàng nghe điện thoại, Vu Kim không cần nghĩ đã biết ai là người gọi tới.

Là chị dâu nhỏ đi cửa sau ngày đó chứ còn ai!

“Bây giờ anh có rảnh không? Doãn Mỹ, chính là chị của Doãn Nhã muốn nói chuyện với em, liên quan tới chuyện của Doãn Nhã nhưng em sợ chết không dám đi, hay là anh đi cùng em nhé?” Điện thoại tới Xa Tình Không vội vàng vàng nói một lời, nói xong câu cuối cùng giọng nói bỗng ngưng lại, dùng hai giây, Lục Thâm Viễn còn cho là tín hiệu bị ngắt thì cô đột nhiên nói tiếp: “Có thể chuyện này giúp ích cho việc phá án của các anh.”

Giải thích thêm nữa lý do tại sao anh phải đi cùng. Lục sâu xa yên lặng, tất nhiên đoán được dụng ý của cô, không vạch trần mà nói giọng êm ái: “Em ở đâu để anh tới.”

Thậm chí lúc nghe được cô nói mình sợ chết thì vừa tức giận vừa buồn cười.

Xa Tình Không cắn môi dưới, gật đầu: “Được.”

Lời khai của hàng xóm chỉ phản ánh một cách đại khái nhưng lời chị của người bị hại có thể khiến cảnh sát hiểu sâu hơn về vụ án này.

Bởi vì Doãn Mỹ cũng coi như là người trong cuộc.

Bọn họ hẹn nhau ở tiệm ăn sáng cách bệnh viện không xa, Doãn Mỹ và Xa Tình Không chưa ăn gì cả, Lục Thâm Viễn gọi cho hai người mỗi người một phần.

Chờ hai người dùng cơm xong anh mới đi thẳng vào vấn đề:

“Cô có biết chuyện em gái cô quen với Tôn Dũng không?” Doãn Mỹ gật đầu.

Xa Tình Không buông chén đĩa xuống, rút tờ giấy ra lau miệng.

“Nói sơ qua một chút.” Lục sâu xa dựa vào ghế, hai tay khoanh trước ngực nhìn Doãn Mỹ.

Cô và Lục Thâm Viễn ngồi một bên cùng giương mắt nhìn cô ấy.

Doãn Mỹ cời áo khoác trên người ra, mi mắt rủ xuống, chậm rãi nói: “Đại khái là khoảng hai năm trước, em ấy bị bệnh nên đi khám, Tôn Dững bán thuốc, cách ngày lại truyền nước biển nhưng xong xuôi rồi lại không cho em ấy đi.” Nói tới đây Doãn Mỹ dừng lại, nhắm mắt như đang nhớ lại chuyện thống khổ: “Tôn Dững liền khóa cửa lại, làm vậy bản em ấy, năm ngoái Doãn Nhã còn dọn tới ở cùng Tôn Dững, nhưng mà sau đó hai người có cãi và mấy lần, em ấy lại dọn về trường học ở.”

Lục Thâm Viễn lấy giấy bút ra tinh tế ghi xuống.

Xa Tình Không dời tầm mắt nhìn thấy chữ trên giấy, vẫn là nét chữ có lực quen thuộc.

Theo lời giải thích của Doãn Mỹ, từ khi Doãn Nhã quen Tôn Dững và dời qua ở chung với anh ta, chỉ cần có thời gian là Doãn Mỹ sẽ đi thăm em gái.

Mà buổi tối hôm đó chính là ngày diễn ra vụ việc, khi đi thăm Doãn Mỹ phát hiện em gái không giống như bình thường.

“Tôi biết khoảng thời gian này hai người lại gây gổ, đêm hôm đó tôi tan việc, đi ngang qua phòng khám bệnh, đúng dịp bị Tôn Dững nhìn thấy, gọi tôi lại nói em gái tôi và anh ta vẫn bình thường.” Doãn Mỹ vuốt ve hai lòng bàn tay, “Đêm đó Tôn Dững nấu com, trong com có thuốc nên tôi không dám ăn, anh ta rót nước, trong nước cũng có thuốc, tôi không dám uống.”

“Làm sao cô biết bên trong có thuốc?” Lục Thâm Viễn đặt bút xuống, cắt đứt lời Doãn Mỹ. Cô cũng giương mắt nhìn về phía cô ấy.

Loại giải thích này có hơi mơ hồ, có thể ngửi ra mùi thuốc thì chỉ có cao thủ võ lâm thôi!

“Mùi thuốc nặng như vậy chỉ có người ngu mới không ngửi thấy được thôi!” Nhưng mà Doãn Mỹ cho câu trả lời cũng hợp tình hợp lý: “Tôn Dững bị viêm mũi.”

Xa Tình Không mím môi. Lục Thâm Viễn cầm bút, tiếp tục ghi chép.

“Khi đó em gái tôi nằm trên giường, Tôn Dững nói là em ấy mệt, đang ngủ, lúc ấy tôi cảm thấy bất thường nên đứng dậy chạy đi, hên là chạy mau, Tôn Dững còn muốn ra cửa chặn tôi lại, lúc ấy tôi gấp đến độ bật khóc.” Doãn Mỹ nói tới đây thì dừng lại che ngực, mặt mũi nghiêm túc.

Điểm này cô có thể hiểu được, tâm trạng lúc này của cô ấy là: vui mừng khi đêm đó mình trốn được nhưng lại sâu sắc sám hối.

Mâu thuẫn tâm tình. Không nghĩ tới mình trốn đi, em gái lại bị hành hạ như vậy.

“Cô có thể dẫn chúng tôi đi gặp Doãn Nhã không?” Cuối cùng, sau khi Doãn Mỹ nói xong, Lục Thâm Viễn khép laptop lại, trong lúc cô ấy chuẩn bị ra về thì nói lên yêu cầu này.

Xa Tình Không lập tức đứng lên, nhớ tới thái độ lạnh nhạt của Doãn Nhã ở trong phòng bệnh hôm đó, cô chuẩn bị há miệng muốn nói gì đó thì Doãn Mỹ lại nói: “Có thể.”

Cô thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi, thấy Doãn Mỹ nhìn anh cười híp mắt, cho là sắc đẹp của Lục Thâm Viễn đã chinh phục người ta, máu ghen tuông trào lên. Doãn Mỹ dời tầm mắt đến khuôn mặt đang đỏ lên của cô, trong giọng nói mang chút cảm thông, nói với cô: “Ngày mà cô đem mận đến thăm cũng là ngày sinh nhật mẹ tôi, tôi không dám kể chuyện của A Nhã cho mẹ nghe, chỉ đem trái cây về nhà, mẹ tôi rất thích ăn.”

Mi mắt của anh nhảy một cái. Cô mím môi, không biết nên dùng biểu cảm gì mặt đối mặt, chỉ có thể gật đầu: “Ừ”

Tới cửa phòng bệnh đã có thể thấy Doãn Nhã đang đi lại, Xa Tình Không còn chưa mở miệng chào hỏi đã thấy ánh mắt của Doãn Nhã đặt trên người anh, mặt cô đen thui, quả nhiên là trai đẹp người người yêu mến.

Cô thở dài thật sâu, Doãn Nhã nói chuyện với cô: “Tớ thấy hình anh ta trong album ảnh của điện thoại cậu, cậu có bạn trai là cảnh sát thật à?”

Doãn Nhã nói thản nhiên, thậm chí có hơi giễu cợt lạnh lùng. Câu này là hỏi đại mà mặt Xa Tình Không đỏ tới mang tai, trước đó Doãn Nhã có thấy hình trong điện thoại di động của cô, Xa Tình Không vội vàng nghiêng đầu nhìn biểu cảm của anh.

Lục Thâm Viễn híp mắt, cười như không cười. Ánh mắt kia như nói lên: Xem kia, em còn băn khoăn gì nữa, trong điện thoại di động còn có hình của anh a.

Xa Tình Không: “...” Cô đã khi nào đắc tội với Doãn Nhã đâu!

Doãn Mỹ đẩy băng ghế dời tới cách vách giường cho anh và cô ngồi, đỡ Doãn Nhã trở về giường.

Trở lại chuyện chính, lục sâu xa lấy ra thẻ cảnh sát chứng minh thân phận, nói: “Cô có thể nói sơ qua quá trình gây án không?”

Sắc mặt Doãn Nhã khó coi, giọng nói cũng lạnh lùng, “Không thể.”

“Chẳng lẽ cô không muốn cho mình một câu trả lời sao? Còn thân thể trong sạch của cô nữa?”

“Tôi đã không còn là phụ nữ trong sạch nữa.”

Lục Thâm Viễn: “....”

Xa Tình Không có ước muốn bước lên bóp chết người phụ nữ không biết điều này. Doãn Nhã không có ý muốn nghiêm túc phối hợp.

Nếu không phải cô đồng cảm với hoàn cảnh gia đình đáng thương của cô ấy cộng thêm tình cảm mấy lần cùng ăn cơm chung, Xa Tình Không bây giờ có thể hất bần đi, không thèm nhìn nhin!

“Cô biết Tôn Dũng khai như thế nào không?” Lục Thâm Viễn luôn luôn tinh táo hơn cô, anh không mẫn không nhạt nhìn Doãn Nhã, hỏi vấn đề này.

Cũng không cần biết Doãn Nhã có muốn nghe hay không, anh vẫn thao thao bất tuyệt, nói ra tất cả lời khai của Tôn Dũng hôm đó.

Xa Tình Không ngồi thẳng người, nhìn thấy sắc mặt của Doãn Nhã thay đổi. Doãn Mỹ có hơi ngồi không yên.

Thật lâu sau Doãn Nhã mới đột nhiên mở miệng, nước mắt rào rào tuôn rơi: “Lúc ấy tôi chỉ nghĩ, một người đàn bà thất thân vĩnh viễn chỉ có thể sống với anh ta.”

“Cô có thể nói sơ qua quá trình anh ta khóa lên người cô thế nào không?” Lục Thâm Viễn tựa như không nhìn thấy nước mắt trên mặt Doãn Nhã, lấy quyển sổ, mở ra, ghi chép.

Ngực cô như có gì đó thất lại. Cùng là tra hỏi nhưng cảm giác lại không giống hôm qua. Lục Thâm Viễn của lúc này không giống Lục Thâm Viễn mà cô biết.

Anh có thể dùng phương pháp dồn ép đối với người khai sao? Ngày đó với Tôn Dũng là như vậy, hôm nay với Doãn Nhã cũng vậy. Rõ ràng bọn họ không muốn mở miệng.

“Là tôi hôm đó.” Doãn Nhã nhìn Xa Tình Không, cô hiểu cô ấy đang nói tới nào.

Đuẩn tình rút ra tờ khăn giấy lau vội nước mắt nước mũi: “Tôi đi tìm anh ta lấy thuốc, sau đó thì tranh cãi, khi đó anh ta nắm tay tôi nói nếu như tôi không khóa, tôi vĩnh viễn không đời được bản tính trắng hoa, anh ta không tin tôi, vẫn cho là tôi ở bên ngoài có rất nhiều đàn ông, có rất nhiều quan hệ bất chính.”

“Tôn Dũng cầm thuốc giảm đau cho tôi uống, uống xong lại đánh thuốc tê, buộc toàn thân tôi lại, dùng sợi giây và côn gỗ cột chặt tôi vào mép giường, dùng gối chặn miệng tôi lại, chỉ như vậy mà làm.”

“So với súc sinh còn không bằng.”

Từ bệnh viện đi ra, Xa Tình Không đóng vai Lục Thâm Viễn, hai người không nói nhiều.

Hai người đi ngang qua một cửa tiệm chiếu phim cũ có kiến trúc thời dân quốc, bên ngoài treo họa báo tuyên truyền một bộ phim cũ, tình yêu ngàn năm.

Xa Tình Không sờ túi, không nói tiếng nào kéo Lục Thâm Viễn đi vào.

Đi bán vé đang ngủ gật, cô khẽ kêu hai tiếng, đi mở mắt ra, Xa Tình Không nói chuyện nhẹ nhàng ôn nhu, đưa ra hai ngón tay: “Đi ới bán cho cháu hai tấm vé.”

Vừa nói xong, bên cạnh Lục Thâm Viễn đã đặt tiền lẻ lên quầy. Xa Tình Không ngẩng đầu đối mắt với anh.

Đây là một bộ phim cũ rích. Nó được chiếu từ khi Xa Tình Không và Lục Thâm Viễn còn quen nhau, cũng coi như là rất nhiều năm trước.

Không nghĩ tới còn có thể lần nữa thấy rạp chiếu bóng cũ ở ngôi làng nhỏ này.

Trong phòng chiếu phim trống trơn tựa hồ đang bao bọc hai người.

Lục Thâm Viễn vẫn còn nhớ thói quen của cô, anh đi tới hàng thứ sáu vị trí chính giữa, ngồi xuống, cái chỗ ngồi này không xa không gần, vừa vặn.

Nội dung phim là câu chuyện thanh xuân vườn trường, Xa Tình Không vẫn còn nhớ chuyện giữa cô gái và chàng trai, liên quan tới thanh xuân, liên quan tới mơ ước, liên quan tới lừa dối, liên quan tới gia tộc, liên quan tới câu chuyện tình yêu tình bạn.

Giống như khi cô gặp anh vậy. Như từ trong khuôn đúc ra.

Bạn đang đọc truyện *Tựa Như Tình Không Của Thâm Viễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Xem phim xong thì trời đã tối.

Cuối mùa thu đầu mùa đông, nhiệt độ ngày đêm chênh lệch lớn, từ rạp chiếu phim đi ra, gió lạnh nhào tới làm Xa Tinh Không phải rụt cổ lại, Lục Thâm Viễn đem cánh tay khoác lên bả vai cô, bàn tay vừa nắm lại đã ôm trọn nỷ nhân trong lòng.

Không có bất kỳ lời báo trước nào, Xa Tinh Không thẳng tắp vọt vào trong ngực anh. Hai người ăn mặc mỏng manh lần lượt sưởi ấm cho nhau.

Đứng ở khu vực dành cho người đi bộ sang đường, đèn xanh đèn đỏ lấp lánh chớp lên.

Xa Tinh Không theo điều kiện phản xạ rụt vai lại, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt anh, Lục Thâm Viễn coi như không thấy vẻ mất tự nhiên của cô, mắt anh nhìn thẳng phía trước, từ góc nhìn của cô chỉ có thể thấy đường cong mờ mờ trên cằm anh.

Cánh tay anh vẫn chưa buông xuống.

Xa Tinh Không giãy hai cái, không cựa ra được nên dứt khoát thỏa hiệp, bị Lục Thâm Viễn kéo đi, lúc đèn chuyển xanh thì đổi thành dắt tay cô, bàn tay nóng bỏng bọc lấy bàn tay lạnh băng.

Do bị bộ phim ảnh hưởng, bầu không khí bây giờ hơi mờ ám, cũng không ai lên tiếng phá vỡ.

Chưa ăn cơm tối nên Lục Thâm Viễn dẫn cô đến một quán nhỏ ăn chút gì đó, quán nhỏ nhưng đã có từ xưa, tuy không có nguyên liệu nấu ăn đắt tiền nhưng vẫn ngon. Trấn nhỏ thì cũng chỉ có những quán như vậy thôi.

Trong tiệm người không đông, hai người ngồi đối diện nhau, Lục Thâm Viễn đưa đũa, tay vượt qua mặt bàn đến trước mặt cô.

Xa Tinh Không nhận lấy, nói tiếng cảm ơn, đầu ngón tay lướt qua mu bàn tay anh, ầm ầm tê tê, cô lên ngẩng đầu nhìn qua, nụ cười trong mắt anh còn chưa tắt. Cô sững sờ một lúc.

Trải qua bữa ăn tối trầm mặc, từ quán đi ra vẫn còn ẩm người, anh bắt taxi chạy đến cửa trường học.

Đêm đã khuya, hơi ẩm khi vừa ăn cơm xong đã mất, gió lạnh một lần nữa làm người ta run rẩy.

Cô nghiêng đầu nhìn anh nói lời tạm biệt: “Hôm nay cảm ơn anh.”

Lục Thâm Viễn nghiêm túc suy nghĩ: “Lấy gì cảm ơn anh?”

Xa Tinh Không cứng đờ nhìn xuống đất, có vẻ đã biết anh muốn nói gì tiếp theo.

“Chúng ta quay lại có được không?”

Chân mày cô nhíu chặt, xe taxi vòng đi, ánh đèn sáng lên trong bóng đêm một chút rồi tắt ngúm, bốn phía lại hoàn toàn yên tĩnh.

Nhưng dù ánh đèn có tắt cũng không cản được ánh sáng trong mắt anh.

Xa Tinh Không trong lòng thầm run, nhìn chăm chăm anh, trong nháy mắt đôi môi đã khô khốc đi, “Anh không cảm thấy đến bây giờ mới nói quay lại thì là quá muộn sao?” Nói xong lời cuối cùng, Xa Tinh Không ngược mắt lên, đối chọi với ánh mắt anh. Bầu không khí yên tĩnh trở lại.

Cuối cùng, cô cho là anh không còn lời nào có thể nói, Lục Thâm Viễn mượn ánh sáng yếu ớt của đèn đường, nhàn nhạt liếc nhìn đáng vẻ áy náy của cô, ngón tay thon dài đẹp mắt thoát một cái nhét điện thoại đi động vào túi, đôi mắt sáng như ngọc thâm trầm nhìn cô, nói: “Khi em nghĩ mọi chuyện đã quá muộn, thật ra nó vẫn còn rất sớm.”

Xa Tinh Không sợ run tại chỗ. Đây là lời thoại cuối cùng của bộ phim.

Vụ án của Doãn Nhã đã được kết thúc.

Theo điều tra, đoạn đường về nhà và phòng khám của Tôn Dũng không có nhiều CCTV, chuyện trùng hợp sau đây càng làm người ta dờ khóc dờ cười: Gần nơi Tôn Dũng thuê nhà và phòng khám có máy ATM.

Khu vực này phát sinh nhiều vụ giết tiền vì thế camera lúc nào cũng có trong cây ATM, không ngờ hôm nay có thể trợ giúp phá án.

Dùng phương pháp đơn giản nhất, xem đoạn phim quay hình CCTV, tìm ra chứng cứ.

Lời khai của Doãn Nhã và Doãn Mỹ cũng đồng nhất.

CCTV quay lại cảnh ở cửa phòng khám bệnh, Doãn Nhã bị Tôn Dũng cưỡng ép lôi kéo vào trong cùng với hình ảnh mấy ngày trước Doãn Mỹ hốt hoảng chạy khỏi Tôn Dũng cũng bị phát hiện, trước màn hình mọi người thốn thức kêu lên, Tôn Dũng này là người mà còn không bằng cảm thú, phá

hồng hoàn toàn hình tượng đàn ông của bọn họ.

Nhân chứng vật chứng đều đủ cả, bắt Tôn Dũng chính là việc chắc chắn phải làm.

Chỉ tiếc cho hai chị em Doãn Nhã và Doãn Mỹ, vừa hai mươi tuổi đã ra ngoài làm việc, kinh nghiệm đối mặt với cuộc sống vẫn còn rất ít.

Tôn Dũng cuối cùng không thể nào phản kháng.

Chạng vạng tối, cha Doãn biết được tin tức nên chạy tới bệnh viện. Lục Thâm Viễn còn chưa tan làm, đi ra khỏi phòng làm việc đúng dịp thấy được tình cảnh trong phòng khách.

Mấy người cảnh sát đứng sát bên ông, cha Doãn nước mắt lưng tròng, khuôn mặt trắng bệch, giọng nói trầm thấp tịch tịch: “Cái người bác sĩ Tôn đó đã hơn 40 tuổi! Năm nay tôi cũng mới năm mươi thôi! Anh ta ồ nhục con gái tôi, sao anh ta có thể làm vậy được! Là một bác sĩ lại có thể ném đạo đức nghề nghiệp, ném nguyên tắc làm người đi à! Đồng chí, tôi yêu cầu các anh phải nghiêm trị Tôn Dũng!” Cuối cùng là năm người cảnh sát kêu gào.

Lục Thâm Viễn đứng chân một lúc rồi mới xoay người rời đi. Xa Tình Không nói không sai. Trên đời này, không có gì vô duyên vô cớ yêu, cũng không có gì vô duyên vô cớ hận.

Đi ra khỏi đồn cảnh sát không bao lâu, anh lấy điện thoại di động ra, điện thoại được kết nối, ngày hôm sau chủ tịch hội phụ nữ Quách Thanh chạy tới phòng thuê của Doãn Nhã: Đến thăm hỏi nạn nhân.

Chủ tịch ra mặt làm mọi chuyện kinh thiên động địa hơn, hàng xóm láng giềng dáo dác đi ra vây xem, Doãn Nhã đã xuất viện, tóc tai bù xù, sắc mặt tái nhợt ngồi dựa vào đầu giường, Doãn Mỹ ở ngoài cửa ngăn cản tầm nhìn của người vây xem.

Chủ tịch thân thiết thăm hỏi sức khỏe, Doãn Nhã vẫn nhàn nhạt trả lời, hốc mắt cũng đỏ lên.

Một thủ đoạn bịp bợm hại người phụ nữ hai tám tuổi, một đời bị tàn phá.

Xa Tình Không nghe đồng nghiệp tám chuyện mới biết tin tức: Doãn Nhã từ chức.

Ngày hôm đó, đài truyền hình địa phương đưa tin tức chủ tịch quan tâm đồng chí nữ bị hại, hình ảnh có che mờ nhưng người quen vẫn có thể phân biệt ra đó chính là Doãn Nhã. Xa Tình Không cũng chú ý tin tức này.

Chuyện đời muôn ngả, phần nhiều là cảm khái, rõ ràng mấy ngày trước còn ngồi chung một chỗ nghe giảng, nhanh như một cái chớp mắt.

Cùng cảm khái với cô còn có Liêu Tiểu Duyên, ba người bình thường tiếp xúc với nhau nhiều, Liêu Tiểu Duyên cảm báo chạy tới thăm phục với cô: “Trời ạ, tại sao chuyện như vậy có thể xảy ra với người tốt chứ? Cô biết chuyện này chưa? A đúng rồi tôi luôn muốn hỏi cô, ngày đó sau khi nghe giảng tọa xong, Tiểu Nhã nói muốn tìm cô đi chung tới phòng khám bệnh mua thuốc mà, cuối cùng hai người không đi với nhau à?”

Liêu Tiểu Duyên vừa nói vừa ngồi xuống cạnh cô, Xa Tình Không nhích qua bên cạnh một chút, cô ấy hỏi như vậy làm cô hơi lúng túng.

“Nhưng mà thật lòng thì tôi cũng phải nói hên là cô không đi cùng, nếu không...” Liêu Tiểu Duyên đang nói thì ngưng, đầy ẩn ý nhìn Xa Tình Không một cái.

Vốn là vậy, Doãn Nhã mặc dù đẹp nhưng khi nói về tướng mạo, học thức và khí chất thì Xa Tình Không hoàn toàn áp đảo Doãn Nhã, bỏ rơi cô ấy mấy trăm con phố. Huống chi Tôn Dũng là một tên háo sắc, đương nhiên sẽ không bỏ qua mỹ nhân Xa Tình Không.

“Cũng may cũng may.” Liêu Tiểu Duyên không nói nữa, vở vai cô hai cái. Xa Tình Không biết cô ấy có ý gì, mím môi không trả lời.

Buổi chiều tan làm thì đi căn tin ăn cơm tối, xong lại trở về nhà trọ, Liêu Tiểu Duyên gác chân lên bàn, dán mặt vào tivi, một tay còn đang cầm bánh kẹp đưa chưa lấy từ căn tin, miệng nhóp nhép, trong phòng đầy mùi dầu mỡ.

Xa Tình Không nhìn cô ấy không nói gì, còi giày xong thì vọt tới làm ổ trên giường, lấy điện thoại di động nhắn cho Lục Thâm Viễn một tin nhắn ngắn: “Chuyện Tôn Dũng kia cuối cùng thế nào rồi?”

Buổi tối ăn cơm ở căn tin đâu đâu cũng nghe mọi người bàn tán về chuyện này, có người cảm thấy Doãn Nhã đáng thương, có người lại phi nhò cô ấy, cũng có người phù hộ trời cao trừng phạt Tôn Dũng thật nặng, còn có người nói: Loại chuyện lên giường này là cô tình tôi nguyện, cô không mở chân ra thì người ta có thể làm gì được, làm đồng nghiệp lâu như vậy mà chưa từng nghe chuyện Doãn Nhã có bạn trai, chính là do cô ấy không nói, bản thân không nghĩ biện pháp báo cảnh sát là do muốn hưởng thụ, có người đã nói không phản kháng được thì hưởng thụ! Vậy cái cô Doãn Nhã đó đang hưởng thụ rồi!

Càng nói càng quá đáng.

“Vụ án của Tôn Dũng cảnh sát sẽ chiếu theo pháp luật mà giải quyết.” Lục Thâm Viễn nhất nhất nghe theo Xa Tình Không, cô hỏi gì anh cũng trả lời.

Nhiều năm trước anh cũng từng như vậy, thời gian đó hai người quen nhau, Xa Tình Không chỉ cần nói ra yêu cầu, anh nhất định sẽ chiều theo ý cô.

Theo lời Mục Tâm năm đó đánh giá Lục Thâm Viễn: May là Lục Thâm Viễn không phải là nhân vật quan trọng trong cục quốc gia, nếu không rất có thể

anh ta sẽ đem nước bán cho Xa Tinh Không.

Khi đó cô chỉ cười, đẩy Mục Tâm một cái, hắng giọng: “Bệnh thần kinh.”

Mà hôm nay cô ôm điện thoại hồi tưởng lại, nhìn tin nhắn trả lời của anh, dùng chốc lát rồi chui vào chăn lẫn lộn một hồi.

Liêu Tiểu Duyên nghiêng đầu nhìn cô, Xa Tinh Không quần chần che kín mặt, cả người lay động, một tầng chần vẫn không ngăn được tiếng cười ngây ngô của cô.

Liêu Tiểu Duyên mặt đen thui, lắc đầu: “Bệnh thần kinh.”

Bệnh nhân thần kinh Xa Tinh Không cũng không biết tại sao mình lại cao hứng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tựa Như Tinh Không Của Thâm Viễn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Xa Tinh Không vui vẻ không bao lâu thì sáng sớm cuối tuần đã nhận được cuộc gọi từ Mục Tâm.

Mục Tâm không liên lạc còn đỡ, điện thoại vừa gọi tới cô liền nhớ lại sự kiện lần trước: Cái đứa phản bạn Mục Tâm này! Đã qua mấy năm còn âm thầm giữ liên lạc với Lục Lâm Viễn, lại còn đem chuyện cô tương tư đơn phương nói cho anh biết! Chuyện gì cũng gạt mình! Phản bạn! Đồ lừa gạt!

Xa Tinh Không bị đánh thức khi đang ngủ, đầu bù tóc rối lộ mặt lên, cầm điện thoại di động hung hăng tắt, Mục Tâm không bỏ cuộc tiếp tục gọi, cô cũng tiếp tục tắt.

Gọi gọi tắt tắt mấy lần, Mục Tâm ở đầu bên kia dường như cảm giác được sự khác thường, vỗ đầu suy nghĩ, gần đây Lục Lâm Viễn thường hay lơ đãng bên người Xa Tinh Không, đoán chừng mình bị anh ta vì vợ mà bán đứng đồng minh rồi.

Mục Tâm bị thương đổi cách thành gọi tin nhắn cho cô, Mục Tâm cảm thấy giờ phút này tốt nhất mình nên đem chuyện trình tiết của Xa Mục Tùng ra nói thì nhất định có thể khiến Xa Tinh Không chủ động trả lời điện thoại.

“Tớ ngủ với anh cậu rồi.”

Tin tức chấn động!

Xa Tinh Không còn định tắt điện thoại để nó không rung nữa thì bị tin nhắn ngắn này làm giật mình, như dự đoán của Mục Tâm, cô vội vàng gọi lại.

Người bạn đang gọi hiện đã tắt máy.

Lúc này đổi lại là Mục Tâm không nhận điện thoại của cô. Xa Tinh Không bực mình quăng điện thoại đi, co rúc lại vào trong chăn.

Liêu Tiểu Duyên ngủ giường trên đã bị chuyển động này giờ của cô đánh thức, trợn mắt nhìn trần nhà, tràn đầy oán niệm.

Quả nhiên vẫn là đại tiểu thư chính cống chanh chua, bị người nhà chiều hư, không biết suy nghĩ cho người khác gì cả!

Mục Tâm ngàn dặm ngồi máy chuyển xe đi tới huyện Bình Hòa, vừa xuống xe liền bị điều kiện thiếu thốn của quê cha đất tổ làm mù mắt.

Không có tàu điện ngầm, không có xe buýt tốc hành, thậm chí ngay cả trạm xe buýt cũng không có, chỉ có một chiếc xe buýt xấu xí nửa tiếng mới ghé một lần.

Mục Tâm đợi nửa ngày không thấy chiếc xe nào có thể đi được cả, không dám đón xe taxi sợ sợ ý một chút liền bị bán tới địa phương heo lán nào đó.

Khắp nơi là tiếng kèn xe, xe gắn máy gầm rú từ bên cạnh lao qua, hốc mắt cô đỏ lên, trong lòng tự mắng mình tại sao lại đi tới cái chỗ quỷ quái này.

Muốn gọi cho Xa Tinh Không nhưng suy nghĩ một chút bây giờ cô ấy cũng không có phương tiện gì tới rước mình, không bằng mình tự lực cánh sinh.

Cuối cùng là mất hơn hai giờ đi từ bến xe tới cửa trường tiểu học.

Đầm đỏ xinh đẹp, tóc xoắn màu hạt dẻ, kính râm đặc tiền, trên chân là đôi giày cao gót màu rượu đỏ 10cm, người nhìn người mê.

Đi ngang qua người Mục Tâm còn có thể ngửi được một mùi nước hoa nhàn nhạt, chắc chắn là mắc tiền.

Mục Tâm tháo kính xuống, nheo nheo mắt, nhìn bốn phía một vòng, không thấy bóng Xa Tình Không đâu cả, cô nóng nảy vội vàng móc điện thoại gọi cho bạn mình.

Chưa có ai bắt máy thì xa xa đã có một cô gái nhìn về hướng Mục Tâm kêu lên: “Tớ ở đây này!”

Mục Tâm nhìn lại, Xa Tình Không cột tóc thật cao, cả người mặc bộ đồ thể dục đứng ở trước cửa trường học nhìn Mục Tâm vẫy tay.

Mục Tâm: “....”

Mục Tâm đi trên đôi giày cao gót ưu nhã bước tới, Xa Tình Không cũng chạy lại nhân tiện mang theo một làn gió ngập hương đồ ăn, nhào vào người bạn mình.

Mục Tâm chột lui về phía sau, đôi mi thanh tú nhú chặt, “Trên người cậu có mùi gì vậy, thật khó ngửi.”

Nụ cười trên mặt cô cứng lại, vội vàng ngửi ngửi mùi trên người mình, lần nữa ngẩng đầu, mặt thản nhiên xoa tay: “Tớ vừa tới căn tin ăn sáng mà, có thể là mùi dầu mỡ trong đó bám lên.”

Mục Tâm xinh xắn nhú mặt, lại lui về phía sau nửa bước.

Xa Tình Không: “Cậu sao vậy?”

Mục Tâm lắc đầu, chắc chắc hai tiếng, “Xa đại tiểu thư lại chịu sống cực khổ, quả nhiên là do sức mạnh của tình yêu.”

Xa Tình Không: “....”. Cô nín môi, không nói về đề tài này nữa, ngoác Mục Tâm, “Đi thôi, tớ dẫn cậu tới nơi xa hoa nghỉ ngơi.”

Mục Tâm: “Ở đây còn có nơi xa hoa à?”

Xa Tình Không: “Không có thì cũng phải có để phục vụ Mục tiểu thư chứ?”

Cũng không phải là thiên kim đại tiểu thư nào cũng chịu được loại cuộc sống ở vùng quê nghèo nàn này.

Điểm này cô rất rõ.

Mục Tâm mới thật sự là thiên kim đại tiểu thư, ngậm thìa vàng mà lớn, ăn uống đều phải là món cao quý nhất, hưởng chi người ta còn có anh trai đang ở đỉnh cao sự nghiệp.

Xa Tình Không thì không giống vậy. Cuộc sống của cô trước khi tới Xa gia không người nào biết, ngay cả Mục Tâm cũng không biết. Khi còn bé cô cũng đã từng sống một cuộc sống nghèo khổ.

Huyện Bình Hòa này so với huyện thành mà năm đó Xa Tình Không từng ở giàu có hơn nhiều.

Trước tiên cần phải ăn cơm, Xa Tình Không dẫn Mục Tâm tới nhà trọ của mình, tự động coi thường khuôn mặt khó coi của Mục Tâm, cô dành ra chỗ sạch sẽ nhất để cô ấy ngồi: “Cậu có muốn uống nước hay không?”

Mục Tâm lắc đầu, từ trong túi móc ra chai nước suối mua trên đường: “Tớ uống cái này.” Càng sạch sẽ.

Xa Tình Không nghiêng đầu liếc nhìn ấm đun nước bị Liêu Tiểu Duyên che đậy dưới mấy tầng vỏ bánh trái, “....”

Xa Tình Không cũng dời ghế qua ngồi cạnh Mục Tâm, hỏi: “Cậu thật cùng anh tớ...?” Cộng với câu hỏi là động tác khoa tay múa chân.

Mục Tâm không chút nào che giấu, vui vẻ gật đầu, “Đúng vậy.”

Xa Tình Không: “Xa Mục Tùng không phải là không thích cậu sao?”

Cô có thể nhớ rõ thái độ của Xa Mục Tùng với Mục Tâm, cô còn thấy thương thay cho bạn mình, tại sao anh lại lạnh lùng đến vậy chứ!

“Cậu không ở đây nên không biết, mấy ngày qua xảy ra nhiều chuyện lắm.” Mục Tâm khoát tay, biểu tình trên mặt bởi vì nghe tới Xa Mục Tùng nên sáng lên thấy rõ, “Chúng tớ có một hạng mục hợp tác.”

“Cậu và bệnh viện thì có cái gì mà hợp tác!” Xa Tình Không hỏi lại.

Mục Tâm liếc cô một cái: “Hợp tác hệ thống mạng máy tính đó! Cậu nghĩ là một bệnh viện quy mô lớn như vậy không cần người nhận thầu làm à?”

Xa Tình Không: “Ờ”. Cậu nói cái gì thì chính là cái đó.

Phụ nữ nói chuyện tình cảm không giống nhau, nhất là đối với người vừa nở hoa khai châu.

Xa Tình Không đau xót nghe Mục Tâm lái nhái về tình yêu nhưng chưa bao giờ nghĩ tới nếu như Mục Tâm và Xa Mục Tùng thành đôi, Mục Tâm chính là

chị dâu của cô.

Cuối cùng, cái cô quan tâm là một chuyện khác: “Cái đó thế nào?”

Mục Tâm: “Hừm?”

Xa Tinh Không mím môi, ánh mắt lơ lửng không trung, nhỏ giọng hỏi: “Lần đầu tiên thật đau lắm hả?”

Mục Tâm: “...”

Xa Tinh Không: “....”

Không phải cô muốn nhiều chuyện! Là do cô nghĩ tới bản thân mình!

Đó là chuyện mấy năm trước, Xa Tinh Không và Lục Thâm Viễn cạo sát sinh lửa, thiếu nam thiếu nữ, bao nhiêu lần vuốt ve thân thể đều sinh ra phản ứng hóa học.

Lục Thâm Viễn nghĩ đến việc hai người còn trẻ, phát sinh quá sớm cũng không thích hợp, quấn quýt nhau một hồi cuối cùng anh dùng cái khăn lông bọc kín người cô, cách một mảnh vải mỏng vuốt ve, đến lúc cuối cùng cô vẫn cảm thấy cả người khó chịu, không nói được nguyên nhân, rõ ràng anh không làm mà tại sao còn khó chịu như vậy.

Vậy nếu như làm thật có phải còn khó chịu hơn không, thậm chí là thống khổ?

“Biểu hiện lúc này của cậu khiến tớ nhớ lại một câu nói.” Mục Tâm ho khan một tiếng, gọi hồn cô trở về.

Xa Tinh Không nghi ngờ: “Câu gì?”

Mục Tâm xoa xoa mái đầu xoăn, cười mập mờ: “Phụ nữ chính là trứng gà, bên ngoài là trắng ngần, bên trong là vàng đục. Xa Tinh Không cậu già bộ thanh thuần chứ nội tâm cũng vàng lắm nha.”

Xa Tinh Không: “....”

Ánh mắt Mục Tâm nhìn quanh quất xung quanh mấy vòng rồi dừng lại, vẫn trả lời vấn đề của cô: “Đau.”

Chân mày Xa Tinh Không chột nhứ.

“Nhưng càng về sau càng thoải mái.” Mục Tâm không thẹn thùng đưa ra hai ngón tay, lay động vài cái, “Chúng tớ làm ướt hai cái giường đơn.”

Xa Tinh Không sững sốt một lúc, ngay sau đó lập tức biết câu này có ý gì, sau tai dần nóng lên, khinh bỉ một tiếng: “Mục Tâm cậu quá đáng.”

Hỏi chuyện nửa ngày, Xa Tinh Không cầm tiền và chìa khóa dẫn Mục Tâm đi từ cửa sau trường học ra ngoài, băng qua một con đường mới tìm được tiệm ăn tây.

Người không đông, cô chọn chỗ sạch sẽ trang nhã trên lầu.

Xa Tinh Không lần đầu tiên tới đây ăn cơm, hai người nghiên cứu món ăn một lúc mới chọn một phần bình thường một phần tây. Chờ món ăn lên đủ, Xa Tinh Không đưa đĩa cho Mục Tâm.

Mục Tâm đưa tay định nhận lấy thì bị cô đòi lại, Mục Tâm thấy khó hiểu, “Cậu sao vậy?”

“Nói đi, tại sao cậu lại tới đây tìm tớ?” Không có chuyện không cần nhờ Phật, hướng chỉ cậu ấy còn tới tận cái thôn nhỏ hoang sơ này.

Ai thèm tin cậu ấy chỉ tới lái nhai chuyện nhà thôi!

Biểu tình trên mặt Mục Tâm đơ nửa giây, không thèm nhìn Xa Tinh Không mà đưa tay giật đĩa lại đặt ở trên chén, hừ nhỏ hai tiếng.

Cô không khách khí liếm sơ qua đôi đĩa cầm trong tay, sau đó cắm đĩa vào một cái sùi cào tôm trong đĩa, một đĩa nhỏ chỉ có bốn cái, đây là món Mục Tâm thích nhất.

Đã hy sinh một cái. Con người Mục Tâm sắp trừng ra ngoài.

Trong ánh mắt cô như hiện lên dòng chữ: “Có nói hay không?”

Mục Tâm cắn răng nghiền lợi, “Không phải ba mẹ cậu gần đây đi Thụy Sĩ du lịch à, anh cậu lại bận rộn công việc, không có thời gian rảnh.”

Xa Tinh Không phùng mang trợn mắt: “Cậu nói nhảm nhiều như vậy làm gì?”

Mục Tâm bủi môi: “Cô giới thiệu đối tượng xem mắt cho cậu!”

Xa Tình Không hung hăng rút cái dưa vừa cắm lên con tôm ra ngoài, nghiêng răng nghiêng lợi: “Nói đến đây tớ cũng phải tìm cậu tính sổ.” Cô gấp sùi cỏ lên bỏ vào trong miệng, dùng sức nhai, nói chuyện vẫn to rõ: “Mấy năm nay cậu giữ liên lạc với Lục Thâm Viễn tại sao không nói cho tớ biết?”

Mục Tâm sợ Xa Tình Không lại ăn tiếp nên vội vàng đem hai cái sùi cỏ tôm còn dư lại gấp vào chén mình, trừng mắt: “Xa Tình Không, cậu ghen tị à?”

Cô đặt dưa xuống, hé mắt nói, “Cậu cũng thích Lục Thâm Viễn?”

“Chớ má!”

Mí mắt Xa Tình Không nhảy nháy lên.

“Là tại anh ta, anh ta thích cậu đó!” Ngón tay sơn màu đỏ dầu của Mục Tâm vỗ lên lưng cô.

Khuôn mặt cô chợt lóe lên ưu tư, cúi đầu kiểm tra móng tay của mình để che giấu: “Ừ, tớ biết.”

Cái đề tài này tạm chấm dứt ở đây, hai người yên tĩnh dùng cơm.

Nhưng mà lời đã nói ra, kìm nén cũng không có ý nghĩa.

Mục Tâm không kiên nhẫn, tính nôn nóng thể hiện hết trên quần áo lờ lẹt diêm dúa của cô ấy.

“Là bạn cậu tớ dĩ nhiên hy vọng cậu có thể nên cơm nên cháo với Lục Thâm Viễn, nhưng làm người Mục gia...” Mục Tâm thông thả đặt dưa xuống, nhìn cô một lúc, đột nhiên cảm thấy ánh mắt tê tê, “Xa Tình Không, cậu biết cưới cậu thì chẳng khác nào cưới một nửa tài sản của Xa gia chứ?”

Xa Tình Không cúi đầu nhìn bộ móng tay sạch sẽ, Mục Tâm tiếp tục nói: “Lục gia không thiếu chút tiền này cho nên mẹ của Lục Thâm Viễn mới chia rẽ cậu và anh ấy, nhưng Mục gia nhà tớ không so được, Mục gia nào dám ngang hàng cùng Xa gia Lục gia?”

Xa Tình Không yên tĩnh ngồi đấy.

Mục Tâm cắn môi dưới, thở dài, “Đối tượng hẹn hò là do cô cậu giới thiệu.”

Xa Tình Không có một người cô nghi hưu ở nhà, em họ năm ngoái đã đi lấy chồng cho nên cô không còn gì bận tâm, bây giờ liền dờ ý định qua người cháu mình chậm chạp không có bạn trai.

Xa Tình Không chớp mắt hai cái, tay trắng tắp đưa đến trước mặt Mục Tâm, để cho cô ấy nhìn thấy đôi tay trước kia rất thích vẽ hoa vẽ lá giờ đã thay đổi, cô cất lên giọng nói nhàn nhạt, nghe không cảm xúc gì, “Hình.”

Mục Tâm sợ run hai giây mới vội vàng lấy từ trong túi xách ra một tấm hình, thả vào lòng bàn tay cô, “Đây.”

Xa Tình Không lần nữa giương mắt liếc Mục Tâm, cô ấy khó ngồi yên.

Cô hơi thấp đầu nhìn hình chân dung, mấy giây sau lại lật ngược tấm hình, mặt sau viết lí lịch cơ bản của người đàn ông kia.

Cô giới thiệu đối tượng hẹn hò này cũng không tệ: Công việc ổn định, có nhà có xe, cao 1m78, không mập không xấu, thậm chí còn có mấy phần thanh tú.

Có người từng nói người khác giới thiệu cho bạn đối tượng hẹn hò như thế nào phản ánh đúng giá trị mà bản thân bạn có. Xem ra cấp bậc của mình ở trong mắt cô cũng không tệ lắm.

Xa Tình Không vừa vui vẻ yên tâm lại nhưc đầu, “Vậy đây là thân thích của Mục gia nhà cậu?”

“Cháu của mợ tớ.”

Cô hé miệng ném tấm hình lên bàn, “Quan hệ cũng không xa vừa đâu.”

Mục Tâm: “...”

Xa Tình Không đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Mục Tâm, “Vậy tớ hỏi cậu, cậu và Xa Mục Tùng lên giường cũng là vì tài sản Xa gia hả?”

Xa Mục Tùng là con trai trưởng, người thừa kế, danh sách tài sản của anh có thể còn nhiều hơn cô.

Có phải vì Mục Tô và cô không thành nên mới thay đổi chiến lược?

Hoặc là nói, có phải ban đầu Mục Tâm làm bạn với cô là do có ý đồ?

Bạn đang đọc truyện *Tựa Như Tình Không Của Thâm Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20

Mục Tâm thoáng lúng túng. Bầu không khí ngọt ngào, trong quán không nhiều người nhưng lâu lâu vẫn có mấy người thường xuyên nghiêng đầu quan sát cô và Mục Tâm.

Xa Tinh Không cúi thấp đầu, “Cậu nói đi, dám làm không dám chịu à?”

Hai người giằng co nửa ngày, Xa Tinh Không không đợi được câu trả lời, quay người lấy túi xách, bước chân nặng nề ý muốn bỏ đi. Nắm tay của Mục Tâm co lại, vội vàng đứng dậy ngăn cô lại: “Cậu còn chưa trả tiền mà!”

Xa Tinh Không dừng chân.

“Đứng đứng đứng, thật ra thì từ nhỏ tới giờ tớ rất tham tiền nhà cậu, mỗi lần ăn cơm đều muốn cậu trả tiền đó!” Mục Tâm níu cánh tay cô lại không cho đi.

Giọng nói kia.

Lúc cô quay đầu lại thì giọng Mục Tâm bắt đầu run rẩy: “Sao tớ có thể như vậy chứ?”

Xa Tinh Không bật cười một tiếng, hất tay Mục Tâm ra, nói: “Mục Tâm, dù là tớ vô lí gây chuyện đi chăng nữa, cậu có tin là tớ móc ba để ông ấy ngăn cản chuyện giữa cậu và anh tớ không?”

Giống như cái loại đàn bà xấu tính xấu nết mà trên ti vi hay diễn ấy!

Mục Tâm: “Không ngờ tới cậu là cô em chồng như vậy.”

Xa Tinh Không: “...”

Xa Tinh Không không phát hiện tay Mục Tâm hơi run. Sau đó, Mục Tâm thật sự không sợ chết: Lặng lẽ đem hình người xem mắt với Xa Tinh Không đưa cho Lục Thâm Viễn.

Phối hợp chữ: Xa Tinh Không trốn anh đi xem mắt rồi kìa!

Chuyện Mục gia muốn thiết lập quan hệ với Xa gia cô đã biết từ lâu. Mục Tâm và cô chơi chung biết bao nhiêu lâu nhưng chưa hề nhắc tới tiền bạc của Xa gia, muốn Xa gia chấp nhận yêu cầu của Mục gia.

Thời gian Mục Tô tiếp quản tập đoàn Mục thị có khi cũng chèo gánh không nổi. Xa Tinh Không đã từng vô tình nhìn thấy cha Mục Tâm đến Xa gia để móc nối quan hệ, cha Xa Viêm tiếp đãi nhưng cuối cùng cũng không trợ giúp.

Cụ thể tại sao không hỗ trợ thì cô không biết, cô chỉ biết là Mục Tâm và Mục Tô chưa từng đề cập chuyện đó với Xa Tinh Không và họ cũng không có ý định thông qua cô đề đi thuyết phục Xa Viêm giúp Mục gia.

Ít nhất điểm này khiến Xa Tinh Không không cảm thấy khinh thường, tình hữu nghị của ba người bọn họ không phải thành lập để đổi chác về vật chất. Mới vừa rồi chẳng qua cô chỉ dọa Mục Tâm một chút thôi.

Ai bảo Mục Tâm làm gián điệp cho Lục Thâm Viễn làm gì! Báo rồi mà còn không kể mình nghe!

Ra khỏi quán ăn, Mục Tâm không có ý định đi tới quán rượu, Xa Tinh Không dẫn cô ấy đi xung quanh, cũng không có chỗ nào có thể đi, Mục Tâm nghiêm mặt: “Ở đây không có chỗ nào vui vui chút hả?”

Cô liếc bạn mình một cái: “Cậu nói coi?”

Mục Tâm: “...”

“Nếu không đi tới trường học tham quan đi?” Xa Tinh Không đề nghị, “Tớ cũng đã tới rồi, không quan tâm chỗ tớ làm việc sao?”

Chân mày Mục Tâm nhíu lại, điện thoại trong túi rung hai cái, Mục Tâm lấy ra nhìn một cái, nhất thời mặt mày hớn hờ, nhanh chóng nhấn lại cho Lục Thâm Viễn: Bọn tôi tới trường học chờ anh.

“Đi chứ, đi tới trường học dạo một vòng.” Cắt điện thoại di động, Mục Tâm nhún vai một cái, tận lực khiến gương mặt mình tự nhiên một chút.

Nội dung tin nhắn của Lục Thâm Viễn là: Hai người ở đâu

Ngay cả một dấu câu cũng không có.

Xa Tình Không nhìn mặt bạn mình một lần, Mục Tâm cười rạng rỡ, cô không thèm để ý tới nữa.

Cuối tuần, sân trường trống rỗng, trên sân bóng rổ có mấy thầy cô giáo đang đánh cầu, âm thanh cốc cốc cứ lượn vòng trong không trung.

“Thậm chí ở đây cũng không cán nhựa nữa hả?” Mục Tâm rút cuộc vẫn không quen được với nơi này, nhìn quanh một vòng.

Xa Tình Không cười yếu ớt: “Cậu đừng so sánh chỗ này với thành phố rộng lớn nữa.”

Mục Tâm thẫn thức, “Vách tường cũng có bụi rơi xuống kia!” Xa Tình Không không thèm trả lời.

“Tớ đi vệ sinh đây, cậu chán thì đi thêm vòng nữa đi.” Đi ngang qua một nhà vệ sinh, cô dừng bước, nghiêng đầu nói với Mục Tâm vẫn còn nhìn đông nhìn tây phía sau. Mục Tâm ồ một tiếng, liếc nhìn cửa nhà vệ sinh cũ kĩ. Xa Tình Không tự đẩy cửa đi vào.

Cửa kéo kẹt đóng lại, Mục Tâm nhanh chân rút lui, Lục Thâm Viễn chậm rãi xuất hiện, vẻ mặt anh tuần nhân nhật, nhìn thấy Mục Tâm thì khẽ gật đầu, Mục Tâm tự biết tính tình anh vốn là lạnh lùng nên cũng không nói nhiều, chỉ hướng nhà vệ sinh: “Cậu ấy ở trong đó.”

Lục Thâm Viễn gật đầu, giọng nói trầm thấp: “Cám ơn.” Sau đó không quay đầu lại, sải bước đi về phía đó.

Mục Tâm nhún vai. Vì chuyện của hai người mà tớ khổ tâm quá.

Lục Thâm Viễn không khách khí đẩy cửa nhà vệ sinh, Xa Tình Không đang rửa tay ngắn ra, chợt quay đầu nhìn lại, tròn tròn mắt.

“Em đi nhầm nhà vệ sinh nam hả?” Phản ứng đầu tiên của cô là như vậy, đảo mắt bốn phía, chân mày nhíu lại.

Không sai mà, đây là nhà vệ sinh nữ mà.

“Em đi xem mắt?” Lục Thâm Viễn đen mặt, ánh mắt tối lại, môi mỏng mím thành một đường thẳng. Gương mặt như bị tê liệt.

Lục Thâm Viễn vừa nói vậy là cô đã hiểu ra: Con nhỏ Mục Tâm chết bầm, dám bán đứng mình!

“Đúng vậy.” Cô bức bối muốn đi giải quyết kẻ phản bội thì bị anh kéo lại, ở nơi này mà núm kéo thì hơi kì, cô vùng vằng buông tay: “Coi như là đi xem mắt đi.”

Về mặt tức giận của cô bị người khác hiểu lầm thành bộ dạng sao cũng được.

Trong mắt anh bốc lửa, tờ tay đem cửa đóng lại, sau đó trực tiếp đẩy cô đến cạnh bồn rửa tay.

Một tay đặt ở hông, một tay chụp lên gáy, cúi người đè lên. Xa Tình Không sửng sốt.

Lục Thâm Viễn ôm rất chặt, không để cho cô tìm đường thoát thân. Anh gắt gao giữ lại, chợt hôn lên môi cô, cái hôn mang sự tức giận không cho người khác kháng cự.

Hai người trần trố quấn quýt nhau. Từng lần một, làm sao cũng không đủ.

Xa Tình Không ngược mặt chịu đựng nụ hôn của anh, nóng, tính xâm lược mạnh, khiến cô không chống đỡ nổi. Nhưng không muốn thoát ra.

Dường như cảm thấy cô hơi run, Lục Thâm Viễn mạnh mẽ một lúc nữa rồi động tác dần dần nhu hòa xuống, khẽ mở mắt đã nhìn thấy Xa Tình Không nhắm chặt hai mắt, mặt đỏ bừng.

Giống như một câu nói: Ngoài miệng nói không muốn nhưng thân thể rất thành thật!

Tâm tình anh tốt lên, hôn thêm cái nữa, cổ họng phát ra một trận cười khẽ, hung hăng mút mấy lần mới buông ra. Hai người đều thở hổn hển, nhìn thẳng đối phương, không nói nhưng hiểu hết.

Mục Tâm định chạng vạng tối bắt xe trở về thành phố Lan Khê, Xa Tình Không giữ lại nhưng Mục Tâm không chịu, “Tớ không chịu nổi không khí ở đây đâu.”

Xa Tình Không a a: “Vậy cậu cút đi.”

Hai ngày trước Lục Thâm Viễn vừa cho người đem chiếc audi của anh tới đây, lần này đã có ích, anh và Xa Tình Không đều biết xe buýt ở đây hoạt động không tốt.

Lục Thâm Viễn lái xe đưa Mục Tâm ra bến xe, Xa Tình Không cũng tự nhiên đi theo.

Có xe rất thuận lợi, lúc tới thì tốn hai tiếng đồng hồ đi bộ, bây giờ chỉ mất có nửa tiếng, tới sớm nên Mục Tâm liền đi đổi vé xe thành chuyến sớm hơn, lúc

xếp hàng chuẩn bị soát vé thì thần thần bí bí gọi Xa Tinh Không lại.

Cô nghiêng đầu nhìn Lục Thâm Viễn một cái, anh không nói gì, cô nhanh chóng chạy lại thì bị Mục Tâm châm chọc: “Tiền đồ của cậu đâu, khi này còn lạnh lùng mà đứng bên cạnh Lục Thâm Viễn thì thành người vợ bé bóng ròi?”

Xa Tinh Không: “Có rắm mau thả.”

Mục Tâm nhìn chằm chằm đôi môi đỏ mọng sưng lên của bạn mình, đương nhiên biết vừa có chuyện gì xảy ra, cười mập mờ, “Tớ chờ tin tốt của cậu đó, lần đầu tiên quả thật đau lắm.”

Xa Tinh Không: “Ồ.”

Bến xe không đông người lắm, Mục Tâm lên xe, Xa Tinh Không và Lục Thâm Viễn chào tạm biệt, cô để anh chờ ngoài xe còn mình thì đi vệ sinh. Dì cả tới, nửa ngày cô phải chạy đi gặp nhà vệ sinh không dưới năm sáu lần.

Lục Thâm Viễn đứng cạnh xe chờ, Xa Tinh Không ra ngoài còn cầm khăn giấy lau tay, vừa đi vừa ngửi, biểu tình kì lạ. Anh đi đến, “Sao vậy?” Lục Thâm Viễn muốn cầm tay cô nhìn thử, tưởng là cô bị thương.

Xa Tinh Không vung tay, chân mày nhíu lại, “Em cảm thấy nước ở đây có mùi là lạ.”

Lục Thâm Viễn hỏi, “Chắc là mùi khử trùng nước?”

Xa Tinh Không lắc đầu: “Có lẽ vậy.”

“Đi, về.” Lục Thâm Viễn dắt tay cô đi qua tiếng ồn từ loa phát thanh truyền ra, hai người sóng vai bước đi. Lúc lên xe cô còn lẩm bẩm hai tiếng, kì lạ thiệt, cái mùi nước đó...

Lục Thâm Viễn vỗ đầu cô sau đó mở cửa, vừa cười vừa nói: “Đừng có đoán mò nữa, nước khử trùng ở đây không có giống trong thành phố đâu.”

Xa Tinh Không lại nghĩ, hôm nay nghe Mục Tâm chê bai nơi này cả buổi, chắc là mình bị cô ấy ảnh hưởng rồi. Lục Thâm Viễn giúp cô thắt dây an toàn, vững bước khởi hành.

Bầu trời đêm trong trần nhỏ lốm đốm ánh sao.

Nhưng mà không ai biết, Xa Tinh Không chỉ vô tình nói một câu, hai ngày sau đồn công an nhận được báo án: Trong tháp nước phát hiện thi thể!

Bạn đang đọc truyện *Tựa Như Tinh Không Của Thâm Viễn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Người báo án chính là nhân viên nhà ăn của trạm xe Tiểu Xuyên, một thanh niên trẻ tuổi, có lẽ là bị giật mình chưa hoàn hồn, giọng nói cũng run rẩy.

Lúc đó đám người Lục Thâm Viễn vừa ăn com xong, đối mặt với chuyện này, Tiểu Xuyên khổ sở miêu tả, “Gần đây cũng có người phản ứng nói nước có mùi vị khó ngửi, mùi rất thúi.”

Sáng sớm đầu mùa đông, nhiệt độ đã hạ thấp xuống, Lục Thâm Viễn khoác cái áo khoác, gió lạnh từ khe hở cửa sổ thổi vào khiến anh xiết chặt quần áo trên người.

Tiểu Xuyên đầu đuôi gốc ngọn kể lại chuyện đã xảy ra, gần đây không chỉ là nhân viên mà ngay cả hành khách cũng bắt đầu phản ứng nước có mùi vị lạ, hơn nữa mùi thúi này càng ngày càng đậm, thức ăn tối hôm qua làm cũng đều vứt sạch, đoàn người mới phản ứng với trường trạm, chuyện này ảnh hưởng đến vấn đề bữa ăn nên trường trạm đã gọi điện thoại để công ty nước đến kiểm tra, nghĩ là tháp nước lâu quá không dọn dẹp, tích tụ đồ bẩn.

“Tôi hôm qua thức ăn chúng tôi làm đều vứt hết.” Tiểu Xuyên nói đến đây thì sắc mặt lúc trắng lúc xanh, “Sáng sớm nay nhân viên công ty tới sửa chữa, nào ngờ gặp phải loại chuyện xui này, rất nhiều đồng nghiệp tối hôm qua ăn com ối tại chỗ.”

Đám người Lục Thâm Viễn mới vừa ăn sáng xong mặt cũng thay đổi mấy phần.

Chuyện đại khái chính là như vậy: Nhân viên công ty rút sạch nước trong tháp, chuẩn bị dọn dẹp, không ngờ phát hiện ra một thi thể.

Nhân viên có lẽ biết chút cách phá án thông thường, không xê dịch thi thể, hoặc là do bọn họ sợ, sợ thi thể đó bốc lên mùi hôi.

Việc này không nên chậm trễ, Lục Thâm Viễn dẫn đám Vu Kim lập tức đi theo Tiểu Xuyên tới hiện trường.

Tiếng còi xe cảnh sát phá vỡ sự yên tĩnh trong thành phố.

Cảnh sát phong tỏa hiện trường, giăng dây cảnh giới bên ngoài làm thành một vòng, người dân hiếu kì rón cổ lên nhìn vào trong.

Tiểu Xuyên dẫn đường đi vòng qua tháp nước, hồ nước ở khu đất trống phía sau trạm xe, từ mặt đất trở xuống.

Bên cạnh cái hồ đã có mấy người đứng, Tiểu Xuyên giới thiệu, người cao gầy đó là nhân viên công ty nước Tiểu Quý, một người hơi mập lùn khác đồng nghiệp ở trạm xe, trưởng trạm sáng sớm đã ra ngoài, không có ở hiện trường.

Lục Thâm Viễn đi tới, mấy người gật đầu lên tiếng chào hỏi.

“Tiểu Quý đứng không? Cậu nói sơ qua tình huống lúc đó đi.” Anh nhìn Tiểu Quý một cái, mở quyển sổ ra chờ ghi chép.

Tiểu Quý bị gọi tới tên vội vàng gật đầu, nói liên tục: “Cũng chỉ mới mấy giờ trước thôi, mở nắp ra thì nghe có mùi thối, tôi vội vàng tháo nước sau đó lấy đèn pin rọi vào, phát hiện bên trong hình như có thứ gì đó, tôi liền leo xuống nhìn thử nhưng lập tức bị thứ bên trong hù dọa, lại vội vàng leo lên.”

Đồng nghiệp bên cạnh Tiểu Quý cũng phụ họa: “Lúc đó nhìn cậu ấy hoang mang rồi loạn bước lên, mặt mũi trắng bệch, không thở được!”

Mí mắt Lục Thâm Viễn nhảy hai cái.

Tiểu Xuyên cũng nói: “Lúc ấy tôi ở nhà bếp chuẩn bị bữa sáng, hai người bọn họ một trước một sau vội vàng vàng chạy tới, tôi tưởng là bọn họ sửa xong rồi, muốn nhận tiền sửa chữa, còn cười nói bọn họ không cần phải hối hoảng, chúng tôi sẽ không giục nợ!”

Nhưng ai ngờ, lời hai người nhân viên nói đầu tiên là: Trong nước phát hiện thi thể!

Tiểu Xuyên bị dọa sợ đến nỗi làm rơi cái nôi xuống đất!

“Sau đó chúng tôi báo cáo cho trưởng trạm, ông ấy cũng không tin, cho là chúng tôi nhìn lầm.” Nhân viên trạm xe Tiểu Giang mập lùn cũng nói, “Chúng tôi cũng xuống giếng nhìn một vòng, quả thật thấy trong túi có một người chết!”

Một đám người ồn ào lên tiếng.

Vưu Kim tìm áo mưa và giày ủng đi tới, còn mượn thêm một cây đèn pin, chuẩn bị mặc lên rồi xuống bề tự nhìn thử, điều kiện có hạn, chỉ có thể tạm thời dùng những thứ này để bảo vệ quần áo sạch trên người.

Lục Thâm Viễn khép sổ lại, chân dài đuổi một cái, đưa tay ngăn cản Vưu Kim, Vưu Kim sững sốt gương mặt nhìn anh, Lục Thâm Viễn nhàn nhạt nói: “Để tôi đi xuống cho.”

Vưu Kim a một tiếng, cầm đèn pin trên tay đưa cho anh.

Lục Thâm Viễn sửa soạn chỉnh tề, một thân áo mưa cũng không giấu được khí chất anh tuấn.

Vưu Kim và mấy người cảnh sát khác đứng trên miệng bể, anh đạp lên cái thang chui vào bể nước đen thui, bên trong ẩm ướt u ám, đập vào mũi còn có mùi hôi thối.

Lục Thâm Viễn dành ra một tay nắm lỗ mũi. Hai chân một trước một sau đạp xuống mặt đất, dưới đất còn một tầng nước đọng.

Anh đạp lên nước, đèn pin chiếu một vòng bốn vách bể, cuối cùng dừng lại ở một xó xỉnh. Quả thật phát hiện...

Một túi nylon màu trắng có dính máu, lớn lại còn trong suốt. Lục Thâm Viễn chậm rãi đến gần, mùi hôi thối càng đậm. Anh đưa ánh đèn dừng trên miệng túi.

Không cần mở ra cũng có thể theo đường ranh thấy rõ đồ vật bên trong: Đầu người, hai tay và hai chân.

Lục Thâm Viễn nhếch mép một cái.

Nghĩ đến chuyện ngày hôm trước Xa Tình Không đã dùng nước ở đây rửa tay. Anh lắc đầu, dờ khóc dờ cười, quyết định không cần nói chuyện này với cô.

Hồi lâu sau Lục Thâm Viễn bò ra ngoài, tháo áo mưa đã nhăn nhoe bắn thiu ra, nghiêng đầu nói với Vưu Kim “Cậu để cho hai người nữa đi xuống mang thi thể lên, gọi điện thoại kêu nhân viên pháp y đến đây.”

Chuyện thi thể này để nhân viên pháp y kiểm tra trước đi.

Gió lạnh hiu hiu thổi, ánh mặt trời đầu mùa đông không ấm áp chút nào.

Trong sở rất nhanh gọi hai nhân viên pháp y tới, một nam một nữ, nam tên Cao Viễn, nữ tên Tống Tiểu Đường.

Đoàn người hợp lực mang thi thể lên tới, bày trên đất trống, mùi hôi khó ngửi bốc lên, dân làng bên ngoài đây cảnh giới liên tiếp lui về phía sau.

Là một thi thể không rõ mặt mũi.

Chân mày anh nhắm lại, cả người Cao Viễn khoác áo bác sĩ màu trắng, khẩu trang chỉnh tề, ngồi xổm xuống tra xét thi thể, mùi thật khó ngửi, nhất là đối với người mới vừa ăn sáng xong như Lục Thâm Viễn, anh có hơi tò mò, gờ tay lên bóp hai lỗ mũi, bước tới muốn nhìn rõ.

Vừa rồi ở trong bể tối căn bản không thấy rõ toàn bộ mặt mũi thi thể.

Một bàn tay trắng nõn của con gái từ bên cạnh đưa đến trước mặt anh một cái khẩu trang che mũi.

Bước chân Lục Thâm Viễn cứng lại, nghiêng đầu liền thấy Tổng Tiểu Đường chẳng biết từ lúc nào đã tới đứng bên cạnh mình, mắt to mày rậm, môi tô son, nở nụ cười nhỏ giọng nói với anh: “Đội trưởng Lục, đeo lên đi.”

Lông mày anh đột nhiên nhú lại, liếc cô một cái, suy nghĩ không rõ, Vu Kim đứng gần đó, coi như người ngoài cuộc, che miệng thầm kêu không ổn.

Lục Thâm Viễn không cho người đẹp chút mặt mũi nào, người ta còn đang gờ tay chờ anh nhận lấy rồi nói cảm ơn, ai ngờ Lục Thâm Viễn chỉ liếc cô ta một cái sau đó không nói gì, đi sượt qua vai Tiểu Đường tới bên cạnh Cao Viễn, không để ý mùi hôi thối, anh ngồi xổm người xuống cùng anh ta phân tích thi thể.

Tổng Tiểu Đường cắn môi dưới, ánh mắt nhìn anh rồi lại thôi, cuối cùng rũ mắt xuống, yên lặng buông tay.

Cách đó không xa, Vu Kim thờ dài.

Thi thể cuối cùng được đưa tới phòng giải phẫu. Đám người Lục Thâm Viễn cũng trở về cục, tin tức phát hiện thi thể trong tháp nước bị lan rộng, mới sáng sớm nhưng phần nửa người trong trần đều biết.

Lục Thâm Viễn đang đợi kết quả kiểm nghiệm thì nhận được tin nhắn của Xa Tình Không: “Em muốn chặt tay thì làm thế nào?”

Anh cầm điện thoại di động, cười càng ngày càng to, không cần nhìn anh cũng có thể nghĩ ra cảnh cô giậm chân phần nộ sau khi biết được tin tức.

Vu Kim đem báo cáo xét nghiệm cho anh vừa lúc nhìn thấy hình ảnh sếp mình đang cầm điện thoại cười ngây ngô, cả người anh ta run rẩy.

Ai u má ơi, buổi sáng vừa lạnh như cục đá đối với nhân viên pháp y mà giờ chỉ nhìn tin nhắn của chị dâu thôi mà thay đổi dữ vậy, giống như là một nhân cách khác!

Đau lòng cho pháp y Tổng ba giấy.

“E hèm.” Vu Kim gõ cửa, nhắc nhở Lục Thâm Viễn rằng mình đang có mặt, anh ta chỉ báo cáo trên tay: “Kết quả đã có.”

Lục Thâm Viễn cất điện thoại đi, mặt còn thay đổi nhanh hơn lật sách, hắng giọng một cái, giả bộ bình tĩnh: “Kết quả như thế nào?”

Vu Kim không vạch trần anh, anh ta tiến lên đưa báo cáo, phân tích giải thích.

Thi thể là nam, không rõ mặt mũi, chỉ có thể dùng răng để phán đoán: Người chết là thanh niên từ hai mươi lăm đến ba mươi tuổi.

“Nguyên nhân cái chết là do nghẹt thở.” Lục Thâm Viễn nhìn sơ qua báo cáo “Công cụ phán đoán sơ bộ là dây thừng.”

Vu Kim gật đầu, bổ sung: “Trên người người chết chỉ có một cái quần lót, không có đồ gì có thể chứng minh thân phận.”

Đây chính là chuyện khiến người ta nhức đầu. Công việc tra án bắt đầu tiến hành.

Chạng vạng tối, trong cục có mấy người định làm thêm giờ, họ hợp thành một đội đi đến tiệm bán thức ăn “Nhà vợ” ở đối diện đường, Lục Thâm Viễn và Vu Kim cũng đi.

Tổng Tiểu Đường ở cửa nhìn thấy hai người thì đuổi theo.

Lục Thâm Viễn nhìn cô ta một cái, không nói gì, Vu Kim sờ mũi, a a hai tiếng, anh không lên tiếng để Tổng Tiểu Đường mau chóng bỏ đi.

Trong tiệm cũng có rất đông người xếp hàng chọn món. Bọn Lục Thâm Viễn đi sớm, đã chọn món ăn xong, đứng bên cạnh chờ ông chủ thôi tiền.

Tổng Tiểu Đường đi giày cao gót, có hơi đau chân, cả quá trình cô vẫn đi theo hai người họ, chọn món ăn xong thì cời giày cao gót, chưa đứng vững thì bị những khách hàng bên cạnh lắc mình đụng tới, trọng tâm không vững nên nửa người ngã về phía Lục Thâm Viễn.

Anh đang nói chuyện với Vu Kim thì đột nhiên bị chạm vào, lao đảo một chút. Anh nghiêng đầu lạnh lùng quát Tổng Tiểu Đường một cái, chuẩn bị đẩy cô ta ra.

Tổng Tiểu Đường phản ứng còn nhanh hơn anh, vội vàng níu lại cánh tay anh, giọng nói không lớn: “Xin lỗi, giày mới nên cạ vào chân, cho tôi mượn điểm tựa để tháo giày ra đã nhé.”

Chân mày Lục Thâm Viễn nhíu lại. Sắc mặt Vu Kim không tốt lắm.

Anh cúi đầu, thị lực cực tốt nhìn thấy đúng thật là sau khi cởi giày cao gót, chân của Tổng Tiểu Đường bị mài rách da.

Lần nữa anh nâng tầm mắt lên thì liếc thấy bóng người quen thuộc đứng bên ngoài.

Lục Thâm Viễn sững sốt, trong lòng căng thẳng, lập tức nhớ lại chuyện Xa Tình Không gần đây nói với anh: Cái tiệm bán thức ăn tên “Nhà vị” gần cục cảnh sát của anh bán đồ ăn cũng được lắm, giáo viên trường em cũng hay đến mua, lần sau nếu rảnh thì em dẫn anh đi ăn thử nhé?

Trán anh nhỏ xuống hai giọt mồ hôi lạnh.

Xa Tình Không quét đôi mắt lạnh buốt thổi qua người anh, còn chưa chờ Lục Thâm Viễn hồi hồn cô đã nghiêng đầu xoay người, biến mất trước cửa tiệm.

Lục Thâm Viễn hung hăng hất Tổng Tiểu Đường đang bám trên người anh ra, sai bước đuổi theo, nhìn quanh, đáng tiếc là đường phố đâu còn bóng cô nữa.

Xong đời rồi!

Đây là ba chữ còn sót lại trong đầu anh ngay lúc này!

Tổng Tiểu Đường và Vu Kim không hiểu, đi theo ra ngoài, nhìn quanh bốn phía, không thấy có gì đặc biệt, Vu Kim cười khan hai tiếng, nhìn Tổng Tiểu Đường đang lúng túng mất tự nhiên rồi nhìn Lục Thâm Viễn, nói: “Sao sếp kích động vậy? Thấy trên trời rơi vàng xuống hả?”

Lục Thâm Viễn không khách khí trợn mắt nhìn Vu Kim, mím môi không nói lời nào.

Vu Kim ghen hòng.

Tổng Tiểu Đường cúi đầu xuống mang lại giày, vừa rồi bị anh hất ra nên hơi đau.

Gọi cho Xa Tình Không không được! Lục Thâm Viễn liên tục gọi mười cuộc, không có kết quả: Số điện thoại bạn gọi hiện đã tắt máy, xin mời gọi lại sau.

Huyệt Thái dương anh đột nhiên nhảy loạn, trong cục cảnh sát đèn đuốc sáng choang, cảnh sát vẫn còn gặp khó khăn với thi thể phát hiện trong bể.

Lục Thâm Viễn xoa trán, suy nghĩ một chút, chợt nhớ tới đồng chí Trần Uy bị anh bỏ lại ở Nam Thành. Hình như cậu ta có rất nhiều sáng kiến?

Trần Uy nhận được điện thoại của Lục Thâm Viễn lúc đang ở nhà Tiểu Tống ăn lẩu, còn uống một ít rượu, lúc thấy cuộc gọi thì hoảng hốt: Vừa kinh ngạc khi anh chủ động gọi tới vừa vui mừng khi cuối cùng anh cũng nhớ tới mình.

Anh đi thẳng vào vấn đề cắt đi điệu cười của Trần Uy: “Cậu nói xem, vô tình chọc một cô gái tức giận thì phải làm thế nào để cô ấy không giận nữa?”

Trần Uy: “...”

Ngày hôm sau.

Xa Tình Không mở điện thoại di động, bị năm mươi mấy cuộc gọi nhỡ của anh làm hết hồn, sau đó chuyện càng làm cô sợ hãi hơn là:

Tất cả mấy món hàng mà cô bỏ vào giỏ mua sắm đã được thanh toán!

Tiểu đường là một cái bệnh cần được vứt bỏ:))))

Ây u mn oi, gần nơi mình ở cũng mới xảy ra vụ án phát hiện xác người đông cứng trong bể bê tông đó, xã hội giờ nguy hiểm quá T.T

Bạn đang đọc truyện *Tựa Như Tình Không Của Thâm Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Trần Uy nói một đồng ý kiến, Lục Thâm Viễn nhìn trúng được một cái, anh cũng ôm tâm trạng đăng nhập vào trang Táo Bạo. Lục Thâm Viễn không phủ

nhận sự khản trương của mình, đăng nhập thành công, anh vừa ngạc nhiên mừng rỡ vừa tức cười.

Nhiều năm như vậy mà Xa Tình Không vẫn không bỏ đi cái mặt kháu anh đã giúp cô tạo.

Cả hai người đều nhớ người cũ, không quên được đối phương.

Lục Thâm Viễn mong đợi phản ứng vào ngày mai của cô.

Bên đây, Xa Tình Không rảnh rỗi thì lướt Weibo một vòng sau đó chuyển sang Táo Bạo. Cô nhìn chăm chăm giỏ hàng trống rỗng, con người thiếu chút nữa trường ra ngoài.

Thông báo đã chuyển sang đợi nhận hàng, không phải chứ, vốn là hàng yên lặng nằm trong giỏ bây giờ lại chuyển thành đã thanh toán!

—— Lục Thâm Viễn!

Vào giờ phút này trong đầu cô chỉ có ba chữ!

Không cần suy nghĩ nhiều, Xa Tình Không thậm chí không cần tính tới lý do tài khoản bị trộm, làm gì có tên trộm nào hảo tâm thanh toán sạch sẽ giỏ hàng cho mình chứ!

Nhưng sau đó khi nhớ lại hình ảnh hôm qua mình vô tình nhìn thấy, Lục Thâm Viễn và một vị mỹ nữ khác dựa vào nhau, trái tim cô ẽ âm đau, cái tay hung hãn bấm.

Sáng hôm sau cô ra ngoài sớm, trước khi làm việc tranh thủ đi đến đồn cảnh sát, bỏ qua cái nhìn của đám cảnh sát ở đó, lá gan cô thật lớn!

Cô vẫn còn nhớ đường, tìm được phòng làm việc của Lục Thâm Viễn, nhưng khi nhìn thấy cửa phòng đóng chặt, cô vỗ đầu một cái: Ngụ thật, có ai đi làm sớm vậy đâu!

Cô thở hổn hển, hung hăng đá cánh cửa, lần nữa giậm chân, xoay người, thở phì phò rời đi.

Lục Thâm Viễn thức đêm tăng ca ở phòng làm việc bị tiếng đập cửa làm thức tỉnh, tưởng là xảy ra đại sự gì nên vội vàng đứng dậy đi mở cửa, đáng tiếc chỉ thấy bóng Xa Tình Không biến mất ở cầu thang.

Anh vội vàng hất cửa ra, cất bước muốn đuổi theo, bên cạnh đột nhiên có một đồng nghiệp từ nơi nào đó nhô ra níu anh lại: “Đội trưởng Lục, anh biết mặt kháu máy vi tính của Vu Kim không? Vừa rồi bị cúp điện nên bây giờ phải khởi động lại, tôi cần dùng gấp.”

Lại có Trần Giáo Kim cản trở Lục Thâm Viễn đuổi theo tiểu nương tử!

——

Xa Tình Không chưa gọi điện thoại cho mình. Cô ấy không thèm liên lạc!

Thẳng đến giờ nghỉ trưa, một đồng nghiệp vừa ra ngoài rồi quay về, chuyển lời cho cô: “Tình Không, có một anh đẹp trai đang ở dưới lầu chờ cô đấy, anh ta nhờ tôi kêu cô giùm.”

Xa Tình Không sửng sốt, vội vàng nhòai người ra ngoài cửa sổ nhìn xuống lầu.

Là... Lục Thâm Viễn!

Mùa đông, lá rụng đầy đất.

Lục Thâm Viễn đứng tại chỗ, ánh mặt trời chiếu vào người anh, cả người tựa như hòa vào cảnh, có cảm giác giống tranh sơn dầu.

Trong tay anh còn có một phần thức ăn, có ý thức như vậy thì tốt.

Cô vốn muốn nói: “Dùng tiền và thức ăn ngon mua chuộc cũng vô dụng, em rất tức giận, tại sao anh lại tùy tiện động chạm cô gái khác chứ?” Nhưng khi đối diện với ánh mắt mong đợi cùng khuôn mặt vô hại kia, cô bỗng nhiên không nói ra được.

Chỉ cảm thấy trong lòng âm áp.

Trên thế giới này, người có thể chịu được tính khí của cô từ đầu tới đuôi chỉ có mỗi anh.

Xa Tình Không nhấp miệng hỏi anh: “Đồ trong giỏ hàng là anh thanh toán?”

Lục Thâm Viễn gật đầu một cái, ánh mắt dần tối lại, nói: “Cô gái kia là nhân viên pháp y của vụ án lần này, là do cô ta tự dính sát vào anh.”

Xa Tình Không nhếch mép một cái, một lúc sau nhìn mông lung đi chỗ khác, “Ồm” một tiếng.

Cô chỉ không ưa anh và cô gái khác đứng cạnh nhau thôi. Nhất là người còn diễm dứa hơn mình!

“Em ăn cơm chưa?” Lục Thâm Viễn chìa thức ăn trong tay ra, “Mang cho em nè.”

Đặc biệt trốn ra ngoài đưa thức ăn cho cô đó.

Xa Tĩnh Không cũng không phải người không biết nói lý, anh đã làm đến nước này, cô mà còn không chịu tha thứ thì rất tiểu thư.

Yên lặng mấy giây Xa Tĩnh Không mới cúi đầu, nói: “Em không ăn thịt mỡ.”

Anh vội vàng lên tiếng: “Tuyệt đối không có thịt mỡ!” Bộ dáng kia nếu bị những người trong cục thấy bảo đảm sẽ bị dọa sợ: Đây là đội trưởng lãnh đạm thường ngày sao?

Lục Thâm Viễn chăm chú nhìn cô, trông mắt tỏa sáng lấp lánh. Hai người đứng ở dưới tòa nhà giáo viên, có cả thầy cô và học sinh đi ngang qua, quá chói mắt.

Xa Tĩnh Không nhìn xung quanh, thiếu điều muốn lấy tay che mặt không cho người khác nhìn. Lục Thâm Viễn cười, nhìn cô cẩn thận, nói: “Em mang về phòng ăn đi, anh đi về trước.”

Cô nháy mắt hai cái, nhận lấy thức ăn anh đưa, “Anh cũng đừng liều mạng làm việc, phải nghỉ ngơi nữa.”

Chuyện trong tháp nước ở trạm xe phát hiện thi thể đã truyền đi khắp nơi, khu vực này có nhiều nhà lấy nước từ đó, tin tức lan ra, quần chúng phản ứng kịch liệt, chán ghét nồn mưa. Sau khi biết chuyện này Xa Tĩnh Không cũng cầm tay chà không dưới năm lần.

Sau khi phát hiện án, khổ cực nhất vẫn là những người cảnh sát đại diện trăm họ tìm ra tên hung thủ! Xa Tĩnh Không lo anh bị áp lực công việc đè nặng!

Lục Thâm Viễn cười toét miệng, nghe được sự quan tâm trong lời nói của cô.

“Chờ vụ án này kết thúc, anh dẫn em ra ngoài chơi.” Anh vừa nói vừa cầm tay cô.

Lòng bàn tay anh ấm áp khiến Xa Tĩnh Không ngẩn người, “Đi đâu?”

“Ảnh đế Nhan Thần Doãn biểu diễn lần cuối cùng.” Anh cười, “Ở thành phố X.”

Xa Tĩnh Không là fan hâm mộ của Nhan Thần Doãn ảnh đế, từ năm hai người họ còn quen nhau, cùng nhau đi xem phim 《 giữa hè 》do Nhan Thần Doãn đóng, sau đó Xa Tĩnh Không liền si mê vị minh tinh điện ảnh này, thậm chí nói với anh cả ngày: Ở trong lòng em, Nhan Thần đẹp trai nhất, anh chỉ có thể xếp thứ hai!

Không ngờ thời gian trải qua lâu như vậy, lâu đến nỗi minh tinh cũng chuẩn bị cưới vợ.

Lần biểu diễn cuối của idol, kiếm một vé cũng khó khăn.

Từ một tháng trước cô đã tranh thủ lên mạng mua vé, nhưng ăn ở không tốt, nửa tấm cũng không mua được.

Hôm nay anh kéo tay cô, nhẹ nhàng nói: Dẫn em đi xem biểu diễn.

Xa Tĩnh Không kinh ngạc, ngơ ngác nhìn anh. Lục Thâm Viễn vẫn nở nụ cười.

Cô hé miệng, rút bàn tay đang bị nắm ra, nhón chân lên, ôm cổ anh, mang tâm thế thắng lợi, hôn lên đôi môi mỏng kia.

Xa Tĩnh Không mang tâm trạng vô cùng vui sướng, nói: “Vậy anh phải phá án nhanh một chút, bỏ lỡ của buổi biểu diễn của Nhan Thần là em giận anh đó!”

Một giây trước anh còn đang đắm chìm trong hạnh phúc khi bị cưỡng hôn, một giây sau liền ngã vào vực sâu: Quả nhiên! Lâu như vậy rồi mà địa vị của anh vẫn thua một người đàn ông khác!

Chuyện đầu tiên là phải xác nhận thân phận người chết.

Thi thể bị thổi rửa nặng nề, theo suy đoán của nhân viên pháp y, người chết nam giới trẻ tuổi, không lớn hơn 35.

Khi anh trở lại sở cảnh sát thì nhận được thông báo: Tiến hành điều tra các trường hợp bị mất tích gần đây trong khu. Rất nhanh có thể loại trừ con nít và phụ nữ.

Đám Lục Thâm Viễn cũng làm phân tích bước đầu: Tháp nước là nơi thứ hai gây án, để đem cái túi lớn thi thể ném vào trong tháp nước chắc hẳn hiện

trường gây án có thể nằm gần đó, lợi dụng việc đông người qua lại, thời gian gây án hẳn là vào buổi tối.

Hung thủ rất có thể đã bỏ trốn. Thế giới lớn như vậy, biết đi đâu tìm hung thủ? Không có bất kỳ đầu mối nào. Lục Thâm Viễn có gấp cũng vô ích.

Chỉ mong có thể kết án trước khi buổi biểu diễn bắt đầu.

Ba ngày sau khi vụ án vẫn còn giậm chân tại chỗ, đột nhiên có hai thanh niên trẻ tuổi, người cao một mét tám tới thông báo cha họ mất tích, nạn nhân kia có thể là cha bọn họ.

Hôm đó Lục Thâm Viễn đến tháp nước điều tra, không có ở trong sở, người trong đồn công an chỉ cười, không ngừng lắc đầu nói không thể nào.

Nạn nhân kia chỉ mới ba mươi, hai thanh niên này cũng hơn hai mươi rồi, đại khái người cha cũng phải chừng năm mươi tuổi!

Nhưng hai người này sống chết nhận định thi thể kia tám chín phần là cha bọn họ. Nhân viên không biết làm thế nào.

Vưu Kim nghiêng mặt nói nhỏ với cảnh sát bên cạnh: “Ai đời có người rửa cha mình xảy ra chuyện!”

Người khác không chịu nhận còn hai người họ thì ngược lại, tranh nhau nói thi thể đó là người thân mình!

Lúc Lục Thâm Viễn về sở đứng dịp nhìn thấy hai người kia còn cố chấp không chịu rời đi.

Anh nhìn họ mấy lần, đưa tay chặn ngang một cảnh sát, hỏi: “Chuyện gì xảy ra vậy?” Ngón tay chỉ bên kia.

Người cảnh sát kia cũng nhìn sang, à một tiếng, “Bọn họ tới nhận thi thể.” Sau đó anh ta miêu tả đơn giản tình huống, cuối cùng hỏi lạnh: “Chúng ta làm gì vậy giờ?”

Lục Thâm Viễn chấp hai tay sau lưng, nhìn bóng lưng hai người kia hồi lâu, mím môi một cái, mới nói: “Dẫn bọn họ đi xác minh thi thể.”

—— Mặc dù kỳ hoặc.

—— Nhưng cũng không thể bỏ qua bất kỳ điểm khả nghi nào.

Cảnh sát tuân lệnh, lập tức đi tới mời hai anh em nhận xác.

Anh đứng tại chỗ một lúc lâu mới xoay người trở về phòng làm việc.

Mấy phút sau, người cảnh sát khi nãy tới gõ cửa phòng làm việc của anh, ngồi xuống trước bàn làm việc, anh ta nom nớp lo sợ báo cáo: “Vi thi thể đã thối rửa, không nhận ra được khuôn mặt nên hai người kia yêu cầu nhận đi vật.”

Lục Thâm Viễn đặt bút xuống. Cảnh sát dè dặt đứng lên.

Anh xoa trán, suy nghĩ một chút mới nói: “Đồng ý cho bọn họ nhận đi vật.”

Anh cảnh sát gật đầu: “Dạ”, xoay người đi làm việc.

“Chờ một chút.” Lục Thâm Viễn buông tay, gọi đối phương lại, nhướn mày hỏi: “Lần này người kiểm nghiệm xác chủ yếu là Cao Viễn hay là Tống Tiểu Đường?”

Cảnh sát kia không chút nghĩ ngợi: “Tống Tiểu Đường ạ.”

Bạn đang đọc truyện *Tựa Như Tình Không Của Thâm Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Tống Tiểu Đường à?

Lục Thâm Viễn trầm tư hồi lâu sau đó cau mày, nghĩ tới khuôn mặt trang điểm lòe loẹt của cô ta.

Cuối cùng anh vẫn tự mình dẫn hai thanh niên kia đi xem di vật của thi thể: Độc nhất một cái quần lót.

Đồ vật được phơi bày, bầu không khí trầm mặc hai giây, người thanh niên nhỏ hơn bỗng nhiên bật khóc, nước mắt không ngừng chảy ra ngoài, sau đó cậu ta che mặt lại.

Lục Thâm Viễn nhìn người còn lại, cậu ta có vẻ trầm tĩnh hơn nhưng mắt vẫn hoeo đỏ.

Hình như anh đã biết gì rồi.

Người con trai nhỏ lấy tay dụi mắt, giọng nói khàn khàn: “Đây chính là cha tôi!” Anh ta rất chắc chắn.

Lục Thâm Viễn nghiêm mặt, hỏi: “Tại sao?”

Anh ta nói: “Cái quần kia là tôi mua cho ông ấy, lúc ấy mua một tặng một, ở nhà còn một cái giống như đức.”

Anh yên lặng. Hồi lâu sau nghiêng đầu, nhìn người cảnh sát đứng ngoài cửa, nói: “Gọi Tổng Tiểu Đường đến đây.”

Người cảnh sát kia a một tiếng, hấp tấp nói: “Chị Tiểu Đường hôm nay không đi làm!”

Sắc mặt anh đen hơn, lạnh lùng nói: “Vậy thì gọi Cao Viễn đến.”

Người kia nào dám nói gì, vội vàng “Dạ” một tiếng rồi lập tức đi tìm người!

Lục Thâm Viễn kiềm chế sự kích động muốn mắng người.

Cao Viễn rất nhanh đi tới, sai bước đến bên cạnh anh, áo khoác trắng phấp phới một lúc mới ngừng lại.

Anh không chần chừ, chỉ hai anh em đang khóc đỏ mắt bên kia, nói đơn giản tình huống.

Nghe đến cuối cùng, chân mày của Cao Viễn cũng nhíu lại, nhìn đi vật và thi thể, không biết làm sao, lắc đầu nói: “Tiểu Đường ít tiếp xúc với những vụ án như thế này.” Huống chi, Cao Viễn hàm ý nhìn Lục Thâm Viễn, “Chắc là ngày đó tâm tình không tốt, cho nên...”

Lục Thâm Viễn lạnh như băng cắt đứt lời: “Tôi còn cho rằng cô ấy là người công tư rõ ràng.”

Cao Viễn nhanh chóng ngậm miệng, thu lời: “...”

Cao Viễn lần nữa làm kiểm nghiệm xác, dẫn hai người con trai đi làm biên bản: Rõ ràng trong thông báo đã nói tuổi tác người chết từ hai mươi lăm đến ba mươi lăm, tại sao bọn họ kiên định nhận đó là cha mình như vậy?

Người con trai lớn sờ tim mình, nghiêm nghị nói, “Anh có thể cảm nhận cái gọi là cảm ứng tâm linh không? Ba tôi đã mấy ngày không liên lạc được, trong lòng chúng tôi cũng hoang mang, trống rỗng, dự cảm được xảy ra chuyện không mong muốn...”

“Hơn nữa người trong huyện đều biết, mấy người nghiệm xác cũng làm sai vài lần rồi, chúng tôi đang nghĩ có khi nào lần này cũng sai hay không.” Người con trai nhỏ nói chuyện không chút kiêng dè.

Người làm biên bản đỏ mặt.

Kỹ thuật của Cao Viễn hiển nhiên so với Tổng Tiểu Đường tốt hơn rất nhiều, không lâu sau đã có kết quả.

Trải qua việc thẩm tra hai người con và tài liệu thu thập được, người chết chính là cha của hai thanh niên này, Lưu Chí Phi.

Lưu Chí Phi, nam, ở nhà kinh doanh một quán ăn, năm nay năm mươi lăm tuổi.

Bởi vì thân thể tráng kiện, răng tốt cộng thêm việc thi thể thối rửa nghiêm trọng, Tổng Tiểu Đường đã cho ra thông tin sai lệch.

Đây là câu trả lời và giải thích của Cao Viễn.

Thân thể Lưu Chí Phi thối rửa, nhân viên pháp y căn cứ vào hàm răng để xác định độ tuổi. Người tuổi tác càng lớn thì răng càng thêm mòn.

Phán đoán sai lầm là do sự khác biệt trong răng của nạn nhân và răng của người thường cùng độ tuổi. Lỗi là do nhân viên pháp y không đủ trình độ.

Công việc phá án đi một đoạn đường quanh co nhưng cũng may, cuối cùng đã kịp thời trở về ngay ngắn.

Lục Thâm Viễn cũng thở phào nhẹ nhõm, ít nhất bây giờ vụ án đã có tiến triển, thân phận người chết đã xác định. Không còn giậm chân tại chỗ.

Như vậy, vấn đề quan trọng tiếp theo là: Ai là hung thủ?

Con trai người chết còn chưa đi, Lục Thâm Viễn dẫn người tới hỏi: công việc của Lưu Chí Phi lúc ông ta còn sống.

Hai con trai rất biết phối hợp, đem hết những gì mình biết nói ra.

Trong một đồng lớn thông tin, Lục Thâm Viễn lựa ra nội dung chính: Khi còn sống Lưu Chí Phi kinh doanh rau cải đang định mở rộng cửa hàng, mấy ngày nay cùng ba người khác thương lượng chuyện buôn bán.

Mà ba người này đều là người ngoại thành, một người tên Tần Phúc, một tên Lưu Huy, còn có một người tên Trương Thanh.

Bọn họ thường xuyên đến nhà ăn cơm, hai con trai đều biết.

Người con trai nhỏ còn nói: “Nhưng ba người họ không ở đây nữa, lúc cha mất tích chúng tôi có đi tìm bọn họ nhưng không tìm được, không biết đi hướng nào.”

Lục Thâm Viễn gật đầu, ghi xuống.

Con trai lớn bổ sung: “Còn nữa, chúng tôi kiểm tra đồ của cha thì không thấy thẻ tín dụng đâu nữa. Trong thẻ có hơn ba vạn, thẻ liên kết với điện thoại của tôi, sau khi cha mất tích, điện thoại tôi nhận được tin nhắn tiền đã bị rút hết.”

Con trai nhỏ nói tiếp: “Mẹ tôi phản đối chuyện làm ăn này, cha tôi len lén lấy tiền đi làm ăn với ba chú kia, tôi cũng không dám nói với mẹ...”

Bàn tay đang ghi chép ngừng một lát, anh giương mắt hỏi ngược lại: “Không còn tiền nữa?”

Hai anh em gật đầu.

Anh đặt bút xuống. Tốt lắm, động cơ gây án đã rõ rồi.

—— Giết người cướp của.

Chủ nhiệm lớp mà Xa Tinh Không đang dạy họ Cố, tên là Cố Tiểu Hoa.

Bà ấy hơn năm mươi tuổi, không già không trẻ, nhà ở cạnh trường học, lúc tan làm cô có hỏi nhỏ bà ấy: Có thể mượn nhà bếp để chuẩn bị một ít đồ ăn cho bạn hay không?

Cố Tiểu Hoa ăn muối còn nhiều hơn so với Xa Tinh Không ăn cơm*, cười, “Làm cơm cho bạn trai?”

*Sành đời

Bị hỏi như vậy, cô không được tự nhiên, thoáng gật đầu: “Dạ...”

Ngày nào cũng ăn thức ăn bên ngoài không tốt, huống chi Lục Thâm Viễn gần đây bận bịu vụ án, mình vẫn tự nên làm món giàu chất dinh dưỡng cho anh.

Giáo sư Cố nhìn bộ dạng Xa Tinh Không, cười hai tiếng trêu ghẹo: “Bây giờ không nhiều phụ nữ thành thị biết nấu cơm đâu, bạn trai cô thật có phúc.”

Xa Tinh Không cười cười, không đáp lời.

Cô làm cơm tối xong thì đi tới đồn cảnh sát, quen đường đi một mạch tới phòng làm việc của anh, đứng dịp thấy ở trước cửa phòng làm việc, thân hình Lục Thâm Viễn cao lớn đứng trước mặt Tống Tiểu Đường.

Cũng không phải là hình ảnh lãng mạn gì. Tống Tiểu Đường bị Lục Thâm Viễn gọi điện thoại kêu lên phê bình.

Tống Tiểu Đường sợ sốt, thiếu chút nữa khiến vụ án một đi không trở lại!

Cô ta hạ bả vai, Xa Tinh Không đi tới gần, nghe được nội dung cuộc nói chuyện, tâm tình đột nhiên tốt lên.

Lục Thâm Viễn dừng mấy giây, nghiêng đầu đứng dịp thấy vẻ mặt tươi cười, dương dương đắc ý của cô. Xa Tinh Không sát vai Tống Tiểu Đường đi qua, đến bên người anh, giờ lên cái hộp giữ ấm, nói giọng nũng nịu: “Cục cưng, em mang thức ăn cho anh nè, em tự làm đó, ăn no mới có sức làm việc!”

Còn nháy nháy mắt vài cái nữa.

Lục Thâm Viễn nhìn sơ qua Tống Tiểu Đường, quả nhiên thấy mặt cô ta tái nhợt, xanh rồi lại tím giống như là cầu vồng biến đổi màu sắc.

Nhìn lại dáng vẻ dương dương đắc ý của cô, anh vừa tức giận vừa buồn cười.

Tổng Tiểu Đường ảo não bỏ đi, Xa Tình Không không nói lời nào kéo anh ngồi vào chỗ, mở nắp hộp giữ ấm, hương thơm thức ăn bay ra, cô mặt dày nịnh nọt: “Anh ăn đi, em đặc biệt làm cho anh, cảm ơn anh về việc dẫn em đi xem Nhan Nhan biểu diễn.”

Lục Thâm Viễn cầm đũa, tự động bỏ qua câu nói sau cùng, gọi cô cùng ngồi xuống: “Em ăn rồi chưa? Ăn chung đi?”

Cô khoát tay, dòi cái ghế ngồi cạnh anh, “Em ăn rồi mới tới.”

“Ăn thêm chút nữa?” Lục Thâm Viễn đem com chia ra làm hai.

Cô cắn anh lại, nóng nảy, “Đã nói là chuẩn bị cho anh rồi mà, anh mau ăn đi, ăn xong em gom chén về nhà trọ.”

Lục Thâm Viễn: ...

Xa Tình Không không nhẹ không nặng vỗ mu bàn tay anh hai cái. Lục Thâm Viễn khẽ cười.

Trong phòng làm việc chỉ có hai người bọn họ, không ai nói gì, thức ăn vừa thơm lại nóng.

Lục Thâm Viễn ngoan ngoãn ăn com, đang lúc nghiêng người thấy cô cúi đầu yên tĩnh chơi điện thoại, hiền lành ngoan ngoãn.

Anh sững sốt mấy giây, thức ăn trong miệng cũng quên nhai.

Bộ dạng cao ngạo của cô khi ở hành lang gặp Tổng Tiểu Đường khác hẳn với vẻ ngoan hiền bây giờ.

Dừng vài giây, suy nghĩ dường như trở lại thời gian thật lâu trước đây.

Đại khái là một năm sau khi cô được đón về Xa gia, Xa Tình Không đã không còn khóc không còn ồn ào, khi đó ở trong mắt anh, cô là một cô bé trầm lặng ít nói, cô học lớp 1, anh học lớp 3, bởi vì là bạn của Xa Mục Tùng nên cũng có biết cô, nhiều nhất cũng chỉ là gật đầu chào hỏi, nếu như không có sự kiện phát sinh kia.

Hồi nhỏ lúc đi học, thân thể anh không tốt, người yếu nhiều bệnh, nhà vốn lại là thư hương môn đệ, ở trong mắt người khác chính là: Lục Thâm Viễn là một thư sinh đẹp mắt có dáng dấp yếu đuối.

Vào năm đó có rất nhiều học sinh không chịu học, biến thành côn đồ, thấy anh mặt trắng nhỏ, đi học lại có bao nhiêu người ngưỡng mộ, nữ sinh ôm mộng, học sinh cá biệt nhìn không ưa, sau khi tan học chặn Lục Thâm Viễn trước cửa trường học, ném vào người anh bao nhiêu là rác, là đá, Lục Thâm Viễn có trả đũa nhưng vì người gầy yếu, đương nhiên không phải đối thủ của đám côn đồ kia.

Những tên côn đồ các ké còn hiểu đạo lý đánh người không đánh mặt, lỡ mà đánh con người ta mặt nở hoa, cha mẹ họ tìm tới cửa cũng không tốt.

Lục Thâm Viễn nhắm hai mắt, thống khổ chịu đựng, đột nhiên một giọng nói nữ cao từ cách đó không xa truyền tới: “Dừng tay lại! Đừng đánh nữa!”

Thanh âm quen thuộc ngất trời, anh run rẩy mở mắt ra liền thấy Xa Tình Không gầy teo xách chổi quét rác vọt tới, khí thế hung hăng: “Mấy người không dùng tay là tôi đánh chết mấy người đó!”

Sau đó...

Chổi quét rác bị ném đi, mấy tên côn đồ kia tưởng người tới là anh hùng, nhìn Lục Thâm Viễn xì một tiếng rồi vội vàng thu tay chạy trốn.

Lục Thâm Viễn: “...” Anh từ nền đất bò dậy, nghiêng đầu xem mặt em gái nhỏ anh dừng, ai ngờ anh vừa quay đầu lại, Xa Tình Không chân trái vướng chân phải, ai u cả người đập mặt xuống đất.

Lục Thâm Viễn: ...

Anh vội vàng đi qua muốn đỡ người ta dậy, Xa Tình Không vùng vẫy hai cái tự mình bò dậy, ngẩng đầu lên, răng cửa keng một tiếng rơi xuống đất, còn dính máu.

Lục Thâm Viễn: ...

Xa Tình Không ngược mặt, nước mắt lưng tròng, trong miệng máu không ngừng tuôn ra ngoài, hòa cùng với nước mắt, mặt nheo thành một nắm.

Lục Thâm Viễn: ... Quá xấu

Bạn đang đọc truyện *Tựa Như Tình Không Của Thâm Viễn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Lục Thâm Viễn nhìn xuất thần, vô tình dùng cái muỗng múc canh đổ lên người mình, sự kiện đột nhiên diễn ra, Lục Thâm Viễn và Xa Tình Không vèo đứng dậy, cô đưa điện thoại lên cao, kinh ngạc nhìn anh: what?

Đội trưởng Lục anh bị làm sao vậy?

Lục Thâm Viễn: "..."

Bất ngờ, bất ngờ...

Cuối cùng Xa Tình Không xách hộp giữ ấm trống rỗng đi theo Lục Thâm Viễn đang toàn thân ướt nhẹp về nhà trọ của anh.

Nhà trọ được sở cảnh sát sắp xếp, tốt hơn một điểm so mới hồi ở Nam Thành: Đây là phòng một người ở, phòng tắm cũng chỉ có một gian.

Lục Thâm Viễn mở cửa xong bật đèn, cho cô đi vào trước, "Em vào đây, anh tắm xong sẽ đưa em về."

Bên trong đèn đuốc sáng choang, Xa Tình Không đứng ở cửa bán khuôn ba giây rồi thỏa hiệp bước vào.

Thật ra thì vừa rồi cô có tỏ ý từ chối: từ chối việc anh đưa mình về, từ chối cùng anh đi đến nhà trọ.

Nhưng Lục Thâm Viễn có thể bắt trúng điểm yếu, anh còn nói với cô rằng: Hung thủ còn chưa bắt được, bên ngoài tối lửa tắt đèn, mặc dù nói trường học ở phía đối diện nhưng em dám một mình trở về không? Hoặc là em ở phòng làm việc chờ anh cũng được, bắt quá anh nói với em trước, lát nữa Vụ Kim và mấy cảnh sát khác sẽ đến đây làm thêm giờ đó.

Xa Tình Không: ...

Cô tìm một chỗ trống ngồi xuống, ngắm nhìn bốn phía, bên trong nhà bài trí đơn giản, một cái giường một cái bàn một cái tủ một cái vali, trên bàn là các loại tài liệu và máy tính được sắp xếp gọn gàng, giày dép cạnh cửa được đặt ngăn nắp, ngoài cửa sổ trên lan can treo mấy bộ quần áo.

Trong đó một cái nội y-nam-tính. Nó đang đưa trong gió, Xa Tình Không vội vàng thu hồi tầm mắt, sờ sờ lỗ tai, dời sự chú ý đi chỗ khác, nói: "Anh mau tắm nhanh lên, em sợ về muộn quá bạn cùng phòng ngủ mất."

Mở mắt nói mò, Liêu Tiểu Duyên còn cú mèo hơn so với cô.

Lục Thâm Viễn đang cầm quần áo chuẩn bị đi tắm, nghe vậy xoay qua nhìn một cái, nhìn được vẻ mặt tự nhiên của cô, cười một tiếng, cũng không vạch trần, "Được."

Xa Tình Không nhấp môi dưới.

Không không chế được, cảm giác mặt tự nhiên cũng tồn tại hơn hai năm rồi, nhanh như vậy mà đã làm hòa cô có hơi không quen.

Hơn nữa còn chưa tìm được thời gian thích hợp vặn hỏi anh chuyện năm đó, nhìn anh bây giờ rất chuyên tâm phá án tạo phúc cho dân chúng nên cô cũng chưa hỏi được.

Lục Thâm Viễn nói là làm, tắm nhanh như chiến đấu, lúc đi ra người còn ướt. Anh lau tóc thì thấy Xa Tình Không đang ngồi đó cúi đầu chơi điện thoại, Lục Thâm Viễn vừa lau tóc vừa đi tới, đá cái ghế qua cạnh cô, rất tự nhiên ngồi xuống, trên người anh mang làn hơi ấm áp dễ chịu cùng với mùi xà bông, cô cất điện thoại đi động nghiêng đầu, đôi mắt thâm thúy của anh giống như được cọ rửa, trong veo sạch sẽ.

Có lẽ do không khí quá yên tĩnh Xa Tình Không bỗng nhiên có chút lúng túng, theo bản năng nhích sang bên cạnh một chút.

Động tác lùi về sau của cô trong mắt anh giống như là tỏ trắng bị hoảng sợ, Lục Thâm Viễn cao hứng tiến tới, chọt cúi đầu chặn môi Xa Tình Không lại, môi của cô hơi lạnh, xúc cảm giống như thạch trái cây đông lạnh.

Xa Tình Không sững sốt, còn chưa tỉnh hồn anh đã buông ra, nở nụ cười, mặt mũi tuấn tú: "Đi thôi, anh đưa em về."

Cô vẫn còn sững sờ.

Lục Thâm Viễn đứng dậy, nhướn mày, "Sao vậy, chẳng lẽ em muốn ở lại?"

Cô nhanh chóng đứng lên.

Sau khi đưa Xa Tinh Không bình an trở về nhà trọ, Lục Thâm Viễn trở lại sở tiếp tục công việc.

Vưu Kim và mấy cảnh sát khác đã ở trong phòng làm việc, thấy anh trở lại thì cười chào hỏi, cũng không biết Lục Thâm Viễn vừa đi đâu làm gì.

Mới chỉ ra mắt Xa Tinh Không với Tổng Tiểu Đường, Lục Thâm Viễn chắc chắn cô ta sẽ không đem chuyện này truyền ra, Tổng Tiểu Đường không phải người miệng rộng, huống chi còn là phụ nữ, sao lại chịu đi giúp tình địch chứ.

Tìm được danh tính nạn nhân là mẩu chốt đột phá, lòng tin của cảnh sát tăng lên nhiều, sau khi anh trở lại, mọi người lập tức đưa tới số nhà, số thẻ của Lưu Chí Phi lấy được từ hai người con trai. Địa điểm: Ngân hàng xây dựng Hoa Hưng ở đầu đường.

Việc này không nên chậm trễ, sáng sớm hôm sau, các sĩ quan cảnh sát vừa được nghỉ ngơi vài giờ đã chạy đến ngân hàng.

Sáng sớm mở cửa liền gặp phải cảnh sát, các hoạt động trong ngân hàng bị dừng lại. Nhân viên phản ứng nhanh chóng, tích cực phối hợp điều tra.

Giám đốc cũng chạy tới, căn cứ số thẻ để tìm, điều tra ghi chép trong chốc lát đã tìm được câu trả lời, nhân tiện xem luôn CCTV.

Nhân viên ngân hàng theo giao dịch đã lưu tìm ra cái tên khiến người ta quen mắt: Tần Phúc.

Người cùng Lưu Chí Phi hợp tác kinh doanh.

Giám đốc đem đoạn phim trong CCTV ra cho bọn họ xem, trong clip có cảnh người đàn ông trung niên, mang mũ lưỡi trai, lén lén lút lút.

Lần đầu tiên điện sai mật mã, lần thứ hai nhập đúng thì chia khoản tiền thành ba lần rút.

Lục Thâm Viễn xem xong thật muốn mắng. Ngân hàng to mà làm ăn lơ là.

Quá mất cảnh giác!

Đối tượng tiềm nghi bây giờ là Tần Phúc, cảnh sát rất nhanh chạy tới nơi Tần Phúc mượn nhà, hẻm nhỏ vắng vẻ, bên ngoài còn treo bảng hiệu “Dùng chân, ăn cơm, tắm”.

Trên đường bây không ít sạp hàng rong.

Lục Thâm Viễn chỉ huy một đám người xông xộc xông tới, nhà cách vách trợn mắt há mồm, vội vàng gọi điện cho chủ nhà, chủ nhà nhận được tin tức vội vàng sang đây xem tình huống.

Lúc đó Lục Thâm Viễn và đám người Vưu Kim đang đứng trước cửa nhà Tần Phúc, hành lang tối om, cảnh sát phải dùng đèn pin trong điện thoại soi vào mới nhìn rõ cánh cửa rỉ sắt loang lổ kia.

Anh còn đang suy nghĩ xem có nên cạy cửa hay không thì thím chủ nhà vội vàng chạy đến, run rẩy nói: “Đồng chí cảnh sát, các anh muốn làm gì?”

Lục Thâm Viễn trầm mặc, Vưu Kim cau mày, chỉ cánh cửa sau đó nói với chủ nhà: “Bà có chìa khóa của căn nhà này chứ? Đem tới đây mở cửa ra.”

Chủ nhà không hiểu: “Chủ căn nhà không có ở đây.”

“Bởi vì không có ở đây nên tôi mới kêu bà cầm chìa khóa tới mở cửa đó!” Vưu Kim cao giọng, chủ nhà sợ nên không dám nói gì nữa, bà vội vàng xoay người đi lấy chìa khóa dự phòng.

Hai người con trai của Lưu Chí Phi đã nói, ba người Tần Phúc thuê phòng ở đây, nếu quả thật bọn họ hợp nhau gây án, rất có thể căn phòng thuê này chính là hiện trường đầu tiên.

Chủ nhà vội vàng cầm chìa khóa tới, cắm vào. Trong tay còn dính chút rỉ sét, chân mày anh nhíu lại, cửa kết một tiếng bị đẩy ra, mùi máu tanh bên trong lập tức đập vào mặt.

Lục Thâm Viễn đi đầu, đẩy cửa đi vào, chủ nhà hỗ trợ mở đèn, bên trong không một bóng người, chỉ có một cây quạt nhỏ thông gió là cửa sổ, cho dù là ban ngày, còn mở đèn điện, bên trong nhà vẫn như cũ mờ tối.

Giường là loại cổ xưa với ba lớp ván, tủ gỗ cũ màu đỏ sậm, ở giữa phòng là bàn ăn bày hai cái băng ghế ngồi nhỏ.

Cảnh tượng vô cùng kỳ quái.

Kính khùng hơn là trên mặt đất và rương gỗ loang lổ vết máu. Dưới ánh đèn còn khiếp người hơn.

Tư chất tâm lý của chủ nhà không mạnh bằng cảnh sát, dưới cảnh tượng chói mắt không nhìn được hết ầm lên, chìa khóa trong tay cũng vứt xuống sàn, phát ra âm thanh đing đong thanh thúy.

Đám người nhìn chủ nhà một cái, vội vàng tiến lên phong tỏa hiện trường.

“Tất cả chỗ này đều là vết máu, sau cửa, mép giường, trên tường, khắp nơi đều là vết máu.” Đám cảnh sát đứng chắn ở cửa, Vu Kim lấy đèn pin soi một vòng bên trong, nhàn nhạt trần thuật.

Lục Thâm Viễn ừ một tiếng, quay đầu tìm hỏi chủ nhà, khuôn mặt bà ta còn tái nhợt: “Đám người Tần Phúc rời đi khi nào? Sau khi đi thì không về nữa sao?”

Anh dùng là “đám người Tần Phúc”, nếu như không sai thì Tần Phúc, Trương Thanh, Lưu Huy thuê phòng cùng ở đây.

Chủ nhà sợ muốn chết, nghe Lục Thâm Viễn hỏi, giọng nói run rẩy, “Tuần trước đã đi rồi, ngày đó tôi có tới phòng bên cạnh thu tiền phòng, thấy ba người họ mặc áo xanh, mang giày da còn có áo khoác đen, mang mắt kiếng, tôi tò mò hỏi bọn họ đi đâu, bọn họ nói đi làm ăn, cũng không nói muốn trả phòng, dù sao cũng giao tiền thuê chân rồi, tôi cũng không biết trong phòng này có chuyện, ai mà biết...”

Chủ nhà nói đến chỗ này thì không nói nữa, chỉ biết thở một hơi lạnh, vẫn còn hên lúc ấy bà chỉ thuận miệng hỏi một chút, không hỏi kỹ vấn đề, nếu không người chết tiếp theo chính là bà.

Bây giờ xác định được ba người Tần Phúc liên quan tới vụ án, cảnh sát phong tỏa hiện trường, Lục Thâm Viễn và Vu Kim về sở, tổng kết lại tình huống trước mắt rồi sau đó lập tức phát lệnh truy nã: Toàn huyện lùng bắt Tần Phúc, Trương Thanh và Lưu Huy; nếu như ba người vẫn còn ở huyện thành.

Nhanh chóng in hình ba người, phát đi tất cả đồn công an lớn nhỏ, trợ giúp điều tra phá án.

Không biết là do trùng hợp hay huyện Bình Hòa này quá nhỏ.

Lệnh truy nã phát ra ngoài được nửa ngày thì đồn công an Nam Thành gọi điện thoại tới: Mấy giờ trước dưới sự hỗ trợ của đội trị an phái 20 cảnh sát đã bắt được Trương Thanh và Lưu Huy.

Kéo đến tận Nam Thành, chuyện đã xảy ra đại khái là như vậy:

Trần Uy tìm được một tiệm ăn nấu ngon món canh ma lạt nóng, hẹn tiểu Tống tiểu Chu sau khi tan việc đi ăn, sau khi rời khỏi Lục Thâm Viễn, Trần Uy có thể nói ngày càng sa đọa...

Nhưng ai ngờ cái mông ngồi còn chưa nóng, chai rượu còn chưa thấy đáy, câu chuyện của hai thanh niên ngồi gần đó đã hấp dẫn tất cả sự chú ý của mọi người.

Hai thanh niên và chủ tiệm ăn tranh chấp, hình như là bởi vì thức ăn không sạch sẽ, có sâu, ông chủ chối nói là do hai người họ làm bẩn, lời qua tiếng lại làm rùm beng lên.

Nói bằng lời giải quyết không được nên bọn họ định động tay động chân.

Trần Uy ngồi bên bàn này coi như cũng là cảnh sát, dĩ nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn, anh ta bỏ đĩa xuống chuẩn bị đi khuyên can, đến gần nhìn một cái, đối mặt với hai thanh niên gây sự, Trần Uy nghiêng đầu suy nghĩ một chút, hai người này sao nhìn mặt có vẻ quen...

Khiến cảnh sát nói nhìn quen mặt người xa lạ không phải là điều tốt đẹp gì.

Trần Uy đột nhiên vỗ đầu một cái: Trời ạ! Đây không phải là hai tên nghi phạm được in trong lệnh truy nã phát xuống hôm nay sao?!

Bạn đang đọc truyện *Tựa Như Tình Không Của Thâm Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Trần Uy và tiểu Tống áp giải hai nghi phạm vào thành phố, Lục Thâm Viễn tới đón, Trần Uy thấy anh thì mừng rỡ, thiếu điều muốn khóc òa ra, nhào qua muốn ôm nhưng bị Lục Thâm Viễn nhanh nhẹn né tránh.

Lục Thâm Viễn: “...”

Trần Uy lảo đảo mấy bước: “...”

Tiểu Tống bình tĩnh giơ tay lên chào anh, “Thủ lĩnh, đã lâu không gặp!”

Lục Thâm Viễn nhìn tiểu Tổng gật đầu.

Trần Uy xì một tiếng, tỏ vẻ ghen tị.

Trở lại chuyện chính, cảnh sát nhốt Trương Thanh và Lư Huy lại, Trần Uy và tiểu Tổng hoàn thành nhiệm vụ nhưng quanh quẩn không chịu đi.

“Thủ lĩnh, khi nào anh mới dẫn em theo vậy?” Trần Uy đi lại gần hỏi, anh ta vẫn tự biết mình, sau khi Lục Thâm Viễn đi Trần Uy ngày ngày héo tàn còn tiểu Tổng thì ngày càng tiến bộ, được Trần Uy chỉ giáo không ít kiến thức.

“Sắp rồi.” Anh lấy điện thoại ra nhìn lịch, mặt Trần Uy đầy mong đợi, khóe miệng Lục Thâm Viễn cong lên, nói: “Trước tết sẽ dẫn cậu về.”

Trần Uy: “...”. Bây giờ mới tháng mười mà! Còn cách tết thật là xa!

Trần Uy và tiểu Tổng trở về, Lục Thâm Viễn bắt đầu hỏi cung Trương Thanh và Lư Huy.

Trương Thanh, nam, 42 tuổi, người thành phố Dương Du; Lư Huy, nam, 44 tuổi, người thành phố K. Năm trước vừa tới huyện Bình Hòa làm ăn, mở một siêu thị bán rau cải trái cây, thông qua đó mà làm quen Lư Chí Phi.

Bằng chứng lấy cắp tiền trong thẻ ngân hàng, hình ảnh đâm máu trong phòng thuê, tất cả chứng cứ đều ở đây, từng cái được bày ra trước mặt Lư Huy và Trương Thanh.

Hai người tách nhau thăm vấn, độ ăn ý khá cao, tất cả đều lên tiếng từ chối hành vi của mình, Trương Thanh khai thẻ ngân hàng là Lư Chí Phi cho, nếu không bọn họ làm sao có thể nhập chính xác mật mã ngay từ lần thứ hai.

Nguy biện, làm gì có ai gặp may đến thế.

Lư Huy từ đầu tới đuôi lắc đầu, hỏi gì cũng nói không biết.

Vưu Kim tìm cách lấy được điểm đột phá từ Trương Thanh, cách một cánh cửa sắt nghiêm nghị tra hỏi.

Trương Thanh sợ co rúm, bàn tay đeo còng phủ đầy vết chai, móng tay đen thui rửa mãi không sạch.

Vưu Kim thậm chí nghĩ, đôi bàn tay kia đã từng dính không biết bao nhiêu máu tươi của Lư Chí Phi rồi.

Vưu Kim tra hỏi, Trương Thanh không ngừng ồm ồm, biểu tình ngông cuồng, “Tôi muốn tìm luật sư kiện mấy người!”

Cảnh sát Đại Sơn khỏe mạnh nghiêng đầu, “Để tôi đi gọi, anh ta có luật sư ở ngoài!”

Lục Thâm Viễn hai tay khoanh trước ngực, con ngươi thâm thúy dừng trên người Trương Thanh, anh vênh môi như đang trầm tư.

Vưu Kim không tìm được manh mối, kết quả này cũng không khiến mọi người bất ngờ.

Gần tới trưa, đám cảnh sát tùy ý gọi thức ăn ngoài, Lục Thâm Viễn ăn mấy miếng thì điện thoại trong túi đột nhiên ding đong hai tiếng, anh để đĩa xuống lấy ra nhìn một cái, hồi lâu sau lặng lẽ đứng dậy, đi qua đám người đang vui đầu ăn cơm, lách mình ra khỏi phòng làm việc.

Lúc ra cửa vừa vặn gặp ngay mặt Tổng Tiểu Đường, hai người nhìn nhau nửa giây, Lục Thâm Viễn thoáng gật đầu rồi không thèm quan tâm cô ta có chào lại không, vội vã lách qua, đi xuống lầu ra bên ngoài.

Tổng Tiểu Đường chậm rãi quay đầu nhìn bóng anh đang dần dần xa, cô ta đi tới trước cửa phòng làm việc, tầm mắt vừa vặn nhìn thấy trên bàn của anh vẫn còn thức ăn thừa.

Trong phòng tỏa ra nhiều mùi, những nhân viên khác đang ăn như hổ đói.

Tổng Tiểu Đường cau mày, có chuyện gì mà khiến anh phải bỏ cả thời gian ăn cơm quý báu để chạy ra ngoài.

Cô ta đi tới cửa sổ ngoài hành lang, nhìn xuống liền thấy Lục Thâm Viễn chạy ra ngoài, dưới cái cây lớn có một cô gái tóc dài phát phơ đứng ở đó, trong tay xách hộp giữ ấm.

Tổng Tiểu Đường nhớ lại cảnh tối đó gặp một cô gái, đôi mắt mong đợi, cả người mặc đồ hiệu, trên người có mùi hương ngọt ngào, không biết là số nước hoa kia đắt thế nào, còn có mùi thơm thức ăn tỏa ra từ cái hộp giữ nhiệt màu xanh da trời kia nữa.

Người đẹp vì đội trưởng Lục tự mình xuống bếp nấu cơm.

Dưới lầu, Lục Thâm Viễn đã đi tới chỗ cô đứng, nhìn xung quanh, không có ai đi ngang qua, anh vội vàng cúi đầu trộm hương.

Ban ngày ban mặt, Xa Tình Không đẩy bản mặt đang cười sung sướng của anh ra, trừng mắt: “Anh có bệnh hả? Đang là ban ngày mà!”

Lục Thâm Viễn cầm tay cô đặt vào lòng bàn tay mình nắn bóp, cười càng sâu.

Tổng Tiểu Đường dùng sức cắn môi dưới, gần như khiến nó chảy máu mới xoay đầu, không đành lòng nhìn tiếp nữa, bỏ đi.

Xa Tình Không lại mang thức ăn cho Lục Thâm Viễn.

Anh dẫn cô về nhà trọ, đã có kinh nghiệm, Xa Tình Không dời cái ghế ngồi tới đối diện anh, đưa tay giúp anh mở nắp hộp giữ ấm, bên trong là món cô mới học, đậu hũ chiên và thịt lợn chua ngọt.

Lục Thâm Viễn hít sâu một hơi, không keo kiệt tán dương: “Thật là thơm.”

Được tuyên dương, Xa Tình Không đắc ý: “Dĩ nhiên rồi, đậu hũ này do em đi chợ mua mẻ mới ra lò đó.”

Anh dùng đũa gắp lên một miếng, ném thử, gật đầu: “Tay nghề cũng khá hơn nhiều.”

Cô hihi hai tiếng, Lục Thâm Viễn cúi đầu ăn cơm, ăn hai miếng rồi lại ngẩng đầu hỏi cô một câu: “Em vội tới đây đưa cơm cho anh à? Vậy em đã ăn chưa?”

Xa Tình Không gật đầu, “Ăn rồi.” Cô vừa nói vừa nháy mắt nhìn anh cười, “Đặc biệt làm cho anh ăn đó, cho nên anh phải phá án thật nhanh, em còn chờ anh dẫn em đi xem ca nhạc.”

Bầu không khí vừa lãng mạn được chút! Bóng đèn Nhan Thần Doãn thấy được không sờ được rốt cuộc có mị lực gì mà làm đầu óc cô mê muội!

Lục Thâm Viễn hưng hăng suy nghiền nát phần cơm trong miệng: “Ờ.”

Trên mặt cô hiện lên nụ cười ngây ngốc. Anh quyết định yên lặng ăn cơm. Xa Tình Không lấy điện thoại di động ra, lướt một hồi, bỗng nhiên dừng lại ngẩng đầu, hỏi anh, “Thi thể trong tháp nước có phải là ông chủ Lưu của tiệm Đệ Nhất Gia không?”

Lục Thâm Viễn gật mình, buông chén đũa xuống, đối mặt cô, đôi lông mày nhíu lại, nghi ngờ: “Em biết ông ấy?”

Xa Tình Không gật đầu, “Vừa rồi lúc đi mua thức ăn em có thấy, trong tiệm chỉ có mỗi bà chủ, cả người mặc quần áo đen, em mua đồ trả tiền xong thì thấy có một người phụ nữ trung niên nói tiếng vùng khác chạy tới gây gỗ với bà ấy.” Nói xong cô dừng lại, nhớ lại nội dung cuộc cãi vã, đứt quãng miêu tả: “Bà ta nói gì đó mà hại chết chồng cô lại đem chồng tôi thay vào...”

Sắc mặt anh thay đổi, “Phụ nữ trung niên nói tiếng vùng khác?”

Xa Tình Không gật đầu, “Áo đỏ quần đen, má trái có cái bớt lớn bằng bàn tay màu xanh.”

Lục Thâm Viễn trầm tư không lâu, đột nhiên đứng lên, đặt thức ăn đang ăn qua một bên, từ trên người rút ra một cái chìa khóa đưa cho người vẫn còn đang ngồi tại chỗ sững sờ: “Làm phiền em thu dọn đồ ăn giúp anh, anh đi làm chút chuyện, lúc đi nhớ khóa cửa kĩ.”

Xa Tình Không đứng lên cầm chìa khóa, không theo kịp suy nghĩ của anh, “Anh đi đâu vậy?”

“Phá án.” Lục Thâm Viễn rút khăn giấy lau qua loa miệng, mặc thêm áo khoác đi ra khỏi nhà, Xa Tình Không vội vàng theo sau, anh dừng lại trước cửa, quay đầu nhìn bàn tay giờ cao của cô còn đang nắm chiếc chìa khóa, anh suy nghĩ một chút, nói thêm, “Anh có chìa khóa dự bị, cái này em giữ đi, nhớ đóng kín cửa.”

Xa Tình Không há miệng, không hiểu sao nóng nảy: “Nhưng mà...”

“Anh sẽ cố gắng hoàn thành nhiệm vụ dẫn em đi xem biểu diễn.” Lục Thâm Viễn chột cùi đầu hôn lên cái miệng còn đang há ra của cô, không đợi Xa Tình Không hoàn hồn đã vội vàng bỏ đi.

Xa Tình Không nhìn bóng lưng đang xa dần, cô cúi đầu nhìn chìa khóa trong tay. Muốn tức giận lại muốn bật cười.

Lục Thâm Viễn vĩnh viễn nóng lòng phá án.

Cơm anh cũng không thèm ăn nữa, bắt Vu Kim vừa mới lau miệng xong đi, “Đi, thăm vấn Lưu Huy.”

Vu Kim chớp mắt: “Hả?”

Lục Thâm Viễn: “Tôi biết làm sao để cho anh ta lên tiếng rồi.”

Vưu Kim: “Hả?”

Buổi sáng sau khi thăm vấn trong, Trương Thanh rất tức giận nhưng Lưu Huy thì ngược lại, anh ta trầm mặc không nói, chỉ một mực lắc đầu phủ nhận. Vưu Kim đi dẫn người tới, Lục Thâm Viễn lấy từ trong máy vi tính ra tư liệu cơ bản của Trương Thanh và Lưu Huy. Lần này thăm vấn chắc có lẽ sẽ lạc quan hơn.

“Nói đi, tại sao anh phải giết Lưu Chí Phi, giết thế nào, thời gian và địa điểm” Lục Thâm Viễn đi thẳng vào vấn đề, ngồi dựa ở trên ghế, nói.

Giọng nói lạnh lùng.

Lưu Huy cũng giống như buổi sáng, khuôn mặt trầm trầm, lắc đầu, “Tôi không biết, tôi không biết.”

Vưu Kim toát mồ hôi lạnh, nhìn Lục Thâm Viễn vẫn ổn định ung dung: Sếp nhìn đi, anh ta vẫn là như vậy nữa! Thăm vấn cái rắm!

Lục Thâm Viễn ngồi dậy, Lưu Huy vẫn như vậy, anh không gấp, một tay đặt trên bàn sờ tới cây bút thép, không nhẹ không nặng gõ ba cái lên mặt bàn phát ra tiếng thùng thùng vang dội.

Ánh mắt Lưu Huy động một cái, nhìn cây bút trong tay anh, tiếp đó anh ta nghe thấy tông giọng trong trẻo lạnh lùng của Lục Thâm Viễn cất lên: “Buổi sáng vợ tôi đi mua thức ăn có gặp một người phụ nữ trung niên.” Nói xong ngừng một chút, Vưu Kim đứng cạnh anh bật chế độ cảnh giác: Ngoa tào, sếp mình lại diễn cảnh ân ái trước mặt người khác!

Sắc mặt Lưu Huy hơi thay đổi.

Lục Thâm Viễn bỏ bút xuống, lười biếng ngã người ra sau, tựa lưng vào ghế ngồi, hai tay khoanh trước ngực, vượt qua cửa rào sắt nhìn chằm chằm Lưu Huy, chậm rãi nói: “Người phụ nữ trung niên đó có điểm rất đặc biệt.”

Lưu Huy cắn môi.

Anh ta nghe Lục Thâm Viễn miêu tả: “Trên má trái có một cái bớt lớn bằng bàn tay màu xanh.”

Anh nhớ vừa rồi cô đã miêu tả như vậy.

Vưu Kim ngăn người, không hiểu, muốn hỏi nhưng còn chưa hỏi thì đã nghe được giọng nói trầm trầm của người sáng giờ không muốn phối hợp. Lưu Huy đột nhiên gân giọng kêu: “Các người rốt cuộc muốn làm gì?”

Vưu Kim ngơ ngẩn.

Lục Thâm Viễn vẫn đạm phong khinh, tất cả đều nằm trong bàn tay anh, anh đem tài liệu khi nãy vừa in xong lấy ra, Vưu Kim rướn cổ lên xem, nhìn vào trong lập tức thấy vết khoanh tròn bằng bút mực đỏ:

Trương Thanh, chưa lập gia đình.

Lưu Huy, đã kết hôn.

_____

Vưu Kim không khỏi không thừa nhận: chiến thuật của sếp mình khôn khéo chu toàn.

Trải qua đấu tranh, Lưu Huy cuối cùng cũng nói ra tình huống.

Ba người Lưu Huy, Trương Thanh, Tần Phúc hùn vốn làm ăn, trong một lần vô tình có quen với Lưu Chí Phi, ngày hôm đó, ba người lừa gạt Lưu Chí Phi đến phòng thuê, vừa vào phòng lập tức đóng cửa, ba người hợp lực trói ông ta lại.

Mới đầu chỉ là muốn giật tiền, ba người đưa tay lục soát một phen, đáng tiếc lúc ấy trong người Lưu Chí Phi chỉ có vốn vụn hơn tám mươi đồng.

Hơn tám mươi đồng dĩ nhiên không đủ, lại lục soát lần nữa, lục soát được thẻ ngân hàng giấu kín trong người ông ta.

Theo kế hoạch, ba người cướp tiền rồi thì định thả người, ai ngờ Tần Phúc có ý đồ xấu, ngăn lại: “Giết hán luôn đi, tránh cho sau khi chúng ta rời khỏi đây thì bị cảnh sát bắt lại!”

Lưu Huy và Trương Thanh cảm thấy có lý, sau đó liền tìm dây thừng tới siết chết Lưu Chí Phi.

Giết chết người xong ba người đem thi thể ném vào trong tháp nước.

Bạn đang đọc truyện *Tựa Như Tình Không Của Thâm Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Một vụ án giết người đẫm máu được Lưu Huy nói ra thật dễ dàng.

Lấy được lời khai quý báu cảnh sát vui như mở cờ trong bụng. Lục Thâm Viễn và Vu Kim sửa sang tài liệu, xem lại hồ sơ vụ án, Vu Kim cảm khái: “Thủ đoạn gây án tàn nhẫn mà Lưu Huy nói nhẹ như không, một sợi dây thừng kết thúc một sinh mạng, thật là mất trí!”

Lục Thâm Viễn lật xem, nói: “Quả thật có người mất nhân tính, giết người như giết gà, không có cảm giác tội lỗi gì.”

Vu Kim gật đầu đồng ý!

“Đã tìm được Tần phúc chưa?” Anh khép tài liệu lại, ngẩng đầu hỏi Vu Kim.

Trong phòng làm việc chỉ có hai người bọn họ, những người khác đã ra ngoài làm việc.

Nghi phạm có ba người, bắt được hai, vẫn còn một người đang trốn thoát.

Vu Kim lắc đầu, dời mắt khỏi máy vi tính, “Vẫn chưa, lão Lục ở bên kia lưng sục vẫn chưa tìm được.”

Lục Thâm Viễn gật đầu, hạ mắt không nói gì. Mỗi người cúi đầu tiếp tục làm việc.

Cẩn thận đem vụ án đọc qua một lần, Lục Thâm Viễn nhanh chóng tìm ra được hai điểm khả nghi.

Một, nghi phạm giết người thuần thực lão luyện, không hề ám ảnh hay sợ hãi.

Chỉ cướp tiền thì thôi đi đằng này còn giết người, vứt xác xuống tháp nước, bình tĩnh đến ngân hàng lấy tiền, lấy tiền xong còn không đi khỏi huyện Bình Hòa, có tâm tình đến Nam Thành dạo chơi?

Không đúng lắm! Không lẽ do tư chất tâm lý quá mạnh mẽ, nghiệp vụ thành thạo?

Hai, hơn nữa căn cứ vào lời khai của Lưu Huy, bọn họ chỉ siết chết Lưu Chí Phi, trong báo cáo cũng không đề cập tới vấn đề nạn nhân bị ngoại thương, còn ở trong căn phòng thuê, máu tươi văng khắp nơi.

Chỉ một người bị siết chết thì làm sao đổ nhiều máu tươi như vậy được?

“Tổ điều tra hôm nay ai trực?” Lục Thâm Viễn ngẩng đầu lên, nghiêng người hỏi Vu Kim ngồi bên cạnh.

Vu Kim đang xem xét hoạt động hằng ngày của đám người Lưu Huy Trương Thanh, nghe anh hỏi thì dừng bút một lát, suy nghĩ hai giây, nói: “Tiểu Triệu, buổi trưa anh ta đi ăn cơm đến giờ chưa thấy về.”

Anh ta vừa dứt lời thì Lục Thâm Viễn liền đứng dậy, cất tài liệu, muốn đi ra ngoài.

“Sếp đi đâu vậy?” Vu Kim cũng đứng lên theo. Lục Thâm Viễn cất bước ra ngoài, bước chân hơi vội vàng, “Tìm tiểu Triệu, kiểm nghiệm vết máu.”

“Bây giờ à?”

“Ừ.”

Vết máu nhất định là có vấn đề.

Thậm chí anh còn phỏng đoán: Những vết máu kia không phải chỉ của Lưu Chí Phi mà còn là của người khác.

Trong căn phòng nhỏ đó không chỉ xảy ra một án mạng!

Lục Thâm Viễn giữ suy đoán này chờ tiểu Triệu phân tích, nói cho cùng cảnh sát cũng không đặt sự chú ý lên vết máu, chỉ cao hứng khi bắt được Lưu Huy, Trương Thanh mà quên mất, chỉ muốn nhanh nhanh moi ra tin tức từ miệng bọn họ.

Nhắc tới chuyện vết máu, tiểu Triệu lần nữa dẫn tổ điều tra trở lại phòng thuê, lựa chọn mẫu làm DNA khảo sát.

Lục Thâm Viễn không đi theo, thừa dịp lúc này rảnh rỗi chạy về nhà trọ, đẩy cửa ra, trong dự liệu, Xa Tình Không đã sớm ra về.

Mặt bàn được dọn dẹp sạch sẽ, chăn gối xốc xếch trên giường hồi sáng cũng đã đặt chỉnh tề.

Anh đi tới mép giường, khom người đưa tay, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua drap trải giường, đứng yên mấy giây mới ngồi xuống mép giường.

Cửa sổ không đóng, gần hoàng hôn, gió đêm thổi tới.

Lục Thâm Viễn còi giầy, nằm lên cái giường ngăn nắp sạch sẽ, chống tay lên đầu, nhắm mắt chưa xót suy nghĩ lại nhiều năm về trước.

Tiếng ve kêu báo hiệu mùa hè, nhà bọn họ ở thành phố Lan Khê, trong khu đất tiền, Lục gia và Xa gia cũng gần nhau, khi đó Xa Tình Không học lớp ba còn anh đang ôn tốt nghiệp lớp 6, mỗi ngày đứng trên ban công đọc sách, từ bên đây nhìn qua kia, đối diện chính là phòng của Xa Tình Không.

Mùa hè, trời sáng sớm.

Lục Thâm Viễn thường xuyên núp ở sau rèm cửa nhìn cô ở nhà đối diện bị cha mình kéo từ trong chăn ra ngoài, cô đầu bù tóc rối lộ mặt, quần áo ngủ hoạt hình nhăn nhúm, hai nhà gần nhau, khu vực này cũng yên tĩnh, mười phần âm thanh của cha Xa phát ra bên này cũng có thể nghe rõ: “Sao con còn không đứng lên đi học, sắp trễ rồi! Sau khi rời giường phải xếp chăn lại, vậy mới tạo thành thói quen tốt!”

Nha đầu kia không biết học đạo lý ở đâu, còn mạnh miệng: “Chăn không thể gấp lại! Nếu không còn trùng sẽ vào trong làm ồ!”

Lục Thâm Viễn che miệng cười, nhìn gương mặt xanh lè của cha Xa, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, còn chỉ Lục gia đối diện, “Con nhìn anh trai Lục nhà đối diện kia, người ta là con trai, mỗi ngày dậy sớm đi học, mẹ nó còn nói từ hồi lớp một nó đã bắt đầu tự gấp chăn rồi kia, con đã lớp ba rồi đó!”

“Cha làm sao biết anh có gấp chăn thật hay không! Nói không chừng là mẹ anh khoác lác đó!” Xa Tình Không thầm thì.

Lục Thâm Viễn nghiêng đầu nhìn giường mình, gối nằm xiêu vẹo, chăn rơi một nửa xuống đất.

Yên lặng cúi đầu, anh vội vàng gấp chăn đặt gối vào đúng vị trí, chỉnh chỉnh tề tề.

Cho tới đến khi bọn nhỏ đi học, mẹ Lục mở cửa phòng con trai mình, thấy cái giường thật chỉnh tề, vui vẻ lại khoe khoang khắp nơi: “Con trai tôi rất nghe lời hiểu chuyện! Từ nhỏ đã biết thương mẹ rồi!”

Về sau khi hai người trưởng thành, thường hay gặp nhau, Lục Thâm Viễn dọn ra ngoài ở, thỉnh thoảng cô cũng sẽ tới nhà trọ của anh, thấy trên giường anh chăn drap gối niệm chỉnh tề thì lập tức bủn xỉn, ra sức lăn lộn làm cho giường trở nên bẽ bộn, tiếp đó nhìn anh hắc hắc cười ngây ngô: “Giường lộn xộn vậy mà mẹ anh lại bảo gọn lắm!”

Lục Thâm Viễn nhìn cô là lối om sòm, không ngăn cản, khoe miệng cong lên không kìm được, “Em có biết một cô gái tùy tiện nằm trên giường đàn ông thì sẽ gây ra hậu quả gì không?”

Nói xong còn đi tới ép Xa Tình Không vào góc.

Cô giật mình một cái, từ trên giường đứng lên, kêu: “Tới đây là em đánh anh đó!”

Lục Thâm Viễn dừng bước, vừa bực vừa buồn cười.

Anh có thể nói gì? Thành thực nói cho cô biết: Biết em muốn tới nên anh mới đặc biệt dọn dẹp nó đấy!

_____

Lục Thâm Viễn mơ mơ màng màng ngủ một giấc, giấc mơ và nỗi nhớ đan vào một chỗ, tiếng chuông điện thoại vang lên làm anh giật bản mình mở mắt ra cầm lên xem, là Vu Kim.

Anh bò dậy, xoa hai mắt, háng giọng nhận điện thoại, còn chưa mở miệng đầu kia đã lập tức nói: “Sếp ơi anh đi đâu vậy? Không thấy anh đâu cả, đã có kết quả DNA rồi, máu tươi trong phòng thuê là của hai người, một người là Lưu Chí Phi còn người kia không biết là ai, không phải của đám người Lưu Huy.”

Một trận gió lạnh thổi vào từ cửa sổ, Lục Thâm Viễn nhìn ra ngoài, màn đêm buông xuống, bên ngoài đen thui. Cũng không biết mình đã ngủ bao lâu.

_____

Vụ án có phát hiện quan trọng, Lục Thâm Viễn lần nữa thẩm vấn Lưu Huy.

Lưu Huy mơ màng, không có tinh thần gì, lúc đầu khi anh chưa tới thì việc thẩm vấn giao cho Vu Kim, Lưu Huy không quá phối hợp. Lúc Lục Thâm Viễn đẩy cửa đi vào Lưu Huy mới bủn xỉn, ngồi thẳng người.

Vu Kim đứng dậy nhường vị trí cho anh, Lục Thâm Viễn lạnh mặt, đi thẳng vào vấn đề, “Trừ Lưu Chí Phi, các người còn giết ai?”

Lưu Huy gãi gãi đầu, còn định thương lượng đôi chút: “Mấy người bảo đảm tôi khai xong thì không nói với vợ tôi đi rồi tôi mới khai.”

Hình ảnh người phụ nữ có cái bốt màu xanh chột lóc lên trong đầu anh, trầm giọng, nói: “Vậy phải xem anh phối hợp thể nào đã.”

Vưu Kim chắc chắn hai tiếng, lui ra khỏi phòng, bên ngoài có mấy đồng nghiệp cũng vây xem, Vưu Kim rất bất mãn với Luru Huy: “Đã sợ vợ như vậy thì ban đầu còn làm chuyện ác làm gì, bây giờ lại sợ vợ mình biết chuyện!”

Một cảnh sát khác lắc đầu than thở: “Rốt cuộc cũng là một người si tình, thật đáng tiếc.”

Lục Thâm Viễn không gấp, chờ Luru Huy phản ứng.

Luru Huy bấu móng tay, cúi thấp đầu, đợi thật lâu anh mới nói một tiếng: “Vợ anh vẫn còn trên trần.”

Cái này anh nói thật. Lục Thâm Viễn đã phái người âm thầm quan sát nhất cử nhất động của vợ anh ta.

Luru Huy ngẩng đầu, miệng mở rồi lại đóng, rất không tự nhiên, giống như đang đấu tranh trong lòng, bần khoản nửa ngày mới khai: “Là phụ nữ, chúng tôi còn giết một người phụ nữ nữa.”

Ba người bọn họ từng lừa gạt một người phụ nữ đi làm trên thành phố đang trên đường về nhà, cưỡng gian cướp bóc.

Cướp đi thẻ ATM, người phụ nữ đó đã thẻ sẽ không nói ra gì cả nhưng ba người vẫn sợ hậu quả về sau, tàn nhẫn sát hại.

Cuối cùng, Luru Huy nói: “Thi thể chúng tôi đem lên núi chôn.”

Lục Thâm Viễn khoanh tay trước ngực, con ngươi dừng trên người Luru Huy, cười lạnh, “Rất tốt.”

Luru Huy che mặt, bả vai run rẩy như là đang thút thít.

Ngày hôm sau, trời tờ mờ sáng. Luru Huy dẫn cảnh sát lên núi, tìm địa điểm chôn xác anh ta từng nói. Đêm qua bởi vì trời quá tối nên không lập tức đi tìm.

Đồn cảnh sát cũng cách ngọn núi không xa, đường núi gập ghềnh, ruộng bậc thang trồng rau cải lúa gạo đã thu hoạch xong, tro bụi, càng đi lên cao càng lạnh.

Đám cảnh sát sáng sớm đã lên núi đi quanh quẩn, theo chỉ dẫn của Luru Huy đào, mặt trời lên cao, sương mù trên núi cũng tan đi hết, sau lưng bọn họ cháy ra một lớp mồ hôi mỏng.

Vẫn không tìm được thi thể bị chôn.

“Anh xác định chắc chắn là ngọn núi này chứ?” Cuối cùng Lục Thâm Viễn cũng mất tính nhẫn nại, đen mặt tiến tới bên cạnh Luru Huy, thiếu điều muốn kéo cổ áo anh ta lên chất vấn.

Luru Huy thật sự sợ anh, anh ta lui về phía sau một bước dài, cúi đầu, run run rẩy rẩy, “Không sai, chính là ngọn núi này, lên núi phải đi qua cái miếu, chúng tôi chôn xong còn đi qua đó nghỉ chân, không sai đâu.”

Lục Thâm Viễn mím chặt môi: “...”

Tìm từ trưa cho tới buổi chiều cũng không có kết quả.

Lục Thâm Viễn cơ hồ là lời cổ áo Luru Huy hung hăng xuống núi, có khi còn muốn nhắc chân đạp anh ta từ trên đỉnh núi xuống luôn.

Luru Huy chỉ có thể giải thích nói: “Bọn tôi chôn vào nhiều năm trước, còn là buổi tối nữa, thời gian trôi qua lâu như vậy, cụ thể chôn ở chỗ nào tôi không còn nhớ rõ lắm.”

Lục Thâm Viễn: “...”

Rất muốn đánh anh ta một trận, làm phí mất thời gian quý báu của anh. Buổi biểu diễn vào tuần sau, không phát hiện được thi thể thì chắc không kịp nữa.

Chuyện thi thể người phụ nữ kia chỉ có thể tạm thời để qua một bên, tổng kết lại, chứng cứ duy nhất có thể chứng minh tội ác của bọn họ chỉ có căn phòng hoang lỗ vết máu và lời khai của Luru Huy.

Bạn đang đọc truyện *Tựa Như Tình Không Của Thâm Viễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Còn thiếu một tên nghi phạm Tần Phúc.

Tin tức có được trước mắt chỉ có nhiều đó, thi thể của người phụ nữ cũng chưa tìm được, Luru Huy đã nói qua: Người phụ nữ này đi làm từ thành phố lớn về nhà, có tiền.

Người ở trần trên phù hợp với tình huống này không nhiều, có tia sáng rồi.

Vuru Kim phát thông báo ra ngoài: Tìm một người phụ nữ mất tích những năm gần đây, tuổi tác từ hai mươi đến ba mươi, làm việc ở thành phố lớn đang trên đường về nhà.

Tin tức rất nhanh liền sai cánh bay ra ngoài, chưa tới nửa ngày, nhà nhà trong huyện đều truyền tin: Trong tháp nước phát hiện một thi thể nam bây giờ lại phát hiện thêm thi thể nữ nữa?

Có còn để cho người ta yên ổn sống qua ngày không thì bảo!

Buổi trưa lúc nghỉ ngơi ăn cơm Xa Tinh Không cũng nghe nói chuyện này, trong lòng kinh sợ vội vàng gọi cho Lục Thâm Viễn hỏi: “Không phải anh nói chỉ có một nạn nhân là Luru Chí Phi sao? Làm sao mới một ngày mà lại chết thêm một người nữa vậy?”

Xa Tinh Không có chút mâu thuẫn, nghề nghiệp của anh nguy hiểm như vậy, thư sinh thì không làm, theo ý của Lục gia an phận làm giáo viên, ngày lễ còn được nghỉ ngơi, không phải cực khổ như vậy!

“Cô gái kia mất mấy năm rồi, bây giờ đang tìm thi thể và thông tin cá nhân.” Lục Thâm Viễn nhận điện thoại, không nhanh không chậm giải thích cho cô biết.

Xa Tinh Không hít một hơi thở dài, vẫn dặn dò anh mấy câu: “Anh phải tự biết lo cho bản thân mình đó, lúc đi phá án luôn phải nhớ bảo vệ chính mình.”

An toàn là nhất.

Bên kia điện thoại, tiếng cười trầm thấp của Lục Thâm Viễn khẽ phát ra, trong đôi mắt lóe lên ánh sáng mà cô không thể nào thấy được, “Được.”

Xa Tinh Không kéo cổ áo, “Anh không cần cố gắng quá đâu, nếu không kịp xem biểu diễn thì em xem truyền hình trực tiếp cũng được rồi, không cần đi.”

Lục Thâm Viễn cười cười, con ngươi xoay xoay mấy vòng, “Được.”

Hai người quán quít nói chuyện một hồi rồi mới cúp điện thoại.

Vuru Kim cũng may đi vào lúc Lục Thâm Viễn vừa nói xong, nhìn thấy gương mặt hạnh phúc của anh, khóe mắt Vuru Kim giật một cái, biết còn hỏi: “Anh nói chuyện với chị dâu xong rồi hả?”

Lục Thâm Viễn không lên tiếng, nhìn Vuru Kim một cái, ánh mắt nghiêm túc không giống ngày thường, ngược lại còn mang theo chút ý cười.

Cả người Vuru Kim run một cái, a a a... Sếp đừng nhìn em như vậy mà... Hãy trở lại là người cao lãnh như bình thường đi.

Xa Tinh Không cúp điện thoại, vẻ mặt hơi hoảng hốt, không phải cô làm quá.

Hoàn cảnh như hôm nay khiến cô nhớ lại về năm đó, hai người cũng hẹn gặp nhau nhưng hai ngày sau lại phát hiện hai thi thể, hai vụ án giết người.

Khi đó Lục Thâm Viễn nôn nóng, vội vã phá án, mặc dù cuối cùng cũng dựa vào khả năng trinh thám của anh mà tìm được hung thủ, nhưng Lục Thâm Viễn lại bị thương, bị súng gây thương tích.

Trong lúc vật lộn với nghi phạm, cánh tay bị tên kia bắn cho một phát, khi đó đồng nghiệp anh gọi nói cho Xa Tinh Không biết, lúc cô chạy tới bệnh viện đã nhìn thấy cánh tay chảy máu tươi đầm đìa của anh.

Liêu Tiểu Duyên đứng dậy đi vớt hộp đồ ăn, cùng lúc đi ngang qua người cô, vỗ vai cô một cái, “Cô suy nghĩ gì đó, sao không ăn cơm?”

Xa Tinh Không giật mình nháy mắt hai cái, hồi hồn, không nhìn Liêu Tiểu Duyên mà qua loa ừ một tiếng, cúi đầu cầm đĩa lên ăn cơm.

Liêu Tiểu Duyên đưa ánh mắt giống đang nhìn bệnh nhân thần kinh qua người cô, cô nàng chắc chắn hai tiếng rồi đi ra ngoài.

Xa Tinh Không ăn hai ba miếng, thấy Liêu Tiểu Duyên đã đi xa thì lại đặt đĩa xuống, nghĩ tới một cảnh khác.

Lần đó anh bị trúng thương cộng thêm việc mấy ngày đêm bận rộn công việc, sau khi giải phẫu xong Xa Tinh Không lại gần nhìn anh.

Lục Thâm Viễn vẫn đang ngủ, phòng bệnh hết sức yên tĩnh, sắc mặt anh tái nhợt, mặc quần áo người bệnh càng lộ ra vẻ suy nhược. Lòng cô bỗng nhiên đau nhói, người đàn ông đang nằm đây nào có vẻ vênh váo hung hăng, cao lãnh phách lối như trước?

Xa Tinh Không nhắm mắt, thở dài thật sâu.

Có phải cô không nên một mực lấy chuyện đi xem biểu diễn ra đùa nhiều lần với anh không? Lỡ mà anh nghĩ thật, giống như năm đó vậy, vì muốn dẫn cô đi du lịch mà vội vã phá án rồi lại làm mình bị thương?

Trước kia là súng, bị thương trên tay, vậy lần này có thể nào là...

Cộng với thông báo tìm nữ thi thể thì còn có tin tức truy nã Tần Phúc trên toàn tỉnh.

Cũng coi như là may mắn, sáng sớm hôm sau, công an đường sắt Tây Thành phát tới tin tức đã bắt được nghi phạm Tần Phúc khi hắn ta đang tìm đường tẩu thoát.

Ba người rút cuộc đã bắt được toàn bộ.

Nhưng bởi vì vụ án kéo dài đến mấy năm trước, quan trọng là thi thể vẫn chưa tìm được, đồn công an nhỏ cũng không có nhiều quyền lợi, sở trưởng nhất trí thương lượng: Đem sự việc báo cho đội hình cảnh chuyên nghiệp

Trong đội hình sự tiếp nhận vụ án có bạn cũ của Lục Thâm Viễn là Quý Thiệu Doãn, gặp nhau, Quý Thiệu Doãn kinh ngạc không biết sao Lục Thâm Viễn lại ở đây.

Anh cười cười, dẫn anh ta đi xem tư liệu vụ án, lại kéo anh ta đến bên cạnh, nói: “Cậu sẽ giúp tớ điều tra kỹ lai lịch của ba người này chứ?”

Quý Thiệu Doãn a một tiếng, cầm tài liệu lung lay hai cái, “Nhưng mới vừa rồi không ai nói tớ phải làm chuyện này cả.”

Lục Thâm Viễn thở dài, nhìn bốn phía, thấy không ai chú ý tới bọn họ, lúc này mới thấp giọng nói sơ qua cho Quý Thiệu Doãn biết, “Sở trưởng đem củ khoai lang nóng này ném cho các cậu, cũng không có ý muốn tra thêm nữa.”

Điều này anh đã sớm biết, đối với vụ án khó giải quyết, sở trưởng cũng chỉ mở một con mắt nhắm một con mắt. Có thể đẩy liền đây, kết án sớm thì tốt, ai mà chịu rước khổ vào thân.

Quý Thiệu Doãn nhìn Lục Thâm Viễn hồi lâu mới gạt đầu, vờ vờ vai anh, “Yên tâm đi, để tớ lo liệu.”

Lục Thâm Viễn nhàn nhạt ừ một tiếng.

Đối với thủ đoạn gây án bình tĩnh của bọn Lưu Huy, Lục Thâm Viễn muốn cắn không muốn buông. Nhất định phải vạch rõ thủ đoạn của ba người đó mới được.

Đây có lẽ là mấu chốt để vụ án kết thúc.

Quý Thiệu Doãn dẫn Lục Thâm Viễn giới thiệu với cả đội, cả đám người có lợi hơn nhiều so với một người.

Lục Thâm Viễn là một nhân vật có chút danh tiếng, bất kể là trước khi hay sau khi anh xuất ngoại, ai ai cũng khen không dứt miệng: Tuổi còn trẻ mà lại có tài!

Quý Thiệu Doãn trợ giúp điều tra, có quyền lợi tốt hơn so với Lục Thâm Viễn, điều tra khoảng một ngày đã nhận được câu trả lời: So sánh nhiều mặt lại thấy nghi phạm này hình như đã có tiền án?

Năm đó vụ án kinh động nhất là Vương Triều Tân, giết người thành ghiền, cướp bóc sinh mệnh.

So sánh với hình truy nã năm đó của Vương Triều Tân, Quý Thiệu Doãn không khỏi giật mình, rợn cả tóc gáy: Người này và Lưu Huy hiện nay đang bị bắt giống nhau như đúc.

Trùng hợp? Hay là... Vương Triều Tân chính là Lưu Huy?

Quý Thiệu Doãn vội vàng đem tin tức này nói cho Lục Thâm Viễn biết, lúc đó anh mới vừa thăm vấn Tần Phúc vừa bị bắt.

Biết được một câu chuyện khác về Lưu Huy khiến anh sững sốt, suy nghĩ hồi lâu mới nhớ lại chuyện năm năm trước, lúc đó Lục Thâm Viễn cũng mới vào nghề gần nửa năm.

Có thể nói vụ của Vương Triều Tân đã làm náo động cả nước, năm đó đề thi đại học đưa cả “Vương Triều Tân” vào. Cả quốc gia phát lệnh truy nã.

Năm năm trước, Vương Triều Tân và bốn người khác gây án ở các tỉnh thành tám lần, giết chết tám người, cướp đoạt tài sản.

Tám sinh mạng chết trong tay đám người Vương Triều Tân đều là thanh niên trai tráng, trụ cột gia đình. Tám gia đình bị hủy hoại.

Lệnh truy nã tới giờ vẫn chưa kết thúc, không ngờ sát nhân Vương Triều Tân này lại dùng tên giả là Luru Huy.

Cách năm năm, lần nữa cướp bóc giết người mà bị bắt lại.

Lurôi pháp luật tuy thừa nhưng khó lọt.

Lục Thâm Viễn đem chuyện này báo cho sở trưởng, sở trưởng kinh ngạc vì sao đến giờ Lục Thâm Viễn vẫn còn tra cứu chuyện này, nhưng khi thấy tin tức, sở trưởng bỗng nhiên biến sắc, nắm chặt tay anh: “Tiểu Lục, cậu lập được công lớn rồi!”

Lục Thâm Viễn yên lặng hai giây, gương mặt nhàn nhạt, không nhìn ra có biến hóa gì lớn, anh rút tay về gạt đầu một cái, “Phải.”

Sở trưởng cười miệng cũng kéo ra sau ót.

Lần nữa thăm vấn Luru Huy, anh đi vào, cười lạnh một tiếng, hỏi hần: “Anh tên là Luru Huy hay Vương Triều Tân?”

Rất rõ ràng nhìn thấy Luru Huy ngây người, trở mặt ghen hòng.

“Trong vòng nửa tháng giết tám người à.” Lục Thâm Viễn vuốt ve quả đấm, không biết đang xúc động hay cảm khái, nhìn Luru Huy nói: “Tốc chiến tốc thắng, anh dùng chiêu này mới cưới được vợ à?”

Một đám người Vụ Kim: “...”

Theo điều tra, năm năm trước Luru Huy vẫn còn độc thân, cho đến bây giờ, thời gian dài như vậy mà biến mất biệt tích, không gây án nữa.

Khả năng lớn chính là: Khoảng thời gian này anh ta có vợ.

Năm năm sau, trong hồ sơ đổi thành đã kết hôn.

Luru Huy mím môi mãnh liệt lắc đầu, “Vợ tôi không có liên quan, một chút cũng không có, không có...”

“Vương Triều Tân.” Anh kêu tên thật của hần ta.

Luru Huy dừng lại, thấy tình thế không thể cứu vãn, anh ta ậm ừ một tiếng.

“Thành thật khai báo đi, bắt đầu từ chuyện năm đó nhé?” Thêm thêm giảm giảm vụ án, ít nhất cũng đã lên đến con số mười, Vương Triều Tân công trên người mười sinh mệnh.

Luru Huy, không, bây giờ nên gọi là Vương Triều Tân mới đúng, hần ta cúi đầu xuống, hai tay bịt mắt, xoa xoa, mặt Lục Thâm Viễn không hiện lên biểu cảm gì, hồi sau Vương Triều Tân mới ngẩng gương mặt đỏ lựng của mình lên, mở miệng nói yêu cầu cuối cùng: “Cho tôi thấy mặt vợ rồi tôi sẽ khai.”

Mặc dù lời khai của hần đã không còn ảnh hưởng nhiều đến kết quả điều tra nhưng hần vẫn nhìn anh nói lên yêu cầu này.

Muốn gặp người vợ khiến hần nhiều lần dao động cảm xúc.

Vụ Kim còn đoán Lục Thâm Viễn sẽ không đáp ứng loại yêu cầu này, ai ngờ anh lại nói: “Có thể.”

Lục Thâm Viễn cũng muốn thấy cảnh tội phạm giết mười người nhún nhường trước vợ mình.

Đám người Vụ Kim “...”

Vương Triều Tân nêu ra yêu cầu chứng tỏ hần ta đã chuẩn bị tâm lý để sẵn sàng khai ra tất cả.

Lục Thâm Viễn đi theo đám người dẫn Tống Xuân Lệ đến đồn cảnh sát.

Xa xa anh liền thấy người đàn bà có cái bốt màu xanh bên má trái, tóc dài nhuộm màu nâu, vóc người hơi mập, thấy Vương Triều Tân thì vừa khóc vừa kêu, “Sao anh lại không chịu nghe lời tôi chứ? Nếu không thì đã không có ngày hôm nay rồi!”

Vụ Kim nhìn hồi lâu, xoa xoa con mắt, có hơi do dự, nghiêng đầu nhỏ giọng nói với anh: “Sếp có cảm thấy Tống Xuân Lệ rất giống một người không?”

Bạn đang đọc truyện *Tựa Như Tình Không Của Thâm Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 28

Tổng Xuân Lệ đứng bên ngoài, xuyên qua khung cửa sắt nắm chặt tay Vương Triều Tân, Tổng Xuân Lệ khóc thảm thương, kêu Vương Triều Tân tại sao không nghe lời bà, tại sao phải phạm sai lầm!

Wương Triều Tân khóc không thành tiếng.

Vưu Kim nhìn Tổng Xuân Lệ, nhúng mày một cái sau đó giãn ra, “Sao em cảm thấy bà ta có hơi quen mắt.” Anh ta không chắc chắn lắm nên hỏi Lục Thâm Viễn, “Tổng... Xuân Lệ?”

Lục Thâm Viễn cũng nhìn Tổng Xuân Lệ vài lần nữa, “Ý cậu là bà ta giống Tổng Tiểu Đường sao?” Anh sờ sờ sống mũi, nói.

Lục Thâm Viễn cũng không nhận ra nhưng khi nghe Vưu Kim nhắc, ánh mắt anh nhìn chăm chăm lên cái bốt màu xanh trên mặt. Đôi mắt cũng có nét tương tự.

Vưu Kim dùng sức gật đầu hai cái. Chân mày anh càng nhíu chặt hơn.

Cho Vương Triều Tân gặp vợ, thỏa mãn yêu cầu của anh ta, công việc điều tra kế tiếp Vương Triều Tân cũng phối hợp.

Khai báo đầu đuôi gốc ngọn vụ án năm năm trước và năm năm sau rõ ràng.

Bởi vì vụ án rắc rối hơn lúc đầu, dính dáng đến nhiều sinh mạng nên sở trưởng nghĩ lại, quyết định chuyển giao cho viện kiểm soát tỉnh xử lý.

Lần này anh không phản đối nữa, dù sao một đồn công an nhỏ nhỏ cũng không có năng lực thẩm tra xử lý.

Vụ án chuyển tay, cảnh sát trong cục cũng thờ phào nhẹ nhõm, trước khi liên lạc cho Xa Tình Không, Lục Thâm Viễn và Vưu Kim cùng nhau điều tra tư liệu về Tổng Xuân Lệ.

Không ngoài dự đoán của hai người, “Tổng Xuân Lệ là cô của Tổng Tiểu Đường.” Vưu Kim tìm ra cái tên Tổng Diệc Sơn, “Em nhớ lúc trước trong hồ sơ lý lịch, cha của Tổng Tiểu Đường tên là Tổng Diệc Sơn.”

Bởi vì chữ “Diệc” này hiếm khi gặp, lúc đầu khi Tổng Tiểu Đường nhậm chức, Vưu Kim có từng tiếp nhận hồ sơ của cô ấy để đánh máy, lúc gõ không biết viết sao, còn phải xem 《Tân Hoa tự điển》nữa.

Cho nên ấn tượng cũng sâu.

“Có phải là cùng tên hay không?” Lục Thâm Viễn hỏi ngược lại.

Vưu Kim lắc đầu, “Chắc là không, đều là người bản xứ, để em điều tra thêm chút nữa.”

Anh đứng dậy, “Ừ.”

“Sếp đi đâu vậy?” Vưu Kim thấy anh muốn đi ra liền hỏi.

Lục Thâm Viễn dừng bước quay đầu, cười như không cười: “Cậu tiếp tục tra đi, tôi đi làm chút việc riêng.”

Vưu Kim hỏi ngay, “Gặp chị dâu hả?”

Anh không trả lời, bước ngay ra ngoài.

Vưu Kim “...”

Anh tới trường học tìm cô, trùng hợp Xa Tình Không đang lên lớp, tiết Anh vắng.

Lục Thâm Viễn thay ra bộ đồ bình thường, trong phòng làm việc không tìm được cô nên yên lặng không tiếng động đi khắp các tầng lầu, lúc đi ngang

qua góc lớp ở tầng ba thì thấy bóng Xa Tình Không đang đứng trên bục giảng.

Dáng dấp xinh đẹp với bộ tóc dài xõa trên vai, vào đông rồi nên Xa Tình Không mặc áo len dài dệt kim, cầm phấn trên tay, lướt qua bảng đen viết lên mấy dãy tiếng Anh.

Chữ viết thanh tú.

Miệng nói lưu loát tiếng Anh tiêu chuẩn, mang khẩu âm kiểu Anh, bởi vì dạy học sinh tiểu học nên cách thức giảng bài cũng đơn giản dễ hiểu, nói tỉ mỉ một câu tiếng Anh sau đó dùng tiếng Trung phiên dịch.

Đôi mắt nghiêm túc chuyên chú, mặt mỉm cười. Yêu điệu thủy mị, tuy nói rằng đàn ông khi nghiêm túc là có mị lực nhất nhưng có vẻ phụ nữ cũng vậy.

Lục Thâm Viễn núp sau cửa sổ, không để cho cô phát hiện, hoặc là căn bản nói Xa Tình Không đang chuyên tâm truyền dạy kiến thức, không chú ý tới có người đứng ngoài cửa sổ.

Hồi lâu sau khi sắp tan lớp anh mới xoay người rời đi, không đến quầy rồi Xa Tình Không.

Ra đến cổng trường chuông tan học cũng vừa vãn vang lên, Lục Thâm Viễn lấy điện thoại nhắn cho cô một tin ngắn: “Em mau xin nghỉ phép đi.”

Doãn Nhã nghĩ việc nên trường học mất đi một giáo viên Anh văn, Xa Tình Không cũng phải dạy thay vài lớp, vừa tan lớp trên đường trở về phòng làm việc, cô cầm điện thoại nhìn tin nhắn, tròn to cặp mắt, mấy giây sau nhấn lại: “??”

Cách một màn hình anh cũng có thể nghĩ ra được biểu cảm của Xa Tình Không vào lúc này, khóe miệng anh cong lên, trả lời: “Dẫn em đi xem idol biểu diễn.”

Xa Tình Không: “!!!”

Dấu chấm than thể hiện sự kinh ngạc, Lục Thâm Viễn cất điện thoại, nhắm mắt rồi lại mở mắt, trong đầu đều là hình ảnh cô đang mừng rỡ.

Nhưng mà sự vui vẻ của anh rất nhanh mất đi.

Trở về phòng làm việc, anh thấy Tổng Tiểu Đường. Tổng Tiểu Đường đang nói chuyện với Vu Kim, cửa kết một tiếng bị đẩy ra là hai người liền ngừng lại, nghiêng đầu nhìn, Lục Thâm Viễn mặc trang phục bình thường xuất hiện ở cửa, khi nhìn thấy hai người bên trong thì sững sốt một chút, ngay sau đó chuyển thành khuôn mặt không cảm xúc.

Vu Kim gãi gãi đầu. Tổng Tiểu Đường mở miệng gọi tên anh. Lục Thâm Viễn thoáng gật đầu. Không khí lạnh hắt đi, Lục Thâm Viễn trở về vị trí của mình, Tổng Tiểu Đường đi chuyển, muốn đến lại gần anh.

Vu Kim cơ trí vội vàng nhắc nhở cô ta, cần người gác định đi lên hòng sủng, “Tổng Xuân Lệ thật sự là người thân của cô à?”

Vừa rồi hai người đang thảo luận đề tài này, hoặc là nói Vu Kim đang chuyên tâm điều tra về Tổng Diệc Sơn, không cẩn thận bị Lục Thâm Viễn đi vào bắt gặp.

Tổng Tiểu Đường nhìn anh một cái, trả lời: “Bà ấy là cô của tôi.” Giọng nhàn nhạt.

Anh mở máy vi tính, con trỏ chuột trượt đi một đoạn, nhướn mi nói một câu: “Vậy báo cáo kiểm nghiệm là cô có ý làm sai?” Anh nói xong cũng không ngẩng đầu nhìn Tổng Tiểu Đường.

Lời nói có hơi nặng. Vu Kim ai u than nhẹ. Tổng Tiểu Đường nóng nảy, “Anh nghĩ ngờ em lạm dụng chức quyền?”

Lục Thâm Viễn trầm mặt, ngẩng đầu nhìn cô: “Thanh giả tự thanh, chuyện này đến lúc đó sẽ do sở trường xử lý.”

Môi của cô mím thành một đường thẳng, “Em hận Vương Triều Tân đến nỗi muốn ông ta chết đi cho rồi, làm sao lại đi bao che ông ta!”

Vương Triều Tân năm đó giết tám người, trên đường chạy trốn rơi vào trong hốc núi, một chân bị thương, giống như trong tiểu thuyết võ hiệp ngôn tình vậy, Vương Triều Tân không chết, nằm một ngày một đêm, cũng không bị thú dữ ăn thịt mà gặp phải Tổng Xuân Lệ đang đi ngang qua hái trà.

Tổng Xuân Lệ là con gái nhỏ nhất của Tổng lão gia, cô của Tổng Tiểu Đường. Tổng Xuân Lệ cứu Vương Triều Tân, cẩn mẫn chăm sóc, không biết tội ác của ông ta nên đã đem lòng yêu mến.

“Sau khi kết hôn cô của em mới biết những chuyện kia, nhà em hận chết cái họ Vương kia! Buộc hai người bọn họ ly dị, còn chuẩn bị tố giác Vương Triều Tân.” Tổng Tiểu Đường đem chuyện mà cô biết nói hết ra, khuôn mặt của Lục Thâm Viễn vẫn như cũ trầm trầm, cho là anh không tin, trong lòng cô càng nóng nảy hơn, giọng cao thêm mấy phần: “Nhưng cô của em đã bị Vương Triều Tân mê hoặc, không phải là ông ta thì không lấy, hai người yêu chết đi sống lại, Vương Triều Tân quỳ xuống trước cửa nhà ông nội em ba ngày ba đêm, chỉ mong có thể sống hạnh phúc cùng cô, ông ta còn thề sẽ không giết người cướp bóc nữa! Ai ngờ! Thề cũng vô ích! Vương Triều Tân thật đáng chết!”

Tổng Tiểu Đường giận dữ. Vu Kim cũng trầm mặt. Lục Thâm Viễn nhớ lại hình ảnh Vương Triều Tân sau khi cắt tóc, cũng có mấy phần đẹp trai, chắc bộ dạng này năm đó đã mê hoặc Tổng Xuân Lệ.

“Có thể là khi khó khăn nhất bà ấy đã cứu ông ấy một mạng.” Cuối cùng anh nghe Tống Tiểu Đường thấp giọng nói.

Từ xưa tới nay luôn có chuyện anh hùng cứu mỹ nhân, lấy thân báo đáp, quả nhiên là thật. Lục Thâm Viễn nhìn Tống Tiểu Đường đang giận dữ cũng không biết làm sao, chợt nhớ lại cảnh khi còn bé mình đã được Xa Tình Không cứu.

Lục Thâm Viễn bị cô hấp dẫn, không cách nào tự kiềm chế cũng không thể thoát ra, nguyên nhân ban đầu chắc là do chuyện đó.

Ảnh hưởng đến tâm trí của anh.

Tống Tiểu Đường tìm cách để chứng minh mình không bao che nghi phạm, mặc dù Vu Kim có hơi quan tâm tới cô ta nhưng với thái độ của anh, Tống Tiểu Đường không thể chịu được.

Bởi vì thích một người liền giao cho người đó cái quyền làm tổn thương mình.

Ra khỏi phòng làm việc, Tống Tiểu Đường ngẩng đầu lên, hít một hơi thật sâu, đi về phía trước.

Còn chưa đi được bao xa đã mơ hồ nghe được câu hỏi của Vu Kim “Sếp biết cô ấy thích sếp không?”

Tống Tiểu Đường dừng bước.

“Biết.” Đây là giọng nói trong trẻo lạnh lùng của anh.

“Vậy sao anh còn đối xử với cô ấy lạnh lùng như vậy?”

“Chuyện không có kết quả tôi sẽ không cho cô ấy cơ hội suy nghĩ lung tung.”

Anh không nghĩ nhiều, mở miệng nói thẳng. Tống Tiểu Đường đứng tại chỗ hồi lâu, sau đó ngẩng đầu lên, lau nước mắt, sai bước đi về phía trước, không dừng lại.

Lúc này ánh mắt anh mới từ khe cửa dò đi.

Hai ngày sau, vụ án đã có kết quả: Vương Triều Tân, Tần Phúc, Trương Thanh, đặc biệt là Vương Triều Tân, gây án nhiều lần, giết chết hơn mười mạng người, cướp bóc tài sản giá trị hơn ba vạn năm mươi ngàn tệ, ảnh hưởng cực kỳ tồi tệ.

Bị cáo Vương Triều Tân phạm tội có ý giết người, tuyên án tử hình, tước đoạt quyền lợi chính trị suốt đời.

Bị cáo Tần Phúc, Trương Thanh, phạm tội có ý giết người, tuyên án tử hình.

Phá được vụ án giết người năm đó, huyện thành nhỏ lại rạng rỡ hẳn lên, ngày đám người Vương Triều Tân bị phán tội, phóng viên cũng tới tham gia náo nhiệt, đèn chớp nháy, microphone vây quanh đưa lên.

Bị hỏi vào giờ phút này có cảm tưởng gì, Vương Triều Tân tránh né máy quay phim, gãi đầu gãi tai nửa ngày mới thờ dãi, nói: “Giết một người cũng là giết, giết tám người cũng là giết, tôi đã cống trên lưng mạng người, không thể nào thu tay lại được nữa. Nếu là lần đầu tiên gây án, kết quả sau khi bị bắt cũng giống như vậy...”

Trương Thanh cũng cúi đầu, nói: “Đối mặt kết quả này tôi rất hối hận, hối hận tại sao lại làm như vậy, khiến gia đình người chết vô cùng thống khổ.”

...

Đến khi bị đưa lên xe, Trương Thanh thừa dịp đoàn người không chú ý, thấp giọng hỏi Vương Triều Tân: “Thi thể người đàn bà trên núi kia anh thật không nhớ chôn ở đâu sao?”

Wương Triều Tân là người có trí nhớ tốt nhất trong ba người bọn họ. Làm sao có thể quên? Làm sao quên được?

Nghe Trương Thanh hỏi vậy, Vương Triều Tân cũng ngẩng đầu nhìn bốn phía, chắc chắn lúc này không ai chú ý tới bọn họ mới hơi cúi thấp đầu, lộ ra nụ cười lạnh, “Mày còn nhớ lúc chúng ta không hợp tác làm ăn về rau cải mà chuyển sang mở tiệm bánh bao với Lưu Chí Phi không, không phải lúc đó mày nói bánh bao thịt ăn ngon à?”

Sắc mặt Trương Thanh đại biến, cả người run rẩy.

Tống Tiểu Đường bị Lục Thâm Viễn cự tuyệt. Cả người khó chịu, về nhà xin nghỉ hai ngày, Tống Xuân Lệ cũng ở nhà, chuẩn bị tốt tư tưởng.

Tổng Tiểu Đường nhìn Tống Xuân Lệ, lại nhớ đến cũng là bởi vì chuyện này mà cô mới mất hết mặt mũi trước mặt Lục Thâm Viễn.

Càng nghĩ càng giận, đêm đó lúc chuẩn bị ăn cơm, Tống Tiểu Đường từ hộc chứa đồ cầm ra một bọc thuốc chuột, thừa dịp không ai chú ý len lén cho vào trong chén đĩa mà Tống Xuân Lệ thường dùng.

Bạn đang đọc truyện *Tựa Như Tình Không Của Thâm Viễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Bởi vì hiếm khi Tống Tiểu Đường không bận việc mà về nhà một lần, mẹ Tống xuống bếp nấu nhiều món mà cô thích ăn. Lúc bà bung chén đĩa ra thì bị Tống Tiểu Đường dành lại, không cho người khác lấy đi, nhất định phải đặc biệt đem bộ chén đĩa kia để trước mặt Tống Xuân Lệ.

Nhưng mà Tống Xuân Lệ còn chưa xuống. Nhà Tống gia có ba bốn tầng, mấy thế hệ ở chung một nhà.

“Vừa rồi con nhìn thấy cô ở trong phòng sửa soạn đồ đạc.” Tống Tiểu Đường dọn xong chén đĩa, trên bàn tròn lớn cũng ngồi đủ cả, chỉ thiếu Tống Xuân Lệ và Vương Triều Tân.

Đương nhiên, Vương Triều Tân sẽ mãi không về được.

“Cô vừa nói lâu lắm rồi con mới về nhà, cô nhớ là có quà cho con nên vừa lên lầu. Bà nội Tống bung đĩa cải xanh xào cuối cùng ra, nghe Tống Tiểu Đường nói nên giải thích.

Tống Tiểu Đường xới cơm cho cả gia đình, thận trọng đặt chén vào chỗ của Tống Xuân Lệ, nghe bà nói vậy thì ngẩng đầu, nhìn tóc bà nội trắng bệch, chân mày chột nhú, nghi ngờ: “Quà?”

“Lần trước con trở về vội quá nên quên đưa cho con.” Giọng nói từ trên lầu truyền tới, Tống Xuân Lệ xách một túi đồ đi xuống.

Hôm nay ở nhà không nhiều người, ông nội cúi đầu ăn cơm, bà nội múc cho ông chén canh, mẹ Tống ngẩng đầu nhìn Tống Xuân Lệ một cái.

Tống Tiểu Đường nhoen miệng, Tống Xuân Lệ đã đi tới trước mặt cô, túi quà được đặt dưới chân cô, Tống Xuân Lệ ngồi vào vị trí của mình, Tống Tiểu Đường dúi bước chân, tay đưa vào miệng túi phát ra tiếng xào xạc, Tống Xuân Lệ gọi cô, “Ăn cơm trước đi, đừng nóng, ăn xong hãy mở quà.”

Tầm mắt Tống Tiểu Đường cứ đặt lên cái túi, giọng nói cứng ngắt: “Quà gì vậy ạ?”

Túi không lớn không nhỏ, màu trắng, nhìn hình dạng giống như chứa một cái hộp nhỏ.

Tống Xuân Lệ: “Lần trước con có nhắc tới việc muốn đổi điện thoại di động, lúc đó sinh nhật con, vừa vặn cô và dượng ở thành phố K, lần này cô mang trở lại cho con.”

Nhắc tới một người, sắc mặt Tống Tiểu Đường thay đổi. Tống Xuân Lệ cũng nhạy cảm quan sát được vẻ mặt của cô, lờ ra đến miệng thì ngừng lại, đổi chủ đề nói: “Quà này là của dì, tiền của dì.”

Tống Tiểu Đường mỉm cười, thoáng gạt đầu, đặt quà lại gần mình, ngồi xuống. Mẹ Tống bung chén canh lên uống, ánh mắt luôn luôn nhìn qua hai người.

Vương Triều Tân xảy ra chuyện, tuyên án tử hình, người nhà không hề đề cập tới người này nữa, không nói bất kỳ chuyện gì liên quan đến ông ta.

Chỉ sợ Tống Xuân Lệ thương tâm.

Mặc dù ban đầu Tống gia không đồng ý hôn sự của Tống Xuân Lệ và Vương Triều Tân nhưng sau năm năm, bà vẫn là người của Tống gia. Rót cuộc vẫn đau lòng cho Tống Xuân Lệ.

Vào lúc này tự bà nói ra tên của Vương Triều Tân, gương mặt cũng không đau buồn, còn sợ Tống Tiểu Đường hiểu lầm, vội vàng nói điện thoại di động này là tiền của bà ấy.

Sắc mặt Tống Tiểu Đường thay đổi liên tục.

Mẹ Tống tưởng là Tống Tiểu Đường vì Vương Triều Tân nên bức mình, sợ con mình không cho Tống Xuân Lệ mặt mũi nên lạng lẽ nháy mắt với cô, Tống Tiểu Đường hiện giờ đang không quan tâm chuyện này.

Chén cơm trắng cứ lớn vòn trước mắt Tống Tiểu Đường. Tựa như có một ngọn lửa đang cháy trong lòng cô.

Tổng Tiểu Đường nhớ từ tháng trước đến bây giờ cô đã về nhà hai lần, một lần là ngày sinh nhật, mẹ đặc biệt gọi điện thoại kêu cô về nhà ăn mì trường thọ, cô gác lại vụ án trên tay len lén về, trên đường lái xe điện thoại di động bị trộm, hôm đó Tống Xuân Lệ có ở nhà, bình thường bà cũng rất thương Tống Tiểu Đường, cô đang ăn thì Tống Xuân Lệ hỏi: “Con muốn có quà gì? Cô vừa về không biết hôm nay là sinh nhật con, con muốn có quà gì lần sau cô sẽ tặng cho.”

Tống Tiểu Đường cảm cúi ăn mì, nghe hỏi thì cô chỉ thuận miệng nói thôi, nghĩ đến điện thoại vừa bị mất, Tống Tiểu Đường nói: “Điện thoại di động đi, điện thoại con vừa bị mất.”

Cô chỉ nói vậy thôi, ngày hôm sau Tống Tiểu Đường đã đi mua cho mình một cái điện thoại mới. Đầu giờ Tống Xuân Lệ thật sự mua điện thoại cho cô làm quà.

Tống Xuân Lệ nhìn Tống Tiểu Đường ngượng ngùng không nói thêm gì nữa, cầm chén com trước mặt lên ăn, Tống Tiểu Đường ngồi bên cạnh đột nhiên đứng dậy, bà sững sốt một chút, Tống Tiểu Đường bỗng nhiên nghiêng người, quơ tay tới, thẳng tắp đánh đổ chén com trong tay Tống Xuân Lệ.

Mảnh vỡ đầy đất. Tống Xuân Lệ tròn to mắt, trên bàn những người khác cũng dừng ăn, đồng loạt nhìn bọn họ.

Mẹ Tống kêu lên: “Tiểu Đường!”

Khi Tống Xuân Lệ còn đang kinh ngạc không hiểu, Tống Tiểu Đường mở miệng, vội vàng xin lỗi, “Thật xin lỗi, vừa rồi con đứng không vững, để con lấy chén khác cho cô!”

Tống Xuân Lệ đứng lên, sắc mặt mất tự nhiên, Tống Tiểu Đường vừa nói vừa đi lấy chén mới, Tống Xuân Lệ lắc đầu nói không sao, cô không bị thương là tốt rồi.

Tống Tiểu Đường nhanh nhẹn đặt chén đĩa mới xuống, “Vây con đi lấy chổi quét sàn nhà, xin lỗi, tại con kích động quá.”

Kích động tới nỗi muốn đập chết cô.

Tống Xuân Lệ cười cười, gạt đầu, “Không sao, xới chén mới là được.”

Tống Tiểu Đường nhìn thấy mẹ cười kia thì chợt dạ, vội vàng xoay người đi cầm chổi, đi mấy bước thì quay đầu, nói với Tống Xuân Lệ: “Cám ơn quà của cô.”

Sáng sớm hôm sau Tống Tiểu Đường lại đi làm. Chẳng qua không gặp may. Đến cục đã mặt đối mặt với Xa Tình Không đang đi ra.

Sáng sớm, thừa dịp không có ai chú ý. Xa Tình Không cầm hộp giữ ấm rồng đi ra, tối hôm qua cô gọi cho Lục Thâm Viễn xác nhận thời gian lên đường đi thành phố X, cô không kịp chờ mà muốn xin nghỉ bay ngay đến đó, gặp Nhan Nhan của mình.

Cảm ơn anh về tấm vé vào cửa, sáng sớm cô đã nấu đồ ăn đưa tới cho anh.

Lục Thâm Viễn chưa bao giờ từ chối bất kỳ điều gì mà cô làm cho anh, cho dù anh vừa ăn xong cái bánh bao, uống sữa đậu nành cũng sẵn sàng ăn hết bữa sáng đầy lòng thành của cô dành cho mình.

Vào lúc này, hai người đàn bà vô tình gặp nhau ở cửa vào. Xa Tình Không bước chậm, Tống Tiểu Đường đứng lại, sững sốt một chút sau đó nhìn về sau lưng cô, không có bóng Lục Thâm Viễn.

“Không cần nhìn, Lục Thâm Viễn có công việc không xuống cùng.” Xa Tình Không nhìn thấu tâm tư của Tống Tiểu Đường, trực tiếp mở miệng nói.

Tống Tiểu Đường dời tầm mắt nhưng không có ý muốn bước qua. Chặn ở trước mặt Xa Tình Không.

“Có phải cô muốn tìm tôi nói chuyện không?” Xa Tình Không giữ hộp com trong tay.

Trong ti vi đều diễn như vậy. Tống Tiểu Đường nhìn cô một vòng, cả người ăn mặc sang trọng, xung quanh phảng phất hương vị ngọt ngào. Vừa rồi Xa Tình Không còn to gan kêu cả tên của anh.

Tống Tiểu Đường đột nhiên cảm giác được lòng mình chìm đến đáy biển, bề tan tành, cũng không nhặt lại được.

Tống Tiểu Đường nhớ lại vị trí của mình trong cục, hầu hết nhân viên là phái nam, chỉ có mấy người nữ, trong đó đa số cũng hơn ba mươi tuổi, là phụ nữ có gia đình.

Tống Tiểu Đường trẻ tuổi mà lại có sắc đẹp, trong sở rất được hoan nghênh, nhiều người chú ý. Cô rất hưởng thụ loại đãi ngộ này.

Nhưng mà...

Nhân vật tiêu điểm thì thế nào? Hoa thơm kiêu diễm thì thế nào? Được toàn thể giới coi trọng, nhưng lại bị người duy nhất mình để ý xem thường. Cuối cùng Lục Thâm Viễn nhìn cũng không thèm.

Tổng Tiểu Đường và Xa Tình Không ra bên ngoài nói chuyện. Tìm một chỗ khuất, diệt sạch những ánh mắt hiếu kỳ của người khác.

“Cô thích Lục Thâm Viễn?” Xa Tình Không đi thẳng vào vấn đề, nhưng mà Tổng Tiểu Đường lại vòng vo.

Tổng Tiểu Đường mang đôi giày cao gót đi hai bước, ánh mắt lơ đãng nhìn bốn phía, hai người ngồi xuống băng ghế đá. Cô cúi đầu nhìn chằm chằm đôi giày cao gót của Tổng Tiểu Đường.

Nhân hiệu không nổi tiếng mấy, màu đen, mang vào đôi chân xinh xắn trắng nõn của cô ấy rất hợp, vô cùng bắt mắt.

Xa Tình Không nhột chân, đang nghĩ xem có nên tranh thủ mấy ngày trở về Lan Khê một chuyến, đem mấy đôi giày cao gót ở nhà tới đây.

“Rất thích.” Tổng Tiểu Đường trầm mặc chốc lát, thành thật trả lời.

Cô dòm tầm mắt khỏi chân cô ta, ngẩng đầu lên, đôi mắt đẹp híp một cái, môi hé mở, Tổng Tiểu Đường nghe cô nói: “Ánh mắt tôi nhìn người tốt thật.”

Tổng Tiểu Đường: “...”

Tổng Tiểu Đường lần đầu tiên thấy Lục Thâm Viễn không phải vào cái ngày mà anh được điều tới đây.

Sớm hơn khi đó nữa, ở trong tivi, khi đó anh đang cùng những cảnh sát khác anh đứng cứu người, mặc dù đoạn clip lấy từ CCTV hơi mờ mờ.

Đó là khi Lục Thâm Viễn vừa làm cảnh sát không bao lâu, bắt được một tên công khai cướp bóc. Anh vật lộn, tung người lên ngăn chặn côn đồ, một loạt động tác liền mạch. Tổng Tiểu Đường sau đó bị anh mê hoặc, không cách nào tự kiềm chế.

“Nhưng anh ấy không thích cô.” Xa Tình Không không chút lưu tình cắt đứt hồi tưởng đẹp của Tổng Tiểu Đường.

Tổng Tiểu Đường hít sâu một cái, giọng cũng không yếu thế: “Không người nào có thể ngăn cản việc tôi thích anh ấy.”

Lời nói này.

Xa Tình Không cắn răng nghiêng lợi, trong lòng yên lặng mắng hai tiếng, nhìn khuôn mặt cố chấp của Tổng Tiểu Đường, cô chưa xốt nói: “Ngôi sao không thể hái là ngôi sao sáng nhất? Bộ phim bỏ lỡ là bộ phim hay nhất? Người không có được là người tốt nhất?”

Tổng Tiểu Đường gật đầu.

Xa Tình Không học dáng vẻ của cô ta, hít sâu một cái, “Anh ấy cũng không tốt tính lắm đâu, có lẽ cô còn chưa hiểu hết, năm đó vì tôi không chịu nổi tính tình của anh ấy nên mới chia tay...”

“Hai người còn từng chia tay?” Tổng Tiểu Đường cắt đứt lời nói của cô, cau mày.

Xa Tình Không nhún vai, “Ừ, hai năm trước.”

“Cô gạt tôi!” Tổng Tiểu Đường nướng mày, giọng không tốt lắm, “Hai năm trước tôi đã chú ý tới anh ấy rồi, nếu khi đó hai người chia tay, nhất định anh ấy sẽ đau khổ phân tâm rất nhiều, nhưng rõ ràng khi đó anh ấy đâu có dáng vẻ gì là mất mát đâu? Ngược lại hình như còn tốt hơn?”

Nếu như nói trước kia bọn họ từng quen nhau, hơn nữa nhìn cách mà anh sùng ái cưng chiều Xa Tình Không, chắc chắn năm đó hai người phải yêu chết đi sống lại, chuyện chia tay khẳng định là đã kích vô cùng lớn.

Nhưng khi đó công việc Lục Thâm Viễn vẫn ổn định, một chút bộ dạng chán chường cũng không có.

“Gạt người!” Tổng Tiểu Đường tức giận, dù gì mình cũng đang tỏ lộ tâm tình với đối phương, vậy mà lại bị cô ấy lừa gạt?

Xa Tình Không lần này không nhịn được nữa, liếc Tổng Tiểu Đường một cái: “Có phải cô xem rất nhiều tiểu thuyết tình cảm không?”

Tổng Tiểu Đường: “Hả?”

Xa Tình Không hỏi cô ta: “Trong tiểu thuyết tình cảm, khi nam chính mất đi nữ chính, họ như thế nào?”

Tổng Tiểu Đường nhăn mày, “Đương nhiên là ưu tư đau khổ rất nhiều, trong thực tế chắc cũng giống vậy.”

Tổng Tiểu Đường lại nghĩ tới cô mình, Tổng Xuân Lệ sắp mất chồng gần đây cũng đau buồn, thường hay nhớ về những ngày tháng tươi sáng khi trước.

Một đoạn tình cảm bị thất bại hoặc chấm dứt, chắc chắn là ảnh hưởng rất lớn.

“Đưa gốc.” Xa Tình Không cười nhạt, mắng cô ta một tiếng, giải thích cho Tổng Tiểu Đường nghe, giống như là bản thân mình có kinh nghiệm phong

phú lẫm: “Thật ra đại đa số bọn họ không có thay đổi gì lớn. Họ vẫn hoàn thành thật tốt công việc, vẫn ra ngoài uống rượu với anh em, vẫn thường xuyên thói phồng lên những câu chuyện mà bản thân bị đặt ra, thậm chí còn hơi vô si một chút, họ sẽ nói với người anh em của mình như vậy, thật ra thì người đàn bà này ông đây đã sớm muốn vứt bỏ.”

Tổng Tiểu Đường kinh ngạc nhìn. Xa Tình Không ngửa đầu, nhìn bầu trời xanh ngắt.

Nhắm mắt lại, như là cảm khái, nhẹ giọng nói: “Bởi vì bọn họ kiêu ngạo, sợ người khác thấy được vết thương của mình, đã thú bị thương không xuất hiện trước con người. Cho nên, nam nhân chân chính khó có thể nhìn thấy lúc bọn họ suy sụp.”

Lục Thâm Viễn nghe trộm đến đây, bàn tay để sau lưng đã co thành một nắm, môi mím thành đường thẳng.

Rồi sau đó không đợi bọn họ phát hiện, anh đã xoay người, lặng lẽ rời đi, khi này anh lẳng lặng đi theo sau lưng cô vốn là muốn nhìn Xa Tình Không an toàn trở về trường học.

“Hình như cô rất biết khuyên bảo người khác.” Tổng Tiểu Đường học dáng vẻ của Xa Tình Không, cô ta cũng ngửa đầu nhìn bầu trời xanh thẳm.

Xa Tình Không thấy Tổng Tiểu Đường cũng ngẩng đầu, tư thế ngửa mặt 45 độ nhìn lên trời xanh thật hợp với tâm trạng lúc này, đặc biệt đẹp mắt.

“Cô muốn khuyên tôi bỏ đi ý nghĩ thích Lục Thâm Viễn nữa à?” Tổng Tiểu Đường cũng đối mặt với ánh mắt của Xa Tình Không.

Cô không che giấu chút nào, gật đầu, sau đó hừ lạnh một tiếng: “Cô đừng hòng vọng tưởng, anh ấy sẽ không thích cô đâu.”

Tổng Tiểu Đường học giọng nói của Xa Tình Không, cũng hừ một tiếng, “Cô cũng không cần vọng tưởng, tôi rất thích anh ấy, chỉ cần anh ấy còn ở đây thì tôi sẽ không chừa thủ đoạn nào, phải giành lại được người.”

Xa Tình Không: “...”

Câu này làm cho cô nhớ lại một câu hát:

Làm tôi suýt quên mất, tôi và tình địch ngồi chung một chỗ.

Tôi và tình địch ngồi chung một chỗ

Bạn đang đọc truyện *Tựa Như Tình Không Của Thâm Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Đám người Vương Triều Tân bị đưa đi.

Cuối cùng cho dù Lục Thâm Viễn có ra tay thì cũng không moi từ miệng ông ta ra bất cứ gì liên quan đến thi thể của người phụ nữ trên núi kia.

Thông báo phát ra ngoài cũng không có ai tới báo án, thi thể kia không có cách nào xác nhận.

Thông tin rõ ràng “Cô gái trẻ, đi ra ngoài thành phố làm rồi về nhà, biến mất đã lâu” nhưng không có người tới nhận, vậy thì trở thành thi thể vô danh rồi.

Từ nay về sau, đó sẽ là chuyện mà chỉ có Vương Triều Tân mới biết, trở thành bí mật thiên cổ.

Anh thậm chí nghĩ tới ông ta sợ dĩ không nói ra vì có lẽ chuyện này có liên quan đến Tổng Xuân Lệ.

Hoặc là, nếu khai chuyện này ra, Tổng Xuân Lệ sẽ khó chịu.

Lục Thâm Viễn may mắn phá được vụ cướp bóc giết người năm năm trước, lập công cho sở, mang lại câu trả lời cho gia đình người bị hại, được báo đăng tin khen ngợi.

Đoán chừng sau khi Lục Thâm Viễn trở về Lan Khê chắc hẳn còn được ban thưởng hậu hĩnh hơn.

Trần Uy đại diện cho đồn công an Nam Thành gọi điện thoại tới chúc mừng, anh vừa bực vừa buồn cười, Trần Uy mặt mày hớn hờ nói một đồng lời khen, cuối cùng không quên hỏi: “Sếp, chừng nào anh mới đưa tôi theo?”

Lục Thâm Viễn háng giọng, “Lần trước không phải đã nói với cậu rồi sao?”

Trần Uy nói vòng vo: “Còn lâu lắm, em ở đây ăn không ngon mặc không đủ ấm...”

Lục Thâm Viễn quả quyết cúp điện thoại.

Trần Uy: “...”

Xa Mộc Tùng ở thành phố Lan Khê cũng nhìn thấy tin tức, gọi điện thoại tới cho anh, “Chúc mừng chúc mừng.”

Lục Thâm Viễn đối với anh vợ tương lai cũng không dám nói qua loa lấy lệ như Trần Uy: “Quá khen rồi, chẳng qua tớ chỉ hết mình hoàn thành công việc thôi.”

Xa Mộc Tùng cười hai tiếng, bên kia điện thoại truyền tới: “Rất khiêm tốn nha.”

Anh cũng cười cười theo.

“Khi nào trở về?” Xa Mộc Tùng nói sang chuyện khác.

“Đầu năm” Anh ngẩng đầu nhìn cuốn lịch trên bàn.

Xa Mộc Tùng ừ một tiếng, lại hỏi: “Cậu ở huyện Bình Hòa đúng không?”

“Ừ.”

“Nha đầu Tĩnh Không kia cũng ở huyện Bình Hòa, lần trước lúc cậu trở lại chúng ta có cùng nhau ăn cơm đấy, nha đầu kia nháo nói phải đi tới đó dạy học, tớ còn tưởng là nó chỉ nói vậy thôi, không ngờ đi thật.” Xa Mộc Tùng nói một chuỗi dài, không biết cô em nhà mình và ông bạn bên kia điện thoại lại đang tương thân tương ái, trong lời nói của anh còn có vẻ lo lắng: “Em ấy một mình ở nơi đó tớ không yên tâm, như vậy đi, tớ đưa số điện thoại của nó cho cậu, cậu rảnh thì đi thăm nó giùm tớ nhé?”

Nụ cười của anh cứng đờ, ngoài cửa sổ mây trắng bay bay, ánh mặt trời chói sáng.

Tâm trạng Lục Thâm Viễn không tốt lắm. Động đậy khuôn miệng cứng đờ, Lục Thâm Viễn nói, “Được.”

Từ lúc anh và Xa Tĩnh Không quay lại với nhau tới giờ chỉ có Mộc Tâm biết, Xa Tĩnh Không che che giấu giấu, nói là chưa tới lúc, không cho người lớn biết chuyện của bọn họ, đầu sao chuyện mẹ Lục không thích cô tất cả mọi người đều biết.

Năm đó hai người nói yêu đương giống như đang đánh du kích vậy. Lần này cũng vậy, còn phải tiếp tục chiến đấu sao?

“Vậy để tớ nhắn số qua cho cậu, cảm ơn.” Xa Mộc Tùng khách khí nói.

Lục Thâm Viễn: “Ừ.”

Bực bội.

Lục Thâm Viễn lập công đương nhiên có lí do đi tìm sở trường muốn xin nghỉ phép: Chuẩn bị dẫn Xa Tĩnh Không đi xem nhạc hội.

Vé là nhờ bạn tốt Thẩm Hằng cho, hai vé, vị trí gần sân khấu.

Sở trưởng cười nịnh hót, gọi anh ngồi xuống, Lục Thâm Viễn từ chối, tốc chiến tốc thắng: “Tuần tới em có chuyện muốn xin nghỉ.”

Sở trưởng cười muốn rách miệng, “Có thể, có thể, chuyện nhỏ này nói với lão Nguyên là được rồi, tuần sau cho cậu nghỉ một tuần luôn!”

Anh gật đầu, không nói gì nữa.

Giải quyết xong, Lục Thâm Viễn mau chóng về phòng làm việc sửa sang lại báo cáo kết án vụ lần này, thậm chí hai ngày nữa là có thể đơn độc sống chung với cô, đi đến một thành phố khác.

Phá án đã tiêu hao hết sức lực, Vu Kim và mọi người đang ở trong phòng làm việc: “Buổi tối đi ăn lẩu nhé!”

Mùa này ăn lẩu là quá tuyệt. Một đám người chen lấn giờ tay ghi danh, Vu Kim cầm bản ghi danh chạy tới bàn của Lục Thâm Viễn, cười hắc hắc: “Sếp đi chung nhé?”

Một đám người cũng ồn ào lên, “Lần này công lao lớn nhất là của anh, chúng tôi mời, đi chung nhé!”

Lục Thâm Viễn khép laptop, ngẩng đầu nhìn đám người bọn họ, ai cũng hưng phấn kích động, tâm tình anh tốt lên, khóe miệng cong cong nở nụ cười: “Được.”

Vưu Kim vỗ tay vội vàng thêm tên anh vào danh sách, cười không khép miệng: “Tôi nay không say không về nhé?”

Anh giờ tay lên không chút khách khí vỗ cái đầu đinh của Vưu Kim, “Ăn thì được nhưng uống thì không.”

Vưu Kim che đầu, tâm tình đang vui nên chọc ghẹo: “Chị dâu nhỏ để ý? Không cho uống?”

Những người khác trong phòng quay qua nhìn hai bọn họ, ánh mắt tỏa sáng lấp lánh, mặt đầy vẻ tò mò.

Lục Thâm Viễn ngăn người, không ngờ Vưu Kim sẽ nói lớn như vậy, Vưu Kim cũng ý thức được mình nói hơi lớn, che miệng vội vàng lắc đầu, muốn giải bày nhưng anh đã mở miệng trước, thẳng thắn nói: “Ừ, chị dâu cậu quản chặt lắm, tôi phải nghe lời.”

Cả đám kêu gào! Tin tức giật gân biết bao! Thì ra là sếp có mái ấm nhỏ rồi! Con người của anh chợt lóe sáng lên.

Chuyện Lục Thâm Viễn có cô dâu nhỏ cứ như tên lửa phóng khắp đồn công an. Trời còn chưa tối mà sở trưởng đã nghe nói đến rồi, trước khi tan việc đặc biệt len lén gọi Vưu Kim đến hỏi: “Cậu gặp vợ cậu ta chưa?”

Vưu Kim được nước đầy thuyền, “Dạ rồi, lần trước anh ấy có lên mang vợ tới.”

Sở trưởng nhướng cao chân mày, ây một tiếng, vội vàng căn dặn Vưu Kim “Lần sau mà cô ấy lại tới thì đừng bắt người ta lén lút lút lút! Nói tôi đồng ý cho cô ấy tới thăm!”

Vưu Kim: “...” Sở trưởng muốn lấy lòng anh ấy thì cũng không cần làm đến mức này đâu.

Sở trưởng đã biết chuyện này thì nhân viên pháp y Cao Viễn và Tổng Tiểu Đường dĩ nhiên cũng biết.

Lúc đó hai người bọn họ đang giải phẫu thử làm thí nghiệm, tiểu Lưu tới đưa tiêu bản thuận miệng nói chuyện này, Tổng Tiểu Đường mặt tái xanh, mất thần, cán dao cầm không tốt làm đứt động mạch, huyết dịch đua nhau tràn ra, văng đến trên cao tay cao su của Cao Viễn.

“Tiểu Đường ——” Cao Viễn mắng cô một tiếng, giọng có chút căng thẳng.

Tổng Tiểu Đường cúi đầu, mím môi, tỉnh hồn, vội vàng cầm kiểm chặn lại nơi động mạch. Trước mắt chợt lóe lên gương mặt xinh đẹp của Xa Tinh Không.

Cao Viễn thờ dãi nhìn thấy Tổng Tiểu Đường thất thần nhưng vẫn phải bóp chết ảo tưởng không thực tế của cô ấy: “Trước hết cô nên luyện tập cho kỹ năng của mình chuyên nghiệp hơn đi rồi hãy theo đuổi người ta, kỹ thuật chưa tới, nhà lại không có bối cảnh, Lục Thâm Viễn là người cao cao tại thượng đại nhân vật, lấy năng lực của cô mà đứng trước mặt anh ta thì liệu có xứng không?”

Hốc mắt Tổng Tiểu Đường hồng hồng, cắn môi dưới, không nói lời nào.

Buổi tối đi ăn lẩu, ngoại trừ sở trưởng và Tổng Tiểu Đường, Cao Viễn, những người khác đều tới.

Đêm mùa đông lạnh buốt, trong tiệm bán lẩu trong vô cùng náo nhiệt. Rượu cay lại còn có hơi nóng bốc ra từ nồi. Ai nấy mặt đỏ tới mang tai.

Lục Thâm Viễn là khác biệt nhất, ăn lẩu cũng ưu nhã chết người, ngoài cả người ám hương lẩu và đôi môi bởi vì cay nên nhuộm đỏ bùng ra thì không chảy đầy mồ hôi như đám người Vưu Kim.

Vưu Kim là gan lớn nhất, nhìn mặt Lục Thâm Viễn rồi đứng dậy rót cho anh một ly rượu: “Sếp, không sao đâu, uống một chút thôi, chị dâu không biết đâu!”

Lục Thâm Viễn nghe tiếng nhìn qua, Vưu Kim mặt cười ngây ngô, ánh mắt cũng đỏ lên, diêm báo cho việc hơi ngà ngà say. Anh không đưa tay đón, Vưu Kim liền đem ly rượu đặt trước mặt anh, xoay người tiếp tục ăn ăn uống uống.

Lục Thâm Viễn mắt nhìn ly rượu nhưng tay không động. Anh là người có nguyên tắc. Nếu đã nói không uống vậy thì sẽ không uống.

Năm đó anh cũng biết uống rượu.

Lần đó bọn họ đi ra ngoài chơi, ở tại khách sạn, buổi tối đi cùng mấy hồ bằng cầu hữu ra ngoài uống rượu say, nét mặt hớn hỏ trở lại khách sạn, không nhìn được, ói lên cả người Xa Tinh Không. Mơ mơ màng màng nhớ được lúc đó cô có rơi lệ, một bên thì vừa khóc vừa nói anh bản chất, một bên phải chăm sóc, nấu canh giải rượu cho anh.

Khi anh tỉnh lại điều đầu tiên nhìn thấy chính là đôi mắt khóc sưng lên của cô, mùa đông lạnh, áo choàng dài, áo khoác, áo lông giữ ấm bị anh làm bẩn toàn bộ cởi ra ném trên đất, run lấy bọc lấy áo khoác của anh, co ro trong góc giường.

Xa Tình Không khi đó rất ưa sạch sẽ, sao có thể chịu đựng một đồng nôn mửa dính trên người mình. Lục Thâm Viễn vội vàng đi qua ôm lấy cô, an ủi nói mình đáng chết, nói sau này sẽ không uống rượu nữa, sẽ không để cô gặp phải loại chuyện này nữa.

Tiệm bán lẩu cách đồn cảnh sát nửa giờ đi xe, khi này anh lái xe tới, đám người vẫn đang náo nhiệt ăn uống, nhìn trận thế này có vẻ chắc sẽ kéo dài suốt đêm.

Lục Thâm Viễn đứng dậy lấy lý do đi nhà vệ sinh, lặng lẽ đi trước thanh toán tiền cho cả bàn, sau đó lặng lẽ lái xe đi, gửi cho Vu Kim một tin nhắn ngắn, không chờ trả lời đã chạy trốn trước.

Không phải chạy về nhà trọ ngủ mà chạy đến dưới lầu nhà trọ của Xa Tình Không, đậu xe xong, anh lấy điện thoại gọi cho cô.

Lúc nhận được điện thoại Xa Tình Không đang chuẩn bị đi tắm, nghe nói anh ở dưới lầu thì vội vàng ném chậu rửa mặt, tùy tiện khoác cái áo vạt xuống, nhìn thấy một người đàn ông đang đứng cạnh xe. Lòng cô tràn đầy vui mừng.

Giây phút đối mặt, Lục Thâm Viễn cười giang hai cánh tay ra: “Tình Không, hãy nhào cái cơ thể nóng như lửa của em vào lòng anh đi!”

“Lộn xộn gì đó!” Xa Tình Không lườm anh một cái nhưng bước chân đi tới càng lúc càng nhanh.

Lục Thâm Viễn cũng đi về phía trước hai bước, không đợi cô đến gần đã trực tiếp kéo người vào trong ngực. Mũi cô nghe thấy mùi, nghi hoặc hỏi: “Anh ăn lẩu?”

Anh cười cười, ừ một tiếng, ngay sau đó cúi đầu hôn nhẹ mi mắt cô: “Chúng ta đã hai ngày không gặp mặt rồi.”

Nói xong nâng cảm lên định hôn.

“Đừng!” Xa Tình Không nhanh nhẹn né tránh, “Anh chú ý một chút, xung quanh có người!”

Tuy bây giờ là buổi tối nhưng sẽ luôn có người ra ra vào vào. Địa phương nhỏ dân tình cũng bảo thủ, nếu để cho mấy người đồng nghiệp miệng rộng thấy cô ôm hôn hôn với một người đàn ông ngoài đường phố, chắc chắn đề tài ngày mai sau khi ăn xong sẽ chính là mình!

Dáng vẻ thận trọng của cô làm Lục Thâm Viễn cười nhạo một tiếng, xoay tay mở cửa xe, luồn nhét người vào. Cửa xe vừa đóng, mấy cái hôn nóng như lửa bá đạo ừ ừ kéo đến. Trán, mắt, mũi cuối cùng dừng lại ở đôi môi đỏ thắm của cô, trần trọc trở mình, luồn luyến không buông.

Ngay tại lúc Xa Tình Không cho rằng mình cuối cùng sẽ nghẹt thở trong xe thì anh mới thở hồng hộc buông cô ra. Cô yếu ớt vùi vào ngực anh, chỉ cảm thấy choáng đầu hoa mắt, trời đất quay cuồng. Cô tham lam mở miệng to để hít thở không khí, vừa mới động một cái đã bị Lục Thâm Viễn ôm càng chặt hơn.

“Đừng động.” Giọng nói anh trầm thấp khàn khàn, có âm thanh thờ dốt.

Xa Tình Không cứng đờ người, sau đó chậm rãi thanh tỉnh lại. Cuối cùng giống như con mèo mềm nhũn ngoan ngoãn nằm trong ngực anh.

Lục Thâm Viễn nhắm mắt ngửa đầu, ngón tay thon dài lướt qua mái tóc cô, hài lòng thở ra.

Hai người yên lặng ở trong xe tựa sát nhau một hồi, lâu sau cô mới ngẩng đầu lên hỏi anh, “Cục cảnh sát các anh kết án xong thì kéo nhau đi ăn lẩu sao?”

Lục Thâm Viễn ôm cô: “Ừ.”

“Vậy sao anh về sớm vậy?” Lúc xuống lầu cô có nhìn đồng hồ một cái, mới có 10 giờ.

Anh lại ôm chặt cô, không trả lời.

Cô cười lên, nghĩ đến một khả năng: “Không phải là anh chờ không kịp nên vội vàng tới tìm em chứ?”

Hai người quả thật đã hai ngày không gặp mặt.

Cô bận bịu muốn kết thúc mau mau công việc ở trường. Anh bận bịu kết thúc vụ án.

Lục Thâm Viễn đặt cằm tựa lên đầu cô, không phủ nhận lời này, Xa Tình Không không thấy được mặt anh, con người Lục Thâm Viễn sâu thẳm, trong đáy mắt là nụ cười thỏa mãn: “Đúng vậy, sao bây giờ, một ngày không được gặp em anh liền thấy thật khó chịu.”

Cô quở trách: “Cái người này!”

Bạn đang đọc truyện *Tựa Như Tình Không Của Thâm Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Chuyện Lục Thâm Viễn dẫn nàng dâu nhỏ ra ngoài chơi không biết là cái miệng rộng nào nói ra, ngày đó lên đường sớm, nhà trọ dưới lầu có một số người đang đứng hóng tin bất quải, ánh mắt sáng như bóng đèn điện, nhìn túi hành lý của anh rồi hỏi: “Sếp và chị dâu nhỏ ra ngoài hú hí hả?”

Anh ngó trong đám người nhìn thấy Vu Kim đang trốn tránh, miệng cười không nói, trong lòng sớm tính toán sau này nên xử lý Vu Kim thế nào. Cả đám hắc hắc hai tiếng, cho rằng biểu cảm đó là do anh không muốn công khai.

Cũng không phải bọn họ rảnh rỗi, chẳng qua trong đám này có vô vàn đàn ông độc thân, lần này trong cục xuất hiện một chàng trai tuấn mỹ, đám người mặt mày hớn hởi chen chúc nhau cho vui.

Lục Thâm Viễn không nói chuyện với mọi người nữa, kéo hành lý đi ra ngoài, Vu Kim dẫn đầu lấy điện thoại di động chụp bóng lưng anh, nhanh chóng kéo mọi người vào nhóm trò chuyện, đăng hình, ghi thêm chữ: Mùa xuân của lão đại Lục [Cười đều]

Lập tức có người lầu dưới phụ họa: Mọi người đoán xem bên trong hành lý có gì?

Hả?

Lầu trên sáng suốt!

Vu Kim chọn thêm mấy người vào, thuận tiện lôi Cao Viễn tới vào nói chuyện.

Điện thoại Cao Viễn rung một lúc lâu, anh dừng công việc, nhìn hai lần, ngẩng đầu liền thấy Tổng Tiểu Đường đang một tay cầm sách một tay nghiên cứu tiêu bản, suy nghĩ một chút vẫn quyết định nói cho cô ta biết: “Vu Kim mới đăng lên một tấm hình chụp Lục Thâm Viễn, rất thích hợp làm hình nền điện thoại, cô muốn lấy không tôi gửi qua cho?”

Tổng Tiểu Đường dừng lại, nhíu mi, “Cảm ơn, không cần.”

“Buông tay rồi?” Cao Viễn cúi đầu cười.

Tổng Tiểu Đường: “Ừ.”

Mấy ngày nay cô suy nghĩ rất nhiều, dù muốn hay không cô cũng không có cơ hội, thứ tự ra sân quá quan trọng. Trong lòng anh đã có Xa Tình Không, cho dù Tổng Tiểu Đường tốt như thế nào đi nữa cũng không nhét mình vào trái tim nhỏ bé kia được nữa.

“Mấy ngày trước cô không đi cùng mọi người ăn lẩu, tan việc hôm nay tôi mời cô ăn nhé?”

Tổng Tiểu Đường gật đầu, “Được.”

Cô không ngẩng nhìn Cao Viễn mà bỗng sờ tim mình, cúi thấp đầu. Nỗi đau trong lòng đã rõ ràng, giống như vết thương bị kết vảy, chỉ cần không đụng tới thì không đau nữa. Nhưng mà vẫn ở lại đó. Lục Thâm Viễn cũng chỉ có thể làm một mảnh vảy, chôn trong lòng Tổng Tiểu Đường.

Lục Thâm Viễn nói muốn tới đón Xa Tình Không.

Hôm nay cô đặc biệt trang điểm, mặc quần áo đẹp, còn bổ sung thêm đôi giày cao gót, ngồi ở trước bàn trang điểm rực rỡ, Liêu Tiểu Duyên không nhìn nổi, hừ một tiếng, “Cô muốn đi với đàn ông tới nơi hoa thiên tử địa nào đó?”

Cô còn đang sơn móng tay, Liêu Tiểu Duyên đi tới, lấy đi chai sơn móng trong tay cô, chặc chặc, “Muốn đi câu dẫn ai?”

Xa Tình Không lấy đồ lại, “Cô đừng nhiều chuyện.”

Liêu Tiểu Duyên, “Tôi không xen vào.” Nhún vai, “Chỉ là nếu như cô muốn đi cùng người cảnh sát kia ra ngoài thì tôi khuyên một câu, tốt nhất đừng nên câu kì trang điểm cho mình quá.” Nói xong, ánh mắt cô ta quét một vòng trên người cô.

“Cái gì?”

“Giống như kỹ nữ vậy á!”

Cô đen mặt, cắn răng, “Cô nói xong chưa?”

“Ừ.” Liêu Tiểu Duyên thành thực gật đầu.

Cô hừ cười, “Xong rồi thì rút đi.”

“Hừ.” Liêu Tiểu Duyên xoay người tiếp tục làm chuyện của cô ta, có lòng tốt nhắc nhở mà còn chửi mình nói nhiều.

Cuối cùng Xa Tình Không bơi đi son môi hồng hồng đỏ đỏ, đôi qua màu nhạt hơn, cũng không cần son móng. Cảnh sát nhất định không thích cách ăn mặc diêm dúa.

Cô nhanh nhẹn bước ra cửa, Lục Thâm Viễn đã ở dưới lầu, Xa Tình Không thiếu chút nữa là muốn nhào vào lòng anh, đáy mắt lưu động, “Em đang vô cùng kích động!”

Lục Thâm Viễn: “Muốn nhanh chóng gặp được Nhan Nhan?”

Tuyệt đối không phải vì đi chung với anh mà kích động. Xa Tình Không không chút nghĩ ngợi: “Anh thông minh thật!”

Anh than thở: “Anh hao tổn tâm tư vô ích rồi.”

Cô cười khanh khách.

Liêu Tiểu Duyên đứng trên lan can sân thượng, lẳng lặng từ trên nhìn xuống, thờ dài, không nhìn nổi.

Lục Thâm Viễn định đi tới sân bay bay thẳng đến nơi diễn ra nhạc hội, sau khi xuống máy bay trực tiếp dẫn người ta đi ăn cơm, lại dẫn người đến khách sạn.

Xa Tình Không đang chuẩn bị đi vào cửa khách sạn thì quay ra nhìn anh, cười tươi: “Mọi việc đều do anh lo chu toàn cả, em cũng không biết làm sao để cảm ơn anh.”

Đi theo anh ra ngoài không bao giờ phải lo lắng quá nhiều. Lục Thâm Viễn sẽ sắp xếp hoàn tất mọi việc.

Anh nhỏ giọng nói, nhếch một bên miệng, “Anh chỉ hy vọng qua tối nay, em sẽ đem Nhan Thần Doãn xóa ra khỏi đầu mình.”

Cô nháy nháy mắt: “Anh thật là ác độc.”

Lục Thâm Viễn: “...”

Sân khấu cuối cùng của ảnh đế trước khi giải nghệ có kích thước khổng lồ, trang trọng, tập nập người với người. Lục Thâm Viễn còn giành được vé ở vị trí trên đầu, lúc xét vé cô không tin nổi, bảo anh nhéo mắt mình xem có đang nằm mơ không.

Lục Thâm Viễn nhìn hai má dán đầy hình chibi nhỏ của Nhan Thần Doãn, trên tay còn cầm giấy phát sáng không biết lấy đâu ra, cả người vô cùng kích động hưng phấn. Lục Thâm Viễn hơi buồn bực: “Anh thấy người nên sáng suốt mới chính là anh đó.”

Tự đứng lại dẫn bạn gái đến xem người đàn ông mà cô ấy say mê biểu diễn! Là mình tình cũng không được! Xa Tình Không bĩu môi: “Đồ đàn ông nhỏ mọn!”

Lục Thâm Viễn: “...”

Nhạc hội của Nhan Thần Doãn, đám đông sôi trào, tiếng nhạc tiếng reo hò chói tai, ánh đèn lúc sáng lúc tối, bầu không khí náo nhiệt dâng cao.

Anh xoa xoa trán nhìn những fan hâm mộ điên cuồng kia. Nhìn qua người bên cạnh mình, Xa Tình Không cũng không khá hơn chút nào, thét rồi lại kêu, gân trên cổ cũng hiện lên. Anh không hiểu có gì mà khiến cô say mê như vậy.

Việc duy nhất có thể an ủi tinh thần anh là: Nhan Thần Doãn không phải là người độc thân!

Màn cuối cùng, Nhan Thần Doãn dắt vị hôn thê của anh ta lên sân khấu, không giấu giếm tuyên bố với cả thế giới: Đây là vị hôn thê của tôi!

Anh vừa tức vừa cảm động: Mình lại không thể giống như người ta, chính trực tuyên bố với tất cả mọi người về người phụ nữ của mình. Cảm động là vì cái tên yêu nghiệt Nhan Thần Doãn này cuối cùng cũng bỏ cuộc chơi, không đi gieo rắc tình yêu vào lòng các thiếu nữ thuần khiết nữa.

Anh chọn vị trí ngồi không phải gần sân khấu nhất, đám người không chịu ngồi yên mà đứng lên ghé, Xa Tình Không cũng vậy, cô cũng tranh đứng lên, muốn cho thần tượng thấy cái vẫy tay của mình.

Nhìn dáng vẻ hươ tay múa chân của cô, Lục Thâm Viễn dờ khóc dờ cười, tựa lưng vào ghế ngồi, nghĩ: Tốt nhất không nên cho cô đi xem biểu diễn nữa.

Anh còn chưa lật “bài”, một nam minh tinh dựa vào cái gì mà đòi cướp đi cơ hội của anh! Lòng ghen tị của nam nhân thật đáng sợ.

Đến gần hồi cuối, Nhan Thần Doãn hỏi mọi người: “Yêu là gì?”

Lục Thâm Viễn thả lỏng một cổ áo, người ở đây đông quá, hơi nóng. Cái người minh tinh này sao còn hỏi cái vấn đề như vậy.

Xa Tình Không không cảm thấy câu hỏi của Nhan Thần Doãn có gì không đúng, cô cảm thấy so với Lục Thâm Viễn cả ngày chỉ biết phá án, idol của mình còn lãng mạn hơn. Bây giờ fan hâm mộ cũng đang thảo luận đề tài này.

Cô học dáng vẻ của Nhan Thần Doãn, nghiêng đầu, hỏi: “Yêu là gì?”

Nhan Thần Doãn trả lời là, “Tâm ở đây thì chân trời bên cạnh, tâm không ở đây thì chân trời xa tắp.”

Mà anh lại không chút nghĩ ngợi, trả lời: “Yêu là một động từ.”

Xa Tinh Không: “...” Đàn ông ở chung với một đồng đàn ông khác đều không có lý lẽ!

Kết thúc, sự nhiệt tình của đám người vẫn chưa giảm chút nào, cô còn chưa chơi đủ, quay qua nhìn Lục Thâm Viễn đang ngáp một cái, xoa xoa ánh mắt đẹp mê ly, cô dừng hai giây, cân nhắc đến chuyện này, nhìn đau bỏ cuộc chơi: “Chúng ta về thôi.”

Lục Thâm Viễn chiều theo ý thích của cô cả ngày, làm vẻ cao cả nói, “Em không chơi thêm chút nữa hả?”

Xa Tinh Không: “Em mệt rồi.”

Anh hí hửng, “Sau này không có cơ hội nữa đâu, anh chỉ dung túng cho em lần này thôi đó, lần sau em có năn nỉ anh cũng không chịu.”

Xa Tinh Không liếc anh một cái, “Không cho em đi em vẫn đi.”

Lục Thâm Viễn: “Em thử xem.”

Cô đã tự mình đi ra ngoài. Bên ngoài đèn nê ông lóe sáng, xe taxi từng chiếc chạy ngang qua. Lục tục một đám người đi ra, cười đùa nhộn nhịp. Lục Thâm Viễn sợ cô bị đám người đẩy đi xa vội vàng nắm tay cô thật chặt.

Xa Tinh Không mặc cho anh cầm tay mình nhưng người dẫn đường là cô, sau khi ra ngoài thì kéo anh đến một sạp hàng nhỏ, lựa móc chìa khóa có hình mặt của Nhan Thần Doãn.

Anh khinh bỉ, đang tính xem có nên chế một cái móc khóa tương tự như vậy không, đợi cô không chú ý thì quăng cái của Nhan Thần Doãn đi.

“Xin chào, bao nhiêu tiền ạ?” Xa Tinh Không cầm móc khóa lên hỏi người bán.

Người bán là một cô gái trẻ, đang cúi đầu chơi điện thoại, nghe có tiếng hỏi cô ta mới ngẩng đầu, liếc nhìn móc chìa khóa, nói: “Mười đồng.”

“Anh có tiền lẻ không?” Xa Tinh Không trực tiếp nhìn Lục Thâm Viễn đưa tay.

Lục Thâm Viễn: “...” Xa Tinh Không cười hì hì.

Lục Thâm Viễn đưa tờ hai mươi đồng, cô gái kia tìm mười đồng tiền thối lại, lúc ngẩng đầu vô tình thấy khuôn mặt của Xa Tinh Không, đôi tay giờ ra cứng đờ giữa không trung.

Gương mặt sợ hãi như đang gặp quỷ. Anh nhú mi, Xa Tinh Không rung mình một cái, cầm lấy tiền lẻ, dưới ánh nhìn soi mói của cô gái vội vàng dắt Lục Thâm Viễn bỏ đi. Chạy thật xa mới thở phào nhẹ nhõm, anh bị cô lôi chạy, khó chịu, mới chạy mấy bước đã thở hào hển.

“Có phải nhìn em kinh dị quá nên dọa sợ cô gái bán hàng kia không? Hơn nửa đêm rồi.” Xa Tinh Không xoay xoay đầu mình. Vừa rồi ánh mắt của cô ấy như muốn rơi ra ngoài.

Anh cười: “Em rút cuộc đã nhận ra rồi.”

Cô mất hứng, không để ý tới anh, cắt móc khóa tiếp tục đi về phía trước. Lục Thâm Viễn đuổi sát theo, sợ hai người lạc nhau.

Bị hai người kia ném qua một bên, Vương Hân như thấy quỷ nhìn Xa Tinh Không bỏ đi, vội vàng run rẩy lấy điện thoại gọi cho mẹ, giọng nói run rẩy, không biết là vui vẻ hay khản trương: “Mẹ! Con gặp Xa Tinh Không rồi!”

Trở lại khách sạn, Lục Thâm Viễn cầ thẻ mở cửa phòng để cho cô bước vào, dặn dò buổi tối đừng chạy lung tung, trừ anh ra thì không được mở cửa cho bất kỳ người nào.

Cô vừa bực vừa buồn cười anh hằn ra ngoài, “Em cũng đâu phải trẻ ba tuổi!”

Anh cúi đầu cười cười, móc ra một tấm thẻ khác mở cửa phòng đối diện, chân trước bước vào chân sau đã quay lại, nghiêng đầu hỏi Xa Tinh Không: “Tại sao em lại mê mẩn Nhan Thần Doãn nhiều thế?”

Cô đang muốn đóng cửa, nghe tới vấn đề này thì nháy mắt, cười còn ngọt hơn so với kẹo đường, nghiêm túc trả lời: “Bởi vì anh ấy rất tuần tú! Đẹp trai lại có mị lực!”

Lục Thâm Viễn, “Ngủ ngon.” Nghe xong câu trả lời là không hỏi được gì nữa.

Cô nhìn cánh cửa đối diện nhẹ nhàng đóng lại, nụ cười trên mặt xịu đi, chuyển thành cười khổ. Tại sao phải mê mẩn Nhan Thần Doãn?

Bởi vì...

Mẹ cô trước kia rất thích một mình tỉnh tên là Nhan Lạc, vào lúc mẹ một mình nuôi dưỡng cô, đây là người đã ảnh hưởng tới tinh thần bà, khiến bà tràn đầy năng lượng để gồng gánh cuộc sống.

Nam mình tỉnh kia tổ chức hoạt động từ thiện, mùa đông năm đó chính là mùa đông lạnh nhất của thành phố Lan Khê trong 50 năm qua, hai mẹ con cô không chịu lạnh nổi.

Ông ta như thiên thần từ trên trời hạ xuống. Mà con trai của ông ấy, tên là Nhan Thần Doãn.

Bạn đang đọc truyện *Tựa Như Tỉnh Không Của Thâm Viễn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Vương Hân và mẹ Diệp Cẩm mười năm trước chuyển tới thành phố này sống, hồi trước có ở Lan Khê, trong lúc vô tình bị Xa Viêm tìm được, đuổi theo hỏi chuyện năm đó mẹ Xa Tỉnh Không bất ngờ qua đời, Diệp Cẩm tránh không đáp, vội vã dời nhà.

Xa Viêm trả thù, âm thầm nhắm tâm cắt đứt liên lạc giữa hai mẹ con cô và Xa Tỉnh Không.

Vương Hân mang tới tin tức khiến Diệp Cẩm sợ run thật lâu, cố làm ra vẻ trấn an Vương Hân: “Không được đến gần Xa Tỉnh Không.”

Vương Hân bức bối: “Con thấy rằng căn bản là cậu ấy không còn nhận ra chúng ta.”

Diệp Cẩm dừng lại, cười nhạt: “Tốt nhất là như vậy.”

Không quen biết nhau thì tốt, Xa Tỉnh Không và Diệp gia cũng không có máu mủ ruột thịt gì.

“Tại sao?” Vương Hân giận dữ bất bình, “Năm đó nếu không phải nhờ nhà chúng ta giúp đỡ hai mẹ con cậu ấy, liệu Xa Tỉnh Không còn có cơ hội được Xa gia nhận về không? Bây giờ nhà chúng ta sa sút, tìm cậu ấy xin giúp đỡ thì không được à?”

Diệp Cẩm cứng rắn: “Con dám tới tìm nó lấy tiền thì đừng về nhà nữa!”

Vương Hân nóng nảy: “Mẹ!”

Diệp Cẩm ngắt điện thoại.

Đêm đó trên Weibo rất náo nhiệt, cả bảng tin đều là hình buổi biểu diễn của Nhan Thần Doãn, nhà nhà thảo luận đề tài: Yêu là gì

Bình luận ngọt đến sâu răng

Lầu 1: Cô ấy vuốt tóc cúi đầu nghiêm túc thái thức ăn, toàn bộ nhà bếp như có một dòng nước ấm đang chảy qua.

Lầu 2: Anh ấy rất tốt, có khi lại rất hư hỏng, nhưng tôi vẫn muốn ôm anh ấy.

Lầu 3: Thế giới giống như một cái buồng gấp thú, chỉ muốn đứng nhìn vào trong cửa thủy tinh.

Lầu 4: Ở phòng chờ sân bay thấy một đôi tình nhân nhỏ, 17, 18 tuổi, nữ sinh nằm trên đùi nam sinh ngủ, nam sinh cời áo khoác đắp lên người nữ sinh, vỗ nhẹ lưng cô gái, trên người mặc mỗi cái áo sơ mi ngắn. Tôi không biết bọn họ có mãi mãi ở bên nhau không, nhưng có một người đối xử ôn nhu với mình như vậy, có lẽ đây mới là tình yêu chân chính.

Tham gia được buổi biểu diễn của Nhan Thần Doãn, Xa Tỉnh Không vô cùng hài lòng, vui cả một đêm, lúc nhắn chúc Lục Thâm Viễn ngủ ngon còn bổ sung thêm mấy câu: “Yêu là gì? Yêu là vĩnh viễn chỉ thích mình anh, cho dù cái tên đàn ông này năm đó vô si, nhưng sau này khi gặp phải bất kỳ chuyện gì khó khăn, anh tấy đều không giấu giếm, cùng tôi đối mặt, sống vai tác chiến.”

Cô nhớ trước kia mình đã từng xem qua một bộ phim của Miyazaki Hayao, nữ chính ngồi ở phía sau xe, nam chính gắng sức đạp xe lên sườn núi, lúc này nữ chính nhảy xuống xe, từ phía sau đẩy xe đạp. Nam chính rất kinh ngạc, nữ chính nói: Em không thể làm cho anh có gánh nặng, em muốn cùng anh cố gắng.

Tình yêu song phương bình đẳng, chúng ta phải khích lệ bạn cặp của mình. Lục Thâm Viễn nhìn tin nhắn ngắn nằm trong điện thoại, buồn vui đan xen. Nằm mơ cũng nhớ lại chuyện năm đó.

Nếu biết cô đã từng bị người ngoài xuyên tạc, nhần tâm nói chia tay với anh. Nếu sớm biết có chuyện đó, phạt anh bị đuổi khỏi Lục gia cũng được, không cần Xa Tình Không phải thương tâm khổ sở.

Trong khi đó Xa Tình Không lại có vô vàn mộng đẹp, đăng tin mình đi xem biểu diễn lên vòng bạn bè nhận được nhiều lời ghen tị.

Liêu Tiểu Duyên chưa xót bình luận: Thì ra là cùng đàn ông đi đến thành phố khác, thế giới của người có tiền dân thường như tôi không hiểu nổi.

Cô dùng đầu ngón chân cũng có thể tưởng tượng ra được bộ dạng chanh chua của Liêu Tiểu Duyên khi nói lời này.

Mục Tâm cũng khen, bình luận chuyển thành trò chuyện riêng: Anh cậu có WeChat của tớ nên tớ không dám nói bậy bạ ở đây, khai mau, có phải cậu đi cùng Lục Thâm Viễn hay không?

Xa Tình Không gửi qua một icon cười vui vẻ, ngầm thừa nhận.

Mục Tâm cười gian: Lần đầu tiên rất đau có đúng không, sau này làm nhiều là tốt hơn thôi.

Cô thay đổi sắc mặt.

Mục Tâm: Tin tớ đi, cậu sẽ nhanh thích cảm giác đó.

Xa Tình Không nhìn cái avatar của Mục Tâm, thủ tiêu lịch sử nói chuyện.

Ngày hôm sau, Lục Thâm Viễn dẫn cô đi dạo một vòng những nơi hấp dẫn trong thành phố, lần nữa đi ngang qua sân vận động đêm qua tổ chức biểu diễn, đầu còn về náo nhiệt như ngày hôm qua, ban ngày sân vận động có hơi vắng lạnh, gió mùa đông thổi tới, lá rụng quét qua mặt đất, phát ra tiếng xào xạc.

Xa Tình Không lại chú ý tới cái sạp nhỏ ngày hôm qua đã mua móc khóa, hôm nay còn mở cửa, từ xa nhìn tới, chủ tiệm vẫn là cô gái trẻ tuổi hôm qua.

“Sao vậy? Em còn muốn mua nữa à?” Lục Thâm Viễn phát hiện tầm mắt cô ngưng ở sạp nhỏ bán đồ, nghĩ đến tối qua, anh buồn cười, “Lỡ mà lại hù người ta nữa thì không tốt đâu.”

Anh dắt tay cô, Xa Tình Không nói nhỏ hai tiếng, thu hồi ánh mắt, “Không mua nữa, thứ duy nhất mới quý giá.”

Lục Thâm Viễn than thở, “Ồm.”

“Lát nữa chúng ta đi đâu?”

Anh nhìn thời gian, “Anh chuẩn bị đi gặp người bạn cũ, em có muốn đi cùng không?”

Xa Tình Không: “Hà?”

Họ Xa không thường thấy, nhưng anh không biết đào đâu ra một lúc ba người họ Xa không có máu mủ ruột thịt gì cả.

Xa Tình Không là một, người mở tiệm bánh ngọt tạm thời không đề cập tới là hai, người còn lại chính là người mà Lục Thâm Viễn chuẩn bị đi gặp, người thành phố này, bạn cũ: Xa Tư Thần.

Hẹn gặp nhau ở một tiệm cơm Tây đường Từ Lộ, tiếng nhạc ôn nhu êm dịu, lúc anh dẫn cô tới thì đã trễ mấy phút, đối phương đã đến, chọn một vị trí cạnh cửa sổ, trong ngực còn ôm một bé gái, đôi mắt đứa nhỏ to tròn trong sáng nhìn hai người họ.

Lục Thâm Viễn kéo cô ngồi xuống, chào hỏi: “Tới rồi à?”

Xa Tình Không lúc này mới nhìn rõ tướng mạo của đối phương, mi thanh mục tú, dung mạo không thua gì Lục Thâm Viễn. Xa Tư Thần gật đầu.

Lục Thâm Viễn giới thiệu cho cô biết, “Xa Tư Thần, cảnh sát quận 31 của thành phố.” Lại giới thiệu cô cho người kia: “Bạn gái tớ, Xa Tình Không.”

Xa Tư Thần ôm đứa nhỏ trong ngực, chào hỏi cô: “Xin chào.”

Ánh mắt cô dính trên người bé gái. Xa Tư Thần cúi đầu, nhìn đứa nhỏ trong ngực, khóe miệng cong lên, cười giới thiệu: “Con gái tôi.”

Đôi mắt to tròn đen tuyền của đứa nhỏ lớn vồn trên người Xa Tình Không.

“Thật đáng yêu.” Xa Tình Không không nhịn được thì thầm.

Lục Thâm Viễn trêu ghẹo: “Đáng yêu thì chúng ta cũng nên sinh một đứa đùa giỡn cho vui chứ nhỉ?”

Anh nói xong thì gặp phải ánh mắt xem thường của cô: “Đứa nhỏ sinh ra là để anh chơi à?”

Lục Thâm Viễn: “...”

Xa Tư Thần nhìn anh, mở miệng cười ha ha hai cái, bộ dạng như đang nói: Cuối cùng cậu cũng có ngày hôm nay.

Trở lại chuyện chính, Lục Thâm Viễn nói ra vấn đề: “Tớ sẽ giúp cậu tìm bác sĩ tâm lý tốt nhất, nhưng cũng nhờ cậu mau điều tra chuyện này.”

Xa Tình Không không hiểu: “Chuyện gì vậy?”

Không đầu không đuôi. Anh than thở, đối mặt cô, thẳng thắn nói, “Anh hoài nghi cái chết của mẹ em không phải là bất ngờ, nhưng bây giờ anh không có quyền điều tra, chỉ có thể nhờ người khác bắt tay làm chuyện này trước.”

Xa Tình Không hơi mơ màng, nghi ngờ: “Bất ngờ?”

Lần này Xa Tư Thần cũng gật đầu, “Ừ, cô hãy nhớ lại chuyện năm đó rồi kể ra, chúng tôi sẽ giúp cô điều tra rõ.”

Xa Tình Không ngơ ngác.

Chân mày anh nhíu lại, nắm chặt bàn tay đang xuôi bên người của cô: “Hai năm trước anh đã hoài nghi rồi, anh muốn điều tra chân tướng, cũng muốn cho em biết sự thật.”

Không thể để cho em bị Xa gia lừa, chẳng hay biết gì.

Hai năm trước trong một lần tình cờ vướng vào vụ án, anh tìm được dấu vết khả nghi, anh nhớ Xa Tình Không nói mẹ cô tên là Diệp Mộng, người huyện Vụ Xuân, năm cô bảy tuổi thì bà ấy mất trên đường về quê.

Xe gắn máy chở người bị lật, Diệp Mộng té xuống, xương chậu gãy, chảy máu nhiều dẫn đến chết. Chỉ biết được nhiều đó tin tức. Những chuyện khác cha Xa Viêm không nói cho cô biết, không muốn cô phải nghe nhiều tin xấu.

Giờ phút này.

Xa Tình Không không chấp nhận được sự lừa dối, cô rút bàn tay được anh bao bọc ra, nhích qua một bên, cúi thấp đầu.

Xa Tình Không bảy tuổi mới được Xa Viêm đưa về nhà, trải qua bảy năm sống khổ cực không thể tả, từ đầu tới đuôi cô chỉ nói cho anh nghe, thù thì bên gối.

Anh nói cha anh gạt mẹ, ở bên ngoài có con riêng, cô cũng nói cho anh biết mẹ mình là ai, cả chuyện mình được cha Xa Viêm nhặt về cũng nói.

Cuối cùng Xa Tình Không vẫn không lập tức nói cho Xa Tư Thần biết chuyện này, trên đường trở về khách sạn, Xa Tình Không dài mặt, nổi giận bất thường.

Lục Thâm Viễn biết mình đã vượt qua bãi mìn.

Xa Tình Không biết anh đang nghĩ cách giúp cô tìm ra chân tướng, nhưng cô khó mà chấp nhận được anh đem điều bí mật nhất của bản thân cô nói cho người khác, dù là cảnh sát cũng không được!

Lại nghĩ đến anh và người kia trao đổi điều kiện thì người kia mới giúp, Xa Tình Không nhếch miệng, “Anh còn phải tìm cho anh ta bác sĩ tâm lý?”

Cô chủ động nói chuyện với anh, Lục Thâm Viễn vội vàng giải thích: “Không phải tìm cho cậu ấy.”

“Vậy cho ai?” Cô nhướn lông mày, “Anh còn nói cho ai biết nữa?”

Anh oan uổng, lắc đầu giải thích: “Là tìm cho con gái cậu ấy.”

Trong đầu cô lướt qua hình dáng cô bé kia, ngoan ngoãn ngồi vào lòng ba mình.

“Đứa bé ấy thế nào?” Xa Tình Không cau mày.

Giọng anh thấp xuống: “Mắc bệnh tự kỉ.”

Cô hé miệng. Nhớ lại một chút, hình như vừa rồi cô bé kia không có mở miệng nói câu nào.

Sáng sớm hôm nay Vương Hân lại thấy Xa Tình Không, đứng xa xa nhìn cô ấy từ sân vận động đi qua bên kia, còn có một người đàn ông cao gầy tuấn mĩ đi cạnh.

Gió lạnh vù vù thổi vào trong cổ áo Vương Hân. Lạnh đến run lập cập. Vương Hân len lén nhìn chăm chú bóng lưng càng đi càng xa kia, đột nhiên cảm thấy phiền muộn tịch mịch.

Thời thế thay đổi, năm đó ngay cả giáo viên trong nhà trẻ cũng chê đứa bé kia nghèo, hôm nay lại trở thành tiểu công chúa của Xa gia ở thành phố Lan Khê.

Mà Vương Hân cô, phải mở sạp bán hàng, roi xuống ngàn thước, cha mẹ ly dị, gia sản mất hết, vất vả, sa sút. Không thể nào trở về được cuộc sống trước kia.

Bạn đang đọc truyện *Tựa Như Tình Không Của Thâm Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Tin tức về buổi biểu diễn của Nhan Thần Doãn chiếm đầu hotsearch, thu hút vô vàn sự chú ý, có rất nhiều người gửi tin chúc mừng nam ảnh đế. Khắp nơi trên đường là những mẫu quảng cáo của anh.

Xa Tình Không vẫn còn giận, hai người đi bộ trở về khách sạn, lúc sắp đến cửa thì trời bỗng nhiên nổi cơn mưa, đầu tiên là mưa nhè nhẹ, sau đó là mưa như thác lũ.

Lục Thâm Viễn vội vàng kéo cô chạy nhanh về khách sạn, nhưng mà cũng khó tránh khỏi dính chút nước mưa. Dù sao đang là mùa đông, anh vội vàng nhấn nút thang máy dẫn Xa Tình Không lên lầu, cầm thẻ mở cửa phòng để cho cô vào, nhanh nhanh đổi quần áo sạch.

Cô còn buồn buồn, không nói nhiều, đi vào phòng sau đó thuận tay cài cửa lại. Lục Thâm Viễn đứng yên trước cánh cửa hồi lâu, cúi đầu liếc nhìn thẻ từ, lắc đầu hai cái, xoay người trở về phòng, thay quần áo sạch, cầm thẻ mở cửa phòng cô.

Nhẹ nhàng đi vào, bên ngoài không có ai, nhìn vòng quanh một vòng mới phát hiện đèn nhà vệ sinh sáng, sương mù lượn lờ, xuyên thấu qua cánh cửa kiếng chắc chắn, có thể liếc thấy dáng người uyển chuyển bên trong.

Nụ cười tà mị xuất hiện trên gương mặt tuần tú kia, Lục Thâm Viễn quay người cầm cái ghế đặt xuống rồi ngồi, chỉ cần ngẩng đầu một cái là có thể nhìn thấy cửa nhà vệ sinh.

Anh bắt chéo chân, móc điện thoại trong túi ra, lướt vài cái, không có tin tức gì lại nhét điện thoại trở về.

Cùng khoảnh khắc đó, cửa phòng vệ sinh mở ra. Sương mù lũ lượt tràn ra ngoài.

Đầu tiên là có ánh sáng. Chân trần dúi ra bên ngoài trước, sau đó là cả một đôi chân vừa nhỏ vừa trắng bước ra. Cuối cùng là Xa Tình Không trên người trùm khăn tắm chân trần đi ra.

Khi cô và Lục Thâm Viễn đối mặt, cả người giống như bị ghim lại, ngơ ngác đứng tại chỗ. Ngón tay anh lướt qua môi, nụ cười càng ngày càng sâu.

Cô kinh ngạc há miệng: “Sao anh lại ở đây?”

Lục Thâm Viễn một lời hai nghĩa: “Anh đói.”

Cô tròn mắt, che kín khăn tắm, từng bước một lui về phía sau.

Lục Thâm Viễn phe phẩy thẻ từ trong tay: “Anh còn giữ thẻ phòng của em, thuận tiện dẫn em xuống lầu ăn cơm, nghe nói phòng ăn của khách sạn này nấu cũng không tệ.”

Xa Tình Không “...” Nhanh chóng lui vào phòng vệ sinh, đóng cửa, khóa trái, động tác liền một mạch. Cánh tay giơ thẻ từ cứng đờ giữa không trung.

Cô ở trong phòng vệ sinh lẻ mề nửa ngày mới ấp úng kêu ra ngoài: “Anh có thể đi ra ngoài trước hay không, em thay quần áo xong sẽ qua gọi anh nhé?”

Lục Thâm Viễn liếc mắt nhìn bộ quần áo sạch sẽ nằm trên giường, cười chum chim, không muốn gây khó khăn cho cô nên đứng dậy đi ra ngoài, lúc đóng cửa cố ý tạo ra âm thanh lớn để người nào đó núp trong phòng vệ sinh nghe được, biết anh đã đi ra ngoài.

Không ngờ có thể thấy được hình ảnh kiều diễm như vậy.

Xa Tình Không ăn mặc chỉnh tề đến tìm Lục Thâm Viễn, mặt cô còn đang đỏ ửng.

Lục Thâm Viễn tận lực khắc chế không để mình kích động nhào tới hôn cô, anh dẫn Xa Tình Không xuống lầu ăn cơm, trong đầu còn muốn đi tới bàn lễ tân thuê một phòng, còn dư lại thời gian nghỉ ngơi và kế hoạch ngủ chung với cô.

Dĩ nhiên là phải suy tính một chút.

Phòng ăn ở khách sạn theo phong cách Trung Tây, anh muốn có không khí lãng mạn nên dẫn cô đến đây, vừa vào phòng ăn ánh mắt Xa Tình Không đã dính vào một đĩa tôm xào.

Vừa mập vừa tươi.

Xa Tình Không không muốn đi tiếp, đứng yên tại chỗ, miệng phồng ra, phải ăn được món kia. Anh hiểu ý, cười, quay đầu, dắt cô đi tới đĩa tôm. Không khí ưu nhã, ngay cả âm nhạc cũng ôn nhu không tả được.

Cô ăn một đĩa tôm lớn cộng thêm vài ba món khác, xong lại ăn đồ ngọt, trái cây trái mùa ăn ngon nhất.

Cả tay cả miệng đều đầy thức ăn, tốc độ lột tôm của anh cũng không đuổi kịp cô, cười khổ: “Mấy cô gái khác ăn cơm ưu nhã hơn em nhiều.”

Xa Tình Không đổi anh, “Những cô gái khác? Anh đang đi ăn chung với ai đây!”

Hôm nay cô rất dễ nổi giận. Lục Thâm Viễn, “... Anh chỉ ví dụ thôi mà.”

Xa Tình Không hừ hai tiếng.

Lục Thâm Viễn: “...” Anh nhìn vô tôm chất thành đống trên bàn, còn có những thứ khác hỗn tạp... Anh có dự cảm xấu.

Ban đêm, đang trong giấc mộng, Lục Thâm Viễn lại bị cô gọi điện thoại đánh thức, giọng cô vừa vội vàng vừa khô khốc, “Làm sao bây giờ, người em khó chịu quá...”

Anh vội vàng xoay mình thức dậy, “Em mở cửa đi anh qua liền.”

Xa Tình Không bật dậy, ừ một tiếng, tắt điện thoại đi ra mở cửa, ngay cả áo khoác anh cũng không thèm mặc, phi thân ra cửa, hành lang khách sạn sáng đèn 24/24, ánh sáng chiếu lên mặt lên người Xa Tình Không, lộ dưới da là nhiều điểm đỏ, còn có mấy vết quào.

Lục Thâm Viễn đau lòng, “Sao lại... Như vậy?”

Xa Tình Không: “Hình như là bị dị ứng...” Vừa nói vừa gãi gãi lên cổ, nhột nhột khó chịu, anh lập tức không cho cô gãi nữa, sắc mặt mặt nghiêm túc, “Đi bệnh viện.”

Xa Tình Không ngoan ngoãn gật đầu, “Em đi thay quần áo.” Đầu còn có bộ dạng quật cường như ban ngày nữa. Anh trầm ngâm thờ dãi.

Xa Tình Không bọc mình thật kín, còn không biết lấy đâu ra khẩu trang che kín mặt mình, anh tùy tiện thay một bộ quần áo, ôm cô xuống lầu.

Đứng trước cửa khách sạn đón xe cũng thật thuận lợi, trên đường không mấy chiếc xe, chạy thông suốt, Lục Thâm Viễn trầm mặt báo địa chỉ bệnh viện, lập đi lập lại nhấn mạnh: “Cô ấy không chịu lâu được, anh chạy nhanh một chút!”

Tài xế thông qua kính chiếu hậu quan sát Xa Tình Không, cô ngồi trong ngực người kia, đeo khẩu trang, ánh mắt mê man, lộ ra cái trán không bị che kín đầy những chấm đỏ như hạt đậu, tài xế lặng lẽ rung mình: Chẳng lẽ là bị bệnh truyền nhiễm nghiêm trọng?

Không nói lời nào, vội vàng tăng ga kết thúc đơn làm ăn này.

Đến bệnh viện, người cũng rất đông, đại sảnh đèn đuốc sáng choang.

Lấy số xếp hàng, anh tìm một chỗ trống cho Xa Tình Không ngồi xuống, chờ gọi tới số mình thì dẫn cô vào phòng khám, giúp cô tháo khẩu trang, vén tay áo lên, lộ ra da thịt trắng nõn nổi lên nhiều chấm đỏ.

Còn nhiều hơn khi nãy.

Bác sĩ đeo khẩu trang, nhìn hai lần, hỏi: “Có phải là cô ăn hoặc đụng thứ gì đó không?”

Con người cô xoay hai vòng, trên đường đi tới bệnh viện Lục Thâm Viễn cũng đã đoán rằng nguyên nhân là tại thức ăn, lúc này vội vàng trả lời: “Tôm.”

Bác sĩ giương mắt liếc nhìn Lục Thâm Viễn “Trước kia có từng dị ứng với tôm chưa?”

Lục Thâm Viễn lắc đầu, Xa Tình Không cũng nói: “Không biết.”

Bác sĩ: “Ngoài tôm ra cô còn ăn gì nữa?”

Xa Tình Không vẫn nhớ, mở miệng nói ra ra: “Cá, thịt heo, cơm, nhãn, nho, kiwi, táo, lê...”

Lục Thâm Viễn: “...”

Bác sĩ cắt đứt, “Tôi sẽ kê cho cô thuốc chống dị ứng, mấy giờ cô ăn tối?”

Xa Tình Không: “Rất sớm, khoảng chạng vạng tối.”

Bác sĩ lần nữa giương mắt, nhìn anh, “Chờ chút nữa rồi đi mua cho cô ấy chút thức ăn thanh đạm.”

Bác sĩ trực nhìn nhiều lắm là ba mươi tuổi, người hẹp hòi như Lục Thâm Viễn không thích chút nào, nhàn nhạt ừ một tiếng, đợi bác sĩ đi kê toa, Lục Thâm Viễn dẫn cô vào buồng nằm vô nước biển.

Lục Thâm Viễn đặt cháo bán bên ngoài, cô ngoan ngoãn ngồi trên thuyền nước biển, bữa ăn còn chưa đưa tới, Xa Tình Không đã thấy lỗ mũi mình ngứa ngáy, muốn ắt xì, cô buông đôi tay không ghim kim xuống, nhưng mũi vẫn còn khó chịu, nghiêng đầu nhìn Lục Thâm Viễn đang cúi đầu nhìn điện thoại nói: “Anh có mang khăn giấy không? Em muốn lau nước mũi.”

Anh đặt điện thoại xuống, “Em chảy nước mũi hả?” Sờ sờ túi, vội vàng đứng dậy, “Anh không mang, em chờ một chút để anh đi hỏi mượn.”

Cô nhú mũi gạt đầu.

Anh định qua buồng bên cạnh hỏi mượn khăn giấy, cuối cùng thay đổi suy nghĩ, vẫn đi đến cửa hàng tiện lợi nhỏ đối diện phòng cấp cứu mua mấy túi khăn giấy.

Cô đã lau xong mũi mà anh còn chưa về, Xa Tình Không khom người lặng lẽ đặt khăn giấy lên nền đất, chờ anh trở về đem đi quăng.

“Xin chào, là cô đặt đồ bên ngoài phải không ạ?” Một giọng nữ đột nhiên cất lên.

Xa Tình Không ném cục giấy xuống đất, vội vàng ngồi dậy ngẩng đầu, nghĩ là cháo của mình đã đến.

Nhưng sau khi ngẩng đầu nhìn thấy người đưa đồ, Xa Tình Không bỗng nhiên quên mất việc hô hấp, tròng mắt rung rung, kinh hãi, môi run rẩy: “Di...!!”

Diệp Cẩm không ngờ người ngẩng đầu lên chính là Xa Tình Không, bà mở tiệm cháo bên cạnh bệnh viện, làm ăn cũng không tệ, mỗi đêm có thể làm đến hai ba giờ sáng.

Đơn đặt hàng viết giường số 10 phòng cấp cứu, Diệp Cẩm đầu hể nghĩ tới mình lại gặp Xa Tình Không ở đây, đi tới chào hỏi, Xa Tình Không bị dị ứng làm mặt như nở hoa, kinh ngạc ngây ngẩn mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Diệp Cẩm đột nhiên cảm khái: nhiều năm lặng lẽ chú ý tin tức về Xa Tình Không, cho dù bây giờ cô đang dị ứng nhưng chỉ cần nhìn một lần bà đã nhận ra.

Cô không nhận ra người bán sạp hàng gần sân vận động là Vương Hân cũng là lẽ đương nhiên, đã qua nhiều năm, con gái càng ngày càng thay đổi, ai mà nhận ra cho được.

Nhưng đối với Diệp Cẩm, khuôn mặt bà thay đổi không nhiều, tóc dài ra và có chút nếp nhăn, dấu hiệu của tuổi già.

“Cô gái, đồ cô đã đặt đây.” Diệp Cẩm nhanh chóng khôi phục sự bình tĩnh, gương mặt trấn định, đặt cháo kệ bên cạnh giường.

Chân mày cô nhú thành chữ xuyên*, không kiên nhẫn: “Di không nhớ cháu à?”

*Chữ xuyên: 川

Diệp Cẩm cười, “Là khách quen cũ sao? Xin lỗi cô, mỗi ngày tôi nhận rất nhiều đơn, không nhớ nổi.”

Cô hé miệng. Diệp Cẩm lại gạt đầu cười cười, xoay người bỏ đi.

Xa Tình Không không nhận được, gọi thất thanh: “Di nhỏ!”

Những người khác đang vào nước biển cũng nhìn qua hai người bọn họ.

Diệp Cẩm dừng lại, không quay đầu, tiếp đó lại nhanh chóng bước ra khỏi tầm mắt cô.

Xa Tình Không vội vàng đứng dậy, định đuổi theo, trên tay còn có dây thuyền nước biển trôi buộc, tro mắt nhìn bóng lưng bà, tức giận giậm chân.

Cúi đầu nhìn chén cháo còn bốc hơi nóng, nổi nghi ngờ trong lòng giống như hơi nóng bốc lên, càng tỏa ra càng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Tựa Như Tình Không Của Thâm Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 34

Lục Thâm Viễn đi mua một bọc lớn khăn giấy đã trở lại, thấy Xa Tinh Không ngồi buồn buồn ở đó, trong tay là chén cháo đã mở nắp.

“Ăn không ngon sao?” Anh đi tới. Cô chớp mắt hai cái, hỏi: “Tiệm này tên là gì?”

Anh liếc nhìn hàng chữ in trên nắp hộp, nói: “Cháo di Cầm.”

Cô nhìn xuống, bất mãn: “Thái độ phục vụ quá tệ, em muốn khiếu nại.”

Lục Thâm Viễn, “Vậy thì sau này không cần gọi đồ ăn tiệm này nữa.”

Cô mím môi, tầm mắt lơ lửng trong không trung, ngượng ngùng gật đầu.

Truyền nước xong cũng hai ba giờ sáng, gọi xe taxi trở về khách sạn, Lục Thâm Viễn dẫn cô về phòng, đợi cô nằm xuống ngủ đầu vào đây anh mới lui ra khỏi phòng.

Cô thò tay ra khỏi chăn, níu lấy anh, “Anh chờ một chút.”

Lục Thâm Viễn dừng bước, quay đầu, “Ừ?”

Bàn tay bị hơi nóng bao bọc, Xa Tinh Không nhắm mắt, trong phòng chỉ chừa một ngọn đèn nhỏ, ánh sáng yếu ớt nhưng vẫn nhìn thấy rõ mặt mũi đối phương.

Cô mím môi một cái, dưới cái nhìn nghi ngờ soi mói của anh nói ra: “Người đàn ông hôm qua anh tìm có thể giúp em tìm ra nguyên nhân cái chết của mẹ thật sao?”

Người đi đó cũng không muốn nhận mặt cô, vậy ở giữa nhất định là có gì đó bí mật.

Đầu tiên anh từng sốt một lúc, không ngờ bị dị ứng cũng có thể làm cô thay đổi suy nghĩ, đồng ý phối hợp điều tra, sau hai giây anh tỉnh hồn, gật đầu: “Ừ.”

“Vậy... Giúp em một tay... Được không?” Bộ dạng kia đâu còn có vẻ không chịu phối hợp như trước. Yếu ớt cúi mặt nói lời khẩn cầu.

Anh vừa giận vừa buồn cười, dùng mọi cách thuyết phục mà không được, ai ngờ bây giờ cô đồng ý mà không có lý do, “Chờ em khỏi bệnh rồi anh sẽ dẫn em đi gặp anh ta.”

Xa Tinh Không: “Ừ.”

Lục Thâm Viễn cầm bàn tay nhỏ bé của cô, “Em ngủ đi đã, những chuyện khác từ từ rồi tính.”

Cô rút tay về, nhét vào trong chăn, yên tĩnh nhắm mắt.

Anh đứng ở mép giường mấy giây mới rón rén ra khỏi phòng, thuận tiện tắt luôn ánh đèn cuối cùng kia.

Đêm qua bị dày vò như vậy mà sáng hôm sau Lục Thâm Viễn đã dậy, còn sớm hơn cô nữa, để tỏ lòng thành nhờ người ta giúp đỡ, anh đi một chuyến tới nơi Xa Tư Thần làm việc.

Xa Tư Thần nghĩ Lục Thâm Viễn sẽ còn tới tìm anh ta, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy.

“Suy nghĩ kỹ chưa, vẫn tiếp tục điều tra?” Xa Tư Thần dẫn Lục Thâm Viễn tới phòng làm việc của mình, đóng cửa để nói chuyện.

Mặt anh như chém đinh chặt sắt, “Không điều tra không tìm ra kết quả.”

Xa Tư Thần rót cho anh ly nước, liếc mắt nhìn thấy đáy mắt Lục Thâm Viễn đỏ ngòm, chắc chắn, “Chỉ vì cô ấy mà anh bỏ qua yêu cầu của người nhà?”

Lục Thâm Viễn, “Ừ.”

Xa Tư Thần hỏi lại, “Chỉ vì một người phụ nữ?”

Anh không hài lòng lắm về cái câu hỏi này của anh ta, nhú mi, “Cô ấy không chỉ là một người phụ nữ.” Nghiêm mặt nói: “Cô ấy là người tôi sẽ dùng cả đời để thương yêu, người phụ nữ duy nhất.”

Xa Tư Thần sờ mũi, cười, “Anh kích động thế.”

Anh hừ một tiếng.

“Tận lực thôi.” Xa Tư Thần than thở, “Có thể giúp được tôi sẽ giúp.”

Anh gạt đầu, nhếch mép một cái: “Cảm ơn anh.”

“Sau này nếu có người truy cứu tôi sẽ vạch rõ quan hệ đấy.” Xa Tư Thần thu lại nụ cười, nghiêm túc, “Anh và tôi không liên quan.”

Lục Thâm Viễn dừng vài giây, sau đó cười, “Tôi và anh không quen nhau.”

Đạo lý này anh hiểu. Sau này nếu xảy ra chuyện gì thật, Lục gia và Xa gia chắc hẳn sẽ điều tra ngược lại, người tham dự vào chuyện này cũng không thoát khỏi tình nghi.

Xa Tư Thần nhếch miệng, tay gõ mặt bàn, “Anh nhớ đã từng nói là được.”

_____

Trở lại khách sạn, dọc theo đường về Lục Thâm Viễn ghé mua bữa sáng thanh đạm để tiêu hóa cho cô, thẻ phòng anh vẫn còn giữ, dễ như trở bàn tay mở cửa, rón rén đi vào.

Cô vẫn còn đang ngủ, co ro vùi mình vào trong chăn. Anh đứng yên hồi lâu, lắc đầu cười cười, đặt bữa sáng lên bàn, nơi dễ thấy nhất, sau đó nhẹ nhàng lui ra khỏi phòng.

Xa Tĩnh Không nghe tiếng đóng cửa sau đó mới mở mắt ra, giữ tư thế co rúc bất động, thần thờ nhìn chăm chăm vào vách tường trắng trước mặt.

Suy nghĩ đủ điều. Lúc thì nhớ tới cuộc sống gian khổ khi còn bé, lúc thì nhớ lại thời gian ngắn ngủi nhưng vui vẻ khi ở chung với nhà dì nhỏ.

Rõ ràng cuộc sống năm đó rất vui vẻ, không hiểu tại sao hôm nay đi nhỏ lại làm bộ không quen nhau.

_____

Sau khi về đến nhà Diệp Cẩm vẫn không bớt lo lắng, nghĩ tới nghĩ lui, vội vàng có ý định dọn nhà.

Vương Hân không chịu, lòng mày dựng ngược, “Tại sao cậu ấy phát hiện ra thì chúng ta phải dọn đi, năm đó nếu không phải nhờ chúng ta giúp đỡ cậu ấy và mẹ, bây giờ cậu ấy có thể từ chìm sẽ biến thành phượng hoàng được sao?”

Diệp Cẩm trầm mặt.

“Mẹ, nhà chúng ta đã làm sai cái gì mà phải trốn tránh cậu ấy?” Vương Hân kéo tay mẹ mình, không hiểu sao bà phải làm vậy.

Diệp Cẩm yên lặng. Nguyên nhân thật ra rất đơn giản, chỉ nói rằng không muốn có liên quan gì tới bọn họ nữa. Vương Hân không có được câu trả lời, tức giận, hất tay mẹ mình ra, mặt lạnh bỏ ra ngoài.

_____

Thời tiết thoáng đãng, ánh mặt trời mùa đông ở thành phố X âm ảm, ánh sáng xuyên qua cửa sổ, loang lổ vào đồ sứ trắng. Lục Thâm Viễn ngồi trước cửa sổ trầm tư.

Anh đã hoàn toàn chuẩn bị xong: Giải quyết bị kịch mẹ của Xa Tĩnh Không bất ngờ qua đời, cũng giải quyết nghi ngờ năm đó của anh. Nhưng cô lại không thể hiểu được tâm tư của anh.

Thức dậy, ăn bữa sáng anh mang tới, cô sờ điện thoại di động muốn hỏi ý kiến Mục Tâm, nhưng cuối cùng lại thôi, cô còn chưa kể hết về xuất thân của mình, giờ gặp phải vấn đề mới tìm cô ấy, không ổn chút nào.

Cô tắt điện thoại, nhai cháo, suy nghĩ một lúc, nếu không thì lên Tianya hỏi thử:

“Bạn trai cũ là cảnh sát, năm đó bởi vì anh ấy quá chú trọng công việc mà coi thường tôi, chia tay hơn hai năm đã quay lại, gần đây anh ấy chuẩn bị giúp tôi giải quyết vụ án năm đó mẹ tôi bất ngờ qua đời, cho nên đây là chuyện tốt hay chuyện xấu?”

Không bao lâu đã có câu trả lời của bạn trên mạng. Cô kéo xuống nhìn, có mấy bình luận gọi cho cô một vài ý tưởng:

—— Nói thực tế thì, anh ta toàn tâm toàn ý chỉ vì muốn giúp điều tra cái chết của mẹ cô thôi sao?

Huyện Bình Hòa lại phát hiện án mạng.

Hôm đó là Vu Kim trực, anh ta đang nói chuyện bát quái với mấy đồng nghiệp khác, thì một người đàn ông vội vã chạy tới báo án, ở trong đồng ruộng phát hiện một thi thể bị chặt ra nhiều mảnh.

Vu Kim và mấy người cảnh sát kia đau khổ, trở mắt nhìn nhau, nội tâm tan vỡ: Vừa phá được vụ này vụ khác lại mò tới? Cuộc sống này không cho người ta bình yên chút sao?

Người báo án Hùng Ngũ Chi đích giải thích, đại khái là như vậy:

Vợ chồng Hùng Ngũ Chi ba ngày trước phát hiện mẹ già nhà mình hơn bảy mươi tuổi mất tích, hỏi hàng xóm thì không thấy tung tích, tìm một vòng xóm trên xóm dưới cũng không có kết quả, hôm qua không tìm được nữa nên gọi điện thoại cho các anh em trở về nhà, cùng nhau tìm mẹ.

Mọi người phân tán ra tìm, gần nương nước trong vườn rau, bọn họ vô tình tìm được một vài bộ phận của người, mặc dù thân thể bị chia lìa, nhưng bọn họ vẫn nhận ra đây là mẹ mình. Sầm sét giữa trời quang: Mẹ già bị người ta chặt thành từng phần!

Cảnh sát vừa hỏi Hùng Ngũ Chi vừa ghi chép, anh ta nói đến đây thì cảnh sát ngừng bút, không hiểu hỏi ngược lại: “Trong nương nước phát hiện thi thể? Vậy mấy ngày trước tại sao không thấy?”

Hùng Ngũ Chi gật gù nói: “Lúc không không thấy mẹ đâu thì em Ba nhà tôi có đi ra đó mò, mẹ vợ của em Ba năm đó cũng mất tích hai ba ngày, cuối cùng mới phát hiện ngoài nương, vô tình trơn trượt té xuống chết.”

Cảnh sát gật đầu, tiếp tục ghi chép.

Hùng Ngũ Chi than thở đau thương: “Em Ba cũng nghĩ đến chuyện này nên chúng tôi đi ngay ra đó tìm, cái nương kia không dài không ngắn, vào mùa đông đất đều do tôi xới, đất rất cứng, tôi đi tới khúc đó đột nhiên thấy đất có vẻ mới, ẩm ướt, không giống vùng khô bên cạnh, thế là tôi ngồi chồm hổm xuống lấy tay đào, đào bới đào bới sau đó đào ra được thi thể...”

Cảnh sát giương mắt nhìn Hùng Ngũ Chi.

Anh ta lấy tay che mặt, giọng nói tịch mịch: “Tay chân đều bị chặt ra cả, sau khi phát hiện tôi liền nhanh chóng chạy tới đây báo án.”

Xa Tĩnh Không xem bình luận, nội tâm vừa bối rối vừa vui vẻ yên tâm, người cho ý kiến không nhiều nhưng rất có ích, trừ câu bình luận trên đâm thẳng vào tim ra còn có câu coi như là an ủi:

—— Chia tay hai năm còn có thể tái hợp? Hẳn là rất yêu.

—— Cô em, cô suy nghĩ nhiều quá rồi, có lẽ người ta là tính nam độc hại*, thật lòng muốn giúp cô thôi!

*Toxic masculinity: hiểu một cách đơn giản nghĩa là xã hội miêu tả tính nam bằng những từ ngữ tiêu cực như hung hăng, ủy mị, bạo lực tình dục,... Tính nam độc hại đưa ra những tiêu chuẩn về một người đàn ông đích thực như trụ cột gia đình, cơ bắp lực lưỡng, khả năng giường chiếu, hiểu phụ nữ, biết uống bia rượu,... Nó đồng thời cũng khiến đàn ông bị hạn chế bày tỏ một vài cảm xúc, tính cách và sở thích như khóc lóc, thích màu hồng, xem phim tình cảm, chăm chút vẻ bề ngoài,... Trong truyện có thể hiểu là chuẩn mực đàn ông.

—— Chủ thốt quá nũng nịu rồi, đàn ông lấy sự nghiệp làm trọng thì có gì sai đâu? Cảnh sát nhân dân dĩ nhiên phải quan tâm tới án mạng nhiều hơn rồi.

—— Ở đây nghi ngờ làm gì, nghi ngờ thì giáp mặt đi hỏi anh ta đi, vất vả lắm mới tái hợp, đừng chia tay nữa nha.

——...

Cô quyết định không xem nữa. Tâm tình còn rối hơn. Cô ăn sạch bữa sáng, đặc biệt đứng trước gương sửa sang lại quần áo một hồi, dầu mỡ đỏ trên cổ cũng tiêu mất, không ngứa, dị ứng tới nhanh đi cũng nhanh.

Thảm mộng mình: Để cho cái mệnh thêm ăn hại cái thân! Xong xuôi hết cô chuẩn bị ra khỏi phòng tìm anh. Không cần biết những người trên mạng nói thế nào, cô quyết định vẫn làm theo ý của mình: Tin tưởng Lục Thâm Viễn một lần nữa.

Nhìn anh tới hôm qua bóc vỏ tôm thật cực khổ.

Không đợi cô mở cửa ra ngoài, cửa phòng đã bị người ta cạy mở ra. Lục Thâm Viễn cầm thẻ phòng đứng bên ngoài, hai người nhìn nhau.

Cô ngần ra, còn chưa kịp phản ứng thẻ phòng mình sao lại nằm trên tay anh, Lục Thâm Viễn trước hết trằm mặt, chân mày nhíu thật chặt, đôi môi mím thành đường thẳng, “Có lẽ chúng ta phải về huyện Bình Hòa trước thôi.”

Cô dừng lại một chút, “Sao vậy?”

“Phát sinh vụ án mới, sở trường gọi anh về.”

Là ai, là ai vô duyên gây án như vậy? Còn đánh nát kỳ nghỉ giữa cô và Lục Thâm Viễn?

Bạn đang đọc truyện *Tựa Như Tình Không Của Thâm Viễn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Tạm thời trở quê, quyết tâm mà cô thật vất vả mới tạo ra được đồ sông đồ biển. Lục Thâm Viễn khổ sở, Xa Tình Không than nhẹ, nhớ lại cái bình luận nào đó khi này, nói: “Công việc quan trọng, những chuyện khác từ từ nói sau vậy.”

Anh trằm mặt, “Xin lỗi em.”

“Anh đi về trước đi.” Cô cắt đứt lời xin lỗi, nhìn vào mắt anh, “Em xin nghỉ một tuần lặn, mấy ngày nữa mới về.”

Không ngờ cô sẽ nói như vậy, Lục Thâm Viễn nóng nảy: “Tại sao?” Cô tức giận? Không muốn cùng nhau trở về? Lại phải chia tay?

Biểu tình anh biến hóa khôn lường.

Cô đoán được suy nghĩ của anh, cười, “Anh nghĩ gì vậy, anh phải về trước thời hạn để làm việc, nhưng mà em còn ba bốn ngày nghỉ lặn.”

Lúc này bộ mặt cứng ngắc của anh mới dần giãn ra.

“Anh đưa tay ra.”

Lục Thâm Viễn ngoan ngoãn nâng tay lên. Cô lật ngược bàn tay anh lại, để lòng bàn tay hướng lên. Khóe miệng anh hơi nâng lên, anh cảm giác được Xa Tình Không đang đặt ngón tay cô vào lòng bàn tay mình, cảm xúc mềm mại kia khuấy động tim anh.

“Lâu rồi em không về Lan Khê, nhân cơ hội này trở về một chuyến.” Cô cầm bàn tay anh, giọng êm ái, “Lần này không về thì phải chờ hết năm mới về được.”

Thuận tiện trở về lục lợi hành lý lúc mình vừa vào Xa gia, có lẽ sẽ có phát hiện kinh thiên động địa.

Lần này tới vùng sâu vùng xa dạy học, ít lắm cũng phải hơn một năm, trùng hợp Xa Tình Không và Lục Thâm Viễn lại làm lành, cô len lén gọi cho cha Xa Viêm, đi cửa sau, rút ngắn thời gian giảng dạy lại còn nửa năm. Dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên dựa vào quan hệ để làm việc.

“Một mình em về có được không?” Anh cầm ngược lại bàn tay nhỏ bé, ầm ập kia.

Cô rút tay về, nửa giận nửa cười, “Anh lại nghĩ em thành đứa trẻ ba tuổi rồi.”

Anh tựa vào cánh cửa, biểu tình trên mặt ôn ôn nhu nhu.

_____

Cô định đến Lan Khê bằng máy bay, cũng may không phải kỳ nghỉ cao điểm, vẫn còn vé, Lục Thâm Viễn cũng mua một vé đòi đi theo.

Lúc ra sân bay lấy vé Xa Tình Không còn thẹn thùng trừng anh: “Đã nói em không phải là đứa trẻ ba tuổi rồi mà, đâu phải chưa từng ngồi máy bay, không bị lạc đâu.”

Hai năm qua không có anh, cô vẫn sống tốt đó thôi.

Nhưng mà lần này Lục Thâm Viễn giả bộ lạnh lùng, nhìn cô một cái, vân đạm phong khinh nói: “Huyện Bình Hòa không có sân bay, anh chuẩn bị tới Lan Khê rồi lại từ đây ngồi xe tới đó chứ bộ.”

Người vẫn còn đang chìm đắm trong hạnh phúc, nhất thời: “...”

_____

Hai người cuối cùng chia nhau ra ở sân bay, cô ngược mắt thấy thành phố phồn hoa nhà chọc trời, nhất thời hiểu được sao ngày đó Mục Tâm lại chê huyện Bình Hòa nhiều như vậy. Thành phố hạng nhất và thành phố hạng ba còn kém xa.

Anh giúp Xa Tình Không kêu taxi, đưa mắt nhìn cô đi xa sau đó mới tự bắt một chiếc, chạy đến trạm xe. Trên đường trở về huyện Bình Hòa, Lục Thâm Viễn lấy điện thoại ra, xem tình huống vụ án mà Vu Kim gọi tới, cũng hiểu sơ sơ.

Người chết Lý Kim Hoa, 64 tuổi.

Về đến sở vừa qua giữa trưa, anh vội vã ăn cơm, Vu Kim chạy tới giúp gọi thêm thức ăn, biết anh còn đang trong kì nghỉ phép nên thật lòng nói xin lỗi, phá hỏng kì nghỉ của anh và chị dâu nhỏ.

Lục Thâm Viễn uống mấy hớp canh, nhìn Vu Kim, hỏi: “Sở trưởng gọi cậu kêu tôi trở về?”

Ánh mắt Vu Kim xoay hai vòng, thấy bốn bề vắng lặng mới vội vàng gạt đầu, giọng nói giảm thấp xuống không ít, dùng giọng điệu chỉ có hai người nghe được: “Thôn của bọn em nhiều năm rồi không xảy ra loại vụ án giết người này, lần trước có sếp phá án, lần này lại còn là chặt thi thể, sở trưởng gọi anh về, kỳ nghỉ lần tới đền cho anh...”

Vu Kim buông tay. Lục Thâm Viễn gạt đầu, uống cạn phần canh còn lại. Trên đường trở về đã nghĩ đây là ý của sở trưởng. Đúng như dự đoán.

Việc này không nên chậm trễ, cơm nước xong, dưới sự hướng dẫn của Vu Kim anh nhanh chóng chạy tới hiện trường. Thi thể hôm qua đã bị mang về phòng nghiệm xác, hiện trường còn kéo dây cảnh giới, đầu tiên phải đến hiện trường nhìn một chút tình huống cơ bản.

Ánh nắng buổi trưa quá chói, xe cảnh sát chạy qua hú còi inh ỏi làm kinh động thôn dân vẫn còn đang nghỉ trưa, cảnh sát chạy tới hiện trường, dây cảnh giới vây quanh một đám người tò mò hóng hớt.

Bị dây cảnh giới vây bên trong là một ruộng nước nhỏ, mảnh đất này bị đào lên, đất bùn giãi ra.

“Thi thể chôn ở trong này.” Vu Kim chỉ mảnh đất kia nói. Rất hiển nhiên đây không phải là nơi gây án đầu tiên.

“Trong đám người vây xem có người nhà Hùng gia không?” Lục Thâm Viễn dò tìm mắt từ dưới đất lên, nhìn vòng quanh bên ngoài, nghiêng đầu hỏi Vu Kim.

Vu Kim cũng nhìn một vòng những người đó, lắc đầu, “Không có.”

“Đi đến nhà Hùng Ngũ Chi.”

Vu Kim “Vâng.”

Nhà của Hùng Ngũ Chi nằm cách đó không xa, cạnh cửa có một chuồng heo, bên trong có hai con heo kêu gào lên. Vu Kim đi trước đầu dẫn đường, Lục Thâm Viễn đi cuối, tỉ mỉ quan sát hết thấy xung quanh.

Những cảnh sát khác anh đã cho bọn họ về trước, có khi dẫn một nhóm nhiều người đi cũng không hiệu quả lắm.

Nhà của Hùng Ngũ Chi đã ở trước mặt, là một tòa nhà mái bằng thường thấy ở nông thôn, không mới lắm, cửa rộng mở, bên trong có người nghe được động tĩnh nên đi ra, đó là một người đàn ông, nhìn chừng ba mươi bốn mươi tuổi.

Vu Kim quay đầu, giới thiệu cho anh biết: “Sếp, đây chính là Hùng Ngũ Chi.”

Anh nhìn sang, Hùng Ngũ Chi cũng nhìn tới, bốn mắt nhìn nhau, Lục Thâm Viễn hơi gạt đầu, anh ta không hiểu, nhíu mày hỏi Vu Kim: “Đây là?”

Vu Kim vỗ vỗ bả vai Hùng Ngũ Chi, “Anh ấy là sếp của chúng tôi, lợi hại nhất, giúp anh mau tìm được hung thủ.”

Nghe nói xong anh ta mặt mày hớn hờ, vội vàng gọi Lục Thâm Viễn đi vào ngồi. Anh mỉm cười.

Nhà anh ta rất đơn sơ, Hùng Ngũ Chi gọi bọn họ ngồi ở đại sảnh, anh ta đi pha trà. Vu Kim nghiêm túc ngồi xuống, Lục Thâm Viễn nhìn xung quanh. Quả thật đơn sơ.

Vị trí căn nhà này không được tốt lắm, đưa lưng về phía ánh mặt trời, bên ngoài nắng sáng, trong phòng tối om. Vách tường cũng dùng đất vàng xưa nhất trét lên. Ngôi nhà hình như chỉ có một mình Hùng Ngũ Chi, yên tĩnh.

Hùng Ngũ Chi cầm lá trà đi ra, nấu nước cho bọn họ pha trà uống, Vu Kim và Lục Thâm Viễn từ chối nhưng anh ta không chịu, cứ rần rần muốn pha trà cho họ, bộ dạng kia giống như là pha trà còn quan trọng hơn so với việc tìm hung thủ đã hại mẹ mình.

“Không nói dối mọi người, chuyện mẹ già mất thật ra thì cũng là chuyện tốt.” Hùng Ngũ Chi bung trà đến trước mặt hai người, nói.

Anh nhú mi, không không quan tâm đến ly trà trước mặt, “Tại sao?”

Vưu Kim cũng không hiểu.

Hùng Ngũ Chi than thở, buông tay, “Cha tôi mười năm trước qua đời, từ đó mẹ tôi bắt đầu ngưng, cả ngày thì thăm muốn đi cùng cha, điều kiện gia đình tôi cũng không được khá lắm, thường xuyên ba bữa ăn không đủ no, ban ngày mọi người đều ra đồng làm việc, mẹ tôi ở nhà cùng mấy con dâu, cả ngày gầy gò, tinh thần bà ấy có vấn đề mà trên người cũng mắc bệnh nữa, buổi tối cũng không ngủ được, ngại thuốc đắt nên dù có bệnh cũng không chịu uống, thà chết... Cũng coi như đây là chuyện tốt, giải thoát cho bà ấy.”

Sắc mặt anh đen một chút.

Anh ta dừng lại, còn nói, “Nhưng mà rốt cuộc là ai giết mẹ tôi, các đồng chí cảnh sát, mọi người nhất định phải giúp chúng tôi điều tra! Tại sao có người ác độc như vậy, giết người còn chặt tay chặt đầu!”

Vưu Kim gật đầu, “Chuyện này anh yên tâm, dù thế nào chúng tôi cũng sẽ không để hung thủ tiêu dao ngoài vòng pháp luật.”

Lục Thâm Viễn hỏi, “Anh có thể nói cho chúng tôi biết trước khi mất tích mẹ anh đang làm gì hay ở cùng với ai không? Lần cuối anh nhìn thấy mẹ là lúc nào?”

Giọng anh lạnh lùng. Hùng Ngũ Chi gãi đầu, “Ba ngày, không, chắc là bốn ngày trước, mẹ tôi mất tích bốn ngày trước, hôm đó sáng sớm tôi đã xuống đồng làm việc, lúc đi cũng không thấy bà ấy đâu, tưởng là bà ấy ở sau nhà cho gà ăn như mọi khi, sau khi tôi trở về cũng không thấy mẹ già, vợ tôi nói buổi chiều đã không thấy người đâu nữa.”

Lục Thâm Viễn nắm được điểm chính: “Vậy là buổi sáng hôm đó vợ anh đã thấy bà ấy?”

“Đúng.” Hùng Ngũ Chi gật đầu, “Không chỉ vợ tôi mà em dâu và cháu gái tôi cũng ở đây, bình thường là như vậy, mấy bà vợ ở nhà, buổi trưa vợ tôi sẽ ra đưa cơm cho tôi, nhưng mà vợ tôi nói sau khi đưa cơm về nhà thì đi ngủ trưa ngay, lúc dậy thì không thấy mẹ đâu nữa.”

“Vợ anh đâu?” Lục Thâm Viễn đứng lên, nhìn vòng quanh bốn phía, quyết định đi một vòng nhìn thử.

Hùng Ngũ Chi và Vưu Kim cũng đứng dậy đi theo, anh ta nói: “Vợ tôi ở sau nhà cho gà ăn...”

“Anh, chị dâu đang hỏi buổi sáng thức ăn gia súc chị ấy để ở nhà bếp anh có thấy không...” Một giọng nữ từ nơi nào đó truyền tới, đi đôi với tiếng bước chân. Ba người trong phòng khách lập tức nhìn sang.

Giọng nói phát ra từ hành lang bên cạnh đại sảnh, chỗ đó có một cánh cửa nhỏ, Lục Thâm Viễn biết, nông thôn nhà nào cũng có “cửa sau” nối thẳng ra sau nhà.

Một người đàn bà bước vào phòng khách, vừa đi vừa nói, sau khi vào đại sảnh nhìn thấy Lục Thâm Viễn và Vưu Kim đang đứng thì ngừng nói. Bước chân cũng dừng lại, ngay người tại chỗ nhìn bọn họ. Biểu hiện trên mặt vừa căng thẳng vừa khó chịu.

Lục Thâm Viễn mặc đồ bình thường đi tới đây còn Vưu Kim mặc cảnh phục. Lục Thâm Viễn quay đầu hỏi Hùng Ngũ Chi, “Đây là ai?”

“Vợ của em Tư Chu Uyển.” Anh ta vội vàng nói, nhìn Chu Uyển một cái, dừng lại, “Nhưng mà em Tư năm trước té trên công trường, đã qua đời.”

Ánh mắt Lục Thâm Viễn và Chu Uyển nhìn nhau, hai người gật đầu coi như là chào hỏi. Chu Uyển trẻ miệng, cũng không thèm ở đó nữa, nói được nửa câu thì im bật, xoay người đi xuống nhà bếp. Chu Uyển muốn đi, anh đột nhiên bước lên vòng trước mặt Chu Uyển, cách ba bước xa.

Anh cúi đầu, con người lại đen, không nhìn ra biểu cảm, Vưu Kim và Hùng Ngũ Chi thấy anh quan sát Chu Uyển từ trên xuống dưới tới lui lui một vòng, sau đó cau mày, ánh mắt đặt lên cái cổ lộ ra bên ngoài lớp quần áo xù xì, hỏi: “Trên cổ cô bị gì vậy?”

Trên cổ Chu Uyển có vết răng, mơ hồ còn thấy mấy vết, bởi vì da tương đối đen nên nếu như không chú ý kỹ thì không biết thật.

Dấu vết này xuất hiện trên cổ, mập mờ đỏ đỏ, có thể là do vợ chồng ở trên giường làm ra, nhưng Hùng Ngũ Chi nói em Tư của anh ta chết, Chu Uyển là một quả phụ.

Hoặc là có người làm ra hoặc là thành viên khác trong gia đình bạo lực? Hay là, có liên quan với vụ án?

Nhân viên pháp y kiểm nghiệm dấu vết trên người nạn nhân, mặc dù đầu nạn nhân bị chém đứt nhưng không có vết gì bị bạo hành trên cơ thể, trên cổ loáng thoáng có thấy vết vết. Không loại bỏ thủ đoạn siết cổ nghẹt thở từ vong.

Chu Uyển bị Lục Thâm Viễn hỏi như vậy nên vội vàng che cổ, cúi đầu xuống, hàm hồ nói: “Không có, tôi vô tình bị.”

Nói xong cũng không dám nhìn anh, đi vòng qua bên cạnh vội vã bỏ đi. Anh không đuổi theo.

Tất cả chẳng qua là suy đoán trong lúc nhất thời, không có chứng cứ, cũng không nên bứt dây động rừng. Có khi người ta giả làm quả phụ tịch mịch, bên

ngoài tung hoành.

Lục Thâm Viễn và Vu Kim khám xét sơ qua nhà của anh ta, sau khi đi Vu Kim truy hỏi: “Sếp, anh có nghi ngờ gì không?”

Lục Thâm Viễn không trả lời mà là hỏi ngược lại, “Cậu nghi ngờ cái gì?”

Vu Kim chắc hai tiếng, khoát tay lia lịa, “Em cảm thấy Hùng gia có vấn đề.”

Môi mông mím thành đường kẻ, đồng ý lời của Vu Kim, “Đúng vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Tựa Như Tình Không Của Thâm Viễn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Lục Thâm Viễn trở về cục sau đó đi tìm Cao Viễn, anh muốn kiểm nghiệm báo cáo pháp y, tiến hành phân tích vụ án.

Cao Viễn hết sức phối hợp, báo cáo đúng sự thật tình trạng thi thể: Đầu và tay bị chém đứt, những bộ phận khác và một ít thịt vụn bị chôn cùng trong đồng ruộng.

“Phán đoán sơ bộ, thời gian tử vong là bốn ngày trước.” Cao Viễn rút ra phân tích từ một đồng tài liệu, tiếp đó bổ sung, “Nhưng nội tạng không tìm thấy.”

Lòng, gan, thận, nội tạng không thấy bóng dáng.

“Những nơi khác cũng không tìm được?” Ánh mắt anh lạnh lạnh, hỏi ngược lại.

“Trước mắt thì không tìm được.”

“Trên cổ người chết có vết thương không?” Anh nhớ lại lúc trước ở Hùng gia có thấy vết siết. Cao Viễn gật đầu, “Trên cổ có vết máu do bị siết, chắc là trước khi chết nạn nhân đã bị bóp cổ.”

Lục Thâm Viễn yên lặng, gật đầu, “Được, cậu tiếp tục điều tra đi.” Dứt lời, xoay người định đi.

“Đúng rồi.” Cao Viễn gọi anh lại.

“Há?” Lục Thâm Viễn nghiêng đầu. Cao Viễn gãi gãi đầu, “Cái đó... Tổng Tiểu Đường chuẩn bị tiếp tục học thi lên.”

Anh nhìn áo khoác dài màu trắng của Cao Viễn, giọng rất nhạt, “Ừ.” Chuyện này không liên quan tới mình.

Cao Viễn: “...”

Tổng Tiểu Đường, cô đẹp đoạn tình cảm này đi là vừa. Lục Thâm Viễn căn bản không coi cô ra gì đâu.

Biết tình trạng thi thể, Lục Thâm Viễn chuẩn bị phân tích, Vu Kim tìm ra tất cả thông tin cơ bản của Hùng gia, đem tới cùng nhau nghiên cứu.

Hùng Ngũ Chi, con lớn trong nhà; vợ là Hoàng Xuân Hoa, người Tây Thành.

Hùng Lục Lâm, đứa con thứ hai, thi thể ngoài ruộng do anh ta đặt nghi vấn đầu tiên; vợ Vương Xuân Kiều, người Nam Thành.

Hùng Thất Sơn, đứa con thứ ba, năm trước bắt ngờ qua đời trên công trường; vợ là người vừa gặp ở Hùng gia, Chu Uyển.

Anh rút tài liệu về Chu Uyển ra xem, những người khác để Vu Kim xem trước. Vu Kim dăm dăm nhìn phần tài liệu bị rút ra, mí mắt nháy một cái, chẳng lẽ là sếp mình hoài nghi người phụ nữ chân yếu tay mềm đó? Nhưng mà nhìn qua đâu giống hung thủ?

Hơn nữa, là người nhà mình mà làm sao lại giết nhau... Bị cảnh sát chú ý tới, cũng không phải là chuyện tốt.

Anh cẩn thận kiểm tra thông tin về Chu Uyển, cũng không phải chỉ vết siết trên cổ làm anh nghi ngờ, điều đáng nghi hơn là: lúc anh và Vu Kim rời khỏi Hùng gia, Lục Thâm Viễn thấy Chu Uyển đứng núp bên cạnh chuồng heo, chằm chằm nhìn bọn họ rời đi.

Tất cả những gì lén lút trong mắt cảnh sát đều là người khả nghi.

Chu Uyển, 24 tuổi, người bản địa, tốt nghiệp đại học B, ba năm trước yêu đương với Hùng Thất Sơn, gả đến Hùng gia. Con gái năm nay hai tuổi rưỡi. Cha mẹ Chu đều ở thành phố B, hàng năm cũng không về quê.

“Là sinh viên đại học.” Anh lấy hồ sơ ra nhìn trình độ văn hóa, Chu Uyển hôm nay nhìn qua không giống dáng vẻ của người từng học đại học, nếu như không xem qua lý lịch, chắc chắn nghĩ cô ta là một phụ nữ nông thôn.

Anh nhú chặt chân mày. Đã xảy ra chuyện gì khiến một người sinh viên cam tâm lấy chồng, về nông thôn trải qua cuộc sống khổ thế này? Sức mạnh tình yêu có thật sự vĩ đại đến thế?

Anh còn đang suy tư, nhưng không đợi suy nghĩ ra đã có người tìm tới cửa.

“Sếp! Tin tức quan trọng!” Cảnh sát tiểu Triệu vội vàng vàng chạy vọt vào phòng làm việc, làm đám người Lục Thâm Viễn cũng bị dọa sợ.

Tay anh run một cái, bút mực trên giấy vẽ một đường, cả người không vui, ngẩng đầu, sầm mặt lại: “Chuyện gì hết hoảng vậy?”

Tiểu Triệu vội vàng đến nỗi không thở kịp, cuống cuồng: “Bên ngoài có một người phụ nữ tên là Hoàng Xuân Hoa xách một túi thịt tới báo án, luôn miệng nói đó là thịt người!”

Sắc mặt mọi người trong phòng làm việc biến đổi. Trong đầu anh nhanh chóng rà soát “Hoàng Xuân Hoa”: Là vợ của Hùng Ngũ Chi!

Còn ngây tại chỗ làm gì! Anh thông suốt đứng dậy, nghiêm túc mang theo vẻ lo lắng nói: “Đi, mau đi xem thử!”

Tiểu Triệu gật đầu, vội dẫn đường. Đám cảnh sát Vu Kim cũng nhanh nhẹn đuổi theo.

_____

Lúc đó đã sau hoàng hôn, nắng chiều đỏ rực kéo căng toàn bộ bầu trời. Nếu như người phụ nữ này không tới sớm một chút, chắc bọn họ đã tan sở.

Là một người phụ nữ trung niên, tóc quăn lại cột cao trên đầu, da ngăm đen thô ráp, trên tay phủ đầy vết chai, cạnh chân còn có cái túi. Theo như lời tiểu Triệu nói khi này, trong cái túi kia có thể là thịt người.

“Vợ của Hùng Ngũ Chi?” Lục Thâm Viễn ngồi xuống, sửa lại cổ áo, đối diện với Hoàng Xuân Hoa đang ngồi thẳng lưng.

Hoàng Xuân Hoa gật đầu, “Đúng.”

Anh chỉ xuống cái túi, “Bà tìm được ở đâu?”

Nhắc tới cái túi, biểu tình bà ta đơ lại, hươ tay múa chân, “Buổi tối vào lúc tôi muốn nấu cơm, phát hiện nó nằm ẩn trong ngăn kéo phòng bếp, tôi liền cảm thấy kỳ quái.”

“Sao bà chắc chắn bên trong là thịt người?” Lục Thâm Viễn cắt đứt lời bà ấy.

Sắc mặt Hoàng Xuân Hoa tái nhợt, “Nhà chúng tôi khi nào mà có nhiều thịt như vậy đâu, một năm cũng chỉ ăn được mấy lần, tôi còn đi hỏi ông cụ cách vach, thịt người là có mỡ hay nạc, ông ta nói có mỡ, mỡ rất nhiều, ông ta nói nếu như một người chỉ có vài ba lạng thịt nạc thôi thì gió thổi cũng không bay.”

Cao Viễn bị kêu đến chuẩn bị kiểm tra túi thịt, Vu Kim và tiểu Triệu ở bên ngoài cũng nghe được, nghiêng đầu hỏi Cao Viễn: “Thịt người đều có rất nhiều mỡ?”

Cao Viễn cầm nín há miệng, vừa tức vừa buồn cười, “Cái bọn họ nói chắc là tăng mỡ trên người đó, có bà lão lúc còn trẻ đã sinh em bé, không ốm xuống được, bụng là nơi có nhiều mỡ nhất.”

Hơn nữa, lần này phát hiện thi thể ở trong đồng ruộng, ít nhiều gì cũng có suy đoán.

Ngón tay thon dài của anh nắm bút thép, chữ viết có lực vẽ lên bản ghi chép, thấp đầu mấy giây sau đó ngẩng lên nhìn Hoàng Xuân Hoa một cái, sắc mặt bà ta dần dần tái nhợt.

Giống như nghĩ tới khả năng nào đó, giọng nói Hoàng Xuân Hoa run rẩy, nói chuyện bắt đầu không liền mạch, “Ngày đó tôi có uống một bát canh, hình như là canh thịt, nhưng mà rất hôi, lại sánh một lớp mỡ, tôi nếm thử, thấy uống không ngon nên không uống nhiều.”

Nói tới đây bà ta hai tay che cổ họng, mặt khó chịu. Hình dung giống như vô tình ăn phải cứt vậy!

Ngón tay viết chữ hơi chậm lại, đầu bút dừng trên tờ giấy trắng, dính vào đó một chấm đen nhỏ như hạt đậu. Không chỉ là Lục Thâm Viễn, người đứng

nghe bên cạnh cũng đoán được là có chuyện gì xảy ra.

—— Lúc kiểm nghiệm thì thể thiếu đi nội tạng, có phải hung thủ giữ lại để nấu lên ăn không?

—— Mà theo như tình huống bây giờ thì hung thủ rất có thể chính là...

“Nhất định là ả tiện nhân Chu Uyển kia làm!” Giọng nói the thé của Hoàng Xuân Hoa vang lên. Nói lên câu trả lời trong lòng mọi người.

Là Chu Uyển!

Vưu Kim ngọc lại hít một hơi khí lạnh, nghiêng đầu nhìn Lục Thâm Viễn. Thật sùng bái anh làm thế nào mà biết rõ vậy!

Lục Thâm Viễn được sùng bái lại rất bình tĩnh, mím môi đối tư thế ngồi, gác chân lên, khoanh tay cầm quyển sổ ra sau lưng, người dựa về sau, ánh mắt vừa nảy còn không hiểu bây giờ đã chuyển thành lười biếng và tự tin.

Đã tìm được đầu mối nên tự tin.

—— Ban đầu anh cảm thấy Chu Uyển này rất kỳ quái.

—— Nhưng nếu như hung thủ chính là cô ta, chuyện sẽ không kỳ quái nữa.

—— Bây giờ, đầu tiên là tìm ra chứng cứ.

“Tại sao bà lại chắc chắn như vậy?” Anh nhìn quyển ghi chép.

Gập nghỉ ngơi, lòng Hoàng Xuân Hoa đầy căm phẫn: “Mấy ngày nay tôi và chồng, còn có Lục Lâm và Chu Uyển ở nhà, hai người họ là anh em làm sao giết mẹ già của mình cho được?”

“Vậy tại sao chúng tôi phải tin tưởng lời nói của bà? Có khi hung thủ lại là bà thì sao?”

“Tôi giết người mà còn dám tới báo án sao?”

“Không loại bỏ khả năng này.”

Hoàng Xuân Hoa im bật, khuôn mặt khó coi, “Đồng chí cảnh sát, lời tôi nói đều là thật!”

Anh mở nắp bút, ngồi thẳng người, trong nháy mắt khôi phục lại vẻ cao lãnh của ngày xưa, lật qua một trang giấy trắng khác, nhìn thẳng vào Hoàng Xuân Hoa, nói: “Bà nói một chút đi, quan hệ giữa Chu Uyển và nạn nhân.”

Bên kia, sau khi chia tay với Lục Thâm Viễn, Xa Tinh Không không về nhà mình mà dựa vào một ít trí nhớ tìm đến vườn trẻ năm xưa khi cô chưa vào Xa gia, đáng tiếc thời gian qua lâu như vậy, vườn trẻ trước kia đã bị một công ty địa ốc thu mua, xây lên nhà chọc trời.

Nơi nào còn có bóng dáng vườn trẻ năm xưa nữa. Thất vọng.

Cô ở bên ngoài tùy tiện ăn chút gì đó, vẫn không về Xa gia, quay đầu đi đến nhà của Xa Mộc Tùng.

Vài năm trước Xa Mộc Tùng đã dọn ra ngoài sống một mình, mỗi khi rảnh là cô lại đến đó chơi, mỗi lần anh đi du ngoạn hoặc dự hội nghị ở nước ngoài là trong nhà trọ lại chất đầy các loại thức ăn ngon, toàn là cho em gái mình ăn.

Xa Mộc Tùng nổi danh thương yêu em gái từ nhỏ, năm đó có thể Lục Thâm Viễn cũng ghen tị với điểm này.

Cô quen đường dễ tìm được nhà của anh mình, sờ túi xách một vòng, lựa ra chìa khóa nhà lẫn giữa hàng đồng chìa khóa khác, nhét vào ổ, nhẹ nhàng xoay một cái, cửa ken két mở ra.

Cô hừ hừ hai tiếng, cật chìa khóa, đẩy cửa đi vào đồng thời một cước đá rớt giày, trước khi chuẩn bị nhấc chân đá thêm chiếc kia nữa thì ngẩng đầu nhìn quanh xem anh mình có ở nhà không, cả người ngây ngẩn.

Giày được nói lòng bộp một tiếng, rơi xuống sàn nhà. Bên trên ghế sa lon, Xa Mộc Tùng và Mộc Tâm quần áo xóc xếch cũng ngây ngẩn.

Cô muốn gào thét lên!

Bạn đang đọc truyện *Tựa Như Tinh Không Của Thâm Viễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Xa Tinh Không quấy rầy “chuyện tốt” của Xa Mộc Tùng, cô ngỡ ngạc đóng cửa “rằm” một tiếng, đợi ngoài đó nửa ngày anh mới ra mở cửa, quần áo đã sửa sang lại, biểu hiện trên mặt biến đổi liên tục, giọng hơi lúng túng: “Vào đi.”

Xa Tinh Không: “...”

Lấy tốc độ nhanh nhất để thu dọn sạch sẽ phòng khách, Mộc Tâm không ở đó, nhất định là chốt dạ cộng thẹn thùng tránh trong phòng rồi.

Xa Mộc Tùng rất nhanh khôi phục sự ổn định, pha trà cho cô: “Không phải em đang ở huyện Bình Hòa à, sao lại tới đây?”

Cô nghĩ mình tạm thời chưa nên nói với anh về chuyện của Lục Thâm Viễn, cô nhấp miệng, nói: “Em nghỉ phép.”

Xa Mộc Tùng nhướn mày: “Không có việc gì thì không lên diện tam bảo*.”

*Không có việc gì thì sẽ không đến tìm

Còn trùng hợp bắt gặp chuyện vừa rồi. Cô sờ sống mũi, đúng thật là có chuyện.

Ánh mắt cô ngó dáo dáo trong nhà, Xa Tinh Không cảm thấy nhức đầu, cô nghĩ nếu bây giờ mình nói ra chắc chắn Mộc Tâm sẽ nghi ngờ rất nhiều, mà nỗi nghi ngờ này Xa Tinh Không cũng không giải thích được: Tại sao mình lại thuộc về gia đình này, tại sao rõ ràng mình là con gái riêng mà lại được Xa gia đối tốt như vậy, tại sao rõ ràng không cùng một mẹ sinh ra nhưng dáng vẻ của cô và Xa Mộc Tùng lại giống nhau, thậm chí còn có khuôn mặt giống tổ tiên khi trẻ năm sáu phần, tại sao mẹ bắt ngờ qua đời, tại sao cha không cho cô và bạn bè của mẹ liên lạc nhau, tại sao cha không nói cho cô biết nhiều chuyện hơn, tại sao Diệp Cầm làm bộ không biết cô, năm đó ông ngoại có trị hết bệnh không?

Chính mình còn không có cách nào tìm ra đáp án, nếu như Mộc Tâm biết, cô ấy chắc hẳn sẽ hỏi tới tấp, Xa Tinh Không không những không giải thích được mà ngược lại đầu óc còn rối hơn.

“Chỉ là em nhớ mọi người, muốn trở về đây thăm mọi người một chút.” Cuối cùng cô đã nói như vậy.

Xa Mộc Tùng cười nhạt: “Em còn biết nhớ nhà à.”

Xa Tinh Không: “...” Cô biết bọn họ phản đối chuyện cô về quê dạy học. Muốn có vị trí cao hơn ở trường học? Rất đơn giản, tùy tiện chọn một người trong dòng họ Xa ra mặt là giải quyết được chuyện rồi, đâu cần phải dùng tới tiền bạc!

Ngại vì Mộc Tâm còn ở đây nên cô cũng không nói gì nhiều, trò chuyện cùng anh mình mấy câu rồi thôi, Mộc Tâm vẫn còn ở trong kia rúc đầu rúc cổ không chịu đi ra, cũng chỉ là phụ nữ da mặt mỏng, mặc dù bình thường cô ấy có thể đứng trước mặt cô không kiêng kỵ tám chuyện người lớn, nhưng thực tế bị bắt gặp thì lại khác.

Giống như chuỗi tiêu vậy đó, da vàng ruột trắng, nội tâm Mộc Tâm vẫn rất trong sáng.

Cũng không làm trở ngại chuyện tốt của hai người nữa, cô ngồi một hồi rồi muốn đứng dậy đi về, nhưng mà lại thấy chuyện này rất thú vị, cô nâng giọng, không thấy người nhưng vẫn nói: “Cậu định tiếp đãi em chồng tương lai thế này à?”

Mộc Tâm trốn trong phòng và Xa Mộc Tùng: “...”

Mộc Tâm ngượng ngùng đi ra, khoe miệng Xa Tinh Không cong lên, Xa Mộc Tùng đi lại gần, chìa tay ra dưới ánh mắt của cô, lòng bàn tay hướng lên, Xa Tinh Không ngỡ ngỡ nhìn anh mình, Xa Mộc Tùng nửa cười nửa không: “Trả chìa khóa lại cho anh.”

Cô sờ sờ.

Xa Mộc Tùng: “Sau này trước khi vào nhà em nhớ nhấn chuông cửa, anh sợ lần sau lúc anh và chị dâu em cởi hết quần áo, đang làm mà em đi vào thì lúng túng lắm”

Cô tròn mắt. Lúc nói câu này Xa Mộc Tùng không đỏ mặt không thở mạnh, Mộc Tâm ở bên cạnh che miệng cười trộm.

Người bị quật lại một roi: “...”

Hoàng Xuân Hoa miêu tả sống động quan hệ giữa Chu Uyển và nạn nhân Lý Kim Hoa. Quan hệ giữa hai người này không tốt, có thể nói là ác liệt đến nỗi một ngày không cãi nhau là ăn cơm không ngon.

Bởi vì đứa con đầu tiên của Chu Uyển là nữ, sinh xong lại không gấp gấp sinh đứa thứ hai, người mẹ không thích lắm, hơn nữa chồng của Chu Uyển Hùng Thất Sơn năm trước bất ngờ qua đời, bà mẹ càng có thái độ dừ dãn hơn với Chu Uyển, mỗi ngày đều nói “Mày không sinh cho nó một đứa con trai, bây giờ thì tốt rồi, gia đình tuyệt hậu!” với Chu Uyển.

Chu Uyển là người học rộng hiểu nhiều ở thành phố, đương nhiên không hợp ý với bà mẹ phong kiến cổ hủ ở đây, tính tình Chu Uyển cũng không hiền lành gì, không phải quả hồng mềm để bị ăn hiếp, nạn nhân mắng thì cô ta cãi lại, ai cũng không nhường ai.

“Ngày phát hiện mất tích, bà có thấy Chu Uyển ở gần nạn nhân không?” Lục Thâm Viễn đặt vấn đề.

Hoàng Xuân Hoa đầu tiên suy nghĩ sau đó lắc đầu, nhưng vài giây sau lại gật đầu.

Lục Thâm Viễn nhíu mày, “Có hay là không?”

Giọng Hoàng Xuân Hoa không chắc chắn, “Chắc là có đó, nhưng tôi chỉ nghe giọng nói của hai người đó thôi, không thấy mặt.”

“Giọng nói?”

“Ừ.” Hoàng Xuân Hoa gật đầu, “Ngày đó tôi theo lễ thường đưa cơm ra đồng ruộng cho lão chồng ăn, trở về rửa sạch chén sau đó đi ngủ, mơ mơ màng màng nghe được giọng nói Chu Uyển và bà ấy, vì hai người ấy ngày nào cũng cãi nhau nên tôi cũng không để ý lắm, tiếp tục ngủ, tỉnh dậy thì không gặp bà ấy đâu nữa.”

“Bà khẳng định giọng nói nghe được là của Chu Uyển và nạn nhân?” Lục Thâm Viễn hỏi lại.

Hoàng Xuân Hoa hơi băn khoăn, giọng nói cũng nhỏ đi: “Nếu không chẳng lẽ tôi mơ ngủ nghe thấy.....” Tiếp theo giọng lại cao lên: “Khẳng định là Chu Uyển giết người! Đồng chí cảnh sát, bây giờ tôi không dám về nhà, nghĩ lại có một tên giết người có mặt trong nhà mình! Các anh có thể bắt Chu Uyển lại trước được không? Lỡ mà cô ta lại muốn giết người thì phải làm sao bây giờ!”

Trong khi Hoàng Xuân Hoa náo loạn muốn cảnh sát bắt Chu Uyển lại, bên ngoài đồn công an có một cô gái tóc tai bù xù, mặt đầy ngơ ngác từ từ đi đến.

Lục Thâm Viễn còn đang trầm tư về cái đề nghị này thì phòng thẩm vấn đột nhiên bị Vu Kim đẩy ra. Vu Kim lắc mình bước vào, đi đến bên cạnh Lục Thâm Viễn, khom lưng nhỏ giọng nói: “Chu Uyển tới tự thú.”

Xa Tình Không bắt xe trở lại Xa gia, không nói trước đã trở về làm Xa Viêm hoảng sợ, vừa mừng vừa sợ, nhanh chóng gọi nhà bếp làm nhiều món mà cô thích.

Xa Tình Không cười, căn nhà bởi vì cô trở về mà náo nhiệt hơn rất nhiều. Xa Viêm cười giữ chặt tay cô, hết nhìn chỗ này lại nhìn chỗ kia một cái: “Gầy, con gầy rồi!”

Xa Tình Không: “Bà không đeo mắt kính, con béo lên rồi đó!” Gần đây cùng Lục Thâm Viễn ăn ăn uống uống, trên bụng đã thêm một lớp mỡ.

Xa Viêm ha ha cười không ngừng, lôi kéo Xa Tình Không vào nhà bếp chờ đồ ăn, di giúp việc nhanh chóng dọn thêm chén đĩa, cũng nói: “Cô trở về trong nhà vui vẻ hơn nhiều.”

Xa Tình Không nhìn bốn phía, căn nhà to rộng nhưng trống trải đến nỗi không có hơi người.

“Bà ấy còn chưa về?” Xa Tình Không quay đầu hỏi Xa Viêm.

Xa Viêm ngừng lại, cười nhạt: “Ừ, còn ở Thụy Sĩ chơi.”

Xa Tình Không: “À.”

“Bà ấy” là cụm từ mà trong lòng mọi người đều hiểu rõ, tất cả mọi người đều biết, từ nhỏ đến lớn, Xa Tình Không chưa bao giờ gọi Tàng Lâm Vân là mẹ, lúc đầu Xa Viêm còn cứng rắn bảo cô sửa xưng hô, nhưng thời gian lâu, biết tính tình cô ương bướng nên cũng không bắt ép nữa.

Tàng Lâm Vân cũng không đòi hỏi cô phải gọi bà là mẹ. Rõ ràng là con riêng nhưng Xa gia rất quan tâm yêu quý Xa Tình Không.

Cô đương nhiên không quên mục đích trở về lần này, ăn cơm chiều xong thì về phòng, đóng cửa thật kỹ sau đó lập tức lục tung đồ từ nhỏ đến lớn, tìm kiếm từng cái.

Manh mối quan trọng không tìm được mà lại nhảy ra một đồng thư tình cô viết cho Lục Thâm Viễn, còn có ảnh cũ trộm giấu đi.

Cô và anh không chụp nhiều ảnh chung, một phần là ngại vì yêu sớm, một phần là sợ bị Lục gia phản đối, ảnh chụp kỷ niệm gì đó rất ít.

Duy nhất một tấm coi như là hoàn mỹ bị chôn dưới đáy hộp, xem chút nữa là quên mất. Xa Tinh Không cẩn thận lấy nó ra, mũi đau xót, mắt đỏ lên.

Đó là chuyện rất lâu về trước.

Lục Thâm Viễn thành niên tổ chức buổi tiệc sinh nhật, Lục gia làm một cái party xa hoa, mời người nổi danh trong giới tới kết giao bạn bè.

Mẹ Lục tuy rằng không thích tiểu công chúa Xa Tinh Không này nhưng tốt xấu gì cũng là nhà đối diện, nhiều năm giao tình, Lục gia vẫn mời Xa gia. Xa Tinh Không tự nhiên cũng được mời.

Lúc nhận được thiệp mời còn nói giỡn với anh: “Vậy có tính là mẹ anh đồng ý cho chúng ta ở bên nhau không?”

Lục Thâm Viễn bật cười: “Lần này cũng mời rất nhiều thiên kim tiểu thư, chẳng lẽ mẹ anh cũng đồng ý cho anh và bọn họ ở bên nhau?”

Xa Tinh Không trừng mắt: “Anh dám!”

Lục Thâm Viễn ôm Xa Tinh Không, cười không khép miệng được, cô còn tức giận bạnh quai hàm, anh cúi đầu, hôn trộm lên người thương nhớ cạnh bên. Hiện giờ trong tay cô còn giữ bức ảnh chụp chung duy nhất này.

Lục Thâm Viễn mặc vết, hiên ngang anh tuấn, cả người tản ra hơi thở thành thực, mà đứng bên cạnh là Xa Tinh Không, cô mặc một bộ lễ phục màu lam nhạt, áo khoác cùng màu, tươi đẹp thanh thuần, nhìn từ góc độ nào cũng như một đôi tình nhân.

Chỉ không nhớ rõ bức ảnh này do ai chụp. Có lẽ là Mục Tâm, người duy nhất biết quan hệ của hai người.

Xa Tinh Không thật cẩn thận nhét tấm hình vào mặt trong suốt tận trong cùng của ví, lại dùng di động chụp một tấm, lớn mặt chia sẻ cho Lục Thâm Viễn: “Dáng vẻ anh mặc vết rất đẹp trai nha, khi nào chúng ta lại đi chụp một tấm như vậy đi, ảnh cưới nhé?”

Bạn đang đọc truyện *Tựa Như Tinh Không Của Thâm Viễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Cao Viễn xách cái túi mà Hoàng Xuân Hoa nói là “thịt người” đi kiểm nghiệm, Hoàng Xuân Hoa tạm thời nghỉ ngơi trong phòng quan sát, Lục Thâm Viễn và đám người Vu Kim đi qua phòng cách vách: Chu Uyển trước mặt.

Thăm vấn.

Chu Uyển cả người mặc quần áo trắng, tóc dính vào da đầu, trên đường từ nhà tới đồn công an bị gió thổi loạn, nhìn qua khổ sở không chịu nổi.

“Cô nói là cô giết Lý Kim Hoa?” Lục Thâm Viễn đi thẳng vào vấn đề. Trong phòng sáng đèn nhưng vẫn có góc mờ tối.

Chu Uyển ngượng ngùng gật đầu, không phản kháng cũng không chờ bị tra hỏi, tự mình vạch cổ áo lộ ra hàng dấu răng và vết siết, kẻ ra mười mười rõ ràng: “Đây là dấu vết do Lý Kim Hoa cắn, bà ấy cắn tôi còn dùng tay bóp cổ tôi, bà ấy muốn giết tôi.”

Chu Uyển không ngừng kêu tên Lý Kim Hoa, cũng gọi bằng “bà ta”.

Lục Thâm Viễn trầm giọng: “Cho nên cô giết bà ấy?”

Chu Uyển hỏi ngược lại: “Chuyện này chẳng lẽ không tính là tự vệ sao?”

Đôi môi Chu Uyển run rẩy tái nhợt. Anh cau mày, giọng nói nhỏ nhẹ mấy phần: “Cô kể lại toàn bộ quá trình đi.”

Chu Uyển rất phối hợp, cả người run rẩy nhưng vẫn có thể từng câu từng chữ nói hết ra, tui thân rằng mình không sai.

Biện pháp tốt nhất từ trước tới nay đó chính là suy xét. Không cần để ý xem lời Chu Uyển nói là thật hay không, Lục Thâm Viễn nghiêm túc từ trong lời nói tìm ra điểm mâu chốt.

Nội dung vẫn chỉ là chuyện vụn vặt trong gia đình:

Hơn một giờ chiều chừng bốn ngày trước, Hoàng Xuân Hoa trở về từ đồng ruộng, Chu Uyển đỡ đưa con gái hai tuổi ngủ nhưng đứa nhỏ không chịu, khóc nháo lên.

Tiếng khóc đánh thức Lý Kim Hoa đang ngủ cạnh đó, tính tình bà ấy vốn không tốt, thái độ đối với Chu Uyển cũng không ra gì, cộng thêm chuyện Chu Uyển sinh con gái nên tính tình càng kém đi, hai người phát sinh tranh chấp.

“Bà ta đi vào phòng rồi khóa cửa lại, đánh Nhân Nhân mấy bạt tai, Nhân Nhân khóc lớn tiếng hơn, bà ta lại đánh Nhân Nhân, đương nhiên là tôi không chịu, tôi đánh trả, sau đó bà ta đánh ngược lại tôi...” Chu Uyển nói, giọng rất nhỏ, lần nữa nhấn mạnh vết thương trên cổ mình, “Bà ta bóp cổ tôi, muốn bóp chết tôi luôn, lúc ấy tôi cũng sắp hết hơi, may là con gái tôi nín quần bà ta nên bà ta mới nói lỏng tay...”

“Sau đó cô trở tay bóp cổ Lý Kim Hoa?”

Chu Uyển gật đầu, “Không phải tôi chết thì bà ta chết.”

Đám người Vụ Kim không yên nổi. Chu Uyển rũ đầu, nói xong câu này thì chỉ cảm thấy ghê tởm.

Chu Uyển nhận tội.

Cô ta bóp cổ Lý Kim Hoa, mấy phút sau bà ta hôn mê, lại sợ người chưa chết nên bóp cổ lần nữa, dùng quả cân trong phòng đập đầu nạn nhân cho đến khi máu tươi từ từ chảy xuống. Lý Kim Hoa bị thảm kết thúc sinh mạng.

Chu Uyển giang hai tay ra, đưa lòng bàn tay phủ đầy vết chai ra trước mặt cho mọi người nhìn, ánh mắt lơ lửng trong không trung, “Tôi không muốn giết chết bà ấy nhưng tôi không không chế được hai tay, tôi... Tôi phát hiện ra mình đã giết người...”

Giết người, dù là vô tình hay cố ý. Người đã chết. Thi thể, thi thể làm sao rồi?

“Thật ra thì ban đầu tôi rất sợ, bà ấy nằm trên sàn nhà, Nhân Nhân cũng ở đó... Bà ấy to con quá... Tôi kéo không nổi...” Chu Uyển thì thầm.

“Kéo không nổi thì chặt thi thể của người ta ra?” Lục Thâm Viễn thấp giọng thay Chu Uyển nói ra những lời chưa nói.

Chu Uyển thần thờ gật đầu. Bởi vì không kéo nổi thi thể nên đem nó chặt thành mấy khối.

“Thi thể ngoại trừ chôn trong đất thì còn giấu ở chỗ nào không?” Lục Thâm Viễn nhớ lại báo cáo pháp y khi trước, đặt câu hỏi tìm hiểu tại sao nội tạng biến mất.

Thân thể Chu Uyển hơi cứng lại. Mặt anh không đổi sắc, cúi đầu nhìn cô ta. Lòng Chu Uyển căng thẳng.

Lục Thâm Viễn: “Những phần nội tạng khác của Lý Kim Hoa đâu rồi?”

Vụ Kim dựng lỗ tai.

Chu Uyển cắn răng: “Ăn rồi.”

Mọi người hít một hơi khí lạnh. Trong đầu anh vang lên một loạt tiếng chuông, không ngờ chuyện này xảy ra thật.

Lúc trước Hoàng Xuân Hoa phát hiện một túi thịt trong nhà bếp, đã có lý do cho chuyện này: Tội phạm giết người táng tận lương tâm nấu thịt người lên ăn.

Chu Uyển tuyệt vọng ngẩng đầu nhìn trần nhà, thừa nhận: “Đồ lòng nấu nuôi heo, đầu, chân và thịt bụng tôi bỏ trong túi ny lon, một túi chôn ngoài ruộng, một túi khác giấu trong góc tối ở xó nhà bếp. Tôi nấu chín phần nội tạng đã ướp với muối thành canh thịt người múc cho Hoàng Xuân Hoa uống...”

“Là cái túi thịt Hoàng Xuân Hoa đem tới!” Vụ Kim không biết từ lúc nào đã đứng sau lưng Lục Thâm Viễn, nghe được chữ “Hoàng Xuân Hoa” là vội vàng lên tiếng.

Vừa lên tiếng, Chu Uyển và Lục Thâm Viễn đã quay đầu nhìn. Mặt Vụ Kim tái xanh, nhìn vào mắt anh, nói: “Cao Viễn vừa kiểm tra xong, chính xác đó là thịt của Lý Kim Hoa.”

Sắc mặt anh ổn định, nghiêng đầu nhìn kỹ Chu Uyển, mặt cô ta ảm đạm nhưng miệng vẫn cứng rắn: “Quả nhiên là tiện nhân Hoàng Xuân Hoa đã lấy mất!”

Sự ghét bỏ của hai người này thể hiện rất rõ, ai cũng gọi người kia là tiện nhân. Lục Thâm Viễn nhìn Vụ Kim nháy mắt: Có thể bắt người rồi.

Vụ Kim sờ tay, nhip bước đi về trước, Chu Uyển đang ngồi an phận tại chỗ thì nhìn thấy có gì đó phản chiếu trên tay mình, nóng nảy đứng lên, sắc mặt trắng bệch, giọng nói lớn hơn vừa rồi không ít: “Các người muốn bắt tôi? Tại sao? Tôi không có làm sai! Là bà ta động thủ trước mà! Bà ta vốn không phải là người tốt lành gì! Bà ta dữ dằn hơn những bà mẹ chồng khác nhiều, cả ngày không cười không khóc, lúc nào cũng mắng tôi đánh tôi! Đó là tự vệ mà!” Cô ta vén tay áo lên, lộ ra cánh tay đen to: “Mấy người nhìn tay của tôi đi! Lúc trước tay tôi trắng lấm, đâu có xù xì như vậy! Bà ta còn thường xuyên đánh tôi, trên chân tôi có thật nhiều vết sẹo...”

Vừa nói vừa khom người vén gấu quần lên. Lục Thâm Viễn và Vụ Kim cũng nhìn sang, đúng như dự đoán, trên chân chồng chất vết thương.

Vụ Kim dừng bước, nghiêng đầu dò hỏi ý kiến của anh. Đôi mắt anh dịu đi mấy phần nhưng giọng nói vẫn như cũ: “Sau khi giết người cô còn chặt thi

thề ra, ăn cả thịt người.”

Lúc đầu giết người coi như là phòng vệ, việc làm cuối cùng mới là điểm chính.

Ánh mắt Chu Uyển thâm lương kiên định: “Lý Kim Hoa thường ra tay đánh người cho nên sau khi chết tôi mới chặt nó ra, tôi gả đến đây nhiều năm vậy mà còn không có thịt ăn, nếu người chết rồi thì lấy thịt ăn, lòng dạ bà ta xấu xa thì tôi moi ra, như vậy có gì sai sao?”

Vưu Kimr ... Mặt Lục Thâm Viễn tối lại.

Ngày tiếp theo, cảnh sát túc trực ở nhà Hùng gia, tìm được trong phòng Chu Uyển công cụ gây án và vết máu, trải qua so sánh, chính xác Chu Uyển đã giết người.

Theo luật dẫn nghi phạm Chu Uyển nhốt vào trại tạm giam. Cho dù cô ta có cầu xin tha thứ.

Đám cảnh sát dùng toàn bộ buổi sáng để sửa sang hồ sơ vụ án, sở trưởng đi công tác trở về, nghe nói vụ án đã được phá thì vô cùng vui vẻ, vội vàng tới khen ngợi cảm ơn Lục Thâm Viễn.

Anh tro tráo không cười, “Sở trưởng quá khen rồi, đây là bổn phận của cảnh sát.”

Sở trưởng cười tươi rói, sau khi ông ta đi Lục Thâm Viễn mới gỡ nụ cười miễn cưỡng trên mặt xuống, ném văn kiện lên bàn, âm thanh lớn lại đột ngột làm Vưu Kim vừa đưa chân vào cửa đã nghiêng đầu nhìn ra ngoài, nhớ lại việc mình vừa đi ngang qua sở trưởng, cậu ta nhoẻn miệng cười nói, “Sếp, sếp biết tính tình sở trưởng không tốt mà.”

Nghĩ là Lục Thâm Viễn bị sở trưởng giảng đạo. Anh nhìn Vưu Kim một cái, không nói gì. Sắc mặt cực đen. Vụ án này thật ra thì rất đơn giản, đâu cần gọi anh về trợ giúp điều tra?

Nếu như chú ý lực soát hiện trường là có thể phá án ngay từ lúc đầu rồi. Vật chứng rõ ràng gai mắt ngay trong phòng Chu Uyển. Rốt cuộc vẫn bị mất toi kì nghỉ.

Nhưng không ngờ lúc anh chuẩn bị tan làm về nhà trọ thì Xa Tinh Không đã lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở cửa phòng làm việc.

Lúc đó trên hành lang yên tĩnh lạ thường, Vưu Kim cũng về nhà mất. Chỉ còn hai người mặt đối mặt nhìn mắt.

Anh mơ màng chưa hoàn hồn, cô gờ tay lên vén tóc ra sau tai, cười nói: “Ngạc nhiên không, em về trước điều tra anh nè.”

Lục Thâm Viễn mím môi: “... Ngạc nhiên.”

“Em về cất hành lý là tới tìm anh liền.” Cô cười cong mắt nói.

Anh nhìn đồng hồ rồi nhìn bóng đen ngoài cửa sổ, nhướn mày một cái: “Em vừa xuống xe là tới đây luôn? Không mệt hả? Thật ra thì em không cần tới đây đâu, gọi tin nhắn cho anh là được rồi.”

“Không mệt.” Cô lắc lắc đầu.

Gặp được anh là tâm trạng tốt lên ngay, làm sao mệt được. Lục Thâm Viễn cười như có như không, trông mắt đen sáng ngời chan chứa tình cảm ôn nhu, “Vậy chúng ta đi hóng gió đi.”

“Cái gì?” Xa Tinh Không hết hồn.

“Chúng ta đi hóng gió đi. Anh biết một nơi có thể thấy toàn cảnh đêm.” Anh dừng lại, đưa mắt nhìn cô.

Hôm nay vô cùng phiền lòng, chỉ muốn cùng người thương hưởng thụ không khí đêm. Xa Tinh Không là người không tận lực theo đuổi lối sống hưởng thụ, cuộc sống tương đối nhàm chán.

Trước kia lúc ở thành phố Lan Khê, buổi tối cảm thấy chán thì cô sẽ đứng ở ban công phòng mình, đối diện anh, cùng nhau nhìn cảnh đêm, hai người mỗi người cầm một cây kem đá, ngẩng đầu lên là bầu trời đêm vô tận.

Nghe anh nói lời mà nhiều năm chưa nghe, trong lòng cô không nhận được có chút mong đợi, dùng sức gật đầu một cái: “Được.”

Lục Thâm Viễn cười một nụ cười trong sáng: “Vậy chúng ta lên đường.”

Anh đi lấy xe, cô đứng ở cửa chờ.

Sau khi khởi hành, xe dần dần cách xa trường học và đồn công an, lượn quanh quốc lộ, dọc đường nông thôn cảnh sắc hết sức mê người, nhà nhà đèn

đuốc sáng chói, đỉnh núi đen đen nhọn nhọn liên miên bất tận, khiến lòng người không khỏi rung động.

Bạn đang đọc truyện *Tựa Như Tình Không Của Thâm Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Cuối cùng xe dừng lại bên đường, hai bên đường nhựa có lan can sắt, bọn họ ở giữa sườn núi, nhìn xuống là cảnh tượng đèn đóm sáng trưng trong nhà người dân. Lục Thâm Viễn tắt máy xe, kéo Xa Tình Không đến trạm dừng chân.

Gần cuối năm, nhiệt độ ban đêm rõ ràng hơi thấp nhưng ở huyện Bình Hòa lại không hề thấy lạnh, hai người mặc dày, gió thổi tới ngược lại khiến người ta cảm thấy mát mẻ.

Bầu trời đêm xanh thẳm thâm trầm giống như một triết nhân đang bận suy tư. Bốn phía yên lặng không tiếng động. Ngửa đầu nhìn một cái đã thấy vô số ngôi sao tô điểm bầu trời.

Xa Tình Không để gió thổi loạn tóc mình, đưa tay đặt lên lan can, đắm chìm nhìn mấy hộ gia đình xa xa, thán phục: “Thật đẹp quá!” Đẹp hơn so với ánh đèn nê ông trong thành phố nhiều.

“Em thích là được.” Khóe mắt anh cũng như đang cười, giọng nói ôn nhu vô cùng Không khí mát mẻ mang hơi thở cây rừng, hai người không lên tiếng, chỉ có tiếng gió thổi nhánh cây vù vù.

Hồi lâu sau, cô thu hồi ánh mắt nhìn cảnh vật, hỏi anh: “Vụ án phá được rồi?”

Lục Thâm Viễn dựa vào lan can, “Ừ.”

“Anh cực khổ rồi.” Cô cảm thông nhìn anh cười một tiếng.

Gió đêm từng trận thổi qua, thổi mái tóc dài màu đen tơ lụa của cô bung ra, nụ cười nhẹ nhàng càng làm anh chìm đắm.

“Vụ án lần này cũng đơn giản.” Anh học đáng vẻ nhìn ra xa của cô, “Còn em, sao về sớm vậy?”

Ai đó còn nói phải tận hưởng hết kì nghỉ.

“Nhớ anh.” Xa Tình Không nói.

Anh nhớ đến việc mấy ngày trước vừa nhận được tin nhắn, cứ nghĩ là cô thuận miệng nói đùa, không ngờ là nhớ anh thật.

Từ góc nhìn của cô vừa vận nhìn thấy cái cảm sáng bóng của anh, còn có nụ cười ngây ngô như gần như xa kia. Cô cũng cười theo.

“Về nhà chắc vui lắm.” Anh cười nói, “Điều kiện trong thành phố lớn tốt hơn ở đây nhiều.”

Cô gật đầu, đương nhiên là nơi này không sánh bằng thành phố phồn hoa kia rồi, cô lại mở miệng nói chuyện khác: “Em lấy tóc của cha và của em đem đi làm xét nghiệm rồi.”

Gió lạnh phát vào mặt hai người.

Anh ngừng cười, nghiêng đầu thấy vẻ mặt lạnh nhạt của cô, ánh mắt tịch mịch, “Nói thật, em cảm thấy em và anh hai còn có anh hai và mẹ ruột rất giống nhau, có thể...” vừa nói xong đã lắc đầu: “Không giống, một chút cũng không giống, nhưng em lại không nhớ mẹ mình thế nào.”

Gió núi thổi không lâu, hai người ngồi người gần một giờ thì anh đã lái xe đưa cô về dưới nhà trọ trong trường học, giúp Xa Tình Không cởi dây an toàn, chuẩn bị tiễn cô xuống xe.

Vậy mà cô lại nắm tay anh, khuôn mặt thay đổi, cuối cùng điềm tĩnh nói: “Em có mang về chút trái cây, rất nhiều, ăn không hết, anh chờ một chút để em lấy cho anh.”

“Đi đến nhà trọ của anh ăn?” Tròng mắt anh thâm thúy, thấp giọng, nhìn thẳng vào mắt cô. Nói ra những lời cô ngại ngần chưa nói.

Bây giờ đã gần sáng, trời như vậy rồi, ăn trái cây gì nữa. Có dụng ý khác. Xa Tình Không tránh né ánh mắt, không dám nhìn thẳng vào cặp mắt tựa như có thể nhìn thấu tất cả kia, thoáng gạt đầu.

Anh không nhìn được, bật ra một trận cười sang sảng, vang vọng trong buồng xe chật hẹp. Cô cảm thấy may mà trong xe không mở đèn, nếu không chắc chắn anh đã thấy mặt mình đỏ tới mang tai rồi.

Cô xách một túi trái cây đi về nhà trọ của anh, trong đó có túi dâu tây mà cô thích nhất, ê ẩm ngọt ngào, mới nghỉ thôi mà nước miếng đã chảy ra. Nhà trọ vẫn giống như lúc trước, trông không lạnh tanh.

Cô rửa dâu rồi bung ra, Lục Thâm Viễn đã thay đồ, lấy máy vi tính, văn kiện bày đầy ra.

Trong miệng cô nhai một trái, một tay cầm trái khác đưa cho anh, ngồi xếp bằng ở chỗ trống cạnh bên, nhích qua nhìn xem anh đang làm gì.

Lục Thâm Viễn rất phối hợp, cắn dâu mà không biết vô tình hay cố ý còn lướt qua đầu ngón tay cô, chọc cho cô trừng mắt.

“Tính chất vụ án là cái gì?” Cô dứt khoát ôm chặt túi dâu không cho anh ăn nữa, còn hỏi.

Anh nhìn cảnh cô bảo vệ thật chặt đồ ăn, vừa tức giận vừa buồn cười, Xa Tình Không hoàn toàn quên mất lúc ở trong xe là ai nói muốn mời anh ăn trái cây.

“Nàng dâu giết mẹ chồng.” Anh kéo con chuột xuống, để cô nhìn rõ báo cáo kết án.

Cô chặc một tiếng, “Mẹ chồng và nàng dâu quả nhiên là hai sinh vật khó ở chung nhất trên đời.” Nói xong đầy ắp ý nhìn anh một cái. Ví dụ như cô và mẹ của anh. Từ nhỏ cô đã không được mẹ Lục hoan nghênh rồi.

Phụ nữ thật ra rất tội nghiệp, gả đến nơi hoàn cảnh xa lạ, hầu hạ cha mẹ người khác, số xui thì sẽ gặp mẹ chồng ác ma, sinh đứa con xong cũng không được đặt họ nhà mình, nếu mà chồng còn không đối xử tốt với mình nữa thì càng đau khổ.

“Em nghĩ cái gì là trên mặt hiện lên hết.” Lục Thâm Viễn bị biểu cảm trên mặt cô chọc cười, hoàn thành nốt bản báo cáo, khép máy vi tính lại, nghiêm túc nói với cô: “Mẹ anh không hiểu rõ con người em, vì lời qua tiếng lại bên ngoài lại còn chưa bao giờ tiếp xúc thật nên mới nghĩ em như hết lời đồn, loại con gái chanh chua thất thường.” Vừa nói anh vừa cầm lấy bàn tay rũ bên người, “Tin anh, chúng ta cùng nhau cố gắng, thay đổi ấn tượng của mẹ đối với em.”

Xa Tình Không kinh ngạc nhìn anh. Anh đưa tay tới lấy đi hộp dâu trên tay cô, trực tiếp bỏ vào miệng, vị chua tan chảy trong miệng.

Ánh mắt cô vẫn nhìn chăm chăm vào miệng anh, đôi môi mềm mại động đậy, hiển nhiên là đang nhai dâu. Cô lập tức cử động, một tay đặt trên cổ anh, rướn người mình về trước, dùng đầu lưỡi tranh đoạt miếng ngon trong miệng anh.

Lục Thâm Viễn bị phản ứng bất ngờ này của cô làm ngẩn ra, theo bản năng lui về phía sau một chút. Xa Tình Không dùng hết sức lực của bản thân mạnh mẽ ôm lấy anh.

Cô đi theo từng cái nhích người của anh, giống như dán lên, chặt chẽ quấn sát chung một chỗ, môi cũng không chừa kẽ hở, đầu lưỡi cô còn kiên nhẫn lướt qua từng ngách của đôi môi.

Lục Thâm Viễn khẽ hừ một tiếng, tự nhiên há miệng ra, cô lớn mật cho lưỡi mình vào. Lục Thâm Viễn nâng tay lên khẽ vuốt ve sau ót cô, cảm thụ sự nhiệt tình hiếm thấy.

Miệng lưỡi hai người dây dưa, trái cây ở giữa răng môi bị nghiền nát, vị chua ngọt lan tỏa trong miệng. Ánh mắt anh sâu không thấy đáy, từ bị động chuyển thành chủ động, hai tay nắm đầu vai, trêu chọc cô, một cái tay đưa vào trong lớp áo lông.

Bên trong phòng nóng như lửa, cửa cái và cửa sổ đóng thật kín, trên người toát ra một lớp mồ hôi mỏng. Khi hai người tách nhau ra thì ai cũng thờ hồng hộc, hộp dâu thượng hạng rót đầy trên nền đất.

“Buổi tối muốn quyến rũ anh?” Lục Thâm Viễn khom người nhặt dâu rơi dưới đất lên rồi cho vào thùng rác, ngồi dậy, trong giọng còn tiếng thờ dốc, rõ ràng đang xúc động.

“Em rất nhớ anh.” Xa Tình Không toét miệng cười nói, còn học dáng vẻ đưa tay đi chấm mút, luồn tay vào áo anh sờ sờ cơ bụng. Tối nay cô tới là đã chuẩn bị xong tinh thần. Mọi người đều là người trưởng thành, hiểu rõ chuyện.

Anh ngẫm cho phép cô tới, im lặng đáp lại sự mời gọi.

“Không ngại làm ở đây?” Anh chỉ cái giường đơn sơ.

Cô lắc đầu, vẫn cười, “Chỉ cần người đó là anh thì được.”

Lục Thâm Viễn dùng mu bàn tay lau sạch vết dâu trên khóe miệng mình, còn thay cô lau hai cái, trực tiếp ôm lấy người ném lên giường.

“Vậy anh cung kính không bằng tuân mệnh!” Anh trực tiếp nhào tới, đưa tay lột sạch quần áo cô ra, lại một lần cới sạch thứ vương vãi trên người mình, ném xuống đất.

Tất cả quá trình đều trôi chảy, cực kỳ tự nhiên. Xa Tình Không nhìn người đàn ông đã chuẩn bị từ lâu này, nụ cười trên mặt càng sâu hơn, chủ động đan tay vòng qua cổ anh.

Một đêm triền miên.

Có lẽ chuyện vô tình bắt gặp Xa Mộc Tùng và Mộc Tâm làm chuyện mờ ám khiến cô chủ động thay đổi suy nghĩ một lần. Giống như Mộc Tâm vậy, không giữ lại chút nào, tất cả dành cho người mình thích nhất.

Ngày hôm sau, lúc cô còn đang vui vào chốn ở nhà trọ của anh ngủ bù thì Lục Thâm Viễn đã chỉnh tề xuất hiện ở trại tạm giam.

Thăm vấn Chu Uyển lần cuối.

Đối mặt với một mớ câu hỏi, Chu Uyển xụ mặt, theo như ý của cô ta là: Gã tới làm đầu nhiều năm, không một ngày nào được sống tốt! Hùng gia nghèo mạc, mẹ chồng còn ác độc tàn bạo!

Lục Thâm Viễn ngắt lời biện luận dài dòng của cô ta: “Phạm tội giết người thì sao?”

Chu Uyển ngừng nói, mở to mắt nhìn anh: “Tôi tự vệ!”

Lục Thâm Viễn: “Nhưng cô chặt thi thể nạn nhân ra nhiều khúc thì không phạm tội à?”

Chu Uyển cúi đầu, “Tôi không biết.”

Anh ngồi thẳng, ánh mắt sắc bén, Vu Kim ở bên cạnh lau mồ hôi lạnh, Lục Thâm Viễn lại cúi đầu hỏi Chu Uyển: “Lúc làm việc đó tâm trạng của cô thế nào?”

Chu Uyển ồm ồm: “Dù sao giết cũng đã giết rồi, lúc chặt thi thể tâm trạng khá hơn, thư thả hơn rất nhiều.”

Anh nghiêng đầu nhìn Vu Kim một cái, Vu Kim chỉ cảm thấy sau ót phát lạnh.

Chu Uyển lại bổ sung: “Nhưng sau đó vừa thấy lạnh vừa sợ.” Nói xong ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn anh: “Sau này tôi nhớ con gái thì có thể về nhà thăm nó không?”

Nói đến đứa nhỏ, mắt cô ta lóe lên bóng nước mà trong suốt toàn bộ cuộc thẩm vấn chưa bao giờ xuất hiện. Lục Thâm Viễn và Vu Kim sửng sốt.

“Tôi rất nhớ con gái tôi.” Chu Uyển lại cúi đầu xuống.

Sắc mặt anh phức tạp. Vu Kim sờ mũi một cái, rốt cuộc cũng còn chút cảm tình đối với cô ta: “Gọi người nhà cô dẫn con gái cô tới đây nhé?”

“Đừng dẫn con bé tới đây!” Chu Uyển chột lác đầu, lần nữa ngẩng đầu, hốc mắt đã đỏ, “Con bé còn chưa hiểu phạm tội là gì, không hiểu tại sao mẹ lại bị nhốt ở đây không về được.”

Ngón tay anh gõ xuống mặt bàn, phát ra tiếng va chạm nhỏ, nhắm mi mắt. Chu Uyển vốn là người hiền lành, cuộc sống nghèo khổ và quan hệ mẹ chồng nàng dâu đã làm tha hóa cuộc đời một con người.

Anh bỗng nhiên nhớ tới người phụ nữ vẫn còn nằm trên giường mình, khi cô ấy lấy thân phận vợ, chân chính gả vào Lục gia, sống chung với mẹ chồng khắc nghiệt.

Có khi nào...

Anh mãi suy nghĩ, đột nhiên câu nói của Chu Uyển khiến anh thôi nghĩ ngợi: “Có phải các anh đang tìm tung tích một người phụ nữ mất tích năm năm trước không?”

Chân mày Lục Thâm Viễn nhíu lại. Vụ án trước có liên quan nhưng đến bây giờ vẫn không biết thi thể vô danh đó là ai và chôn ở đâu.

Chu Uyển lại cười, hỏi anh: “Nếu như tôi cung cấp tin tức quan trọng, tội trạng của tôi có được giảm bớt không?”

Bạn đang đọc truyện *Tựa Như Tình Không Của Thâm Viễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

“Cô nói gì?” Đây chắc chắn là một tin tức chấn động, sự chú ý của mọi người lập tức bị treo ngược lên.

Chu Uyển nhìn phản ứng của đám cảnh sát, còn biết đòi lợi ích cho mình: “Mọi người có thể giảm nhẹ tội cho tôi không?”

Đây là làm khó cảnh sát. Lục Thâm Viễn cười nhạt: “Cô nghĩ đây là chợ hay sao mà còn muốn trả giá?”

Chu Uyển im miệng, không nói nữa. Anh mỉm cười, “Nhưng chúng tôi có thể để cô đi gặp con gái một lần, với điều kiện cô phải khai đúng sự thật.”

Cặp mắt vốn âm thầm của Chu Uyển lại lóe sáng, ngược lên nhìn thẳng vào đôi mắt sắc bén của Lục Thâm Viễn.

“Cho tôi về nhà gặp người thân sao?” Giọng Chu Uyển khàn khàn.

Anh gật đầu: “Ừ.”

Người không phải thần, đều biết mềm lòng. Vì để được gặp mặt con gái mà Chu Uyển đành hoàng nói ra tất cả nguyên nhân hậu quả của câu chuyện. Sự thật khiến người ta giật mình, không ngờ chuyện này còn liên quan tới đường dây “bán người”.

Chu Uyển thổ lộ, tuy cô ta là người huyện Bình Hòa nhưng một lòng chỉ muốn ở thành phố lớn, gả cho người có hộ khẩu thành phố, có bằng cấp có công việc ổn định, nở mày nở mặt, sau này lại dẫn cha mẹ lên sống ở một căn nhà lớn hơn.

“Vậy tại sao cô lại gả đến Hùng gia?” Lục Thâm Viễn hỏi.

Chu Uyển bị ai trả lời, “Tôi có muốn bị gả tới đây đâu! Là do bị bọn họ lừa gạt đấy thôi!”

Tốt nghiệp đại học xong, tìm công việc không được thuận lợi, Chu Uyển được một người chị cùng trường giới thiệu đi phỏng vấn, sau đó bị bắt cóc, bán tới huyện Bình Hòa làm con dâu cho Hùng gia.

Đúng dịp người phụ nữ năm năm trước cũng bị lừa bán đến đây là người bạn lớn hơn Chu Uyển hai tuổi, quen biết nhau khi đi làm thêm, Chu Uyển biết người chị giới thiệu việc làm cho cô cũng là thông qua người chị này.

Người chị này năm năm trước tới huyện Bình Hòa, có liên lạc với Chu Uyển hai ba lần, nói bây giờ mình đang ở huyện Bình Hòa, định kiếm chút tiền xài.

Khi đó Chu Uyển cũng không nghi ngờ, sau đó hai người không liên lạc nữa, cho đến khi cô cũng bị lừa gạt tới đây, không trốn thoát ma trảo của người nhà họ Hùng, bị ép gả cho Hùng Thất Sơn mới biết đây là trò lừa bịp.

Vài ngày trước đồn công an phát tin tức tìm thông tin của thi thể phụ nữ bị mất năm năm trước, Chu Uyển càng cảm thấy rợn tóc gáy.

“Một người chị giới thiệu?” Lục Thâm Viễn nhíu mày, truy hỏi, “Đó là ai, còn liên lạc được không?”

Chu Uyển lắc đầu, “Khi bị lừa tới đây thì chúng tôi đã không liên lạc nữa, bây giờ nghĩ lại, tôi còn không biết cô ấy họ gì nữa.”

“Vậy cái người bị chết vào năm năm trước cô cũng không biết cô ấy tên gì hả?”

Chu Uyển: “Không biết, tôi chỉ gọi chị ấy là chị đẹp.”

Thật đáng buồn. Thông tin cá nhân của người ta còn chưa biết mà đã dám nhận việc? Mọi người bối rối, không biết nên nói phụ nữ cả tin hay là ngu nữa.

Kết án.

Trở về phòng làm việc sau khi kết án xong, Lục Thâm Viễn không chờ cho tới thời gian nghỉ trưa mà đã trắng trợn tự tan làm sớm, đây là lần đầu tiên.

Anh còn nhớ trong ổ chăn ấm đang giấu một mỹ nữ. Nếu không phải do sáng sớm Vu Kim thay sở trưởng gọi điện thoại thúc giục anh tới thăm vấn Chu Uyển thì có lẽ đã được ôm mỹ nữ cả ngày.

Mấy người cảnh sát tận mắt thấy sếp trốn làm nhìn nhau, Vu Kim là biết rõ nhất, nhớ lại cảnh tối hôm qua mình xuống lầu nấu nước nóng, mơ mơ màng màng thấy Lục Thâm Viễn dẫn chị dâu nhỏ về nhà trọ qua đêm, trong đầu suy nghĩ miên man, nhìn bóng người đi đã xa, vội vàng la lên: “Mọi người có phát hiện hôm nay sếp có hơi khác không?”

Đồng nghiệp một: “Khác cái gì?”

Đồng nghiệp hai: “Hôm nay sếp phối đồ đẹp đó!”

Đồng nghiệp ba: “Hình như hôm nay tâm trạng sếp rất tốt?”

Vu Kim chắc chắn, đầy thâm ý nói: “Sếp ấy à, toàn thân toát ra hooc-mon đàn ông!”

Xa Tĩnh Không ngủ đến khi mặt trời ló khỏi núi, xuống giường thì cảm thấy cả người mình giống như đồ chơi bị bỏ rơi, vén chăn lên nhìn vào trong, trần truồng, trên drap trải giường còn có vết máu, lại nhìn ra bên ngoài, đúng như suy đoán, một đồng khăn giấy trên đất xác nhận cuộc chiến tối hôm qua của hai người.

Cô thờ dài, nằm dài trên giường thành hình chữ 大, nhìn chăm chăm tấm drap nửa ngày, cuối cùng vừa tức giận vừa buồn cười, che mặt.

Ây đa.

Quả nhiên cái cảnh mà nam chính ôm nữ chính đi tắm, thay quần áo sạch sẽ, yên lặng thu dọn phòng sau khi hành sự xong thì chỉ có thể xuất hiện trong phim.

Trời tờ mờ sáng, cô mơ mơ màng màng nghe được tiếng di động của Lục Thâm Viễn reo, sau đó lại mơ mơ hồ hồ thấy anh vội vã đứng dậy mặc quần áo, ra cửa.

Công việc của cảnh sát giống như quân nhân, bác sĩ, nhân viên chữa cháy vậy, có điện thoại gọi tới thì cũng không dám trì hoãn, vội vàng chạy đến. Cô chỉ hy vọng Lục Thâm Viễn đừng một đi không trở lại là được rồi.

Ai bảo cô cam tâm tình nguyện sống cả đời với một người cảnh sát chứ.

Xa Tinh Không nằm trên giường nửa ngày, lấy điện thoại nhắn cho Mục Tâm một tin, không đầu không đuôi, nhưng cô tin chắc Mục Tâm nhất định sẽ hiểu. Đau, nhưng cũng thích.

Cũng phải ngồi dậy, tìm trong tủ quần áo của anh được bộ đồ, vào phòng tắm.

Phòng tắm rất đơn giản, trên giá là một bình sữa tắm một bình dầu gội, cửa phòng tắm khóa trái không được, chỉ khép hờ, Xa Tinh Không kéo rèm lại, mở vòi sen, nặn một ít sữa tắm lên lòng bàn tay, hai tay xoa ra bọt, nhẹ nhàng thoa lên người, hương thơm cảm giác thoải mái.

Tiếng nước chảy rào rào. Rồi sau đó, mơ hồ nghe phía bên ngoài có tiếng cửa mở ken két, tiếng bước chân đi vào, tiếng chìa khóa đặt lên trên bàn. Người kia không lên tiếng. Cô dừng động tác xoa xoa, cũng không lên tiếng. Đã biết đối phương là ai.

Xa Tinh Không cười trộm, không nhanh không chậm tiếp tục tắm. Cửa phòng tắm bị người kia nhẹ nhàng đẩy ra.

Nụ cười trên mặt cô cứng đờ, xoay người nhìn tắm rèm bên ngoài, xuyên thấu qua có thể thấy Lục Thâm Viễn đang đi tới. Cô lấy khăn lau mặt của anh che ở trước ngực, nghiêng người không dám phát ra âm thanh.

Mặc dù tối hôm qua cô đã nghiệm qua cảm giác nhưng người ta vẫn là con gái, chân chính mặt đối mặt thì ngượng lắm.

Cô cau mày. Anh vào đây làm? Rửa tay? Rửa mặt? Hay là đi vệ sinh? Lục Thâm Viễn lại không mở miệng nói chuyện trước!

Xa Tinh Không không dám động dậy, lẳng lặng đứng đó. Chỉ nghe bên ngoài có tiếng mở vòi nước, tiếng nước chảy rào rào, còn có giọng anh nhẹ hừ một cái. Đúng là anh rồi. Xa Tinh Không không biết anh định làm gì, khẩn trương chờ người đi ra ngoài.

Tiếng nước chảy rất nhanh đã ngừng, tắt vòi nước, bước chân bắt đầu di chuyển. Xa Tinh Không lại càng nín chặt cái khăn hơn, không dám thở lớn tiếng.

Anh đang đi lại đây, tiếng cửa mở cô mong chờ không có truyền tới, ngược lại là bóng đen in trên rèm càng ngày càng tới gần! Cô trần truồng, trên người còn có dấu vết đêm qua lưu lại, tất cả rành rành ở trước mắt.

Xoẹt

Xa Tinh Không thiếu chút nữa thét chói tai, rèm bị kéo ra, Lục Thâm Viễn đứng ngay ngắn trước mặt cô.

Cô chỉ cảm thấy cổ họng nghẹn lại, toàn thân đỏ bừng, vội vàng quay lưng lại.

Anh anh anh. Vậy mà lại bước vào! Tại sao có thể lưu manh vậy chứ!

Trong lúc hoảng loạn, lời nói của cô cũng không hoàn chỉnh: “Anh anh đi ra ngoài.”

Lục Thâm Viễn giống như không nghe thấy, cúi áo ném trên đất, không nói một lời, tay duỗi một cái đã chạm vào eo cô. Tắm lưng không gì che kín tiếp xúc với bộ ngực của anh, cả người cô run lên, Lục Thâm Viễn dùng sức xoay người cô lại đối mặt với anh.

Trên người không mảnh vải che thân, Xa Tinh Không không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Lục Thâm Viễn ôm eo cô, chăm chú nhìn từ trên xuống dưới, tay từ từ giơ lên cầm lấy cái khăn cô che trước ngực. Toàn thân cô như muốn nhỏ máu, phòng tắm yên lặng càng làm rõ tiếng thở ngày một dồn dập của anh, một sâu một cạn đập vào trái tim cô, thiếu chút nữa là không đứng vững.

“Chúng ta cùng tắm.” Giọng nói khàn khàn của Lục Thâm Viễn truyền tới, giống như có hạt cát vương vào cổ họng anh vậy, thanh âm trầm thấp hấp dẫn.

Mặt cô đỏ lựng. Trong đầu lần nữa nhớ lại cảnh tượng đêm qua. Anh cười cười không nói, nhẹ tay vứt cái khăn đi, thân thể nghiêng về trước, quấn chặt lấy.

Vào buổi chiều cô mới có thời gian rảnh nhìn điện thoại, nhận được tin nhắn trả lời của Mục Tâm: Thoải mái không?

Xa Tinh Không liếc mắt nhìn người đàn ông đang nghiêm túc trải drap giường, nín cười, học câu trả lời khi trước của Mục Tâm: Ừm, cũng chỉ làm ướt hai tấm drap thôi mà.

Mục Tâm: ...

Lúc cô trở lại nhà trọ trong trường học cũng đã là chuyện của ngày hôm sau, lúc ra cửa đã thay đồ sạch, không mặc bộ đồ cũ về.

Liêu Tiểu Duyên nhìn Xa Tình Không đi vào cửa, gương mặt hỏi: “Cô về rồi?”

Cô cười cười, gật đầu.

Sáng sớm anh thực hiện lời hứa với Chu Uyển, dẫn theo đám cảnh sát mang Chu Uyển về nhà thăm con gái, Vu Kim cầm công tay, “Có cần mang theo cái này không?”

Lục Thâm Viễn yên lặng hai giây, quay đầu liếc nhìn Chu Uyển, cô ta đang lấy tay chỉnh lại đầu tóc rồi bời, quần áo trên người cũng vuốt cho ngay ngắn.

Anh lắc đầu, “Không cần, cứ vài người canh chừng là được.”

Một cô gái yếu đuối thì không chạy thoát nổi, huống hồ Chu Uyển cũng không hy vọng con gái thấy mẹ mình bị công tay dẫn tới.

Là một lần cuối thì không nên lưu lại trong trí óc con gái mình cảnh này.

Bạn đang đọc truyện *Tựa Như Tình Không Của Thâm Viễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

Sáng sớm ở nông thôn, cuộc sống đồng ruộng bận rộn vừa bắt đầu.

Đám cảnh sát dẫn Chu Uyển về Hùng gia, nói được là làm được, đồng ý cho Chu Uyển gặp con gái mình một lúc. Bầu không khí trong nhà lạnh tanh yên tĩnh, thấy Chu Uyển trở về thì tránh tránh né né, hàng xóm láng giềng cũng tới tham gia náo nhiệt.

Nhân Nhân thắt tóc thành hai cái đuôi sam, đồ mặc đồng bản một vết tây bản một vết, ôm bắp đùi Chu Uyển, Chu Uyển thấy con gái thì hai mắt đầm lệ, ngời xồm người, kẻ đầu thân mặt.

Người phạm tội cũng có mặt hiền lành. Chu Uyển cũng mới hai mươi mấy tuổi, tuổi thanh xuân cứ như vậy bị phá hủy.

Lục Thâm Viễn dời ánh mắt đang nhìn Chu Uyển đi nơi khác, đi theo Vu Kim thu thập ý kiến và thái độ của mọi người đối với chuyện này, thuận tiện xem thử mức độ hiểu biết của mọi người đối với pháp luật tới đâu.

Đầu tiên là người báo án Hùng Ngũ Chi, Vu Kim chỉ Chu Uyển bên kia, hỏi anh ta: “Cô ta làm ra chuyện này, anh cảm thấy nên xử lý như thế nào? Cô ta nói là bị bắt buộc, giết người là tự vệ.”

Hùng Ngũ Chi ngượng ngùng, liếc nhìn Chu Uyển và đứa trẻ đang quần quít, biểu cảm hơi khinh thường, “Theo lý mà nói thì tôi thấy nên đền mạng, không đền mạng thì không thỏa đáng.”

“Chu Uyển là dạng người gì?” Lục Thâm Viễn chen vào hỏi.

Hùng Ngũ Chi chắc một tiếng: “Tính cách tương đối mạnh mẽ, quật cường.”

“Mọi người có đối xử tốt với cô ta không?” Anh truy hỏi.

Bầu không khí yên lặng hai giây.

“Bình thường thôi.” Ánh mắt Hùng Ngũ Chi liếc bốn phía, hé miệng, “Không tệ đâu.”

Lòng biết rõ.

Anh cũng không nói thêm gì nữa, để Vu Kim tự đi hỏi, xoay người ngắm nhìn bốn phía, đánh giá gia đình này. Còn có thể nghe được tiếng gà vịt kêu sau nhà.

Gia đình bình thường, có lớn có nhỏ.

Xảy ra loại chuyện này, một tay không thể vỗ thành tiếng, rốt cuộc vẫn là nguyên nhân từ hai phía, mẹ chồng hung dữ nàng dâu cũng không vừa, ai cũng không chịu nhường một bước, cuối cùng mất nhiều hơn được.

Hùng Ngũ Chi nói chuyện có chừng mực, Hùng Lục Lâm lại giận dữ bất bình, “Chu Uyển nấu thịt mẹ tôi lên, vô cùng tàn nhẫn! Mẹ tôi đã bị trăm dao của cô ta hại chết! Nhất định phải đền mạng!”

Vưu Kim lại hỏi Vương Xuân Hoa: “Cô cũng là con dâu của Hùng gia, bình thường quan hệ giữa hai người thế nào?”

Wương Xuân Hoa gãi đầu: “Mẹ chồng tôi nói rất có lý.”

“Cô chưa từng cãi nhau với bà ấy?”

Wương Xuân Hoa phũ phàng, lắc đầu: “Có lúc cũng có cãi nhau, cho dù là giữa mẹ chồng con dâu hay giữa bạn bè, ở chung một chỗ không tránh khỏi có va chạm, nhưng mà tôi không đánh mẹ chồng.”

Vưu Kim nắm được điểm quan trọng: “Chu Uyển đánh bà ấy?”

Wương Xuân Hoa ngượng ngùng gật đầu, “Dù sao tôi cũng không động tay đánh người.”

Lục Thâm Viễn quay đầu lại, chen vào nói: “Cô nghĩ cô có phải là con dâu tốt không?”

Cái câu hỏi này...

Wương Xuân Hoa lắc đầu như trống bỏi: “Cũng không tính là con dâu tốt, đánh người là phạm pháp.”

“Phạm pháp?” Anh nhếch khóe miệng, “Cô cũng hiểu luật lắm nha.”

Vưu Kim “...”

Chu Uyển bị đưa lên tòa án cấp cao thẩm tra xử lý, chuyện này kinh động tới thư ký của thôn, tới tìm tiền căn hậu quả, cuối cùng tổng kết:

Sự phổ biến của pháp luật cũng không đạt tới mức lý tưởng hóa, không nhiều người hiểu luật, biết pháp, biết cách áp dụng.

Thư ký ra về thông thạo: “Mâu thuẫn giữa mẹ chồng và nàng dâu ở nông thôn thường hay gặp, những người này không hiểu luật pháp cho lắm, không biết cách giải quyết, ví dụ như hai bên nhiều lần cãi vã, người bị hại nếu hiểu rõ thì đã đi tìm cán bộ, tiến hành hòa giải, không dùng vũ lực để giải quyết vấn đề, nếu có hành vi bạo lực, phải thông qua luật pháp để xử lý.”

Vụ án cuối cùng cũng kết thúc.

Lục Thâm Viễn mua hai suất ăn trưa, bỏ túi đi tới đợi dưới lầu dạy học của Xa Tinh Không, tiết cuối cùng buổi sáng là giờ nghỉ văn, tự do họp nhóm trao đổi, mấy đứa nhỏ hoạt bát hiếu động dựa vào cửa sổ thủy tinh nhìn xuống lầu.

“Ồ dưới có một chú cảnh sát!” Không biết là ai nói, giọng nói không lớn, nhưng Xa Tinh Không vừa vặn đi tới nghe được.

Theo tầm mắt của một đám con nít nhìn ra ngoài, dưới ánh mặt trời ấm áp, Lục Thâm Viễn mặc cảnh phục ngồi dưới cột bóng rổ, cúi đầu chơi điện thoại di động, trong tay xách một túi đồ, hình như là com hộp.

“Có phải chú cảnh sát tới bắt người xấu phải không?”

“Trong trường của chúng ta có người xấu?”

“Hình như là có, có anh kia học lớp năm rất thích đánh nhau!”

Mấy bạn nhỏ dựa vào cửa sổ tùm lại thì thầm thảo luận, nghĩ là cô giáo không nghe được. Xa Tinh Không mở một mắt nhắm một mắt, vừa tức giận vừa buồn cười.

Lại nhìn ra ngoài cửa sổ, anh vẫn còn cúi đầu chơi điện thoại, trong lòng cô dâng lên cảm giác ấm áp.

Ở nơi tha hương xa xôi tha hương còn có anh bầu bạn. Thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tựa Như Tinh Không Của Thâm Viễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Vừa hết giờ, Xa Tinh Không còn nhanh hơn học sinh chạy về phía sân trường, Lục Thâm Viễn đang chuẩn bị đứng dậy, Xa Tinh Không vừa chạy tới là trao cho anh một cái ôm chặt cứng. Anh cười khẽ, ôm chặt người trong lòng.

Bên cạnh có một đám con nít đang cười trộm, Xa Tinh Không nhanh chóng buông anh ra, sửa sang lại dáng vẻ nghiêm trang như cũ, cố nén cười, nói với anh: “Đều tại anh hết, hại em làm hư con nít.”

Lục Thâm Viễn vô tội buông tay: “Không biết ai mới là người vội nhào tới đây nha.”

“Một tay đầu thê nào vỗ ra tiếng!”

Đối với tình huống này, anh dờ khóc dờ cười: “Vậy thì là em tình anh nguyện.”

Căn tin trong trường học ăn không ra gì, Lục Thâm Viễn biết nên đặc biệt mang bữa trưa tới, Xa Tinh Không đã là người của anh rồi, lúc này càng thoải mái hơn, nhận lấy ăn, lại đưa anh đến cửa trường học, ôm hai cái, nói lời tạm biệt: “Anh cũng phải ăn cơm đúng giờ nha, đừng ham mê công việc làm hại cơ thể.”

Lục Thâm Viễn cười cười: “Phải giữ tốt cơ thể còn phục vụ em chứ.” Đồ không biết ngượng. Xa Tinh Không lập tức đuổi anh đi.

Trở về phòng giáo viên, mấy đồng nghiệp đứng trên lầu thấy cảnh ôm ôm ấp ấp giữa cô và nam cảnh sát, mặt gian cười, không có ý tốt, ồn ào nói: “Tôi cứ nghĩ là trong trường học có ăn trộm nên cảnh sát mới tới bắt người đó chứ!”

Có người phụ họa: “Có ăn trộm à, nhưng có một thứ không được trộm!”

“Trộm tâm tư của chú cảnh sát!”

“Ha ha ha ha.”

Xa Tinh Không: “...”

Cô giáo Cổ, người đã cho cô mượn mấy dụng cụ làm bếp cũng cười gian, nhìn hộp đồ ăn trong tay cô, trêu ghẹo: “Đó chính là người bạn trai thường xuyên đến đưa cơm cho em phải không? Không tệ nha, nghề cảnh sát này hiếm lắm mới có thời gian ăn một bữa cơm, sau này mà em có cần mượn gì thì cứ nói, chị cho mượn ngay.”

Xa Tinh Không co giật khoe miệng, vừa tức vừa buồn cười nhìn đám người đang đi ra cửa. Liêu Tiểu Duyên ngồi trong góc liếm đôi môi khô khốc, cúi đầu sửa móng tay.

Sau khi vụ án của Chu Uyển kết thúc, cuộc sống lại khôi phục về yên tĩnh, ngày ngày trôi qua.

Ở trường học, Xa Tinh Không bận bịu chuẩn bị trước kì nghỉ đông, đồng thời cũng vội vàng làm bản tổng kết cho việc giảng dạy đợt này. Lục Thâm Viễn giúp truyền thụ kiến thức cho người mới, cuối năm có một nhóm thực tập sinh, anh được phân mấy lớp.

Cuộc sống phong phú bình thản. Cuối tuần cô sẽ chạy đến cạnh anh, hai người hận không thể dính vào nhau, đầu còn về mặt tự nhiên như lúc đầu.

Xa Tinh Không không về nhà trọ ở, Liêu Tiểu Duyên nói linh tính nhiều hơn, sau lưng khua môi múa mép, cô mở một mắt nhắm một mắt, coi như không nghe thấy, tội gì phải so đo với cô ta, vốn ban đầu hai người đã như nước với lửa rồi.

Sở trưởng còn thiếu Lục Thâm Viễn một kỳ nghỉ hoàn chỉnh, vốn định thừa dịp gần đây thôn làng yên bình, để anh nghỉ phép, nhưng anh lại cười cười lắc đầu, không đòi nghỉ phép.

Lần trước nghỉ phép là vì dẫn cô đi xem buổi biểu diễn của idol, có mỹ nhân trong lòng mới là kì nghỉ tuyệt vời, hôm nay mỹ nhân đang bận công việc, anh còn phải chạy đi đâu.

Sở trưởng áy náy, lần trước do ông phá vỡ kì nghỉ của người ta, bây giờ cho nghỉ lại không muốn, ông không biết làm sao: “Vậy nếu không thì cậu định khi nào nghỉ phép, nói đi tôi đặt lịch trước cho cậu?” Lần này mà không nịnh hót, đọi cậu ta về lại thành phố thì đã quá muộn!

Sao anh lại không nhìn ra suy tính trong lòng sở trưởng chứ, cười nhạt nói: “Thật ra thì em cũng chưa nghĩ tới, nhưng mà đúng là em có một việc muốn xin sếp giúp.”

Mắt sở trưởng sáng lên, vội vàng hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Anh cười sâu: “Cùng em đi đến huyện Bình Hòa thật ra còn một người nữa, hai tụi em là cộng sự, nhưng lần trước trong sở chỉ cần một người tới...”

Lời chỉ nói một nửa, một nửa kia ngậm trong miệng. Nheo mắt nhìn sở trưởng.

Sở trường không cần nghĩ ngợi, gật đầu liên tục: “Không thành vấn đề không thành vấn đề! Lần trước không biết cậu còn cộng sự, không thành vấn đề, lúc nào cậu dẫn cậu ta tới đây cũng được!”

Mắt anh cười càng sâu hơn, nhếch miệng lên: “VẬY Ạ...”

Ngày hôm sau

Trần Uy và hành lý ngồi trên xe chở thức ăn gia súc của nhà tiểu Tổng, chòng chành lắc lư, từ trong hốc núi đi ra huyện thành.

Huyện thành rạng rỡ khiến anh ta hào hứng, kéo vali hành lý, nhờ người dân chỉ đường nên cuối cùng cũng tìm được đồn công an, trùng hợp gặp Lục Thâm Viễn mặc cảnh phục ngay ngắn đứng ôm ấp một cô gái tóc dài, miệng cười kéo ra tận sau ốt.

Cho nên!

Gọi mình tới đây!

Là chuẩn bị mời mình tham gia hôn lễ hả?

Khi một chồng văn kiện thật dày bộp một tiếng xuất hiện dưới mắt Trần Uy, anh ta cười nhạo mình vừa rồi quả thực quá ngây thơ.

Xa Tinh Không đã về trường học, Lục Thâm Viễn gỡ bớt một nút áo cài trên cổ, đưa tài liệu qua cho Trần Uy, ngay cả cơ hội cho anh ta nghỉ ngơi một chút cũng không có, anh trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Phụ tôi điều tra rõ chuyện năm đó, không tra rõ thì không cần về Lan Khê chi nữa.”

Trần Uy: “...” Nhớ lúc tới anh ta gần đi, tiểu Tổng còn mong đợi cộng hâm mộ: Trần ca rốt cuộc có thể đoàn tụ với sếp rồi, thăng chức!

Phi!

Bạn đang đọc truyện *Tựa Như Tinh Không Của Thâm Viễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

Nhìn qua thì giống như một tai nạn giao thông bình thường.

Đường lên núi gấp ghe, mẹ của Xa Tinh Không là Diệp Mộng ngồi xe gắn máy chở khách lên núi, trời mưa đường trơn, lúc quẹo cua bánh xe trượt qua vách núi, tim Diệp Mộng bị nhánh cây cắm xuyên qua, máu chảy nhiều, nhịp tim ngưng đập, chết tại chỗ.

Tài xế xe gắn máy chỉ bị té gãy xương, xe cấp cứu đến chờ thi thể của Diệp Mộng đi, cảnh sát địa phương cũng tới, tài xế được cấp cứu tinh lại, bị thẩm vấn và điều tra, đúng là một tai nạn giao thông bình thường.

Không giải quyết được gì.

Trần Uy dành cả đêm nhìn tài liệu năm đó, ngày hôm sau báo cáo với Lục Thâm Viễn.

“Có điểm khả nghi gì không?” Anh dùng chuyện này để khảo nghiệm Trần Uy.

Trần Uy đi theo Lục Thâm Viễn cũng đã lâu, lần này về thôn quê cũng đi theo anh, tới lỵện đủ rồi, chờ giải quyết được vụ án kỳ lạ này rồi về thành phố sẽ báo cáo lên cấp trên, cho Trần Uy thăng chức.

Trần Uy gật đầu, cầm giấy nháp ra, nói mấy điểm nghi ngờ: “Có hai điểm khả nghi. Thứ nhất, vụ án xảy ra ở Lan Khê, nhưng theo điều tra Diệp Mộng không phải là người Lan Khê, căn cứ vào tin tức mà cô Xa cung cấp, năm đó bà ấy đang trên đường về quê thì qua đồi, đoạn đường núi kia vẫn còn ở trong phạm vi thành phố, chưa qua địa phận khác. Thứ hai, không có báo cáo pháp y, tuy nói năm đó vụ án do cảnh sát ở khu xa xôi hẻo lánh của thành phố đảm nhiệm, nhưng đối với việc chết người, không thể nào không có báo cáo pháp y? Trừ khi...”

“Trừ khi người nhà của Diệp Mộng ngăn cản không cho nghiệm xác?” Lục Thâm Viễn ngắt lời Trần Uy, sờ qua văn kiện trước mặt.

Trần Uy không hiểu, “Nhưng tại sao phải ngăn cản nghiệm thi chứ, chẳng lẽ bọn họ không muốn biết người thân của mình chết như thế nào sao? Hay chỉ

đơn thuần tin tưởng đây là một tai nạn giao thông bình thường?”

“Hoặc là, bọn họ đã biết chuyện gì xảy ra.” Anh suy tính, giả thiết này cũng có thể, “Hung thủ hối lộ Diệp gia để bọn họ giữ bí mật?”

“Không đến nỗi vậy chứ, mạng người thân của mình mà cũng có thể hối lộ à?” Trần Uy lắc đầu, khó tin.

Lục Thâm Viễn mở một phần tài liệu ra, “Tôi đã hỏi Tinh Không rồi, năm đó mẹ cô ấy tới Lan Khê để đi làm, nguyên nhân chủ yếu là do nhà thiếu tiền, ông ngoại lại bị bệnh, giá tiền thuốc đắt đỏ.”

“Vây cũng không thế nào!” Trần Uy đoán được anh định nói gì, “Dùng sinh mạng trẻ đổi sinh mạng già, dù gì cũng không đáng giá, mẹ của Diệp Mộng sẽ đồng ý sao? Người cha mắc bệnh chắc chắn cũng sẽ không đồng ý, lòng cha mẹ bao la mà.”

Trần Uy hơi kích động. Giọng nói cao hơn mấy phần. Lục Thâm Viễn giương mắt nhìn anh ta. Trần Uy mím môi sờ sờ sống mũi, “Xin lỗi sắp. Em xử trí theo cảm tính nhiều quá.”

“Không cần xin lỗi.” Lục Thâm Viễn khép tài liệu, thẳng sống lưng, “Cậu nói không sai. Nhưng nếu như con gái mình làm chuyện mất mặt tổ tiên, người nhà liệu còn sẽ khoan hồng độ lượng không?”

Trần Uy: “Hà?”

Xa Tinh Không rảnh rồi đi theo cô giáo Cổ ra chợ mua ít trái cây, do cô ấy lựa. Cô biết Xa Tinh Không muốn mua cho bạn trai nên nhiệt tình giúp đỡ, chọn lựa một hồi, giới thiệu cho cô những nơi bán trái cây và đặc sản ngon nhất ở đây.

Dạo phố xong, trong tay cô là một đồng hồ ăn lớn nhỏ.

Cô giáo Cổ lập gia đình nhiều năm nhưng nội tâm vẫn còn là một thiếu nữ yêu dạo phố mua sắm, đồ ăn vặt ven đường nào cũng không bỏ qua, thừa dịp Xa Tinh Không không chú ý đã chạy đi mua một xâu thịt viên, chưa ăn đã đưa cho cô cười nói: “Món chả nầm ở đây ngon lắm, cô muốn nếm thử không?”

Mùi vừa thơm vừa béo ngậy. Còn có một lớp dầu phủ bên ngoài.

Cô giáo Cổ đột nhiên đưa xiên thịt đến gần mũi cô, đập vào mặt là mùi dầu mỡ, dạ dày Xa Tinh Không đột nhiên sôi trào, vội vàng né người qua một bên, khom người, nôn ọe.

Nôn hai lần không ra gì cả. Cô đứng dậy hít thở sâu, cũng hơi tỉnh. Giáo sư Cổ bị giật mình, vội vàng đi tới vỗ vỗ sau lưng cho cô, lo âu, “Không phải là em có rồi chứ?”

Câu hỏi này. Khóe miệng cô co quắp, “Làm sao có thể.”

Mấy tuần trước vừa mới ba ba ba, làm sao nhanh như vậy đã có rồi, vậy sức chiến đấu của Lục Thâm Viễn cũng phải ghé gớm lắm?

“Chẳng lẽ hai người còn chưa...” Cô giáo Cổ chọt chọt hai đầu ngón trỏ vào nhau.

Xa Tinh Không: “...” Cô đẩy cô giáo Cổ một cái, vừa tức giận vừa buồn cười, “Cô đang suy nghĩ gì đấy!”

Đột nhiên cơ thể Xa Tinh Không thấy không thoải mái, nhiệm vụ dạo phố cũng qua loa kết thúc, cô giáo Cổ về nhà, Xa Tinh Không về nhà trọ.

Liêu Tiểu Duyên còn chưa về, cô tranh thủ dọn dẹp đồ chuẩn bị tới chỗ anh ở. Chuyện của hai người đã công khai. Không có gì phải che che giấu giấu.

Còn chưa ra cửa, Xa Tinh Không đã nhận được điện thoại của bạn tốt Lương Hiểu Giác. Thấy màn hình hiện tên, cô cũng sốt mấy giây.

Lần trước Xa Tinh Không về Lan Khê, cảm tóc của cha Xa Viêm đi làm DNA kiểm nghiệm, tìm người quen biết nhờ giúp đỡ, Lương Hiểu Giác chính là người đã giúp cô.

Chỉ là Xa Tinh Không len lén che giấu sự thật: Không cho đối phương biết mình làm giám định thân nhân. Hai người không thường liên lạc. Một cú điện thoại. Là kết quả à?

“A lô.” Cô nhận điện thoại, che giấu sự run rẩy, cố làm ra vẻ bình tĩnh.

Lương Hiểu Giác không phải người thích vòng vo, cô ấy đi thẳng vào vấn đề: “Tinh Không, lúc trước chuyện cậu nhờ tớ đã có kết quả rồi, cậu đưa tớ hai sợi tóc, kết quả là không đồng nhất, cậu muốn giám định quan hệ thân nhân phải không? Thật đáng tiếc, hai người này không có quan hệ máu mủ.”

Bạn đang đọc truyện *Tựa Như Tinh Không Của Thâm Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 44

Không thể phủ định rằng đây là một tin dữ. Đối phương không biết là kết quả xét nghiệm giữa Xa Tinh Không và cha mình, hỏi đến nhẹ nhàng, cô cảm thấy như trời muốn sập xuống. Nhưng lại đột nhiên cảm thấy vậy mới đúng lẽ.

Xa Tinh Không lao đảo đi tới nhà trọ của Lục Thâm Viễn, nói tin dữ này cho anh nghe. Lục Thâm Viễn vội vàng đỡ cô vào nhà. Nhìn sắc mặt Xa Tinh Không trắng bệch, để cô nghỉ ngơi, rót nước cho cô uống.

Không ngờ người mình gọi là cha hai mươi mấy năm lại không phải là cha mình. Làm công chúa hai mươi mấy năm, cuối cùng lại là hàng giả.

Rất lâu sau cô mới hồi phục tinh thần. Lục Thâm Viễn ngồi bên cạnh an ủi cô, vốn không định đề cập tới chuyện của Diệp Mộng, vậy mà cô lại tự nhắc đến.

Xa Tinh Không hỏi anh: “Vụ tai nạn giao thông của mẹ em có đầu mối gì mới không?”

Anh sửa lại cổ áo nhăn nhủ cho cô, nghe câu hỏi thì ngần ra, gật đầu nói: “Tội anh tra xét, đã có phán đoán, ngoài mặt thì mẹ em đúng là bị tai nạn qua đời.” Anh thẳng người, sắc mặt nghiêm túc, “Nhưng bây giờ thêm tin này thì có tổng cộng ba điểm khả nghi.”

Xa Tinh Không: “Ba điểm nào?”

“Xa Viêm không phải là cha ruột của em, nhưng nơi mẹ em đi vẫn thuộc Lan Khê, con đường đó nằm ở vùng ngoại ô xa xôi của thành phố, không giống như cha em nói là mẹ mất trên đường về quê.” Lục Thâm Viễn đưa ngón tay thứ ba, “Điểm thứ ba, năm đó cũng không có nhân viên pháp y nào giải phẫu thi thể của mẹ em, chỉ coi là tai nạn xe cộ bất ngờ qua đời, thi thể bị người nhà đem đi hỏa táng.”

Xa Tinh Không nhíu chặt chân mày, “... Xa Viêm không phải cha em, vậy tại sao ông ta lại đối xử tốt với em đến vậy?”

“Đây chính là nguyên nhân mà anh muốn tìm hiểu.”

Lại yên lặng một hồi. Xa Tinh Không móc điện thoại di động ra, mở danh bạ, “Em có thể trực tiếp hỏi ông ta không?”

Lục Thâm Viễn vội vàng đưa tay cản lại, “Em nắm chắc mấy phần ông ta sẽ nói ra chân tướng?”

Cô chớp chớp mắt.

“Đừng đánh rắn động cỏ.” Lục Thâm Viễn thả tay ra, đối mặt một hồi lâu, chậm rãi mở miệng, nói như vậy.

Đây là một vấn đề cực kì nghiêm túc. Cô ngây người. Cô chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có ngày mình tự dần thân, tham dự vào vụ án của anh.

“Ngủ đi.” Anh không định để cô về nhà trọ, một người chán nản lang thang trong thôn núi xa xôi, anh không yên tâm.

Chuẩn bị cho cô thêm cái gối. Dọn xong chăn. Tâm trí cô còn đang chết lặng, Lục Thâm Viễn bao bọc lấy cô. Ôm nhau ngủ.

Ngày hôm sau Lục Thâm Viễn dẫn cô về trường học, nhìn người an toàn đi vào cửa trường mới xoay người về cục tiếp tục công việc. Điểm đột phá duy nhất bây giờ chính là tài xế xe máy. Bắt tay điều tra người này trước.

Cô về trường, trải qua buổi sáng hỗn loạn, thừa dịp nghỉ trưa, len lén giấu Lục Thâm Viễn, nói chuyện này cho Xa Mộc Tùng nghe. Xa Tinh Không biết, Xa Mộc Tùng ở bên phe cô.

Càng nghĩ càng cảm thấy kỳ quái. Từ nhỏ đã vậy: Nhìn Xa Mộc Tùng cũng không giống Xa Viêm. Nhưng hai anh em họ lại giống người hàng năm đi nghỉ phép ở Thụy Sĩ, vợ của Xa Viêm – La Lâm.

Có thể nào Xa Mộc Tùng cũng giống mình.

Xa Mộc Tùng nhận được điện thoại của Xa Tinh Không khi vừa họp xong, anh đi ra hành lang, ngăn người. Dừng bước. Thư ký bên cạnh nghỉ ngơi. Xa Mộc Tùng không tiếng động ngoắc ngoắc, tỏ ý bảo thư ký đi trước. Thư ký biết điều, gật đầu.

Chờ thư ký đi xa, Xa Mộc Tùng mới giữ chặt điện thoại, đi đến trong góc nói chuyện, “Anh nhớ anh đã cảnh cáo em không được tham gia vào chuyện này rồi mà.”

Xa Tinh Không nghe ra lời ẩn ý: “Anh đã biết rồi?”

Xa Mộc Tùng không trả lời, mà hỏi: “Bây giờ em đang ở cùng Lục Thâm Viễn phải không?”

Xa Tinh Không: “... Mộc Tâm nói anh nghe?”

Xa Mộc Tùng nghiêm nghị: “Bảo Lục Thâm Viễn dừng ngay lại.”

“Không muốn cho người ngoài biết chuyện sao?” Xa Tinh Không cựa thanh cửa sổ, cứng giọng.

Xa Mộc Tùng nói thật: “So với chuyện này còn đáng sợ hơn.”

Sớm đã nghĩ tới câu trả lời. Cô mím môi, “Anh sẽ nói chuyện này cho cha biết chứ?”

“Anh không đứng về phía nào cả.” Xa Mộc Tùng quả quyết trả lời.

Xa Mộc Tùng trung lập. Không phải con rối của người khác.

Xa Tinh Không từ từ đưa điện thoại ra xa tai, nhấn nút kết thúc, nói, “Vậy được, có gì liên lạc sau.”

Ánh mắt anh nhìn vào hàng người đến rồi đi trong đại sảnh, hơi gật đầu, “Ừ.”

Xa Tinh Không thu âm lại cuộc nói chuyện rồi gửi cho Lục Thâm Viễn. Cũng không sợ anh nói mình quá nóng lòng tự tiện hành động. Cô nóng lòng thật. Lục Thâm Viễn không trách cô.

Nghe xong đoạn ghi âm, anh chỉ bình thản trả lời: “Câu ấy nói như vậy thì anh càng phải tra ra chân tướng.”

Xa Tinh Không chạy tới cục cảnh sát tìm anh.

Công khai quan hệ thì không cần che giấu nữa, nhân viên trong cục đều biết thân phận của cô, cười chào hỏi, nhất là đồng chí Trần Uy, một tiếng chị dâu hai tiếng cũng chị dâu, nhiệt tình đến mức khiến Xa Tinh Không không biết phải làm sao.

Xa Tinh Không cũng có ấn tượng với Trần Uy, là cảnh sát mà Lục Thâm Viễn dẫn tới từ Lan Khê.

Lục Thâm Viễn đen mặt đuổi Trần Uy ra ngoài, Xa Tinh Không ngồi trên ghế, anh than thở chuyển đề tài: “Thật đáng tiếc, người tài xế xe máy đó năm ngoái chết vì bệnh tim.”

Điểm mấu chốt duy nhất đã không còn.

“Là do Xa Mộc Tùng báo?” Cô chưa nghe rõ cả câu đã vội phản ứng, bật người đứng lên, “Không thể nào!”

Anh mím môi, “Mất hồi năm ngoái.”

Xa Tinh Không “...”, ngồi xuống, “... Em thấy vẫn còn có hai điểm mấu chốt.”

Lục Thâm Viễn: “Hả?”

“Mẹ con Vương Hân, còn Mộc Tô nữa.”

Anh nhắc lại một cái tên, “Mộc Tô?”

“Anh trai của Mộc Tâm.” Cô giải thích, “Mộc gia cũng có quan hệ gần gũi với Xa gia.”

“Anh ta sẽ giúp chúng ta sao?”

“Mộc Tô là người chính trực, anh ấy sẽ giúp em.”

Lục Thâm Viễn nhìn cô, không nói lời nào. Cách quan sát của đàn ông.

Xa Tinh Không “... Được rồi, anh ấy thăm mền em.”

“Em làm anh nhớ lại khoảng thời gian khi anh xuất ngoại.”

Xa Tinh Không: “Hả?”

“Mỗi ngày đều phải lo lắng đề phòng.” Lục Thâm Viễn đi tới cạnh cô, trong phòng làm việc không có ai ngoài hai người, anh cúi đầu, ánh mắt thâm trầm, “Lo lắng em sẽ chạy trốn với người khác.”

“Anh có thể liên lạc với em mà!” Nhắc đến lại bức, năm đó cô không màng hình tượng than vãn khóc lớn ở sân bay, tuyết rơi nhiều, như đũa ngọc ôm lấy Mục Tâm nói mất anh thật rồi.

Hên là lúc đó Weibo chưa phát triển lắm, nếu không đã lên hotsearch: # cô gái si tình khóc vì ai trong ngày tuyết rơi #.

“Không phải anh không muốn liên lạc.” Lục Thâm Viễn tìm cái ghế ngồi xuống bên cạnh, “Là...”

Anh dừng lại. Xa Tinh Không nghiêng đầu, “Là cái gì?”

Lục Thâm Viễn chợt ngộ ra, bỗng nhiên nắm lấy hai tay cô, dường như tìm được mấu chốt có ích, “Mẹ anh, mẹ anh chắc chắn biết gì đó.”

Xa Tinh Không không hiểu: “Hả?”

“Từ nhỏ bà ấy đã phản đối anh tiếp xúc nhiều với Xa gia, cho dù là chơi với Xa Mục Tùng cũng không chịu. Anh em ưu tú như vậy, còn em nhiều nhất là bị người ngoài nói chanh chua đánh đá, hai người không có lỗi với bà ấy, tự dưng bà ấy lại có thái độ như vậy, có phải là do biết chuyện gì đó không?”

Xa Tinh Không há miệng, “Cái gì...”

“Liên quan tới chuyện gia đình em.”

Bạn đang đọc truyện *Tựa Như Tinh Không Của Thâm Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Mẹ của Lục Thâm Viễn là tai họa ngầm lớn nhất trong lòng Xa Tinh Không. Năm đó người chia rẽ bọn họ chính là mẹ Lục, người phản đối bọn họ quen nhau cũng là bà.

“Anh phải đi hỏi mẹ thật à?” Xa Tinh Không nắm cánh tay anh mãi không buông.

Trong phòng làm việc không có ai, Lục Thâm Viễn ôm cô vào trong ngực, “Em không muốn hả?”

Cô lại lo lắng một vấn đề khác: “Bà ấy biết chúng ta lại quen nhau thì sao?”

Anh nghe ra giọng cô buồn buồn, cũng thờ dãi, “Anh sợ bà ấy biết đến tìm em gây chuyện nên tạm thời chưa nói.”

Xa Tinh Không ngây người một lúc, hồi lâu mới áp ứng nói, “Nếu không... Anh giả bộ không quan tâm đi, ngồi cạnh đưa đẩy hỏi sao năm đó bà ấy không thích em?”

Thực tế thì hỏi mẹ con Vương Hân hoặc Mục Tô cũng không bằng trực tiếp hỏi mẹ anh, thậm chí có thể biết nhiều thông tin bí ẩn hơn. Dù sao mẹ con Vương Hân không muốn gặp bọn họ, Mục Tô lại đang ở tận Lan Khê, Mục Tâm và Xa Mục Tùng ở một phe, Mục Tô vì cô kỵ em gái nhà mình nên không chừng sẽ không nói cho cô biết.

“Đề anh đi hỏi mẹ nhé?” Ngoài cửa sổ có vài ba người cảnh sát đi ngang qua, Lục Thâm Viễn buông cô ra, tạo ra khoảng cách nho nhỏ giữa hai người. Cũng đề cho Xa Tinh Không bình tĩnh lại.

Xa Tinh Không chợt ý thức được mình vừa nói gì, “Anh sẽ không cảm thấy cách của em ngu ngốc chứ?” Bất con trai đi dò hỏi mẹ mình.

Xa Tinh Không do dự. Chỉ sợ anh yên lặng. Cũng may Lục Thâm Viễn là người hiểu rõ cô nhất. Lục Thâm Viễn biết cô là người thế nào, biết cô nghĩ đơn giản, thậm chí hay suy nghĩ lung tung.

“Em là cô gái dũng cảm nhất anh từng gặp.” Lục Thâm Viễn nói, “Anh gặp được rất nhiều vụ án thế này, cũng chứng kiến nhiều cảnh vui buồn hợp tan, con gái là người khóc lóc thương tâm nhất, rất ít ai bình tĩnh được như em.”

“Khóc nháo không giải quyết được vấn đề.” Xa Tinh Không hít một hơi thật sâu, thấy ngoài hành lang có người định vào phòng làm việc, cuộc nói chuyện cũng bị ngắt ngang, “Muốn phải giải quyết nhanh vấn đề thì nhất định phải bình tĩnh.”

Người đi vào là một cảnh sát, anh cũng thu hồi nụ cười, nghiêm mặt, “Ừ.”

Đêm đó về nhà, Lục Thâm Viễn gọi cho mẹ mình là Bùi Lệ, ân cần hỏi thăm một lúc, anh nhìn cảnh núi rừng xa xa ngoài cửa sổ, nghiêm túc hỏi: “Mẹ,

sao năm đó mẹ lại cản con và Xa Tình Không quen nhau?”

Bùi Lệ rất nhạy cảm với cái tên này, trong đầu hiện lên dáng vẻ của Xa Tình Không. Đối với chuyện liên quan tới Xa gia, thái độ của Bùi Lệ vẫn kiên quyết, giọng nói không còn nhẹ nhàng như khi nãy mà có mấy phần hung ác, “Con vẫn còn liên lạc với cô ta?”

Lục Thâm Viễn ngừng lại, nói, “Không có.”

Hai chữ, giống như là thuốc an thần, anh nghe rõ tiếng thở phào như trút được gánh nặng của bà, “Không liên lạc thì tốt, sau này cũng đừng liên lạc.”

“Tại sao?” Giọng nói anh lạnh lùng, cho dù người mình đang nói chuyện là mẹ, thái độ vẫn cứng rắn, “Cô ấy đã làm sai điều gì mà khiến mẹ căm ghét đến vậy?”

Năm đó mẹ đi khắp nơi tung tin anh và một thiên kim nhà nào đó đính hôn, tốt nghiệp xong là kết hôn, tính nóng nảy của cô khi đó còn tệ hơn bây giờ nữa, ôm anh một khốc hai nháo ba treo cổ, mẹ còn tưới dầu vào lửa, thậm chí đến Xa gia nói con trai mình muốn kết hôn với người khác, trai tài gái sắc, Xa Tình Không đòi chia tay, Lục Thâm Viễn còn chưa kịp giải thích đã bị mẹ kiên quyết đẩy ra nước ngoài, ở nước ngoài bị hạn chế tự do, mỗi một lá thư gửi cho Xa Tình Không đều bị mẹ lấy đi tiêu hủy, điện thoại bị nghe lén, Bùi Lệ đã nghĩ hết tất cả thủ đoạn để ngăn cản bọn họ quay lại.

Quyết tâm muốn chia rẽ hai người.

“Cô ấy không làm gì sai cả.” Đã qua nhiều năm mà con trai còn nhắc lại chuyện này, nó rất si tình, nhưng si tình thì có ích lợi gì, nha đầu kia tính tình nóng nảy, sẽ không chịu hòa giải, Bùi Lệ thờ dài, thành thật mà nói ra cái nhìn của bà với cô.

Bùi Lệ nhớ lại lúc cô khoảng bảy tám tuổi, vừa được đón về Xa gia, lá gan còn nhỏ hơn mèo, gặp bà trên đường thì cúi người chào dì, tay cô cầm một túi lớn mà vẫn còn muốn giúp bà xách.

Có thể thấy người mẹ rất biết cách giáo dục đứa trẻ, bảy tám tuổi còn không cho nó nhận tổ quy tông, xem ra là muốn Xa Tình Không thoát khỏi lòng bàn tay của Xa gia. Nhưng trốn chỗ nào cũng không được. Bùi Lệ không muốn con trai mình rơi vào vũng bùn nhà đó.

Lời nhận xét của mẹ nằm trong dự kiến của anh, Lục Thâm Viễn vẫn nghĩ mẹ ghét cô là do tính khí công chúa, “Cô ấy không làm gì sai tại sao mẹ vẫn ghét?”

Chân mày anh nhíu lại. Bùi Lệ đi về phòng, khóa trái cửa sổ, có lời phải nói cẩn thận, giọng nói cũng nhỏ xuống, “Bởi vì Xa gia.”

Bùi Lệ vừa nói vừa nhìn xuyên thấu qua cửa sổ, đối diện là nhà họ Xa. Bóng đêm tối đen làm tăng cảm giác quỷ dị khó tả.

Lục Thâm Viễn ngừng nói. Đề tài rớt cuộc đi vào kế hoạch. Xa gia. Xa gia rớt cuộc có bí mật gì không thể nói.

“Xa gia thì sao? Xa gia ở Lan Khê nổi danh, sản nghiệp liên quan đến nhiều lĩnh vực, Xa Mục Tùng còn trẻ nhưng vẫn có thể quản lý tốt chuyện bệnh viện và chuyện nhà, bọn họ cho Xa Tình Không một cuộc sống có điều kiện, Xa Viêm yêu thương con gái nhỏ, trên danh nghĩa Xa Tình Không nhất định có một nửa tài sản, con cưới cô ấy không hề chịu thua thiệt, nhưng tại sao mẹ...” Lục Thâm Viễn nheo mắt, nói.

Tận lực lấy tài sản của nhà cô ra nói. Anh muốn mẹ buông lỏng sự phòng bị. Để bà ấy coi trọng giá trị con người chứ không phải là khối lượng tài sản.

Hiển nhiên câu nói của anh đã đánh động Bùi Lệ.

“Con có biết Xa gia đã làm gì không?” Bùi Lệ ngắt lời anh.

Ánh mắt trầm xuống, khóe miệng anh cong lên lạnh lẽo, “Không phải là đầu tư ngoại thương sao?”

Làm bà chủ gia đình mười mấy năm, Bùi Lệ đã không còn sự nhạy bén cẩn thận như lúc ban đầu, cũng không ngờ con trai ruột đang bày mình.

Bùi Lệ thấp giọng, cẩn thận nhìn bốn hướng, chắc chắn không có ai mới nói: “Xa gia hắc bạch lưỡng đạo*, đúng là làm về ngoại thương lớn nhất nhưng bên cạnh đó còn buôn bán vũ khí hàng cấm quốc gia.”

Khóe miệng anh cứng đờ.

“Cái gì?”

* liên quan đến chính trị, cảnh sát, băng nhóm tội phạm, thế giới ngầm..

Xa Tình Không về nhà thử gọi điện thoại cho Mục Tâm, dò xét cô ấy, rớt cuộc cô ấy vẫn nằm chung chiến tuyến với Xa Mục Tùng, không muốn Xa Tình Không điều tra cha mình.

Kết quả chuyện không được như ý.

Mục Tâm giống như chuẩn bị thay hình đổi dạng làm người lần nữa vậy, y như Xa Mục Tùng làm người ta chán ghét: “Tình Không, nghe lời anh cậu đi,

biết quá nhiều không phải là chuyện gì tốt, tớ biết cậu rất muốn tìm hiểu xem vì sao đi lại chết, nhưng người đã mất từ lâu, là quá khứ đã qua rồi thì đừng lật lại nữa, không truy cứu, đối với ai cũng là chuyện tốt, được không?”

Xa Tình Không nhìn tới nhìn lui xác nhận xem mình có gọi sai số không. Không tin nổi. Mục Tâm muốn cô buông tha quá khứ.

Là người đã từng phớt lờ ý kiến của mọi người, là người đã cố vũ cô nhất định phải thu Lục Thâm Viễn về tay. Mục Tâm, khác rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tựa Như Tình Không Của Thâm Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Lục Thâm Viễn cân nhắc rất lâu, cuối cùng vẫn nói tin tức này cho Xa Tình Không biết, dù sao cũng là chuyện sớm hay muộn gì cũng phải biết. Dựa theo thái độ truy cứu đến cùng của cô, chuyện này còn điều tra nữa thì còn nguy hiểm. Không thể để cô hấp tấp tiếp xúc với những chuyện này.

Lục Thâm Viễn gọi điện thoại cho cô. Xa Tình Không thất thần thật lâu mới tìm được giọng nói, khô khốc, lơ lửng, khó tin, “Là...”

Thì ra là như vậy.

Cho nên, mọi người không muốn cô nhúng tay vào chuyện này, tất cả mọi người khi nghe được cô muốn điều tra cha mình thì vội vàng tránh xa... Bởi vì chân tướng giống như độc, như khối u vậy, kinh khủng dọa người.

Cho nên, bây giờ đã biết tại sao ban đầu Xa Mục Tùng có thể thừa kế cả một bệnh viện, mà khi Xa Tình Không nói mình muốn dốc sức theo đuổi ước mơ riêng thì cha lại thờ phào nhẹ nhõm.

Cha không muốn cô dính vào chuyện đổi chác bản thù này.

“Còn về chuyện điều tra thì nên ngưng một thời gian nhé?” Xa Tình Không nói, “Đừng để đề đồng nghiệp anh xảy ra chuyện.”

Nếu đã biết lai lịch của đối phương, còn mạo hiểm nữa là ngu ngốc. Anh định nói không sao, có thể tiếp tục âm thầm điều tra, vì nghĩ tới cô nên anh đành chờ dài, gạt đầu, “Được, tạm ngưng điều tra một thời gian.”

Xa Tình Không nhắm mắt nằm trên giường, cầm chặt điện thoại di động, mở mắt, giọng nói cứng rắn nghẹn ngào: “Cám ơn anh...”

Hai ngày sau, cha Xa Viêm gọi tới. Lúc đó cô vừa canh thi môn ngữ văn cuối kỳ của lớp ba, nhận được điện thoại thì cất bài thi, vội vã về phòng làm việc. Điện thoại liên tục kêu ba tiếng.

Xa Tình Không tìm được xó xỉnh yên lặng mới dám nghe. Giọng nam cứng rắn của Xa Viêm truyền tới, “Con đang điều tra ta?”

Đi thẳng vào vấn đề. Một lúc lâu cô không nói nên lời.

“Cũng tra nhà của người lái xe gây tai nạn năm đó rồi?”

Xa Tình Không hiểu ra, ông đang nhắc tới người năm đó chở mẹ gây tai nạn.

Tay cầm điện thoại run run, “Cha.”

“Còn chịu gọi ta là cha?”

Xa Tình Không im miệng. Đầu bên kia Xa Viêm hít một hơi, “Rất muốn biết nguyên nhân hả?”

Cô nói rất nhỏ, như tiếng muỗi kêu vo ve, “Muốn.”

Đầu kia yên lặng. Xa Tình Không thấy đám người Liêu Tiểu Duyên về phòng làm việc, trong phòng dần dần ồn ào.

Liêu Tiểu Duyên gật đầu chào hỏi, Xa Tình Không cũng gật đầu chào mọi người.

Hồi lâu.

“Dừng tay lại, không cần điều tra nữa.” Xa Viêm nghe được tiếng ồn ào bên đây, không tiện nói nhiều, chỉ có thể ra lệnh, “Con và Lục Thâm Viễn về đây, muốn biết cái gì thì cha nói cái đó.”

Xa Tình Không chạy đi tìm Lục Thâm Viễn, cuộc nói chuyện đã được cô tận tâm thu âm. Anh yên lặng nghe hết đoạn ghi âm. Rồi sau đó, “Đi, bây giờ về nhà.”

Trần Uy vừa bước vào cũng bị dọa.

“Đi ngay bây giờ?” Cô nhìn quanh trái phải, “Nhưng chuyện trên tay chúng ta còn chưa làm xong. Anh không xin cục trưởng em không cần xin trường học sao?”

“Không cần.” Lục Thâm Viễn không bận tâm mấy chuyện vặt này, “Việc này để mấy người bên Lan Khê giải quyết, bây giờ chúng ta chỉ cần về thôi.”

Xa Tình Không mơ mơ màng màng. Trần Uy cũng gọi anh lại, “Sếp, vậy còn em...”

Lục Thâm Viễn không bỏ rơi anh ta, “Về chung luôn.”

Xa Tình Không nhìn Trần Uy, thấy chân mày anh ta giãn ra.

Công việc ở thôn quê kết thúc trước thời hạn.

Bạn đang đọc truyện *Tựa Như Tình Không Của Thâm Viễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

Lục Thâm Viễn lái xe, dùng tốc độ nhanh nhất để trở lại Lan Khê.

Xảy ra chuyện đột xuất, Xa Tình Không chưa kịp nói lời tạm biệt với giáo viên và các bạn nhỏ trong trường học, Lục Thâm Viễn và Trần Uy cũng chưa làm báo cáo rồi công tác.

Gần tới mùa xuân, thành phố Lan Khê giăng đèn kết hoa từ đầu đường đến cuối đường. Anh chờ Trần Uy tới dưới lầu nhà anh ta rồi lên đường, chạy thẳng tới Xa gia.

Nửa đường Xa Tình Không có gọi cho Xa Viêm, báo ông biết họ đã gần về. Xa Viêm liền ngồi ngay ngắn ở nhà, chờ bọn họ. Gặp mặt nhau, ngay cả chuyện nghỉ mệt cũng bỏ qua, Xa Viêm dẫn hai người lên thư phòng.

Đưa cho Lục Thâm Viễn và Xa Tình Không một tấm hình, được lồng vào khung kính, gìn giữ hoàn hảo. Trong hình là một người phụ nữ, khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi. Người phụ nữ đó có mái tóc dài màu đen, xõa ra, cười dịu dàng.

Hai tay cô run rẩy, khó tin, “Mẹ...”

Xa Tình Không nhẹ giọng kêu. Cô đã sớm quên bộ dạng của mẹ mình, đi qua mười mấy năm, từ đứa trẻ bảy tuổi đến người trưởng thành hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi.

Khi nhìn hình cô vẫn nhận ra được, Xa Tình Không nhớ, mẹ chính là người phụ nữ tình cảm, dẫn cô tới Lan Khê, sống trong căn nhà lá, ăn bánh bao lên men.

Xa Tình Không khẽ vuốt ve mặt mũi mẹ trong hình. Lục Thâm Viễn trầm mặc. Lúc này anh đang yên lặng đứng bên cạnh cô, đây là cách an ủi tốt nhất.

“Quả thật mẹ con bị tai nạn xe qua đời.” Hai bên đầu Xa Viêm đã có mấy cọng tóc bạc, đối mặt với cảnh con gái cảm tưởng hình người phụ nữ mà ông yêu mến nhất, Xa Viêm chỉ cảm thấy bất lực, giọng nói tang thương trống rỗng, “Lúc biết tin này, cha chỉ hận không được lập tức giết chết cả nhà tài xế.”

Xa Tình Không và Lục Thâm Viễn nhìn về phía Xa Viêm.

Xa Viêm dựa vào ghế, bàn tay đặt ở trên bàn, hai vai rũ xuống, nói, “Mẹ con báo mộng cho cha, khuyên cha sống hiền lành, chẳng qua tai nạn bất ngờ xảy ra, không phải bọn họ cố ý, báo cha đừng làm chuyện điên rồ tổn thương người vô tội.”

Xa Tình Không không nói lời nào, nhìn thẳng vào cha. Cô biết, cha đang nói thật. Chuyện năm đó cô không biết, bây giờ ông đang từ từ kể ra.

“Cô ấy là do cha chuộc về.” Xa Viêm nói.

Cô ấy là ánh trăng sáng trong lòng ông. Trải qua nhiều năm lẫn lộn trong bóng tối bản thủ, cô ấy là nguồn sáng duy nhất.

Kierkegaard* đã nói, đời người chính là một cuộc mạo hiểm. Mà tình yêu, chính là mạo hiểm trong mạo hiểm.

*Søren Kierkegaard, triết gia, nhà thần học, nhà thơ, nhà phê bình xã hội, và tác gia người Đan Mạch

Tài sản bối cảnh của Xa Viêm không cho phép ông có người yêu, không cho phép ông có nhược điểm. Nhưng ông lại muốn mạo hiểm.

“Con và Mục Tùng đều không phải là con ruột của ta.” Xa Viêm nhắm mắt, biểu tình thống khổ, không muốn nhớ lại chuyện cũ đau lòng, “Đó là vào mùa hè, mẹ con tôi thành phố tìm ta, một người đơn độc nửa đường gặp bất hạnh, bị... Bị một đám côn đồ...” Xa Viêm mở mắt, nhìn chăm chăm lên tường, “Là cấp dưới của cha phát hiện, cứu cô ấy, nhưng cô ấy cảm thấy có lỗi với cha, chạy trốn mất.”

“Sau đó cha bắt được đám côn đồ kia, đồng thời cứu Mục Tùng và mẹ cậu ta...”

“Cha phá nát hang ổ của đám côn đồ, chuẩn bị giết chết bọn chúng nhưng, nhưng... Mẹ con đang chạy trốn đột nhiên lại liên lạc với cha, xin cha đừng giết người nữa, đừng làm chuyện ngu xuẩn không thể vãn hồi... Bà ấy còn xin cha đối xử tử tế với mẹ con Mục Tùng, mẹ con nói, lúc bị bắt cóc, mẹ con Mục Tùng rất quan tâm bà ấy...”

“Cha nhận nuôi Mục Tùng, còn mẹ cậu ta thì được sắp xếp sinh sống ở Thụy Sĩ, cha không muốn kết hôn với bà ta, cũng không muốn để bà ta trở về.”

Ấn tượng của cô với mẹ Xa Mục Tùng không nhiều, đối với người vừa là “vợ” của cha vừa là “mẹ ghê” của mình, không có bao nhiêu cảm tình, chỉ biết là người “mẹ ghê” này rất tốt với cô, hàng năm sẽ gửi quà từ Thụy Sĩ tới cho cô, nhưng lại không muốn về nước.

Thì ra không phải không muốn về nước mà là không có cách nào trở về.

Trăm mối tơ vò đồng thời xuất hiện, lồng ngực Lục Thâm Viễn tê liệt, tay nắm thật chặt.

Đối với cha, cô không biết là nên hận hay nên thương. Nhưng tình yêu của ông ấy với cô và mẹ là thật.

“Cậu rất lợi hại.” Xa Viêm dờn tầm mắt qua Lục Thâm Viễn, người từ đầu tới cuối không nói một lời, xúc động, “Cậu đã tra được việc làm của tôi rồi đúng không?”

Lục Thâm Viễn yên lặng.

Xa Viêm nói: “Cậu có năng lực, tôi rất yên tâm khi giao Tinh Không cho cậu.”

Xa Tinh Không nhếch môi.

_____

Bọn họ xuống lầu. Không biết Xa Mục Tùng và Mục Tâm đến từ lúc nào, ở dưới phòng khách chờ, nhìn ba người một trước một sau đi xuống.

Xa Mục Tùng và Mục Tâm đứng dậy: “Ba.”

“Chú.”

Xa Viêm gật đầu, coi như là chào hỏi. Xa Mục Tùng thấy Lục Thâm Viễn đang nắm chặt tay cô. Giống như lời Mục Tâm nói, cuối cùng thì hai người họ vẫn bên nhau.

“Di Ngô đã nấu cơm trưa rồi, biết các con về nên nấu cháo gà và hầm thịt, mấy đứa đi rửa tay rồi tới ăn đi.” Xa Viêm không quan tâm mấy đứa nhỏ trao đổi cái gì, vung tay gọi mọi người đi xuống bếp ăn cơm trưa.

Lục Thâm Viễn và Xa Tinh Không đi đường dài cả một buổi trưa, cũng mệt rồi. Mọi người đi rửa tay, di Ngô dọn chén đĩa lên.

Xa Tinh Không ngồi bên cạnh Xa Viêm, mức cho ông một chén canh, giống như nhò và, nói, “Cha, con đang dạy học ở trường, nhưng hôm nay đột nhiên không nói tiếng nào đã trở về, đến lúc đó trường học quở trách thì cha ra mặt giúp con giải quyết nha? Con rất thích công việc bây giờ.”

Giống như đang làm nũng. Mọi người đang ngồi chăm chú nhìn cô. Ý của cô là không muốn liên quan đến chuyện làm ăn của gia đình, muốn yên lặng làm việc mình thích, giữ thân phận sạch sẽ.

“Được được được, hai ngày nữa cha sẽ nói với hiệu trưởng, giúp con giữ được công việc này.” Xa Viêm vui vẻ nhận lấy chén canh, cười.

Xa Tinh Không nhìn nụ cười trên mặt cha mình, khóe môi cô cũng khẽ cong nhẹ.

Nhìn ông cười, cuối cùng cô cũng hiểu tại sao mẹ con Vương Hân không muốn có liên quan gì tới Xa gia, tại sao mẹ con cô ấy không thích mẹ con Xa Tinh Không.

Bởi vì Xa gia không muốn người ngoài biết chuyện tội tệ phía sau. Chọc không được, đụng không xong.

Trở lại thành phố, Xa Tình Không cũng không tìm cách liên lạc với mẹ con Vương Hân nữa, tựa như con điều đứt dây, từ đây bật vô âm tín.

Cô đột nhiên về Lan Khê bỏ bê chuyện giảng dạy, trường học tìm cô để quở trách, Xa Tình Không không dám ra mặt giải thích, để Xa gia giải quyết chuyện này. Anh cũng bỏ về giữa chừng nhưng vì ở huyện Bình Hòa lập được nhiều công, phá được vụ án phức tạp, lấy công chuộc tội, không ai dám trách anh.

Trần Uy thì khỏi phải nói, hành động của anh ta đều nghe Lục Thâm Viễn chỉ huy, nếu anh vô tội, Trần Uy cũng tự nhiên vô tội.

Xa Mộc Tùng và Mộc Tâm định đính hôn, nghe nói Mộc Tâm mang thai. Xa Tình Không cũng dần dần, lặng yên không tiếng động tạo ra khoảng cách với Mộc Tâm.

Ngược lại những đồng nghiệp cùng cô đồng cam cộng khổ ở huyện Bình Hòa lại khiến Xa Tình Không cảm thấy quý mến hơn, nhất là người nhanh nhẹn nhanh nhẹn Liễu Tiểu Duyên, oan gia nên cớ không nên buộc.

Trong tương lai, có khi Liễu Tiểu Duyên lại trở thành bạn tốt của cô.

Mùng một đầu năm. Thành phố Lan Khê có tuyết rơi. Tùng bông tuyết ùn ùn bay xuống, biến thể giới cang trong suốt ảo mộng hơn.

Người người đi xuyên đường phố chúc tết, lúc đó cô cũng đi theo Xa Viêm qua Lục gia chúc tết, hai nhà cũng là hàng xóm nhiều năm, trong tối không hợp thì ngoài mặt cũng phải kiêng dè.

Các trưởng bối ngồi trong phòng khách tán gẫu, Lục Thâm Viễn không ở đây, Xa Tình Không mượn cớ đi vệ sinh rồi bước lên lầu hai, ra ban công lộ thiên, nhìn bông tuyết trắng ngần rơi đầy trời, không nhận được chia lòng bàn tay ra hứng.

Khi trước Xa Tình Không ghét tuyết rơi, bởi vì chính ngày đó, cô mất đi anh. Bây giờ. Anh trở về rồi. Bỗng nhiên lại không ghét tuyết rơi nữa.

Một cái áo khoác nam nhẹ nhàng phủ lên người cô. Xa Tình Không ngẩng đầu, nhìn anh đang đứng sau lưng mình.

Trên mặt anh còn mang theo một nụ cười, “Trời lạnh như thế này mà em mặc ít thế?” Anh sửa lại cho cái áo phủ kín người cô, dẫn cô bước vào phòng, tới cạnh lò sưởi, “Đi xuống đi.”

Xa Tình Không nhìn anh, “Em đứng một lúc rồi xuống, ở dưới lâu nhiều người...”

Từ khi về thành phố, đã lâu hai người không có thời gian ở cạnh nhau.

Anh cười, “Anh cũng nghĩ như thế, nhưng mà không được để mẹ chồng chờ lâu vậy đâu. Anh cũng còn chưa chính thức chào hỏi ba vợ nữa đó.”

Cô chớp mắt, không kịp phản ứng, “Cái gì?”

Lục Thâm Viễn sờ sờ mặt cô, đôi mắt thâm tình, anh nói: “Mẹ anh muốn gặp con dâu tương lai nên bảo anh lên gọi em xuống, cô gái của anh, có muốn cùng anh đi xuống không?”

Ngoài cửa sổ là tuyết trắng, bông tuyết bay múa đầy trời.

Bên trong cửa sổ, hai con người đi vòng quanh bảy tám năm, ôm nhau, cuối cùng cũng thuộc về nhau.

— hoàn — **Edit hoàn —12/8/19—**

Bạn đang đọc truyện *Tựa Như Tình Không Của Thâm Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.